

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAW MAKER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SUSIE TATE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

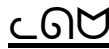
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Kanun Koyucu

Susie Tate

Telif hakkı © 2026 Susie Tate'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Joanna Edwards tarafından düzenlendi.

Kapak tasarımı Cat @TRCDesigns tarafından yapılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

İçindekiler

[İçerik Uyarısı](#)

1. [Bu çok kaba bir hareketti.](#)
2. [Bir hayalet gibi](#)
3. [Acaba gerçekten konuşabiliyor musunuz?](#)
4. [Fare ve yavru kedi](#)
5. [Plana sadık kalın](#)
6. [Çok kötü acıdı](#)
7. [Güvende olmayan insanlar](#)
8. [Korkutucu olmayan ses](#)
9. [Yakın Koruma](#)
10. [Duygusal Güvenlik](#)
11. [Bu bir emirdi, rica değil.](#)
12. [Kendim için korkmuyorum.](#)
13. [Hiçbir şey anlamıyorsun.](#)
14. [Güreş mi yapıyordunuz?](#)
15. [Ayrıntılı fanteziler](#)
16. [Dediğimi yapacaksın.](#)
17. [Uygunsuzluğun çok, çok ötesine geçtik.](#)
18. [Beni düşünüyor musun?](#)
19. [Sen ve ben birlikte yaşıyoruz.](#)
20. [Güreş?](#)
21. [Çok beceriksiz astlar](#)
22. [Bayan Clayton'ın herkesten sakladığı şey](#)
23. [Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor](#)
24. [Artık harekete geçme zamanınız geldi.](#)
25. [Buradayım. Seninim.](#)
26. [Benimle kal](#)
27. [Clarabelle Mason](#)
28. [Ben onların bir ürünüydüm, değil mi?](#)
29. [Aman Tanrım, ne kadar da adi bir herifsin!](#)
30. [Onu geri kazanabilecek misin?](#)

31. [Kimse ayrılmıyor.](#)
32. [Şimdi bu kadarı yeterli olacaktır.](#)
33. [Seni güvende tutacağım.](#)
34. [Ha, şimdi polisi mi istiyorsunuz?](#)
35. [İkiniz de biraz huzuru hak ediyorsunuz.](#)
36. [Şimdi şu lanet olası sandviçini ye.](#)
37. [Kapanış](#)
38. [Şimdi işimiz bitti.](#)
39. [Muhteşem bir şekilde öldün.](#)
40. [Sevdiğin kadın mı?](#)
41. [Buna alışmalısın, sevgilim.](#)

[Epilog](#)

[Anlaşmayı Bozan Unsurlar](#)

[Aile İçi Şiddet Hakkında](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

İçerik Uyarısı

Bu kitapta aile içi şiddet ve saldırı sahneleri ile çocuk ihmali konularına değinilmiştir. Lütfen kendi sorumluluğunuzda okuyun.

*Hayatta kalanlar için.
Cesaretiniz başkalarına yol gösteriyor.*

Bölüm 1

Bu çok kaba bir hareketti.

Clara

"HEY OZZIE," DEDİM USULCA, CEZA MASASININ YANINDAKİ MINİK sandalyelerden birine otururken.

Ozzie bana kısa ve öfkeli bir bakış attı, sonra yedi yaşındaki minik göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarıya dik dik baktı.

İç yüzü.

Okul yılının başından beri Oscar Sterling, sınıfın en yaramaz çocuğu olmuştu. Bugün, okuma kitabından sayfalar yırtmış ve kitabı Margot Harding'e fırlatmıştı. Normal bir okulda, normal çocuklarla belki bu durum tam bir paniğe yol açmazdı, ama ben normal bir okulda çalışmıyordum. Molton Hazırlık Okulu, Londra'nın en seçkin hazırlık okullarından biriydi. Bunlar sıradan yedi yaşındaki çocuklar değildi. Margot, Buckingham Dükü Oliver Harding'in kızıydı ve Oscar, Lord Sterling'in oğluydu. Bu iki adam da son derece korkutucuydular.

Neyse ki, sadece bir öğretmen yardımcısı olduğum için velilerle doğrudan pek fazla temasım yoktu. Bu, işi kabul etmeden önce koyduğum şartlardan biriydi. Bu, sınıf öğretmeni olmak yerine daha düşük ücretli asistanlık görevini üstlendiğim anlamına geliyordu, ama bu bana gayet uygundu. Her zaman arzuladığım gibi, mümkün olan

en düşük profili koruyabildim ve düzenli olarak şu veya bu dük veya lordla uğraşmak zorunda kalmadım. Yetişkinlere karşı neredeyse felç edici utangaçlığım ve alışılmadık... koşullarım göz önüne alındığında, anonimliğin hayati önem taşıdığı düşünülduğünde, okul bile bunun en iyisi olduğuna karar verdi.

Sınıf öğretmeni Lily, öfkeden kaskatı kesilmiş, küçük yumrukları yanlarında sıkılı olan Margot ile derin bir sohbete dalmıştı. Lily, küçük kızı sakinleştirmeye geri dönmekten önce bana çok kısa bir "aman Tanrım" bakışı attı. Veliler gelmeye başlamadan önce bu durumu yatıştırmak için bir saatten biraz fazla vaktimiz vardı. Aklım Ozzie'nin babasına gitti ve nefesim kesildi. Lord Sterling, hayatımda gördüğüm en ürkütücü adamlardan biriydi. Uzun boylu, yapılı, koyu saçlı, neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen mavi gözleri, derin ve buyurgan bir sesi vardı (şüphesiz bu ses, atalarının yüzyıllardır bu ülkenin sıradan insanlarına hükmetmesinden miras kalmıştı). Çok korkutucu, tamamen büyüleyiciydi ve her şeyden önce bir avukat olduğu düşünülduğünde, takıntılı *olmam* gereken son adamdı.

Neyse ki, onun gibi biri benim gibi birini asla fark etmezdi. Ve bunun için minnettar olmalıyım. Lord Rafe Sterling, ülkenin en tanınmış ceza avukatlarından biriydi ve görünüşe göre İngiltere'de atanan en genç hakimlerden biri olma yolundaydı. Belli ki muazzam Sterling servetiyle yetinmemiş, en üst düzey terfiyi kovalıyordu.

Benim için, geçmişim göz önüne alındığında, polisle, avukatlarla ve özellikle hakimlerle iletişime geçmek son derece sakıncalıydı. Zaten Lord Sterling ile de konuşamazdım. Çok nazik ve anaç müdiremizle konuşurken bile iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlandığımı düşünürsek, Lord Sterling gibi bir adamla konuşmanın mümkün olacağından şüpheliyim.

Ama bu, onu izleyemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Eğer bir konuda iyiysen, o da izlemektir. Sessiz gözlem, büyürken benim için bir hayatta kalma tekniği olmuştu ve o zaman da işime yaramıştı. Bu yüzden, her salı sabahı ve öğleden sonra, Lord Sterling'in Ozzie'yi okula bırakıp gün sonunda almasını izlemek için sınıf penceresinden dışarı bakardım; bu sırada üçüncü sınıf öğrencilerinin şüpheli resimlerinin arkasında görünmemeye özen

gösterirdim. Genellikle üç parçalı bir takım elbise giyerdi. Soğuk aylarda, takım elbisesinin üzerine uzun, koyu renkli bir palto giyerdi; bu palto rüzgarda arkasında uçuşur ve onu tam anlamıyla bir aristokrat gibi gösterirdi. Bu, dar hayatımın küçük bir öne çıkan noktasıydı, sadece kendime izin verdiğim bir şeydi. Onun bu görüntülerini hafızama kaydeder ve geceleri yalnız kaldığımda tekrar tekrar incelerdim.

Ulaşılmaz Lord Sterling hakkında hayal kurmak, yıllardır yaşadığım cinsel hayata en yakın şeydi.

Benim coşkulu hayal gücümde, utangaç ve kısa boylu değildim, parmak uçlarımdan ötesini görebilmek için gözlük takmak zorunda değildim ve yünlü kazaklar ve kalın taytlar giymiyordum (ki bunların hepsi ya siyah ya da griydi). Hayır, onun hayatındaki kadınların dışarı çıktıklarında giydiği türden göz alıcı, dikkat çekici kıyafetler giyiyordum (adamı Google'da bir ya da yüz kere aramış olabilirim).

"Ozzie, canım," dedim tekrar nazıkçe, kaskatı kesilmiş küçük bedenine daha da yaklaşıarak. "Büyük duygular yaşadığını görüyorum. Belki bunlar hakkında konuşabiliriz. Kitapları yırtmanın doğru olmadığını biliyorsun, hele ki onları diğer çocuklara fırlatmak hiç doğru *değil*."

"Kitaplardan nefret ediyorum," diye mırıldandı, hâlâ pencereden dışarı bakarken. "Ve Margot'dan da *nefret ediyorum*."

"Nefret çok güçlü bir kelime, Ozzie. Margot senin arkadaşın. Eğer ondan nefret ettiğini düşünseydi çok üzülürdü bence."

Ozzie sandalyesinde kıpırdandı ve hâlâ Lily ile konuşmakta olan Margot'ya baktı. "O her şeyi bilen, öğretmenin gözdesi."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Öğretmenin gözdesi mi? Gerçekten mi, Ozzie?" Her şeyi bilen yorumuna itiraz etmedim – bu oldukça doğrudu – ama Margot Harding kesinlikle bir öğretmenin gözdesi değildi. Harika bir çocuktı, ama otoriteye boyun eğmek onun güçlü yanı *değildi*. "Canım, geçen hafta benim yerime derse girdiğinde Bayan MacGraw'ı malzeme dolabına kilitledi."

Ozzie'nin dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet, komikti."

Ben de gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Doğrusu, *komikti*. Bayan MacGraw burnu havada bir cadıydı. Yine de Margot bunu

yapmamalıydı. Ozzie'ye omzumla hafifçe çarptım.

"Seni üzen şeyi bana neden anlatmıyorsun?"

Başını kucağına eğdi ve omuzları düştü. Konuştuğunda sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti ve kelimeleri anlamak için çok çaba sarf etmem gerekti.

"Hâlâ çok iyi okuyamıyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirdim. Tamamen yenilmiş görünüyordu. Daha önceki meydan okuması buharlaşmış, yerini güvensizlik almıştı.

"Ozzie, bunu daha önce de konuştuk canım," dedim usulca. "Okumakta biraz zorlanıyorsun ve bence bunun sebebi beyninin harfleri biraz karıştırması. Ama sana yardımcı olmak için çok şey yapacağız. Yeni kitapları daha kolay buluyor musun?"

Ozzie ile disleksi değerlendirmelerine iki hafta önce başlamıştım. Bu kadar erken bir aşamada bile, onun ciddi şekilde etkilendiğini anlayabiliyordum, bu yüzden bazı kaynaklar satın almıştım. Şu anda kullandığı kitaplarda disleksi dostu yazı tipleri ve daha geniş aralıklı satırlar vardı ve bazıları, sayfalarını yırttığı kitap gibi, beyaz yerine renkli kağıttan yapılmıştı; bunların hepsi Ozzie'nin kelimeleri daha iyi anlamasına yardımcı olabilirdi.

"Margot ödevimin neden sarı olduğunu sordu," diye mırıldandı Ozzie. "Beni aptal sanıyor."

"Bunu mu söyledi?" diye şaşkınlıkla sordum. Margot oldukça yaramazdı ama zalim bir çocuk değildi.

"Hayır, sanırım değil," dedi Ozzie ayakkabısını yere sürterek.

"Ozzie, *sence* kendini aptal mı sanıyorsun?" diye fısıldadım. Omuz silkti ve göğsüm tekrar sızladı. "Tatlım, bunu da daha önce konuştuk. Disleksiye sahip olmak aptal olmak anlamına gelmez. Sadece farklı bir beyin tipine sahip olmak demektir. Bu aslında bazı şeyler için faydalı olabilir. Dünyanın en başarılı insanların bazıının disleksisi var. Farklı düşünmek her zaman kötü bir şey değildir. Sence Einstein aptal mı?"

Ozzie tekrar omuz silkti ve ben biraz daha modern birini seçmeye karar verdim. "Tom Cruise'a ne dersin?"

Bu onun dikkatini çekti. Küçük bedeni biraz daha bana doğru döndü ve babasından miras aldığı şaşırtıcı mavi gözleriyle bana baktı.

"Tom Cruise'un disleksisi mi var?"

"Evet, ve adam hakkında ne derlerse desinler, kimse onun aptal olduğunu düşünmüyor, değil mi?"

Ozzie bunu bir dakika düşündü ve sonra yavaşça başını salladı.

"Bence çok zekisin Ozzie," dedim ona. "Tek yapmamız gereken, harfleri karıştırma konusunda beynine biraz yardımcı olmak, gerisi de seni durduracak bir şey kalmayacak."

"Margot'nun kafasına kitabı fırlatmamalıydım."

"Özür dilemen gerektiğini düşünüyor musun?"

Ozzie başını salladı. Hâlâ öfkeli Margot'yu yatıştırmaya çalışan Lily'ye baktım ve ona hızlıca başımı salladım. Lily gülümsedi ve tekrar Margot'ya seslenerek Ozzie ve benim oturduğumuz yeri işaret etti. Sonra Margot, ayaklarını genişçe açıp ellerini beline koyarak masanın önüne doğru yürüdü. Yedi yaşında, patlamamış bir bomba gibi görünüyordu.

"Hey Margot," dedim, "Ozzie'nin sana söylemek istediği bir şey var."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ozzie kucağında.

Margot başını yana eğdi. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Oscar Sterling," dedi beklediğim tüm küstahlıkla.

"Kafana kitap fırlatmamalıydım," dedi biraz daha net bir sesle, ama yine de göz teması kurmadan. "Çok kaba bir hareketti."

"Oscar!" diye uyardım. "O kötü bir kelimeydi. Okulda o kelimeleri kullanamayacağımızı biliyorsun."

Tamam, Oscar'ın o küfürlü kelimeyi kullanması ideal değildi, ama en azından Margot şimdi gülümsüyordu.

"Evet," dedi. "Çok kaba bir *hareketti*."

"Margot!"

Margot, önceki ukala tavrından biraz olsun sıyrılıp, "Neden yaptın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Ozzie.

"Evet, haklısın," diye karşılık verdi kadın, kaşlarını çatarak ona baktı.

"Beynim garip çalışıyor ve utandım," dedi Ozzie sonunda.

"Nasıl komik?" diye sordu Margot, kaşlarını kaldırıp başını yana eğerek.

Ozzie ayakkabısıyla yeri tekrar sürttü. "Harfleri karıştırıyorum."

"Ah, *disleksi*yi mi kastediyorsunuz?" dedi Margot ve Ozzie şaşkınlıkla ona baktı.

"Şey... evet," dedi. "Öyle."

"Ee, bunda ne var ki?" diye sordu Margot ve ben yine gözlerimi devirdim.

"Margot, tam burada oturuyorum canım," dedim ona. "Küfür etmemeye *çalışırsan* harika olur."

Bana sırtıttı. "Özür dilerim. Annem sürekli beni azarlıyor. Babamı suçluyor." Ozzie'ye döndü. "Şey, disleksi büyük bir şey değil. Kuzenimde de var ve sınavları için kendine özel bir odaya gidiyor, bu da sınav odasından çok daha havalı. Sınavı daha uzun sürdüğü için atıştırmalıklar falan da alıyor. Geçen sefer *koca bir paket* Jaffa Cake yemişti."

"Atıştırmalıklar mı?" diye sordu Ozzie, birden canlanarak. "Hey, Bayan Clara. Atıştırmalıklardan hiç bahsetmediniz!"

"Şey... doğru, evet. Tartışmayı ilk düşündüğüm konu her zaman bu olmuyor."

"Öyle olmalı," dedi Ozzie inanmaz bir şekilde. "Atıştırmalıkları çok severim. Özellikle de Jaffa Keklerini."

Gülümsememi tekrar bastırdım. "Tamam, bundan sonra atıştırmalık bilgilerini önce vereceğim."

Margot homurdandı. "Tamam Ozzie, affedildin. Seni listemden çıkardım."

Ona o uğursuz liste hakkında daha fazla soru sormama fırsat vermeden, arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Margot duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra Ozzie'ye, "Şimdi her şey hakkında daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Harika Aliterasyonlar oynamak ister misin?"

Bunun üzerine daha da neşelendi. Ozzie, geçen hafta onunla başlattığım oyunlara gerçekten iyi tepki veriyordu. Aliterasyon oyunu, disleksiklerin harfleri ayırmasına ve sesleri tanımasına yardımcı oluyordu. Oldukça iyi gidiyordu. Ona gülümsedim ve bu oyun için kullandığımız kart destesini almak için uzandım. Ne yazık ki, bu kolumun üst kısmının yukarı kaymasına neden oldu.

"Şu mor leke ne, Bayan Clara?" diye sordu Ozzie ve ben hızla kazağımı bileğime kadar indirdim. Gözlerimi ayırdığım kartlara odaklanmışken boğazımı temizledim.

"Önemli değil canım," dedim titrek bir gülümsemeyle.

Ozzie, fazla zeki bakışlarını bana dikti. "Büyük bir morluk gibi görünüyordu. Geçen gün ben de öyle bir morluk aldım çünkü o..." Ona sert bir bakış attım ve gözlerini devirdi, "o serseri Lucas futbol oynarken bacağıma tekme attı. Gerçekten çok acıdı." Etrafına bakıp kimsenin olmadığını kontrol etti ve sesini alçalttı. "O kadar çok acıdı ki ağladım bile, ama gözüme sinek kaçmış gibi yaptım. Babam beni korudu."

"Ağlaman sorun değil, sevgilim."

Ozzie gözlerini devirdi. "Futbol takımında olmaz, değil. Neyse, benim morluğum da o renge döndü ama seninkinin yarısı kadar bile değildi. Seni de mi tekmelediler?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, bir bahane bulmakta zorlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, genellikle bahaneler konusunda çok daha becerikliydim, ama sorunun bir çocuktan gelmesi beni biraz şaşırttı. "Ben... düştüm."

"Düştün mü?"

"Evet, aptallık ettim. Tökezleyip merdivenlerden düştüm. Kolum çok sert bir darbe aldı. Ama iyiyim."

Ozzie hâlâ bana bakıyordu. Bu biraz rahatsız ediciydi. "Dönemin başında yüzün bu yüzden miydi? O zaman da mı düştün?"

"Şey... evet. Evet, ben... kapıya çarptım."

"Çok sakar olmalısınız, Bayan Clara," dedi Ozzie. Ona baktığımda kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Göğsümdeki o sıkıntı tekrar geri gelmişti.

Zoraki bir kahkaha attım. "Evet, her zaman biraz sakar oldum. Okulda bana Sakar Clara derlerdi." Sonra sesimi alçalttım. "Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz utanıyorum, o yüzden kimseye söyleme, tamam mı?" Ona göz kırptım.

"Pekala, Bayan Clara," dedi yavaşça ve ben de dikkatini dağıtmak için hemen Harika Aliterasyon kartlarını çıkardım.

Çocuklara yalan söylememeniz gerektiğini biliyordum. Ve onlardan sır saklamalarını istememeniz gerektiğini de biliyordum.

Bunu *biliyordum* .

Ama bazı yalanlar gerekiydi ve bazı sırlar saklanmalıydı.

Bölüm 2

Bir hayalet gibi

Rafe

"BAYAN SUMMERFIELD," DIYE TERSLEDİM, SABRİM TÜKENMEK ÜZEREYDİ. BU insanlarda ne vardı böyle? Bu kadar beceriksiz biri derhal odamdan kovulurdu. "Adınız *Clara* değilse, maalesef bana yardımcı olamazsınız."

Bayan Summerfield gözlerini kısarak bana baktı ve yerinden kıpırdamadı. Hafiften etkilendim. Çoğu insan bana karşı böyle bir tavır sergilemezdi; tam tersine.

"Hayır, Lord Sterling, adım Clara değil, Lily. Ama *ben* oğlunuzun sınıf öğretmeniyim ve bu sıfatla, onun buradaki eğitimiyle ilgili aklınıza takılan her türlü soruyu yanıtlayabilirim."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu seviyedeki saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu. " *Bayan Clara* ile konuşmam gerekiyor," dedim dişlerimi sıkarak, o sabah yüzüncü kez söylüyormuş gibi hissettim. Bu Clara kadının vebası mı vardı yoksa? Onunla basit bir konuşma yapmak neden bu kadar zordu?

Bayan Summerfield, sanki yüzüncü kez söylüyormuş gibi, "Bayan Clara velilerle ilgilenmez," dedi. "O sadece bir öğretim asistanı."

"Şey, oğlumun son bir aydır durmadan bahsettiği kişi o. Ve dün oğluma 'beyninin farklı çalıştığını' söyleyen de oydu, bu yüzden *şimdi*

onunla konuşmak istiyorum."

"Baba, burada küfür edemezsin," dedi Ozzie pantolon paçamdan çekıştırerek.

Kollarımı çözüp saçlarını okşadım ve ona gülümsedim. "Özür dilerim dostum. Daha iyisini yapacağım, tamam mı?"

Ozzie sözlerine şöyle devam etti: "Bayan Clara iri insanlarla çok utangaç. Sadece Bayan Lily ile konuşuyor. Sizinle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum. Özellikle de *korkutucu ses* tonunuzu kullanacaksanız."

"Korkutucu sesimi kullanmıyorum," diye yalan söyledim, onunla göz hizasına gelebilmek için çömelirken. "Babamın tek istediği onunla konuşmak, tamam mı? Onu korkutmayacağım. O yetişkin bir insan ve öğretmen, Oz. Bir ebeveynle konuşmayı kaldırabilir." Ozzie şüpheyi baktı ve ben de gizemli Bayan Clara'da neyin yanlış olduğunu merak etmeye başladım.

"Merhaba, Lord Sterling." Müdirenin sesini duyunca doğruldum. Nihayet, bu karmaşaya bir anlam verebilecek biri.

"Bayan Clayton," dedim sert bir şekilde, doğrulup iki kadının da üzerinde yükselerek.

Bayan Clayton, "Lily," dedi. "Sen ve Oscar neden sınıfa geri dönmüyorsunuz? Lord Sterling ile ben ilgileneceğim."

Lily rahat bir nefes aldı ve elini tutan Ozzie'ye gülümsedi.

"Artık küfür yok baba," dedi Ozzie götürülürken omzunun üzerinden.

"Elbette, Oz," diye seslendim arkasından. "Sonra görüşürüz dostum. İyi günler."

Oğlum için takındığım gülümseme, onlar gözden kaybolur kaybolmaz kayboldu ve başöğretmene döndüm.

"Burada ne tür bir oyun sergilediğinizden emin değilim Bayan Clayton," dedim sert bir şekilde. "Ama çocuğumun öğretmeniyle görüşmek istiyorsam, bu isteğim karşılanmalı."

Bayan Clayton bana kurnazca bir bakış attı. *Korkutucu sesimin* onda pek bir etkisi olmamıştı. Ama öte yandan, yirmi yıldır Molton Hazırlık Okulu'nun müdiresiydi ve ondan önce de sınıf *öğretmenimdi*. Bayan Clayton'ı pek az şey korkutabilirdi.

"Rafe Sterling," dedi kendine özgü korkutucu sesiyle, "buraya gelip de burnunuza yapışkan macun sokup Molly Anderson sizi bir su birikintisine ittikten sonra ağlamadığınızı görmemiş gibi güç gösterisi yapma."

Boynumda bir sıcaklık hissettim. Aman Tanrım, resmen bir fil gibiydi. Hazırlık okulunda cılız bir velettim. Ablamın dediği gibi, ancak ergenliğe girdikten sonra "iri yarı" oldum. O sürtük Molly Anderson o zamanlar benim iki katım büyüklüğündeydi. Saçlarımı elimle karıştırdım ve tıpkı yaramaz dokuz yaşındaki bir çocuk gibi ayaklarımın üzerinde kıpırdandım.

"Tamam, peki, özür dilerim," diye mırıldandım, duruşumu gevşetip Ozzie'nin sınıfına, sonra da Bayan Clayton'a baktım. "Bakın, otorite kurmaya çalışmıyorum. Sadece Oz, bu *Bayan Clara* hakkında durmadan konuşuyor. Ve biliyorum ki, oğlumun disleksi değerlendirmesini yapan kişi o. Oğlumu eğiten kişiyle konuşma hakkım var."

Bayan Clayton başını yana eğerek bana baktı. "Onun görüşlerinden memnun değil misiniz?"

"Tam olarak değil," dedim dikkatlice. "Yani, Oz kesinlikle şimdi daha az sinirli görünüyor, ama neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Sürekli ondan bahsediyor ve bu '*beynin farklı çalıştığı*' muhabbetine pek katılmıyorum."

"Oscar'ın beyni farklı *çalışıyor*, Rafe," dedi Bayan Clayton nazikçe. "Ve Bayan Clara, farklı ihtiyaçları olan çocuklara yardım etme konusunda en iyisi. Gelip ona zorbalık yapmana izin vermeyeceğim."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Onu zorbalıkla mı suçluyorsunuz? Ben sadece kadınla konuşmak istiyorum. Burada neler olup bittiğinden emin değilim, ama fahiş ücretler ödeyen ve benim ailem gibi düzenli olarak okula önemli maddi katkılarda bulunan velilerden çalışanları saklayamazsınız."

"Bak bakalım genç adam," dedi Bayan Clayton, Molly Anderson'ın at kuyruğunu maviye boyadığımda kullandığı aynı sert tonla, "*Biliyorum* ki sadece parayı kullanarak istediğini elde etmeye çalışmadın. Bunu biliyorum çünkü bir Molton mezunundan daha iyisini beklerim."

"Evet, Bayan Clayton," diye tekrarladım, sanki yaramaz bir çocukken onun ofisindeymişim gibi.

Bir an bana baktı, sonra içini çekti. "Bunu öylece geçiştirmeyeceksin, değil mi Rafe?"

Yerimde durdum ve başımı salladım. Hayır, o gizemli Bayan Clara ile karşılaşana kadar pes etmeyecektim. Onu nerede saklıyorlardı acaba? Okulun veli toplantılarında ya da etkinliklerinde hiç rastlamamıştım. Sanki bir hayalet gibiydi.

Bayan Clayton bir an için gözlerini benden kaçırdı ve alışılmadık bir kararsızlık ve endişe belirtisi göstererek dudağını ısırdı.

"Pekala, ayarlayıp ayarlayamayacağıma bakacağım."

Sinirle nefesimi verdim. "Tanrı aşkına, şu kadını şimdi göremez miyim?"

"Tanrı'nın adını boş yere anmayın," dedi Bayan Clayton dalgın bir şekilde. Hâlâ bir şeylerle boğuşuyor gibiydi. Sonra tekrar bana odaklandı ve otuz yıl önce beni titretecek kadar sert bir bakış attı. "Bunu kabul edersem, bana bu kadar... şey... *siz* olmamaya söz vermelisiniz."

"Affedersiniz?"

"Rafe, dürüst olmak gerekirse, ne demek istediğimi anlıyorsun. Her durumu ve içindeki her insanı sanki mahkeme salonundaymışsın gibi ele alıyorsun. Okuldaki Noel gösterisinde altını ıslattığını gördüğüm için ben bağışıklıyım ama..."

"O Ollie Harding'di!" diye çıkıştım. Kahrolası Ollie. Yirmi yedi yıl sonra bile hâlâ onun idrarını tutamamasından dolayı eleştirilere maruz kalıyordum.

"Aman Tanrım, artık önemi yok canım," dedi Bayan C, kendine has yatıştırıcı tonuyla. Ona göre sorun yoktu; hazırlık okulunda yaşananlar hatırlatılan kişi o değildi. "Demek istediğim, göz korkutucusun. Bu kız, Clara, o..." Bayan C sözünü yarıda kesti ve endişeli bir ifadeyle omzumun üzerinden sınıf kapısına baktı. "Sessiz biri."

"Oğluma söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyor."

"Hayır, çocuklarla ilgili bir sorun yok. Çocuklarla doğal bir bağı var. Clara'nın zorlandığı kişiler yetişkinler. İş sözleşmesinde ebeveynlerle hiçbir şekilde iletişim kurmaması gerektiği açıkça belirtiliyor."

Ozzie'nin Clara'yı tarif etme biçimlerini düşündüm. Her şey "Bayan Clara şöyledir" ve "Bayan Clara şöyle düşünüyor", "Bayan Clara şu şakayı yaptı ve gülmekten neredeyse altıma işeyecektim" şeklindeydi – bu kadın ne tür bir numara yapmaya çalışıyordu? Belli ki, sadece maaşını alıp, öğretmenliğin zorlu yönleriyle, örneğin maaşını *sağlayan* velilerle etkili iletişim kurmakla uğraşmak zorunda kalmamak istiyordu.

Bayan Clayton'ı ve sınıf öğretmenini de parmağının ucunda oynatıyor gibiydi. Tam bir usta manipülatör olmalıydı. Çocuğumun etrafında bir başka manipülatif kadın daha mı istiyordum? Annesiyle zaten yeterince manipülatif kadınla uğraşmıştım.

"Üzgünüm ama onun benim için bir istisna yapması konusunda ısrarcıyım," dedim kararlı bir şekilde. Bayan Clayton uzun bir süre bana baktı ve ben de son darbeyi indirmeye karar verdim. "Elbette, endişelerimi her zaman okul yönetim kuruluna iletebilirim. Okulda velilerle görüşmeyi reddeden ve sadece öğrencilere karşı sorumlu olan bir öğretmen olduğunun farkındalar mı? Bu durumdan memnun kalırlar mı?"

Bayan Clayton'ın yüzü kızardı ve gözlerini tekrar bana dikti. "Sen her zaman inatçı bir velet oldun," dedi alçak sesle ve ben gülümsememi bastırdım. "Pekala. Ayarlayacağım. Ama önce onunla konuşmam gerekiyor."

Bir hayal kırıklığı dalgası hissettim ama bastırdım. Birkaç saat daha bekleyebilirdim. Salı günleri Ozzie ile geçirdiğim günlerdi, mahkemeye hiç çıkmadığım tek gündü. Onu her hafta okula götürüp getiriyordum. Ozzie ile geçirdiğim diğer günlerde ise bakıcısı onu bırakıyordu. Resmi olarak Ozzie'nin velayetinin sadece yüzde ellisine sahiptim. Gayri resmi olarak ise annesi sürekli Avrupa ve Amerika'ya gidiyordu, bu yüzden velayet mücadelesinde hayatımı cehenneme çevirmiş olmasına rağmen, Ozzie ile vakit geçirmek için ülkeye gelmek için nadiren çaba gösteriyordu. Ona biraz istikrar sağlamaya ve güvенеbileceği bir ebeveyn olmaya kararlıyım. Bu yüzden Ozzie ile geçirdiğim salı günleri kutsaldı, hatta bu durum mahkeme katibini kızdırsa bile.

"Bugün teslim alma saatinden otuz dakika önce burada olacağım. Sanırım o zaman onunla görüşebilirim?"

Bayan Clayton iç çekti, o endişeli ifade tekrar gözlerinde belirmişti ve nedense içimde bir huzursuzluk hissettim. Ama hayır, dedim kendi kendime. Oğlumun sürekli bahsettiği kişiyle tanışmak istemem mantıksız değil. O kadar patolojik derecede utangaç olamaz, değil mi?

Bölüm 3

Acaba gerçekten konuşabiliyor musunuz?

Clara

"CLARA," DEDI BAYAN CLAYTON VE BEN DE MARGOT'NUN UZUN SAÇLARINDAKİ yeniden yaptığım Fransız örgüsünden başımı kaldırdım. Orijinal örgüleri, oyun alanındaki çeşitli maceralarının kurbanı olmuştu ve resmini bitirebilmesi için tüm o saçların yüzünden uzaklaştırılması gerekiyordu. "Erken geldi canım."

Sözleri karşısında kalbim boğazıma düğümlenmiş gibiydi, titreyen parmaklarımla örgüyü bitirmeye çalışmaya devam ettim. Bayan Clayton daha önce Lord Sterling ile görüşüp görüşmeyeceğimi sorduğunda, kesin bir "hayır" demiştim. Sonra bana yönetim kuruluna gitmekle tehdit ettiğini, bunun benim pozisyonumu tehlikeye atabileceğini söylemişti ve bunun üstesinden gelmek zorunda olduğumu anladım. Bu işi riske atamazdım. Şu anda benim için hayati önem taşıyordu.

O anda içimde bir öfke dalgası yükseldi. Lord Sterling gibi insanların, benim gibi Londra'da geçim sıkıntısı çeken, bağımsız yaşamak *zorunda* olan ve aileden yardım istemenin söz konusu bile olmadığı bir dönemde, işinize yönelik herhangi bir tehdidin ne kadar korkunç olduğunu bilmelerinin imkanı yoktu. Düşüncesi bile beni ürpertti. Hayır, onun gibi insanlar sadece bir şeyler talep ediyorlardı.

Emirler veriyor ve biz sıradan ölümlülerin onların isteklerini yerine getirmesini bekliyorlardı.

İş yerim benim güvenli alanım, *tek* güvenli alanlarımdan biri olmalıydı ve o bunu benden alıp götürüyordu. Lanet olası sözleşmemde aileyle tanışmak zorunda olmadığım yazıyordu, ama sanırım Lord Sterling kendi istediğini elde ettiği sürece bunu umursamıyordu.

"Şey, tamam," diye kekeledim ve dudağımı ısırarak telaşla örgüyü bitirmeye çalıştım, konuşma bozukluğumun tekrar ortaya çıkmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Okulda genellikle sakın kalıp normal konuşmakta çok iyiydim, ama elbette çoğu zaman, beni sorguya çekecek iri cüsseli lordlar olmadan, on yaştan altındaki çocuklarla konuşuyordum. Neyse ki, titremelerimi kontrol etmeye çalışarak geçirdiğim birkaç acı dolu saniyeden sonra örgüyü bitirmeyi başardım. Ama tam ayağa kalkmak üzereyken, Margot minik eliyle elimi tuttu.

"İyi misiniz, Bayan Clara?" diye sordu, mavi gözleri endişeyle doluydu ve bana doğru göz kırptı. Yedek öğretmeni dolaba kilitlemeye hazır biri için Margot'nun şaşırtıcı derecede gelişmiş bir empati yeteneği vardı. Zoraki bir gülümseme takındım.

"Elbette, canım. Sen şimdi o güzel resmini bitir, tamam mı? Ben de hemen geri döneceğim."

"Baba!" diye bağırdı Ozzie, ayağa fırlayıp odanın karşısına doğru koşarken sandalyesini devirdi. Midem bulanarak kapıya döndüm ve Ozzie'nin, kapıyı dolduran iri adamın uzun bacaklarına çarptığını gördüm. Adam odanın öbür ucundaydı, ama Lord Sterling'e hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve birinci kattaki pencereden onu gözetlediğim zamankinden bile daha ürkütücü görünüyordu.

Bana baktığında bayılacak gibi oldum. Buz mavisi gözleri doğrudan gözlerimin içine dikilmiş, beni bir aslanın bir antilobu dondurduğu gibi olduğum yerde dondurmıştı. Yoğunluğuyla başa çıkmak neredeyse imkansızdı. Kaçmak istedim ama olduğum yerde donakalmıştım. Neyse ki, oğluna baktı, bu da aradaki bağlantıyı kesti ve bana çok ihtiyaç duyduğum oksijeni alma fırsatı verdi.

"Hey dostum," dedi sıcak bir sesle, bu ses az önceki yoğun, buz gibi bakışlarıyla hiç uyuşmuyordu, ellerini oğlunun saçlarına götürüp

okşadı. Sonra, eğer adama zaten şiddetli bir hayranlığım olmasaydı, ciddi anlamda bir hayranlık başlatacak bir şey yaptı – Ozzie'nin önüne çömeldi, onunla göz hizasına geldi ve hayatımda gördüğüm en muhteşem gülümsemeyi sergiledi. Arkamdan Lily'nin "Aman Tanrım," diye mırıldandığını duydum, yani etkilenen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Bayan C bile hafifçe iç çekti. "İyi bir gün geçirdin mi dostum?" diye sordu Lord Sterling, oğluna kısa bir sarılmanın ardından.

"Evet!" dedi Ozzie. "Bayan Clara bana harfleri sıralamama yardımcı olan başka bir oyun öğretti, sonra da seslere karşılık gelen tüm hareketleri gösterdi ve sonra—"

"Öyle mi?" dedi Lord Sterling, oğlunun başının üzerinden bana bakarak. Aman Tanrım. Bu adamla gerçek bir konuşmayı atlatamayacaktım. Bunu başarabilmemin imkanı yoktu. Lily beni dürttü ve ben de oturduğum çocuk sandalyesinden garip bir şekilde kalktım, gözlüklerimi burnumun üzerine itip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi okul bitmeden Bayan Clara ile biraz konuşacağım," diye devam etti Lord Sterling, gözleri hala üzerimdeydi. Derin sesiyle adımı söylemesi midemde tuhaf bir dalgalanma hissi yarattı, sanki bir hız treninde serbest düşüşe geçmiş gibiydim.

Ozzie, yüzünde hafif bir kaş çatmasıyla babasıyla benim aramda gidip geldi. "Bayan Clara'ya iyi davran baba," diye buyurdu, babasının ses tonunun bir kısmı küçük çocuk sesine de yansımıştı. Bu beni şaşırtmadı. Ozzie, babasının minyatür bir kopyasıydı. Lord Sterling oğlunun saçlarını tekrar karıştırdı ve ona gülümsedi. Saldırıları daha da şiddetlendi.

"Ben her zaman nazik biriyim," dedi.

Ozzie bu bariz yalana güldü, Lord Sterling ise bana dönüp kaşını kaldırdı. Bir an için, inanılmaz bir kahkaha atma isteği duydum. Sanki birkaç yüzyıl öncesine geri dönmüştük ve o, basit bir yüz ifadesiyle emirlerini yerine getirecek bir tebaasını bekleyen bir malikanenin lorduydu. Lily arkamdan bir kez daha itti ve ağır adımlarla ona doğru ilerlerken gergin kahkahamı yuttum. Yaklaşık beş metre uzakta durdum. Daha yaklaşıyordum, sinirden kendimi yakacakmışım gibi hissettim.

“Bayan Clara, sanırım?” dedi Lord Sterling. Gözlerinin yoğun maviliğinden bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım ve başımı sallarken kravatına odaklandım. “Sizinle iletişim kurmak zor.” Ses tonundaki suçlamayla boynumda bir sıcaklık hissettim. “Ama vaktinizin bir anını ayırabilirseniz çok memnun olurum. Sanırım kuaförlük işleriniz şimdilik bekleyebilir?”

Ah, o küstah herif dalga geçiyordu. Neyse, Margot'nun saçları onun için önemliydi. Onu mutlu ediyordu ve çocukları mutlu etmek benim işimdi. İşimi yaptığım için beni küçümsemek, Margot ve Ozzie'nin de söyleyeceği gibi, tam bir *pisliklikti*. Ama yetkili konumdaki erkeklerin kendini beğenmiş pislikler gibi davranmasına alışmıştım, bu yüzden Lord Sterling'in bunu yapmasının beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlamadım. Bu toplantıyı o talep etmişti, değil mi? Belki de hayalini kurduğum Lord Sterling kendini beğenmiş, küstah bir herif olmadığı için, gerçek hayattaki versiyonu her zaman bir hayal kırıklığı olacaktı.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum, normal bir insan gibi cevap verebilmeyi diledim ama biliyordum ki o anda konuşursam muhtemelen küçük bir cıyıklama gibi çıkacak ve beni daha da tuhaf gösterecekti. Bu yüzden, hâlâ kravatına odaklanarak tekrar başımı salladım.

“Harika,” diye tersledi, sesi öncekinden de daha sinirliydi. Yanındaki kapıya doğru kolunu uzatarak, “Buyurun,” dedi, sanki okulu Bayan Clayton değil de kendisi yönetiyormuş gibi.

Lily kolumu hafifçe sıktı, kulağıma “İyileşeceksin” diye fısıldadı ve sonra beni bir kez daha nazikçe itti. Ayaklarımı Lord Sterling'e doğru hareket ettirmeyi başardım, ancak onu geçip kapıdan çıkmak için birkaç adım öteye gelmem gerekiyordu ve onun yakınlığı tamamen bunaltıcıydı.

Yakından bakıldığında inanılmaz derecede iriydi; altı fitten uzun boyu, özel dikim takım elbisesinin altında geniş omuzlarıyla biz kadınların ve tüm çocukların üzerinde yükseliyordu.

Odadan çıkarken, pahalı bir tıraş sonrası losyonu ve temiz erkek parfümünün hafif kokusu kalbimin atış hızını önce düşürüp sonra iki katına çıkararak hızlandırdı; kendi ayaklarıma takılıp düşmemeye dikkat ediyordum. Lily şimdi Ozzie ile konuşuyor ve onu

uzaklaştırıyordu. Lord Sterling ve Bayan Clayton beni takip etmişti ve arkamızdan kapının kapandığını duydum. Sadece üçümüz kaldığımızda, Bayan Clayton sert bir ifadeyle Lord Sterling'e döndü.

"Konuştuklarımızı unutma Rafe," dedi aynı sert ses tonuyla. Şok içinde gözlerimi kırptırdım. Kendi gözlerimle görmeseydim, *birinin* Lord Sterling'e adıyla hitap etmeye, hele de ona yaramaz bir çocukmuş gibi davranmaya cesaret edebileceğini asla hayal edemezdim.

Lord Sterling, boyun eğmiş bir tonla, "Evet, peki, Bayan Clayton," diye yanıtladı. "Bana bir ders daha vermenize gerek yok."

Başını sertçe salladı, sonra bana dönerken ifadesi yumuşadı. "Sanat Odası'nı kullanabilirsin, Clara. Lord Sterling sadece Ozzie hakkında kısa bir sohbet etmek istiyor. Konuştuğumuz gibi, tamam mı?"

Konuşamıyordum, tekrar başımı salladım ve o iç çekti. "Pekala o zaman. Yakında döneceğim." Bu Rafe'e yönelikti ve bir uyarı gibiydi. Koridorda uzaklaşırken, arkasından geri gelmesi için bağırarak gibi son derece korkakça bir dürtü hissettim. Bunu yapabilirdim. Endişeli bir babayla normal bir insan gibi konuşabilirdim.

Yapamaz mıydım?

"Gidelim mi?" diye sordu Lord Sterling birkaç anlık sessizliğin ardından. Ses tonuna sabırsızlık sinmişti ve aslında Sanat Odası'nın nerede olduğunu bilmediğini fark ettim. İşlevsel bir insan gibi davranmaya başlamalı ve önden gitmeliydim, bu yüzden tekrar başımı salladım ve sağdaki kapıya doğru dönerek aydınlık mekana doğru açıldım. Sanat Odası, çift cepheli pencerelerden bol miktarda doğal ışık alan, binanın en iyi aydınlatılmış odasıydı. Öğretmen masasının yanına geçtim ve arkamızdan kapının kapanma sesiyle neredeyse yerimden sıçradım. Oturup oturmayacağımı bilemediğim için olduğum yerde durdum ve kazağımın kollarıyla oynadım. Yere bakıyordum ki, pahalı İtalyan deri ayakkabılar giymiş iri ayaklar görüş alanıma girdi. Buna da sıçradım.

"Bayan Clara," diye çıktı Lord Sterling ve gözlerim bir anlığına onun gözlerine kaydıktan sonra tekrar çok daha güvenli olan kravatına döndü. "Acaba gerçekten konuşabiliyor musunuz?"

Eyvah. Belli ki, endişeli bir babayla normal bir insan gibi konuşamıyordum .

Tekrar başımı sallamaya başladım ama hatamı fark edince utançtan gözlerimi kapattım. Tamam, artık kendime gelme zamanı. Ses tellerimi gevşetmek için boğazımı temizledim. Pahalı, erkeksi kokusu şimdi beni sarmıştı, geniş göğsü tüm görüş alanımı kaplıyordu.

İki kere yutkunduktan sonra, zar zor "Evet" diyebildim. Normal bir ses tonuyla söylemeyi amaçlamıştım ama boğuk bir fısıltı gibi çıktı ağzımdan.

"Şey, *bu* bir rahatlama," dedi sesinde bir buruklukla, "Endişelenmeye başlamıştım."

"Ö-özür dilerim," diye fısıldadım.

Özür dilemek benim için sinirsel bir alışkanlıktı, tıpkı stres altındayken geliştirdiğim kekeleme gibi.

O an kafamda kardeşim Freddie'nin sesi yankılandı: *"Ağzından çıkan her ikinci kelime 'özür dilerim', işe yaramaz sürtük. Şundan özür dilerim, bundan özür dilerim. Tam bir zavallısın. Seninle akraba olduğuma inanamıyorum."*

Boynumdaki o sıcaklığın yüzüme doğru yayıldığını hissettim. Harika, şimdi bu adamın önünde kıpkırmızı olmuştum. Sabırsızlığını belli eden kısık bir ses çıkardı ve ayaklarını önümde hafifçe kaydırdı.

"Özür dilemeni istemiyorum Clara," dedi, sesi biraz yumuşayarak. İçini çekti. "Dinle, sadece Ozzie hakkında konuşmak istiyorum. Sürekli senden bahsediyor ve geçen hafta bana beyninin farklı çalıştığını söylediğini aktardı."

Tekrar başımı salladım. Ah, Clara, kendine gel de doğru düzgün konuş, aptal!

"Ozzie'nin beyni farklı *çalışıyor* ," dedim uzun bir duraksamanın ardından, kekelemediğim ve en azından bu sefer sesimin fısıltıdan biraz daha yüksek çıktığı için rahatlamıştım. Lord Sterling geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve ben de gözlerimi kravatına diktim.

"Çocuğumu resmi olarak değerlendirmeden kafasına fikirler doldurmamanızı rica ederim. Aceleci davrandığınızı düşünmüyor musunuz?"

Başımı salladım, kaşlarımı çattım. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlatma ihtiyacım, utangaçlığımın bir kısmını bastırıyordu. "H-hayır," dedim, kekelememden rahatsız olsam da devam ettim. Bu Ozzie için önemliydi ve babasının bunu anlaması gerekiyordu. "Beklemeye gerek yok. Ozzie'nin artık geride kalmaması çok önemli, yoksa özgüveni etkilenebilir. Ben—"

"Clara, oğluma disleksi teşhisi koymak için tam olarak hangi niteliklere sahipsiniz?"

Kısa bir an için yüzüne baktım ama anında pişman oldum. Bana, mikroskop altında incelenen ve ondan öğrendiği bir böcekmişim gibi bakıyordu. Aramıza mesafe koymak için büyük bir adım geri atmamak için kendimi zor tuttum.

"III..." Sinirle gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım. Ama tekrar konuşmadan sözümü kesti.

"Çünkü bana Ozzie ile ilgili resmi bir rapor verilmedi veya ek ihtiyaçlar hakkında bilgilendirilmedim. Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmaya dayanarak –ki buna konuşma denebilir– sınırlı deneyiminizle karmaşık eğitimsel kararlar vermeyi bırakın, öğretmenlik yapabileceğinizden bile şüphe duyuyorum. Kaç yaşındasınız zaten? On dokuz mu?"

Yoğun kaygı sisinin içinden aniden bir öfke dalgası geçti içimden. Beni diğer birçok konuda eleştirebilirdiniz – diğer alanlardaki tam başarısızlığımın farkındaydım – ama işimi yapma şeklimi eleştirmek için hiçbir gerekçe yoktu. İşimi çok iyi yapıyordum. Yıllar içinde benden çok şey alınmıştı ve okulu ve içindeki herkesi kendisine ait sanan bu kibirli adam bunu iyi karşılamıyordu. Öfke bir şekilde boğazımdaki yumruyu gevşetti ve kulaklarımdaki belirsiz çınlama kaygılı düşüncelerimi bastırdı. Tekrar konuştuğumda kekelemedim ve göz temasını korudum.

"Kimya alanında lisans, öğretmenlik sertifikası ve öğrenme güçlükleri alanında yüksek lisans derecem var. Dört yıldır öğretmenlik yapıyorum ve değerlendirmelerimden hiçbiri *sorgulanmadı* veya geri alınmadı. Sizi ilgilendirmez ama ben bir genç değilim; yirmi yedi yaşındayım. İki ay önce Ozzie ile çalışmaya başladığımda, okulda davranış sorunları yaşıyordu ve bu sorunlar büyük ölçüde teşhis edilmemiş disleksisinden kaynaklanıyordu. Hayır, size henüz resmi bir

rapor vermedim. Yirmi dört saat daha bekleseydiniz, bir tane alabilirdiniz. Bu tür yargılarda acele etmiyorum çünkü doğru karar vermek son derece önemli. Ozzie'ye beyninin farklı çalıştığını söylememin nedeni, gerçekten de öyle olmasıydı. Kendini aptal sanıyordu ki bu kesinlikle kabul edilemez çünkü o son derece zeki bir çocuk. Ona bir açıklama yapmak zorundaydım ve bunun için özür *dilemeyeceğim ."*

Bölüm 4

Fare ve kedi yavrusu

Rafe

KIZGINDI. İZLEMEK NEREDEYSE BÜYÜLEYİCİYDİ. BİR DAKIKADAN KISA SÜREDE korkmuş bir fareden, tüyleri diken diken olmuş, tıslayan bir kedi yavrusuna dönüşmüştü. Doğrusu, bu noktaya kadar iki kelimeyi bir araya getirip getiremeyeceğini merak ediyordum.

Sınıfa girdiğimde, Ozzie'nin evde övgüler yağdırdığı Bayan Clara'nın o olabileceğine inanmakta zorlandım. Fare rengi kahverengi saçları, altına sakladığı kalın bir kakülü, kalın çerçeveli gözlükleri, küçük soluk yüzü, aşırı büyük bir kazağın içinde kaybolmuş minik bedeni, daha iyi günler görmüş yıpranmış spor ayakkabıları... Bayan Clayton'ın böyle pasaklı birinin okulda çalışmasına izin vermesine şok oldum. Sonra, sanki darağacına götürülüyormuş gibi peşimden sürünerek gelmesi, yalnız kaldığımızda önümde yaprak gibi titremesi, göz temasından kaçınması ve zar zor konuşabilmesi, her şey düpedüz gülünçtü.

İşte, çikolata kahverengisi gözleri şimdi benimkilerle buluşuyordu. İlk defa yüzünü doğru dürüst görebiliyordum ve öfkeyle kızarmış narin hatlarıyla aslında oldukça güzel olduğunu fark ettim. Hayır, bunu bir kenara bırakalım; gözlerini çerçeveleyen kalın koyu kirpikleri, yüksek elmacık kemikleri, rujsuz açık pembe dudakları ve

inatçı bir açıyla yerleştirilmiş narin çene hattıyla sadece güzel değildi, muhteşemdi.

"Ah, demek *konusabiliyorsun* ," dedim yüzümde yavaşça bir gülümseme belirirken. "Uzun zamandır bu kadar yerime oturtulmamıştım."

Gözlerini kırıştırıp birkaç kez bana baktı ve gergin bir şekilde yutkundu. Yanaklarındaki kızgın kızarıklığın yavaş yavaş kaybolup neredeyse doğal olmayan bir şekilde solgunlaştığını izledim. Güzel gözlerindeki perde tekrar kapanınca gülümsemem kayboldu ve sonra göz temasını kesip lanet olası kravatıma baktığında sinirle çenemi sıktım. Allah kahretsin.

"Ö-özür dilerim," diye fısıldadı, fare moduna geri dönerken.

"Gereksiz yere özür dilemek çok sinir bozucu bir alışkanlık," diye çıkıştım. Belki onu tekrar o asi kedi yavrusuna dönüştürebilirdim? Kendime, Bayan Clara'nın o halinin oğlum hakkında konuşabildiği için böyle olduğunu söyledim, ama gerçekte, bu daha çok onun muhteşem yüz hatlarının tekrar öfkeyle canlanmasını ve kapalı kalmamasını istememle ilgiliydi.

"Biliyorum," dedi sessizce, bana bakmadan kapıya doğru bakarak, belli ki kaçabileceği saniyeleri sayıyordu, bu da beni sinirlendirdi. "*Biliyorum*" deyiş biçimi bana hiç doğru gelmedi. Garip bir teslimiyet tonuyla, neredeyse umutsuz bir şekilde söylemişti.

Elim boynumun arkasına gitti – bu, nadiren de olsa çaresiz kaldığımda yaptığım bir alışkanlıktı. Ama sonra bir şey fark ettim. Küçük farecik bakışları kolumun hareketini takip etti ve hareket ederken göğsümün genişlemesini izledi. Yanak kemiklerinin üzerinde iki küçük renkli bayrak belirdi ve iki kez göz kırptı. Belki benden korkuyordu, ama bu beni çekici bulamayacağı anlamına gelmiyordu.

O an içimde öyle güçlü bir arzu dalgası hissettim ki, boynumun arkasını sıkmayan elimi pantolon cebime sokmak zorunda kaldım ki ona uzanma isteğimi engelleyeyim. Boğazımı temizledim. Kendimi toparlamalı ve bu durumu çözmeliydim. Ozzie artık önceliğimdi ve bir kadına duyduğum çekimin onunla olan etkileşimimi etkilemesine izin verme alışkanlığım yoktu.

"Dinle," dedim, sonra bakışları kravatıma kayınca neredeyse tekrar gülümsedim. Küçük fare, beni süzdüğünün farkına

varamayacak kadar dalgınmış. İyi. "Özür dilemesi gereken benim."

Bu onun dikkatini çekti. Şok içinde gözlerini kırptırdı, sonra da bana şaşkınlıkla bakarken çok kısa bir an için göz teması kurmayı başardı.

"Öğretmenlik yeteneğinizi sorguladığım için özür dilerim," diye açıkladım. "Ama neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Sizin de dediğiniz gibi, Ozzie son birkaç aydır zorlanıyor. Bu yıl öğretmenlerinin doğru yolda olduğundan emin olmak istiyorum ve ona farklı olduğunu söylemenin çok yardımcı olacağından emin değildim."

Fare ve kedi yavrusu şimdi kontrolü ele geçirmek için boğuşuyordu. Bu meydan okuma ifadesi yüz hatlarını yeniden belirginleştirdi ve bir an gözlerime baktıktan sonra tekrar kravatıma odaklandı.

"Beyninin farklı çalıştığını bilmesi özgüvenini *artıracaktır* ." Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi, belli ki yeniden cesaretini topluyordu. "Farklı olmak her zaman kötü değildir. Bunu anlaması gerekiyor, yoksa özgüveni daha da düşecek. Ş-ş-ş..." Sözüünü kesti ve devam etmeden önce bir an gözlerini kapattı. "Okulda oynadığımız oyunlar ve kullandığım yardımcı araçlar Ozzie'ye yardımcı oluyor. Evde bir fark fark ettin mi? Okuma konusunda yani?"

Tekrar konuşmadan önce elimi yüzüme sürdüm. "Ozzie evde benim için kitap okumuyor," dedim sessizce. "Her şeyi denedim, bakıcısı da denedi ama o... yapmıyor."

"Ah, ben..." diye sözüünü kesti ve dudağını ısırdı. "Peki, evde ona karşı pek de destekleyici davranmayan, okurken ona karşı biraz... sabırsız davranan biri var mı acaba?" Bir anlığına gözlerini kapattı ve başını salladı. "Lord Sterling, evde ona karşı pek de destekleyici davranmayan, okurken ona karşı biraz... sabırsız davranan biri var mı acaba?"

Kaşlarımı çattım. "Oğluma karşı sabırsızlıkla mı suçluyorsun beni, Clara?" Sesim şimdi alçak ve tehditkar bir tondaydı. Mahkemede sanıklar sınırları aştığında kullandığım aynı tonda konuşuyordum. Ne yazık ki, Clara'nın şimdi önümde yaprak gibi titremesine bakılırsa, bu durumda aşırıya kaçmış olabilirim.

"H-hayır," diye kekeledi. Kahretsin, kekelemeyi geri getirmiştim. "İlla da seni kastetmedim." Tekrar gergin bir şekilde yutkundtu. "Belki de onu uzaklaştıran başka bir bakıcı vardır. Her zaman kasıtlı olmuyor. Bazen insanlar, disleksiklerin kelimeleri göremedikleri veya olayları nasıl işleyeceklerini anlayamadıkları zaman kasıtlı olarak tembel veya kalın kafalı olduklarını düşünüyorlar."

İçimden bir ah çektim. "Ozzie ile konuşacağım," diye kabul ettim. "Ama size temin ederim ki, işe aldığım bakıcı son derece nitelikli."

Clara mırıldanarak bir ses çıkardı ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Ozzie'nin dadısı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"H-hayır, ben—"

Okul zilinin tiz sesi, söylemek üzere olduğu her şeyi yarıda kesti ve Clara irkildi, ardından rahatlamayla omuzları düştü.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı, sonra hızla arkasını dönüp odadan koşarak çıktı.

şimdi, doğru ya da yanlış, görünüşüm, banka hesabımdaki para ve itibarım göz önüne alındığında, bir kadının benden uzaklaşması son derece nadir bir durumdu. Clara'nın sınıf kapısından kayboluşunu izlerken başımı yana eğdim. Ve hayatımda ilk kez bir kadının peşinden koşma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım.

"Oz, EVDE BANA KİTAP OKUMAK KONUSUNDA PEK İSTEKLİ OLMADIĞINI biliyorsun, değil mi?"

Ozzie, mutfak adasının üzerindeki tabureye oturmuş halde kaskatı kesildi. Ağzına götürmek üzere olan kurabiyeyi tutan eli donup kaldı.

"Evet," diye mırıldandı, kurabiyeyi bırakıp tabağına kaşlarını çatarak baktı.

"Peki, sence bunun sebebi ne dostum?" diye nazikçe sordum. Bu, aramızda bir kavga çıkmadan, sakın bir şekilde bu konuyu ilk kez tartıştığımız zamandı. Normalde, Oz'a bir kitapla yaklaşır, okul okumalarını yapmamız gerektiğini söylerdim ve o da çıldırırdı. Okumanın aptalca olduğunu söyleyerek bana bağırırdı. Bu kalbimi kırardı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, iştahını kaybetmiş gibi tabağındaki kurabiyeleri karıştırırken. Yanındaki tabureye çıktım ve doğru kelimeleri bulmak için elimi yüzüme sürdüm. Bütün gün işte karmaşık hukuk davalarını son derece kolay bir şekilde hallederken, bu neden bu kadar zordu ki?

"Sana *söylediğim* bir şey miydi, Oz?" diye sordum, kalbim boğazımdaydı. Sabırsız olabileceğimi ve biraz da sinirli olduğumu biliyordum, ama oğlumla bunu kontrol altında tutmak için gerçekten çok çaba sarf ediyordum. Şimdiye kadar oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Ozzie beni sadece annesine kızgınken görüyordu ve o zaman bile ona karşı duyduğum hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordum.

Okuma seanslarımız sırasında onu üzdüğümü hatırlamıyordum; sadece bir gün eve geldi ve kesinlikle okumayı reddetti. Bakıcısı Greta bana onunla da okumayı reddettiğini söyledi. Çok tuhaftı. Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu ama Clara'ya hak vermek zorundaydım – burada bir gariplik vardı.

"Hayır. Benimle birlikte geceyi geçirebilir misin—?"

"Oz, şimdilik bununla devam edelim, olur mu? İşin aslını öğrenmem lazım. Sen de evde okumalısın dostum. Eğer bir şeyleri yanlış yapıyorsam, o zaman—"

"Aptal değilim, tamam mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Ozzie, sana asla aptal demedim. Aptal olduğun son şey bu. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı sandalyeden atlayarak. Kaçmadan önce yolunu kesmek için ayağa kalktım.

"Lütfen, benimle konuş, Ozzie," diye yalvardım. "Seni neyin rahatsız ettiğini bilmeden yardımcı olamam." Onunla göz hizasına gelecek şekilde çömeldim ve ellerimi küçük omuzlarına koydum. "Biz bir takımız, değil mi? Sen ve ben: en iyi takımız. Tıpkı *Octonautlar* gibi, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Baba, ben bebek değilim. *Octonautlar* çok sıkıcı."

Gülümsedim. Ozzie hâlâ sürekli *Octonauts* izliyordu, ama neyse. "Tamam, tıpkı *Avengers* gibi." Sesimi yumuşattım. "Takım üyelerine neler olup bittiğini anlatmalısın, değil mi?"

Gözlerini ayaklarına doğru kırptırdı ve sonra, şaşkınlıkla, yanağından bir gözyaşı süzöldüğünü gördüm.

"Hey," dedim nazikçe, onu kucaklamak için kendime çekerek. Küçük kolları boynuma dolandı, bedeni kısık hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kalbim paramparça oluyordu sanki. "Bu da ne şimdi?"

"III..." Hıçkırıkları arasında nefesi o kadar çok kesiliyordu ki kelimeleri söyleyemedi. Onu kollarımın arasına aldım ve kanepeye doğru yürüdüm, ikimizi de oturttum ve küçük kızarmış yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru okşadım.

"Birkaç derin nefes al, Oz," dedim usulca. "Bana istediğın zaman anlatabilirsin, tamam mı?"

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Şey, baba, aslında aptal *olduğumu* biliyorum. Biliyorum." Uzun bir sessizlik oldu ve tekrar konuşmasını beklemek için kendimi zorladım. "Bana da söylendi."

Bu sözler beni saf bir öfkeye boğdu, ama sesimi sakinleştirerek "Ozzie, bunu sana kim söyledi?" diye sordum.

Bölüm 5

Plana sadık kalın

Clara

GÖZLERİMİ KAPATTIM, NEFESİMİ DÜZENLİ TUTMAYA ÇALIŞTIM.

"Zach, sanırım tekrar oraya gelmem en iyi fikir değil, canım," dedim telefona. Kardeşim diğer uçta burnunu çekti, ağladığının açık bir işaretiydi bu, gerçi bunu bana asla itiraf etmezdi. "Şey... geçen sefer pek iyi gitmedi. Ve babam Freddie tutuklandığından beri gergin. Sanırım o—"

"Lütfen, Clara," diye yalvardı sessizce ve göğsüm adeta çökecekmiş gibi hissettim. "Önemli olmasaydı sormazdım ama önümüzdeki hafta deneme sınavlarım var ve tüm çalışma kılavuzlarım tamamen mahvolmuş durumda."

"Dilinize dikkat edin, Zach."

"Allah aşkına Clara," diye çıkıştı. "Kimin umurunda? Küfür kelimesi muhtemelen bebekken duyduğumuz ilk kelimelerden biri."

"Onlar gibi olmak zorunda değiliz, Zach," dedim sert bir şekilde. "Sen onlar gibi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Onlar gibi konuşmaya da başlama sakın."

Derin bir iç çekti. "Eğer bu lanet olası ders çalışmayı beceremezsem, ben de onlar gibi olacağım herhalde."

"Sana aldığım çevrimiçi eğitim platformu aboneliğine ne dersin?"

“Fiziksel kopyalara ihtiyacım var, Clara. Bunu biliyorsun. Ve ben...” Boğazını temizledi. “Bak, biliyorum büyük bir istek ama gelip beni de test etmeni istiyorum. Soruların olduğu bilgi kartlarını da getirebilirsen çok yardımcı olur. Hepsini kendi başıma öğrenemem. Dokuz almak istiyorsam.”

Zach, GCSE deneme sınavlarına hazırlanıyordu ve kesinlikle iyi bir sonuç almak konusunda kararlıydı. En büyük arzusu veteriner olmaktı. Hayvanları ruhunun derinliklerine kadar seviyordu ve daha küçük bir çocukken bile onlara bakmayı hep istemişti. Nazik, empatik, kibar ve çalışkandı – bunlar ailemde pek değer görmeyen özelliklerdi. Mason ailesi için Zach ve ben tuhaf tiplerdik. Matristeki sapmaldık ve bu yüzden bizden nefret ediyorlardı. On sekiz yaşında evden ayrıldığımda korkunç bir suçluluk hissetmişim. Evden çıktığımda Zach'in kalbi kırık küçük yüzünü asla unutmayacağım. Onu da yanımda götürmek istemiştik ama parasız bir öğrenci olarak onu geçindirecek imkanım olsa bile, ailem asla gitmesine izin vermezdi.

Onlar, gördüğünüz gibi, maddi eşyalara, paraya veya insanlara düşkünlüler. Ve sahip oldukları şeylerin kontrollerinden alınmasından hoşlanmıyorlardı. Küçük bir çocukken hep gözden uzak durmuş, babamdan ve büyük kardeşlerimden büyük ölçüde kaçınmışım. Annem ben doğmadan yıllar önce ortadan kaybolmuştu, bu yüzden pek yardımcı olamadı. Kendi başımın çaresine baktım, sonra on yaşındayken Zach dünyaya geldi. Babamın ve kardeşlerimin beni sevmediğini ve tamamen işe yaramaz olduğumu düşündüklerini her zaman biliyordum, ancak aileden uzaklaşmaya başladığım zaman işler daha da kötüleşti.

Ama şimdilik, o anıların hepsini bastırdım. Eğer Zach için eve geri dönmem gerekiyorsa, şimdi bunların hepsini yeniden yaşamamanın zamanı değildi. Ayrıldığım günkü küçük yüzü tekrar bilincime geldi ve içimden bir ah çektim. Suçluluk duygusu beni yine oraya sürükleyecekti, tıpkı her zaman olduğu gibi. Ve bedelini ödeyecektim, tıpkı her zaman olduğu gibi.

ERTESİ GÜN, ZACH'IN ORTALIĞIN SAKINLEŞTİĞİNİ VE EVDE SADECE ANNEMLE birlikte olduklarını bildiren mesajını bekledim. Kapıyı çaldığımda annemin açması birkaç dakika sürdü; bu süre bana sonsuzluk gibi geldi çünkü babamın yandaşlarından herhangi birinin olup olmadığını kontrol etmek için endişeyle yol boyunca yukarı ve aşağı baktım. Herkes Frank Mason'dan çok korkuyordu. Bu mahallede tuvalete bile gitseniz, her şey ona bildirilirdi.

"Ah, senmişsin," dedi annem, kapıdan geri çekilirken cansız gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

"Merhaba anne," dedim usulca. "İçeri girebilir miyim? Zach için birkaç şey getirdim."

Mutfağa doğru yavaşça yürürken belirsizce başını salladı; muhtemelen beşinci ya da altıncı kadeh şarabını yudumluyordu. Hayat Marie Mason'ı o kadar yıpratmıştı ki, artık gerçekten sadece bir insan kabuğuydu. Babamın onu hamile bıraktığı on yedi yaşından beri, ruhu yavaş yavaş ve acımasızca ezilmişti. Bazen bana baktığında gözlerinde bir anlık kızgınlık görüyordum, sanki o evden ve aileden kurtulmayı başardığım için kıskanıyormuş gibi. Ama Marie de benim kadar biliyordu ki, Masonlardan asla gerçekten kaçamazdın. Ailem benden bir yerde olmamı veya onlar için bir şey yapmamı istiyorsa, beni bunu yapmaya zorlayabilirlerdi. Bana bahsettikleri kadar özgürlüğe sahiptim. Beni daha sıkı kontrol altında tutmak istiyorlarsa, bunu da sağlayabilirlerdi. Ama şimdilik, daha büyük sorunları olduğu için şanslıydım.

Başımı salladım ve merdivenlere döndüm, evin en üst katındaki Zach'in odasına ulaşmak için basamakları ikişer ikişer çıktım. Ev büyüktü ve dört kattan fazlaydı. Babam, gösteriş düşkünü yeni zengin bir herif olduğu için evi mermer ve altınla dekore etmişti. Soğuk ve ıssızdı ve nefret ediyordum. Kapıyı çaldığımda Zach açmayınca gözlerimi devirdim ve içeri girdim. Beklendiği gibi, gürültü önleyici kulaklığı takmış, arkadaşlarıyla sanal bir dünyada dolaşırken bilgisayarının başındaydı.

"Hey, ezik," dedim kulaklığının bir tarafını kulağından çekerken. Sıçradı, sonra bana sırtarak baktı ve arkadaşlarına gitmesi gerektiğini söyledi, ardından ayağa fırlayıp bana sarıldı; bu sarılma sırasında kollarımda taşıdığım kitaplar ve çalışma kağıtları aramızda ezildi.

"Geldin," dedi rahatlamış bir şekilde başımın tepesine. Zach çoktan boyumu geçmişti. Şimdi 1.57 metre boyundayken benim boyum cılızdı, ama hâlâ zayıf ve uzundu; korkutucu büyük abilerimin sürdürdüğü amansız spor salonu rutinine pek hevesli değildi. Kitaplardan biri aramızda yere düştü ve onu almak için ayrıldık.

"Elbette geldim, aptal herif," dedim boğazım düğümlenmiş bir şekilde. Suçluluk duygusu beni tekrar sardı ama bastırdım. "Sen istediğinde her zaman gelmiyor muyum?"

Kitapları masasına indirmeme yardım ederken yüz ifadesi karardı. "Sadece..." diye duraksadı ve yutkundu, yüzünde bir anlık korku ve endişe belirdi, "Geçen seferden sonra. Olanlardan sonra, ben..." Sözüünü kesti, kalan kitapları da masasına bıraktı ve sonra yatağına ağır ağır oturdu. "Belki de seni çağırmamalıydım, Cla-Cla."

Zach bebekken R harflerini telaffuz etmekte zorlanırdı. Bana hep Cla-Cla derdi ve bu isim kaldı. Bir ara bana anne demeye başladı, muhtemelen bir anneden beklenecek her şeyi yaptığım için. Ama bunu hemen durdurmak zorunda kaldım. Annem umursamıyor gibiydi ama babamı sinirlendiriyordu ve Frank Mason'ı sinirlendiren hiçbir şey iyi bir fikir değildi. Karısı kusursuz bir şekilde giyinmiş, makyajı tam ve mükemmel bir fiziğe sahip olduğu sürece mutluydu. Çocuklarını ihmal etmesi umurunda değildi ama kesinlikle başkalarının bunu bilmesini istemiyordu. Bu yüzden Cla-Cla demeye devam ettik.

"Hey," dedim, yatağın üzerinde keyifsiz görünen Zach'in yanına oturup, çocukken onu her zaman rahatlatan o küçük dairesel hareketleri yapmak için elimi sırtına koyarak. "Bunun için endişelenme. Bana ihtiyacın vardı ve ben buradayım. Her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

"Geçen sefer gerçekten çok incinmiştin," diye fısıldadı. Zach bunu her zaman yapardı. Benim "incinmemden" bahsederken hep fısıldardı. Bunun bir nedeni muhtemelen babamın bizim bu konuda konuşmamızı duymaktan hoşlanmamasıydı, diğer bir nedeni ise sanırım Zach'in bunu sesli söylemenin olayı daha gerçekçi, daha korkutucu hale getireceğini düşünmesiydi.

"Hey," dedim usulca, elimi kucağındaki elinin üzerine koyarak. "Şimdi iyiyim. Ve sana aldığım bu ıvır zıvırlarla deneme sınavlarında

çok başarılı olacaksın, o yüzden neşelen, inek suratlı."

Zach hafifçe gülümsedi ve elimi tutmak için elini uzattı. "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu ve gülümsemem biraz soldu. Endişeyle kaşlarını çatı. "Kahretsin, özür dilerim Cla-Cla. İşten bahsetmenin seni neşelendireceğini düşündüm. Normalde hep öyle olur."

Omuz silktim. "Sorun yok. Sadece şöyle bir baba var..."

Sözüm yarım kaldı ve yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Zach elimi sıktı ve yüzüne baktığımda kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı. " *Baba* gibi bir adamdan hoşlanıyor musun?"

"N-ne?" Elimini onun elinden çekip ayağa fırladım. "Hayır, tabii ki hayır! Bunu neden söylüyorsun ki?"

Zach sırıttı. "Şey... belki de domates gibi kızardığın ve ondan bahsederken gözlerime bakmadığın içindir."

"Aman Tanrım, ne kadar saçmalıyorsun," diye çıktım, ellerimi belime koyup ona dik dik bakarak. "Bu adamdan *hoşlanmıyorum* . Tam bir baş belası."

Geçtiğimiz hafta boyunca, Lord Sterling ile görüşmemden beri, benimle başka bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu ve ben de ondan kaçınmaya çalışıyordum - ki çoğu gün bunu başarmıştım. Ne yazık ki, dün geç çıktım ve koridorda beni köşeye sıkıştırdı, son derece öfkeli görünüyordu.

"Bayan Clara," dedi dişlerini sıkarak, iri cüssesi çıkışa giden yolumu kapatmıştı. "Ozzie ile ilgili olarak sizinle birkaç kez konuşmaya çalıştım."

"Merhaba, Bayan Clara," dedi Ozzie, babasının yanında durduğu yerden bana hafifçe el sallayarak ve dişlerinin arasındaki boşlukla gülümseyerek. "Babama yeni oyundan ve okuma seviyesinden bahsettim."

Babasına bakmak zorunda kalmadığım için rahatlamış bir şekilde ona gülümsedim. "Harika, canım. Umarım babana bugün okuma grubunda ne kadar harika bir performans sergilediğini anlatmışsındır?"

Başını salladı, babasının bana yönelttiği öfke dalgalarından tamamen habersizdi.

"Evet," diye tersledi Lord Sterling. "Ozzie'nin harika işler başardığını anlıyorum. Onunla çok gurur duyuyorum." Ozzie'nin

saçlarını okşadı ve ona o muhteşem, insanı eriten gülümsemelerinden birini attıktan sonra bana baktı ve tüylerimi diken diken eden bir bakışa dönüştü. "Ve eğer bu hedeflere birlikte ulaştığı öğretmen bana bu konuda bir nezaket gösterip benimle konuşsa *daha da iyi* olurdu."

"Raporumu Bayan Summerfield'e verdim ve—"

"Şu lanet şeyden bahsetmiyorum—" diye sözünü kesti ve oğluna, sonra da bana baktı, devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Rapordan bahsetmiyorum. O elbette çok kapsamlıydı. Sizinle Ozzie hakkında daha fazla konuşmak ve denemek istedim—"

"Rafe Sterling," dedi Bayan Clayton, kararlı ve ciddi bir ses tonuyla. "Burada ne işin var, genç adam?" Kadın bu cesareti nereden buldu, Tanrı bilir. Benden bile daha kısaydı. "Ozzie'yi kapıdan alman gerektiğini biliyorsun. Öğretmenlerle görüşmeler sadece önceden randevu ile yapılır."

Lord Sterling dişlerini sıkarak, yanaklarında iki renkli bayrak belirirken, "Bayan Clayton," dedi, "tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum. Bayan Clara ile acilen görüşmem gerekiyor."

"Sekreterimle konuşabilirsiniz ve—"

"Sekreterinle konuşmak istemiyorum!" diye yarı bağırdı. "Tanrı aşkına, işte orada duruyor. *Şimdi* Clara ile konuşmak istiyorum."

Ozzie, suçlayıcı bir ses tonuyla, "Baba," dedi. "Okulda sesini kısmalısın. Ve acı çekerken Tanrı'nın adını anamazsın."

"Bu acı çekmektense boşuna bir çaba olurdu, ama aksi takdirde gayet doğru bir karar, Oscar," dedi Bayan Clayton sert bir şekilde. "Şimdi, Rafe, oğlunu dinle. Bayan Summerfield ile bir şeyler ayarlayacağım."

"Bayan Summerfield ile görüşmek istemiyorum. Ben—"

"Hadi şimdi git," diye sözünü kesti Bayan Clayton ve gerçekten de onu koridordan aşağı kovdu. Eğer bu kadar korkmasaydım, altı fitten uzun boylu bir soylunun yaramaz bir çocuk gibi okuldan kovulmasının saçma görüntüsüne kahkahalarla gülerdim.

"Özür dilerim canım," dedi kapıları arkalarından kilitlerken. "Gerçekten baş belası olmaya başladı. Merak etme, annesiyle konuşacağım. O halleder. Çalışanlarımı rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Ne cüret!"

Bayan Clayton onu bir süreliğine oyalamayı başarmıştı, ama onu sonsuza dek uzak tutamazdı. Lord Sterling'in bir şeyi istediğinde kolay kolay vazgeçmediği izlenimini edindim.

"Pekala, benden bu kadar, Zach," dedim sertçe. "Tekrar kartları yapmak mı istiyordun? Sana kimya için yeni bir set getirdim."

Zach, küçüklüğünden beri yaptığı gibi bağdaş kurarak yatağa oturduğunda yüzü aydınlandı ve kartlara uzandı. Ona gülümsedim ve kartları uzattım, ben de yatağın diğer ucunda bağdaş kurarak oturdum. Bu bizim için tanıdık bir pozisyondu. Bu odada sayısız kez karşılıklı oturmuş, altımızdaki karmaşayı görmezden gelmeye çalışmıştık.

"Tam bir ineksin sen," diye takıldım. "Daha önce hiç kimsenin tekrar kartlarına bu kadar heyecanlandığını görmemiştim."

"Bu sınavlarda başarılı olmalıyım, Cla-Cla," dedi Zach, ifadesi ciddileşerek. "Buradan çıkmalıyım. *Onlardan ayrı bir hayat kurmalıyım.*"

"Biliyorum," dedim usulca. "Ve başaracaksın Zach. Sınıfının en zeki öğrencisisin. Bütün öğretmenlerin bana geçen veli toplantısında bunu söyledi."

Zach'in ortaokul başvuru formlarını ben doldurduğum için, okul hakkında e-postaları alan ve veli toplantılarına davet edilen de bendim. Ailemin eğitime pek ilgisi yoktu ve öğretmenlerle görüşmeye gelseler bile, babam onları çok korkuturdu ki bu da ters etki yaratırdı.

Okula babamın iş nedeniyle meşgul olduğunu ve annemin "hasta" olduğunu söylemiştim. Bunu pek önemsemediler. Yoğun bir lise okuluydu ve muhtemelen anne-babası yerine kız kardeşi veli toplantısına katılan zayıf bir çocuktan daha önemli endişeleri vardı.

Zach'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Ama öğrenmem gereken şeyler var. Babam böyle bir aptal olursa bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Sadece yolundan çekil," diye fısıldadım ve kaşları yukarı kalktı.

"Ondan uzak durmaya çalışıyorum ama o şerefsiz okuldayken bütün kitaplarımı, çalışma notlarımı ve sınav kartlarımı alıp çöpe attı. Şimdi bunların hepsini her gün yanımda taşımak zorunda kalacağım, sadece güvende tutmak için."

Nedense, Zach'in eğitimi babamın canını sıkıyordu. Freddie'nin tutuklanmasından önce bunu büyük ölçüde görmezden gelmişti, ancak en büyük oğlunu – muhtemelen uzun bir süre için – kaybettikten sonra babam, Zach'i okuldan uzaklaştırmaya ve bunun yerine "aile işine" ilgi duymasını sağlamaya odaklanmıştı. Bu yüzden babam bir ay önce Zach'e özel ders verirken beni yakaladığında bana bağırarak, kolumu tutmuş ve beni evden dışarı atmıştı. O zaman aldığım tek yara, bileğimde çok sıkı tuttuğu için oluşan morluktu, bunu daha sonra Ozzie fark etmişti, ama bu bir uyarı niteliğindeydi.

"O..." Duraksadım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Zach başını salladı ve içimde bir rahatlama hissi oluştu.

Hayır, Clara, bunu kendisinden yarı boyda olan kızlara veya zapt edip önünde diz çökmüş adamlara saklıyor, çünkü o tam bir korkak. Bunu biliyorsun.

"Biliyorum, ama ben olmadan—"

"Onu lanet olası kum torbası olarak mı kullanacak?"

Dudaklarımı ısırdım. Zach şimdi iyice öfkelenmiş görünüyordu. Son altı aydır, altı ayak boyuna ulaştıkça, taşıdığı tüm bu öfkenin patlayıp onu tehlikeye atacağından endişelenmeye başlamıştım. İkimiz de her zaman onların yolundan çekilmeye, sorun çıkarmamaya çalışmıştık. Ama Zach'i bunun doğru strateji olduğuna ikna etmek, o korkmuş küçük bir çocukken daha kolay olmuştu. Bu iri, öfkeli genç buna karşı isyan etmeye başlıyordu ve dünyada en çok sevdiği kişinin incinmesine olan tahammülü azalıyordu. Ayrıca, evdeki gerginliğin önemli ölçüde arttığını biliyordum. Freddie düşerse, durum çok daha kötüye gidecekti.

"Lütfen plana sadık kal, Zachy," dedim usulca. "Sadece üç yıl daha ve özgür olacaksın. Ben de artık güvendedeyim."

"Geçen ay güvende değildiniz."

Omuz silktim. Gerçek şu ki, küçük dairemde bile yüzde yüz güvende değildim. Nerede yaşadığımı biliyorlardı. Gözden uzak, gönülden uzak durumu söz konusuuydu. İlk başta, evden ayrıldığımda, kişisel kölelerinin artık orada olmamasına kızmışlardı, ama sonra bir sürü personel işe almışlar ve yeni bir yaşam tarzına yerleşmişlerdi. Aşçıları benden çok daha iyiydi ve Freddie

(tutuklanmadan önce) yeni hizmetçiyle birlikte olmuştu, bu yüzden bunun onlara daha uygun olduğunu biliyordum. Ve kesinlikle bunun için paraları da vardı.

Ailem *çok* zengindi.

"Ama her şey çok daha kısa sürede de bitebilir," diye fısıldadım, Zach'in kapısına bakıp sonra tekrar ona döndüm.

"Ne?" diye fısıldadı karşılık olarak. "Çünkü..." diye duraksadı ve yutkundum, yüzü solgunlaşarak bana baktı. "Büyük Korkunç Şey yüzünden mi?"

Kalp atışlarım hızlanırken ona başımı salladım. "Eğer işler yakında yoluna girerse... belki de haftalar içinde, hatta sınavlarınızdan önce bile rahatlayabiliriz."

"Artık daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," dedi Zach kırık bir sesle, güzel kahverengi gözleri yaşlarla doluyordu. "Burada yaşayamam, Clara. Dün onlar..." duraksadı, gözyaşlarını silmek için hızla göz kırptı ama yine de bir tanesi yanağından aşağı süzüldü. "Çığlıklar vardı," diye fısıldadı, sanki biri bizi duyacakmış gibi, "Aman Tanrım, Cla-Cla, o çığlıklar..."

"Kimdi o?" diye sordum kısık bir sesle. "Anne?"

Zach başını salladı. "Sanırım onlardan bir sevkiyatın bir kısmını çalan bir adamdı."

"Onlar...?" Düşünülmesi imkansız olanı sesli söyleyemediğim için yutkundum.

"Sanmıyorum. Ama bir daha onlardan hırsızlık yapmayacak. Dışarı sürüklenirkenki haline bakılırsa, tekrar yürüyebileceğinden emin değilim. Pencereden izledim."

"Zach, sakın seni izlerken yakalamalarına izin verme," dedim panik içinde. "Böyle bir şey tekrar olursa, izlenecek yolu biliyorsun."

Zach yavaşça başını salladı, çenesi kasıldı. "Evet, evet, kapıyı kilitle, perdeleri kapat, kulaklıkları tak."

Gözlerimi ovmak için gözlüklerimi çıkardım. "Aman Tanrım, bu sınavları geçsen iyi olur. Veteriner olduktan sonra ikimiz için de *bir sürü* terapi masrafı ödemek zorunda kalacaksın."

Zach bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Ama tam kartları alacakken Zach'in kapısı gürültüyle açıldı.

Bölüm 6

Çok kötü acıdı.

Rafe

"NEREDE O?" SINIF KAPISINDA YERİMDE DİMDİK DURDUM. CEVAP ALANA KADAR hiçbir yere gitmeyecektim. Clara yeryüzünden silinmişti. Bir haftadan fazla süredir işe gitmemişti. Ozzie yine okula gitmek konusunda isteksizdi. Bu sabah kahvaltısını tabağında itip kakması yürek burkucuydu. Onu özliyordu ve bu, yeni disleksi teşhisiyle onun için çok önemli bir dönemdi.

"Lord Sterling," dedi Bayan Summerfield sabırsızlıkla karışık bir sesle. Tanrım, bu kadının giydiği kıyafetlere bakın. Bugün neredeyse neon sarısı bir elbise giymişti. Yanılmıyorsam, üzerinde küçük ananas desenleri olan bir taytla kombinlemişti. Akli başında hiçbir yetişkin kadın böyle giyinmezdi herhalde? "Size söylemiştim, Clara iyi değil. Ozzie'ye destek olması için gayet iyi bir yedek öğretmen yardımcısı ayarladık."

"Ozzie onu istemiyor," diye tersledim, sınıfa doğru, gözetmenlik yapan rastgele adama işaret ederek. Tamam, Clara'nın yeteneklerine ikna olmamıştım ama o ıslak marulla kıyaslandığında, öğretme konusunda tam bir dahiydi. "Clara'yı istiyor. Onu bu kadar uzun süre işten uzak tutan ne olabilir ki? Bir haftadan fazla oldu."

Bayan Summerfield, göz temasını kesip pencereden dışarı bakarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Sonunda, bana tekrar baktığında ifadesini donuklaştırarak, "Clara en kısa sürede geri dönecek," dedi. "Kesinlikle gerekli olmasaydı izin almazdı. İnanın bana, o işi için yaşıyor."

Burun kıvırdım. "Ne güzel bir gösterme şekli, bir haftalığına ortadan kaybolup oğlumu ortada bırakmak."

Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Summerfield'in gözleri öfkeyle parladı, yüzü kızardı. Daha da şaşırtıcı olanı ise bana daha sonra nasıl konuştuğuydu.

"Nasıl cüret edersin?" dedi alçak sesle. Şok içinde gözlerimi kırıştırdım, ilk defa söyleyecek söz bulamıyordum. Bu kadın intihara mı meyilliydi? "Clara'nın durumundan haberin *yok* . O..." Daha fazla şok olabileceğimi düşünmemiştim, ama sonra Bayan Summerfield'in gözleri yaşlarla doldu. Neler oluyordu böyle? Bir gözyaşı yanağından aşağı düştü ve öfkeyle sildi. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun, tamam mı? Senin için bu sadece bir rahatsızlık. Senin gibi insanlar çok bencil ve hak iddia eden kişiler, sadece..."

"Bayan Summerfield," Bayan Clayton'ın sesi kapıdan duyuldu ve Bayan Summerfield sözünü kesti. Ağzını sıkıca kapattı ve Bayan Clayton'a meydan okurcasına baktı. "Sanırım Lord Sterling ile *konusmam* en iyisi olur, sizce de öyle değil mi?" Bayan Summerfield sert bir şekilde başını salladı ve ardından ani hareketlerle çantasını kapıp sınıftan öfkeyle çıktı.

Bayan Clayton'a döndüm ve ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu duydunuz mu?"

İçini çekti. "Evet, Rafe, duydum," dedi ve sınıfın önüne doğru yürüyerek öğretmen koltuğuna ağır ağır oturdu. O anda altmış beş yaşını iyice göstermişti. Ellerimi belime koyup ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Bir öğretmenin bir veliyle bu şekilde konuşmasının kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sanırım Bayan Summerfield *çok* endişeli, *çok* kızgın ve benim gibi kendini inanılmaz derecede çaresiz hissediyor."

Kaşlarımı çattım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Clara yarın işe dönecek," dedi ve içimdeki öfke enerjisi bir anda kayboldu.

"Ah, doğru," dedim kaşlarımı çatarak. "Peki, Bayan Summerfield neden bana bunu söylemedi ki?"

"Clara ile telefonda az önce konuştum. Bayan Summerfield muhtemelen bu kadar çabuk dönebileceğini düşünmemiştii, ama Clara çalışabileceği konusunda ısrar ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Katılmıyor musun?"

Bayan Clayton derin bir iç çekti. "Rafe, sana karşı dürüst olacağım. Clara ile ilgili olanların hiçbirine katılmıyorum. Ve hayır, bence işe geri dönmeye hazır değil."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Benim tecrübeme göre, bir şeye katılmıyorsanız, bunu açıkça dile getirip düzeltmeye çalışırsınız."

Bayan Clayton başını salladı ve omuzları düştü. Çocukluğumdan beri tanıdığım o sert kadın tamamen yenilmiş görünüyordu. Neler oluyordu böyle?

"Bu sefer olmaz Rafe," dedi kısık bir sesle. "Bu sefer olmaz."

"Belki de bunun ne olduğunu açıklarsanız..."

"Geri döndüğünde ondan uzak durun," diye sözümü kesti Bayan Clayton. "Tanrı bilir, kızın biraz huzura ihtiyacı var. En azından ona bu huzuru verin."

"HEY, BABA!" DIYE BAĞIRDI OZZIE, OKULDAN ÇIKTIĞIMDA. TEYZESINDEN ayrılıp bana doğru koştu, elimi tuttu ve sonra olduğu yerde zıplamaya başladı. "Nerede olduğunu öğrendin mi? Onu geri getirecek misin?" Ona gülümsedim. Bana ve herhangi bir sorunu çözebileceğime tamamen güveniyordu.

"Yarın geri gelecek," dedim ona.

"Yaşasın!" diye bağırđı, havaya yumruklarını savurduktan sonra kız kardeşime doğru koşmaya başladı. "Duydun mu Poppy Teyze? Yarın geri dönüyor!"

"Duydum küçük adam," dedi Poppy, onun zıplamasına katılarak. İkisi de kaldırımda deliler gibi dans ediyordu – Poppy tasarım topuklu

ayakkabılar, Louis Vuitton elbise ve hayatımda gördüğüm en saçma kolsuz kürk mantıyla. Ablam ise, yeğenini okuldan almaya bile gelse, her zaman çılgın bir moda düşkünü gibi giyinirdi. "Woohoo!" Artık havaya yumruk atıyorlardı. Poppy, onları geçmeye çalışan bir iş adamını neredeyse devirecekti. Gözlerimi devirdim ve kaza yapmadan önce ikisini de yoldan çıkardım.

"Hadi ama ikiniz de," diye mırıldandım. "Tekrar fotoğrafımız çekilmeden eve gidelim."

Ünlü kız kardeşimin oğluma bakmasının dezavantajı buydu. Sürekli paparazziler tarafından takip ediliyordu. Son derece sıkıcıydı. Ama Ozzie'nin bakıcısını kovduğum için, Pops tek gerçek seçeneğimdi. Zor bir durumdu çünkü Poppy, Sterling yardım vakfını yönetmenin yanı sıra, kendisi kadar inatçı ve güçlü doksan yaşındaki büyükanmemize de bakıyordu. Ama Ozzie, Poppy'yi çok seviyordu, bu yüzden geçici olarak idare ediyorduk. Hakim olarak atanmam öncesinde çok yoğun bir iş yüküm vardı ve Ozzie'nin sevdiği biri tarafından bakılmasına ihtiyacım vardı. Özellikle de yaşananlardan sonra.

Clara bana Ozzie'nin evde neden okumakla ilgilenmediğini sorduktan sonra, ben de sorular sormaya başladım ve Ozzie'nin bakıcısının ona aptal dediğini ve bir süredir özgüvenini zedelediğini öğrendim. O kadını evimden bir an önce çıkarmak istedim. Ne yazık ki, Ozzie şimdi daha mutlu olsa da, evde benimle hâlâ okumak istemiyordu ve teyzesini çok sevmesine rağmen onunla da okumak istemiyordu. Poppy, ona disleksi olduğunu söylediğimde ağlamıştı. Kendisinde de ciddi disleksi vardı ama ortaokula kadar teşhis edilmemişti.

Ailemizin Poppy'nin akademik başarısıyla ilgilenmediği söylenemezdi. Sadece o zamanlar gittiği okul, astronomik derecede pahalı olmasına rağmen, özel eğitim ihtiyaçları konusunda oldukça geri kalmıştı ve ailemizin Poppy'ye karşı tutumu, daha küçücük bir çocukken bile, aşırı hoşgörölü olmaıktı. Sanırım biz Sterling ailesi, uzun bir ciddi ve sıkıcı aristokratlar silsilesine doğan bu mutlu küçük güneş ışığı topuna o kadar hayran kalmıştık ki, onu akıl almaz bir şekilde seviyor ve hayatının onun için basit ve kolay olmasını istiyorduk. Akademik olarak zorlandığında, ailem ona bunun önemli

olmadığını söyledi ve değerlendirmeler için asla çok fazla baskı yapmadı. Sonunda teşhis konulduğunda, sınıf arkadaşlarının geri kalanına yetişmek için çok geç kalmıştı. Özellikle stresli olduğunda okumakta hâlâ sorun yaşıyordu ve baskı altında hissettiğinde kelimelerin birbirine karıştığını söylüyordu.

On iki yaş büyük olduğum için kendimi biraz suçladım ve herkesin onun *biraz zekâ geriliği* olduğunu varsaymasına itiraz etmeliydim. Ama o zamana kadar hukuk fakültesinde, sonra da avukatlık bürosunda kendi yolumu çiziyordum ve küçük kız kardeşime zaman ayıramamıştım. Neredeyse hiçbir şeye zaman ayıramamıştım. Neyse, artık ailemi ihmal etmiyordum. Ozzie ile, Poppy ile yaptığım hataların hiçbirini yapmamaya kararlıyım.

"Hey, bu Bayan Clara ile tanışmak *istiyorum* ," dedi Poppy arabama doğru yürürken. "Tam bir efsane gibi geliyor."

Poppy'ye kaşımı kaldırarak baktım. "Sormakta tereddüt ediyorum ama çiftlik hayvanlarının bu denklemle ne ilgisi var, Pops?"

Poppy ve Ozzie aynı anda gözlerini devirdiler.

"Tüm zamanların en iyisi, yaşlı adam."

"O da öyle!" dedi Ozzie, kaldırımdaki çatlaklardan birinden diğerine atlarken. "Bayan Clara *gelmiş geçmiş* en iyi öğretmen." Clara'nın dönüş haberi, onu bu sabah bıraktığım cansız çocuktan normal, geveze haline geri döndürmüş gibiydi. "Sözcük dağarcığını geliştirmene de yardımcı olabilir! Muhteşem Aliterasyonlar ve Alfabe Oyunu gibi oyunlar oynuyoruz. Çok eğlenceli."

Arabaya vardığımızda Poppy usulca, "Bu gerçekten çok eğlenceli geliyor canım," dedi. "Biliyor musun, çok şanslısın. Keşke ben de okuldayken böyle bir öğretmenim olsaydı."

"Bayan Summerfield, Bayan Clara'nın gerçekten özel olduğunu söylüyor. Beyinleri farklı çalışan çocuklarla bu kadar iyi anlaşılan bir öğretmenle daha önce hiç karşılaşmadığını söylüyor." Ozzie arabaya binerken ve ben de emniyet kemerini takıp fişe takarken, gülümsemesi biraz soldu. "Bayan Clara için gerçekten endişeli görünüyor. Geçen hafta da Bayan Clara'nın kaza geçirdiğini anlatırken yüzü kıpkırmızı oldu ve sesi benim ağlamak üzereykenki gibi titredi."

"Kaza mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Hasta olduğunu sanıyordum."

Ozzie omuz silkti. "Bayan Summerfield bunun bir kaza olduğunu söyledi. Bayan Clara'nın çok kötü yaralandığını ama hastanede iyileştirdiklerini söyledi."

"Hastane mi?" dedim şok içinde. Kimse bana hastanelerden bahsetmemişti. Ozzie bana kaşlarını çattı.

"Evet baba, tabii ki," dedi sanki ben biraz aptalmışım gibi, "insanlar çok kötü yaralandıklarında oraya giderler. Margot'la o ağaca tırmandıktan sonra kolumu kırdığımda ben de oraya gitmek zorunda kalmıştım, hatırlıyor musun?"

"Pekala, evet, tamam," diye mırıldandım, elimi ensedeki kasları sıkmak için götürdüm, sonra kapıyı sertçe kapatıp arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna geçtim.

"İyi misin?" diye mırıldandı Poppy yolcu koltuğundan ve ben de arabayı çalıştırmadan ne kadar zamandır ön cama baktığımı fark ettim. Kafamı toparlamak için salladım.

"Evet, iyiyim," dedim motoru çalıştırıp trafiğe çıkarken odaklanmaya çalışarak. "Sadece kaza veya hastaneden hiç bahsetmediler."

Poppy omuz silkti. "Belki de seninle konuştuklarında bilmiyorlardı?"

Direksiyonu daha sıkı kavradıkça yüzümdeki ifadenin karardığını hissettim.

"Biliyorlar," dedim gergin bir sesle. "Sanırım bildiklerinden çok daha fazlasını saklıyorlar. Sadece neden benden saklamaya çalıştıklarını anlamıyorum."

Bölüm 7

Güvenli olmayan insanlar.

Clara

"AMAN TANRIM, YÜZÜNE NE OLDU?" DEDI MARTIN ÖĞRETMENLER ODASINA girerken. Molton Hazırlık Okulu'nun beden eğitimi öğretmeni, nezaketiyle tanınmıyordu. Elim istemsizce hâlâ şişmiş olan yanağıma ve sol gözüme gitti ve yüzümün kızardığını hissettim.

"Aman Tanrım, Martin," diye çıkıştı Lily. "Her zamanki gibi filin porselen dükkanına girmesine izin ver. Bırak Clara öğle yemeğini yesin."

Martin omuz silkti. "Ne? Clara'nın Muhammed Ali ile birkaç raunt dövüşmüş gibi görünmesini görmezden mi gelmeliyim? Neler olup bittiğini sormamalı mıyım?"

Boğazımı temizledim. "Merdivenlerden düştüm."

Kapıya çarpmak ya da kendi ayağıma takılmak gibi bahanelerin bu sefer işe yaramayacağına karar vermiştim. Çok fazla görünür morluğum vardı. Bir de kırık bileğim sorunu vardı.

Martin geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak, "Hım, ne dersen de, sevgilim." dedi.

İkna olmadığı belliydi ama benden daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini de biliyordu, bu yüzden buzdolabına doğru

yürüdü. Lily eğilip elimi sıktı. Zemin katta oturduğumu biliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla şey biliyordu.

Ona gülümserken içimde bir huzursuzluk hissettim. Onun bana yakın olması gerçekten güvenli değildi. Doğal olarak utangaçtım, ama insanlardan uzak durmamın da bir sebebi vardı. Okulda gerçek soyadımı kullanmamamın sebebiyle aynı. Ama Lily, sonunda beni ikna edene kadar benimle arkadaş olmak için yılmadan çabalayan nadir insanlardan biriydi. Şimdi birlikte çalıştığımız bir yılın ardından, onu tamamen ve bütünüyle hayatıma almıştım. Yanımda birinin olması o kadar güzeldi ki, karşı koyamadım. Ve Lily benim dışadönük kişiliğimdi. Beni savundu, diğer öğretmenlerle uyum sağlamama yardımcı oldu, yalnız ve garip görünmemi engelledi.

Önceki okulumda, çocuklar dışında neredeyse kimseyle konuşmamıştım. Lily burada bunu değiştirmişti. Dezavantajı ise, bu sabah Martin'in yaptığı gibi, merak duygusuydu. Ona baktığımda, hâlâ endişeli bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Martin gibi bir adamın şüpheleri varsa, sessiz kalmayacaktı. Ama anlamıyordu. Kendisinin veya başkasının yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmiyordu.

Lily bunu şimdi anlamıştı. Bayan Clayton da öyle.

Lily, Martin'e endişeyle bakarak fısıldadı: "Şişliğin biraz inmesine izin vermen gerekmez miydi sence?"

Omuz silktim. "Morlukların geçmesi çok uzun zaman alacak ve bu bilekliği en az üç hafta daha takmam gerekiyor. O kadar uzun süre işten uzak kalamam." Kırık o kadar da kötü değildi. Sadece kılcal bir kırıktı ve bilek desteğiyle idare edilebilecek kadar sağlamdı.

"Tamam canım," dedi Lily usulca, sesi biraz titredikten sonra kendini toparladı. Kendimi kötü hissettim. Lily son bir haftada benim için çok fazla ağlamıştı. İlk başta, beni hastaneden almaya geldiğinde çok sinirlenmiş ve polise gitmem konusunda bana tekrar çıkmıştı.

"Elbette o şerefsizleri yakalamak için yapabileceğimiz bir şey vardır, değil mi?" diye haykırmıştı.

Ama o öfke kısa sürede yerini kasvetli bir kabullenişe bıraktı. İşte o zaman ağlamaya başladım. Ne yazık ki, gerçekten başka bir seçenek yoktu. Bunu ihbar etmek bir seçenek değildi. İspiyonculara ne olduğunu neredeyse doğduğumdan beri biliyordum. Ailemizin

dünyasında pek fazla kural yoktu, ama bu onlardan biriydi. *İspiyonculara dikiş atılır*, en sevdikleri sözlerden biriydi. Şakaklarıma elimi uzatıp oradaki dikişlerin ipliklerini hissettim. Tamam, bazen ispiyoncu olmadığınızı düşünseler bile dikiş atılıyordu. O zaman sonuçlarının ne kadar kötü olabileceğini öğrenmek istemedim. Hayatta kalacağımdan şüphe ediyordum.

Elbette, hâlâ o büyük korkunç şey vardı, ama bana bunun asla benimle ilişkilendirilmeyeceği sözü verilmişti.

Artık polisle başa çıkma konusunda uzmandım. Onlar gidene kadar onları görmezden geliyordum. Eskiden bahaneler uydururdum ama artık bununla uğraşmak istemiyordum. Polis ne olduğunu biliyordu. Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Ama Masonları yakalamak istiyorlarsa, bana yapılan saldırılarla ilgili ifademi almadan bunu yapmak zorunda kalacaklardı. Belki bu beni korkak yapıyordu, ama ben bunu sadece hayatta kalma çabası olarak görüyordum. Thames'in dibinde olsaydım Zach'e pek yardımcı olamazdım. Zaten, Büyük Korkunç Şey'le ilgili üzerime düşeni yapmıştım. Başka bir şey istemek çok fazla olurdu.

Evet, Grant dün gece beni aradığında çok sinirliydi. "Merdivenden düştüm" bahanesine inanmadı ve bana seçeneklerimi hatırlattı. Ama Zach'in bana hâlâ ihtiyacı olduğu sürece Londra'dan ayrılmayacaktım.

"Clara," Lily'nin yumuşak sesi karanlık düşüncelerimin arasından sıyrıldı. "Bir şeyler yiyebilir misin canım? Sadece birkaç lokma. Ağzının acıdığını biliyorum ama bir şeyler yemen gerekiyor, tamam mı?"

Başımı salladım ve sandviçimi kaldırdım, şişmiş dudağımı çiğnerken yüzümü buruşturdum. Ne yazık ki, epey kilo vermiştim. Sürekli yanımda olan ve beni yemek yemekten alıkoyan kaygının yanı sıra, sürekli yeniden açılan dudağımdaki yarık da vardı. Bu kesik aslında dikiş gerektirmemişti çünkü ağzımın içindeydi ve görünüşe göre mukoza kendiliğinden iyileşecekti. Keşke bir an önce iyileşse de bir türlü düzelmese.

Gün ilerledikçe, yavaş yavaş rahatladığımı hissettim. İşimi seviyordum; çocukları seviyordum ve onları neyin mutlu ettiğini ve öğrenmeye nasıl heyecanlandırabileceğimi bulmayı seviyordum.

Ozzie bana yapışmış gibiydi. O sabah beni ilk gördüğünde çok olmuştı.

"Vay canına, Bayan Clara," diye fısıldadı. "Bu merdivenler çok yüksek olmalı."

Küçük yüzü endişeyle doluydu, bana bakıyordu. Soruları gün boyunca devam etti. Bileğimdeki hangi kemiğin kırık olduğunu, ne kadar sürede iyileşeceğini, hala ağrıyıp ağrımadığını, gözümle görüp göremediğimi, gözümün sadece "ezilip ezilmediğini" bilmek istedi. Hepsini cevapladım ve sonunda sakinleşti, böylece biraz iş yapabildik.

Günün sonunda ise bitkin ve tutuktum. Kolum ağrımaya başlamıştı ve başım da giderek şiddetleniyordu. Çocuklar çıkmaya başlayınca, Lily'nin sandalyesine ağır ağır oturdum ve derin bir nefes verdim. Belki de Lily haklıydı. Belki de geri dönmek için çok erkendi.

"Sana ne oldu *böyle* ?" Beklenmedik, alçak ve derin bir ses sınıfı doldurunca irkildim, ani hareket kolumu sarstı ve acıyı daha da artırdı.

"Lord Sterling," diye kekeledim, sandalyede doğrulup yıpranmış bedenimdeki gerilimden tekrar yüzümü buruşturarak. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Odaya sanki oranın sahibiymiş gibi girdi; Lord Sterling'in her odaya böyle girdiğini hayal ediyordum. Masanın önünde, benden sadece birkaç adım ötede durduğunda, ona bakabilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım, bu da baş ağrımı daha da şiddetlendirdi. Birdenbire yorgun hissettim. Çok, çok yorgun. Gözlerimi kırıştırdım, keşke daha önce bana söz verilen plan doğrultusunda Lily'nin koltuğuna ısınanıp bir kavanoz Branston turşusuyla *Bridgerton* izleyebilseydim diye düşündüm.

Şimdilik Lily'nin yanında kalıyordum. Hem kendi daireme dönmekten çok korkuyordum, hem de bileğimdeki sorun yüzünden yemek hazırlamak veya diğer temel işleri yapmakta zorlanıyordum. Lily'nin sadece küçük bir odası olduğu için ideal bir durum değildi, ama kolumu tamamen kullanabilene kadar yalnız kalmama asla izin vermezdi.

Lord Sterling, gözlerini yüzümün morarmış ve şişmiş tarafından bileğime doğru gezdirirken, " *Seni* görmeye geldim," dedi. "Ozzie hakkında konuşmak istiyordum." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ama *şimdi* de sana ne olduğunu, sana *ne* olduğunu konuşmak istiyorum?"

Gözlerimi bir kez daha kırıp derin bir nefes verdim. O nefesle, artık umursayacak hiçbir şeyim kalmamış gibiydi. Bitmişti. Artık korku hissetmek için çok yorgundum ve zaten Lord Sterling iri ve ürkütücü olabilir ama bana zarar veremezdi, en azından fiziksel olarak.

"Merdivenlerden düştüm," dedim ezberden. Bu hikayeyi birkaç kez tekrarlamıştım zaten.

"Merdivenlerden mi düştün? Aman Tanrım, kolun kırılmış."

Hafif, mizahsız bir kahkaha attım. "Öyle mi? Fark etmemiştim."

"Clara, ben—"

"Dinleyin, Lord Sterling," diye sözünü kestim, gözlerimi kapatıp onun fazla yakışıklı, fazla etkileyici varlığından kendimi soyutlarken. "Yorgunum, ağrılarım var ve şu anda sizin gibi bir adamla başa çıkamayacağımdan korkuyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Gerçekten, gerçekten pes edip eve gitmesini umuyordum, ama adam inatçıydı. Gözümü araladığımda, hâlâ orada kollarını göğsünde kavuşturmuş ve somurtkan bir ifadeyle durduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Büyük Lord Sterling'in görmezden gelmekten hiç hoşlanmadığından eminim.

"Clara," dedi yavaşça ve sabrı tükenmiş bir şekilde, "Aldığınız yaraların sadece merdivenlerden düşmenin sonucu olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Burada neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim, ama oğlumun sizi çok özlediğini *biliyorum*. Hem de çok. Gelecekte görevinizden uzak kalmayacağınıza dair güvencenizi çok isterdim."

İçimde kabaran gergin kahkahayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Yaralanmalarımın sizi rahatsız ettiği için çok üzgünüm, Lord Sterling," dedim, hâlâ onun bende uyandırdığı aynı saygı ve gerginliği gösteremiyordum. Doğrusu, yorgunluk kemiklerime kadar işlemişti. Hastanenin tavsiyesine uyup işten daha uzun süre izin almam gerektiğini fark etmeye başlıyordum. Ama gerçek şu ki, Lily isteyken onun evinde yalnız kalmak istemiyordum. Okulda kendimi daha güvende hissediyordum.

Eşyalarımı almak için daireme döndüğüm tek seferde, Siska Pete'i metro girişinin etrafında aylak aylak dolaşırken görmüştüm. Babamın ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini açıkça belirtiyordu. Büyük olasılıkla, Siska Pete ve beni gözetlemek için gönderdiği diğer kişiler beni rahat bırakacaktı, ama o kadar travma geçirmiştin ki kendimi buna tamamen ikna edemiyordum. "Elbette, Molton Hazırlık Okulu'ndaki kalan süre boyunca sakatlanmadan kalmaya çalışacağım."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Lord Sterling'e baktığımda, başını yana eğmiş, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Ben kararlı bir adamım, Clara," dedi. "Ve şu anda oğlumun mümkün olan en iyi yardımı almasını sağlamaya kararlıyım." Sesi alçaldı, ancak devam ederken tonunda sert bir ifade vardı. "Belki de birilerinin binanızdaki güvenlik önlemlerinin nasıl olduğunu kontrol etmesi gerekiyor? *Belki de* birilerinin yaralanmalarınızın koşullarını araştırması gerekiyor? Ve belki de bunu yapmak için mükemmel bir konumdayım."

Bu noktada artık yeter demiştim. Birilerinin binama bakıp güvenli olup olmadığını kontrol etmesi, hayatıma burnunu sokması, dünyaya sunduğum şeyin ötesini görmeye çalışması benim için tamamen kabul edilemez ve son derece tehlikeliydi. Kaburgalarımın bazılarının morarmış olduğunu unutarak derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken yüzümü buruşturdum.

"Lord Sterling," dedim, sessiz ama kararlı sesim titreyerek yavaşça ayağa kalktım. Bu adamı bir şekilde hizaya getirmem gerekiyordu. "Hayatım sizi ilgilendirmez. Oğlunuza ders veriyorum, hepsi bu. Size raporumu verdim. Ben yokken oğlunuz için yeterli eğitim desteği sağlandı. Bunun daha fazla açıklama gerektirdiğini düşünmüyorum."

Ah, kahretsin. Konuşmamın sonuna neredeyse gelmiştim, kekelemeden ve kendimi kaybetmeden. Dişlerimi sıktım. En azından büyük bir kısmını, tamamen güçsüz biri gibi görünmeden söylemeyi başarmıştım.

"Ne saklıyorsun Clara?" diye sordu daha yumuşak bir sesle ve ben ona şaşkınlıkla baktım. Mavi gözleri, sanki ruhumun en derinliklerine bakıyormuş gibi gözlerime dikilmişti. Kalp atışım hızlandı ve nefes

alışverişim hızlandı. Ona bakarken sırtımdan aşağıya doğru süzülen teri hissedebiliyordum.

"Saklayacak bir şeyim yok," dedim. Bu iş hiç de istediğim gibi gitmiyordu. Nedense, iri cüssesine ve kaslı yapısına rağmen, şimdiye kadar ondan tehdit altında hissetmemiştim. Ama şu anki tonu, omurgamda bir ürpertiye neden oldu. Daha önceki sinir bozucu durumdan daha tehlikeli görünüyordu ve tehlikeleri birbirinden ayırt etmekte pek iyi değildim. Hava gerginlikle doluydu ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Göz temasını kesip çıkışa baktım. Bir odada çıkışa net bir şekilde ulaşamayacağım bir konumda bulunmam nadirdi, ama nedense, bu sefer yeterince gardımı düşürmüştüm.

Lily neredeydi? Sadece beş dakika süreceğini söylemişti. Lily'nin geri dönmesine gerçekten çok ihtiyacım vardı. Boğazımı temizledim ve sonra orada oluşan yumruya karşı yutkundum.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, etrafından dolaşmaya başlarken, ama o, bu cüssesindeki bir adam için mümkün olduğunu düşünmediğim bir çeviklikle yolumu kesti. Aniden durdum, gözlerim şok içinde açıldı. Kollarını göğsünden açmıştı.

"Hayır," diye tersledi. "Seni mazur görmeyeceğim."

Düşüncesini ifade etmek için elini havada savurdu ve işte o zaman olay gerçekleşti.

İrkildim. Hem de küçük bir hareket değil, *gerçekten de* fena halde irkildim. Ellerimi yüzümü korumak için kaldırdım ve koşmaya hazırlanarak yarı çömelmiş bir pozisyona düştüm.

İrkilmem üzerine, öfkeli ifadesi anında şoka dönüştü.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı, ellerini teslim olmuş bir şekilde havaya kaldırarak, sanki beni sakinleştirmeye çalıştığı vahşi bir hayvanmışım gibi. "Clara?"

Geri çekildim, başımı ani hareketlerle salladım.

"Clara, özür dilerim," sesi şimdi çok daha yumuşaktı. "Sana zarar vereceğimi mi sandın? Birisi sana zarar mı verdi?"

Konuşmadan başımı sallamaya devam ettim. Panik atak o kadar derinden yerleşmişti ki, bundan kurtulmamın biraz zaman alacağını biliyordum. Kulaklarım çınlıyordu ve vücudum savaş ya da kaç moduna girmişti. Kollarımı belime doladım, bir an için destek bandını

unuttum, sonra üzerine baskı uyguladığımda acıyla yüzümü buruşturdum.

"Burada neler oluyor böyle?" diye çıkıştı Lily kapıdan. Lord Sterling ona bakmak için döndü ve ben, büyük bir utançla, çok hafif bir inilti çıkardım. "Lord Sterling, lütfen izinsiz girdiğiniz *sınıfımdan* çıkıp, öğretim *asistanımın* yanından uzaklaşırsanız çok memnun olurum."

Lord Sterling ellerini kalçalarına yaslayarak bana ve Lily'ye baktı, fazla zeki bakışları şüpheyle kısıldı. Onaylamaz bir homurtu çıkaran Lily'yi görmezden gelerek bana döndü, ancak bu sefer mesafesini korudu.

"Clara?" dedi yumuşak bir sesle, oğluyla konuşurken bile ondan duyduğımdan çok daha nazik bir tonda. "şimdi gidiyorum. Ama bilmeni istiyorum ki, sana asla zarar vermem. Ayrıca aptal olmadığımı da bilmeni istiyorum. İnsanlar senin az önce verdiğin gibi tepki vermezler. Güvende olan insanlar asla böyle tepki vermezler. Bunu öylece geçiştirmeyeceğim, tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yere baktım.

"Yeter artık, Lord Sterling," dedi Lily. Ona baktığımda yüzünün öfkeden kızarmış olduğunu gördüm. "şimdi gidebilirsiniz," dedi ona.

Bana son bir kez uzun uzun baktı ve sonra Lily'ye döndü.

"Bu iş henüz bitmedi," dedi ona, önceki yumuşaklığından eser kalmamış, buyurgan ve kararlı bir tonla.

Bölüm 8

Korkutucu olmayan ses

Rafe

"BAYAN CLARA'YA NAZIK DAVRANMALISIN ," DEDI OZZIE BANA BAKARAK. "VE okulda kötü kelimeler kullanamazsın baba. Bu *gerçekten* yaramazlık. Bayan Clayton *kimsenin* kötü kelime kullanmasına izin vermez."

"Söz veriyorum, nazik olacağım Oz," dedim dişlerimi sıkarak, "Ve söz veriyorum, kötü kelimelerimi kullanmayacağım. Tamam mı dostum?"

"Hım," diye mırıldandı. "Bahse girerim ki iş yerinde küfür etmiyorsundur baba."

Sırıtmamı bastırdım. Daha o sabah, büromdaki diğer avukatlardan birine "lanet olası beceriksiz bir herif" demiştim. Doğru bir tanımlamaydı. Dürüst olmak gerekirse, savcı olarak çalıştığı davayı yedi yaşındaki oğlum bile daha iyi yönetebilirdi. Sanık, Doğu Londra'da büyük bir suç örgütünün başında bulunan bir ailenin üyesiydi. Bu suç ailelerinin olayları çarpıtma yöntemleri vardı; delillere ulaşma yöntemleri vardı ve savcıya bile ulaşma yöntemleri olduğuna dair gizli bir şüphem vardı. Şüphelerimin yersiz olmasını gerçekten umuyordum, ama davanın ne kadar kötü yönetildiğini öğrendiğimde ekibime söylenmekten kendimi alamadım.

"Önce bugün benimle konuşup konuşmayacağına bakalım, tamam mı Oz?" dedim, olabildiğince neşeli bir ses tonuyla. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç de neşeli hissetmiyordum. Çok sinirliydim.

Her zaman istediğimi elde etmeye *çok* alışmıştım, bu yüzden Clara ile olan durum bana tamamen yabancıydı. Ama bu sefer öfkemi kontrol altına almam gerekiyordu. Zavallı kızı korkutmak beni hiçbir yere götürmezdi ve kendimi tam bir berbat insan gibi hissetmeme neden olurdu.

Clara'yı o sınıfta çok korkuttuğumdan beri iki hafta geçmişti. Bu süre zarfında onun hakkında bulabildiğim kadar bilgi edinmiştim, ne yazık ki çok azdı. Tehlikeli bir mahalledeki küçük bir dairenin adresini bulmuştum. Ama soyadını bile öğrenememiştim. Tek gerçek arkadaşı Bayan Lily Summerfield gibi görünüyordu ve anlaşılan hiç ailesi yoktu.

Şimdi, benim işim kadınları korkutmak değildi. Aslında, benim işim kadınları korkutan ve sindiren erkeklere ağır cezalar verilmesini sağlamaktı. Ceza avukatı olarak bu benim geçim kaynağımdı. Bu yüzden Clara'nın iki hafta önce bana sanki sorun benmişim gibi bakması beni çok kızdırdı.

Gerçekten de irkildi.

Hâlâ inanamıyordum. Ve yüzündeki o ifade aklımdan çıkmıyordu. Sınıfa ilk girdiğimde yüzündeki ifade, tam bir teslimiyet ve bitkinlikten saniyeler içinde tam bir dehşete dönüşmüştü. Ondan yayılan ve odayı dolduran korku o kadar güçlüydü ki, bıçakla kesilebilecek gibiydi.

Bu yüzden son iki haftadır bilerek geri çekilmiştim, iyileşmesi için ona zaman tanımak umuduyla. Onu ne kadar korkuttuğumu unutmasını umarak. Ama şimdi iki hafta dolmuştu ve hâlâ benden korkuyor olsun ya da olmasın, yardımına ihtiyacım vardı.

Ozzie hâlâ benimle birlikte kitap okumuyordu; basit matematik işlemleri veya kumbarasındaki parayı saymak bile ona uymuyordu. Okul dışında akademik sayılabilecek hiçbir şey yapmıyordu. Hatta geceleri ona hikaye okuduğumda bile dinlemeyi reddetmeye başlamıştı. Yani, hangi baba kendi oğluna bir hikaye okuyamaz ki?

Eski eşim Sophia ile bu konuda konuşmuştum, ama Sophia ile *herhangi bir şey* hakkında konuşmak hiçbir yere varmayan bir yoldu. Kadın kendi hayatıyla o kadar meşguldü ki, oğlunun evinde olup olmadığını, hele ki kitap okuyup okumadığını fark etmezdi bile – üstelik bu, yurt dışında olduğu zamanlarda bile böyleydi. Sophia'nın Ozzie ile uzun süre vakit geşirmesinin üzerinden üç hafta geçmişti. Nerede olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama aradığımda Milano'da olduğunu söyledi. Ondan alabildiğim tek şey, "İyidir Rafe," ve "Her küçük şey için bu kadar telaşlanmayı bırak" oldu. Bu çok sinir bozucuydu. Oğlumuzun ikimize de kitap okumaması *küçük bir şey değildi*.

Ortak hizmetçimiz Martha ile biraz daha ilerleme kaydettim ve bana bildiğı kadarıyla Sophia'nın Oz'la birlikteyken onunla kitap okumaya bile çalışmadığını söyledi. Bu bilgiyi Sophia'yla yüzleşmedim, sadece bir sonraki velayet duruşması için sakladım. Sophia, Ozzie'yi yanında tuttuğu zamanlarda Martha'nın evinde hizmetçi olarak çalışmasına izin veriyordu çünkü bu ona uygundu ve ben de ödeme yapıyordum. Martha'nın bana bir şey bildirdiğinden şüphelenseydi, muhtemelen onu kapıdan içeri sokmazdı. Sophia'nın aklına Martha'ya bir şey sorabileceğim hiç gelmezdi. Sophia için personel neredeyse görünmezdi.

Dolayısıyla, Ozzie'nin birlikte okuma yapacağı tek kişi Bayan Clara'ydı. Bu da Clara'nın benimle uğraşmak *zorunda* kalacağı anlamına geliyordu. Ben istediğimi elde etmeye alışmış bir adamdım ve bunu başarmak için elimdeki her türlü aracı kullanmaktan mutluluk duyardım.

Bu yüzden Ozzie ile okulun önünde arabamızda bekliyorduk ve son yarım saattir de öyleydik. Gerekirse bütün akşam beklerdik. Bu fırsatı kaçırmayacaktım ve bunu daha fazla ertelemeyecektim. Ozzie'nin iki kez daha başparmak güreşi yapmasını bekledikten sonra nihayet okulun arka kapısından küçük figürün çıktığını gördüm. Geçen hafta okulun önünde onun çıkmasını bekleyerek geçirdiğim sonuçsuz bir saatten sonra, bunun Clara'nın kullandığı çıkış olduğunu anlamıştım.

Ozzie'nin yanımda olması bugün beni daha az korkutucu yapacağını umuyordum. Boynuna sıkıca sardığı atkısı ve kulaklarını

örten şapkasıyla, gözlerini ve burnunu zar zor görebiliyordum. Sanki her an biri üzerine atlayacakmış gibi, sokakta sağa sola bakışlarını gezdiriyordu.

"İşte orada, Oz," dedim.

"Baba, lütfen sessiz konuşmayı unutma," diye uyardı Ozzie, kıymetli kızı Clara'yı üzmemi veya korkutmamı istemediğini *bir kez daha* çok açık bir şekilde belirtti.

Tam arabanın yanından geçmek üzereyken kapımı açtım ve onu olduğu yerde durdurdum.

"Bayan Clara!" diye bağırdı Ozzie, arka koltuktan fırlayıp ona doğru koşarken. "Sizi bekliyorduk!"

Clara'nın iri, çikolata kahverengisi gözleri benden oğluma kaydı. Titrek bir gülümsemeyle ona bakmak için atkısını aşağı çekti.

"Merhaba Ozzie. İyi misin canım?"

"Babamın profesyonel bir yapbozu var," dedi Ozzie heyecanla ve ben gülümsedim.

"Profesyonel bir bulmaca mı?" diye sordu Clara, kaşlarını çatarak Ozzie'ye baktı, sonra da bana göz attı. "Tam olarak ne olduğundan emin değilim...?"

"Ozzie'nin demek istediği şu ki, sana bir *teklifim* var, Clara," dedim yumuşak bir sesle arabadan inerken. Tam boyuma ulaştığımda, Clara küçük bir adım geri çekildi ve Ozzie'ye yakın durdu. Arabanın kapısını sertçe kapatmadan önce düşünmedim ve ani gürültü onu irkiltince içimden küfrettim. Burada çok, çok dikkatli olmam gerekiyordu. Bu yüzden topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak ellerimi ceplerime soktum, olabildiğince tehditkar görünmemeye çalıştım. Ondan bir metreden fazla uzun ve neredeyse iki katı ağırlığında olduğum için bu kolay bir iş değildi.

"Şey... merhaba," diye fısıldadı.

"Babandan korkmana gerek yok," dedi Ozzie, her zamanki gibi zeki bir şekilde.

"Hayır, Clara," dedim nazikçe, "benden korkmana gerek yok. Gerçekten, gerek yok."

Zoraki bir kahkaha attı ama benden daha da uzaklaşarak Ozzie'ye doğru yürüdü.

"Elbette korkmuyorum. Saçmalama Oz," dedi hafif bir tonla konuşmaya çalışarak, ama sesindeki titreme onu ele verdi. Boğazını temizledi. "Neyse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ozzie için bir özel öğretmene ihtiyacım var," dedim.

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Öğretmen mi? Bunun ne alakası var...?"

Ozzie'ye döndüm. "Oz, bana bir iyilik yapar mısın dostum, arabaya biner misin? Clara ile bir dakika yalnız konuşmam gerekiyor."

"Tamam babacım," dedi Ozzie temkinli bir şekilde. "Ama unutma, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* nazik olmalısın. Bayan Clara hepimizi her zaman nazik olmaya zorluyor. Ve Bayan Clara her zaman kibar olmamızı ve iç sesimizi kullanmamızı, yani bağırمامamızı sağlıyor. Bu yüzden *korkutucu sesini* kullanamazsın. Bayan Clara buna alışkın değil. *Biliyorum* ki çok güzel geceler kucaklamaları yapıyorsun, *biliyorum* ki en iyi peynirli fasulyeli tostları sen yapıyorsun ve *biliyorum* ki eğer hasta olursam, bana kremalı ve marshmallowlu sevdiğim özel sıcak çikolatayı getiriyorsun. Yani senin hakkında tüm bu güzel, nazik şeyleri biliyorum babacım, ama Bayan Clara bilmiyor. Bu yüzden eğer sadece korkutucu sesini kullanırsan, Bayan Clara *senin* gerçekten korkutucu olduğunu düşünecek."

"Tamam, teşekkürler Ozzie," dedim. "Bayan Clara için harika bir karakter referansı bu. Korkutucu olmayan bir ses tonu kullanacağım, söz veriyorum. Tamam mı?"

Ozzie homurdandı ama dediğimi yaptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Clara'ya döndüğümde derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Bir elim cebimden çıktı ve boynumun arkasını sıktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu temkinli davranma işi benim uzmanlık alanım değildi.

"Dinle Clara, seni köşeye sıkıştırdığımı düşünüyorsan özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle. "Son konuştuğumuzda seni korkuttuğumu biliyorum ve bunun için de özür dilerim."

Gözleri göğsüme ve koluma kaydı, ağzımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Küçük fare beni yine inceliyordu. Boğazımı temizledim ve irkilerek aramızdaki kaldırıma baktı.

İç yüzü.

"Ozzie konusunda gerçekten yardıma ihtiyacım var," dedim. "Çok şey istediğimin farkındayım, ama öğretmenlerin iyi maaş almadığını da biliyorum. Ve şu an yaşadığın yerde yaşamaman gerektiğini de biliyorum."

Onun endişeli kahverengi bakışları benimkine dikildi ve kaşlarını çattı.

"Nerede yaşadığımı biliyor musun?" diye fısıldadı.

Rahatsızca kıpırdandım. "Çok fazla kaynağım var, Clara."

Yüzü birden donuklaştı. Nedense bunu duymaktan hoşlanmamıştı. "Hım," diye mırıldandı sessizce. "Kaynaklar, tamam." Benden bir adım daha uzaklaştı ve ben de hayal kırıklığıyla nefesimi verdim.

"Bakın, Ozzie ile her şeyi denedik. Bizimle okumayı kesinlikle reddediyor. Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Onunla iletişim kurabilen tek kişi sizsiniz. Tek istediğim, diğer babalar gibi oğlumla birlikte kitap okumak."

"Özür dilerim, Lord Sterling," dedi Clara başını sallayarak.

Onu kaybetmişim.

Tanrım, bu çok sinir bozucuydu.

İş hayatımda her şeye ve herkese hükmeden bir adam olarak, oğlumun iyiliği için hayati önem taşıyan bir durum ve kişi üzerinde bu kadar az kontrole sahip olmak bana yabancı geldi. Bu kadına hayır cevabını kabul etmeyeceğimi anlatmam gerekiyordu.

"Sana çok iyi ödeme yapacağım," dedim ona. Gözlerinde bir parıltı belirdi, sonra bakışlarını kapattı ve tekrar bana baktı.

"Sana hiçbir faydam olabileceğini sanmıyorum," dedi. "Eğer birazcık..." diye karşılık verirsen, Ozzie'nin seninle birlikte kitap okumaya başlayacağından eminim.

"Clara, *aylardır* benimle kitap okumadı," diye iyice sinirlenmeye başlamıştım, ki bu da ters etki yaratıyordu. Ses tonumdaki sertlik onu bir adım daha geri atmaya itti ve ben de dişlerimi sıktım. "Üzgünüm ama bu kendiliğinden düzelmeyecek. Yardımına ihtiyacım var. Onun özel öğretmeni olmana ihtiyacım var ve bunu, resmi olarak Pazar'dan Çarşamba'ya kadar, yani evde olduğu her gece yapman gerekiyor. Gerçi gerçekte çoğu hafta her gün onunla birlikteyim."

Önce yana baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Ne kadar para?" diye fısıldadı.

Ah, bir yere varıyoruz , diye düşündüm. Belli ki Ozzie'yi gerçekten umursamıyor, ama *parayı* umursuyor. İçimdeki öfke patlamasını yuttum. Öğrencilerinin iyiliğini düşünen, zor durumda kalmış öğretmen imajı da böylece suya düşmüş. Herkesin bir bedeli vardı ve ne yazık ki Clara'nın da bir bedeli vardı.

"Saat başı ücret yüz pound," dedim ona. "Haftada en az dört gece, her akşam 3:30'dan 7'ye kadar çalışacaksın. Yani haftada bin dört yüz pound; ayda beş bin altı yüz pound. Bu sana makul geliyor mu?"

Clara'nın ağzı açık kaldı ve bakışlarını tekrar kravatıma indirmeden önce nadir görülen kısa bir göz teması kurdu. "Ayda beş bin mi? Ciddi misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Beş bin altı yüz oldu ve ben nadiren ciddiyetsiz biriyim, Clara," dedim ona.

Ona söylemediğim şey şuydu: Eğer beni zorlarsa, ona bunun beş katını teklif ederdim.

"Bak," dedim sessizliğin içine, "neden bu akşam benimle ve Ozzie ile gelmiyorsun? Konuşuruz. Seni eve bırakırken olası iş koşullarını açıklarım, sonra da karar verirsin. Yarın bilmem gerekiyor. En kısa sürede benim için çalışmaya başlamanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başını hafifçe salladı.

"Arabana binmeyeceğim," diye fısıldadı. "Binemem. Ben—"

Tam o sırada arkamda bir şey dikkatini çekti. Zaten solgun olan yüzündeki son renk de tamamen kayboldu ve ne olduğunu anlamadan, Ozzie'nin geçtiği kapıyı hızla açıp arabamın arka koltuğuna girdi ve arkasından kapıyı sertçe kapatarak içeri atladı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım kapıya bakarak. Renkli camlardan Ozzie ile sohbet ettiğini zar zor görebiliyordum; Ozzie'nin geniş gülümsemesi, Clara'yı ikna etmeyi başardığım için çok mutlu olduğunu gösteriyordu.

Arkamı dönüp yola baktığımda, karşı kaldırımda yaşlı bir çift ve elleri cebinde yürüyen zayıf bir çocuk gördüm. Olağandışı veya garip bir şey yoktu. Kaşlarımı çattım, araba kapısını açtım ve ön koltuğa oturdum. Clara ve Ozzie'ye döndüğümde, arka koltukta birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Clara," dedim, "Bunun hakkında benimle konuşmaya istekli olmanı takdir ediyorum, ancak iş koşulların hakkında konuşacaksak, arabanın ön koltuğuna oturman daha iyi olurdu—"

"Doğru," dedi kısık bir sesle. Pencereden dışarı baktı ama kıpırdamadı. Boğazımı temizledim.

"Clara, ön koltuğa geçmek için arabadan inmen gerekecek."

"Evet, evet, kesinlikle," dedi, bakışları hala dışarıdaydı. Arabadan inip ön tarafa geçmesi için tam bir dakika daha bekledim.

Kaldırımdan uzaklaşırken, hâlâ arkasına bakıyordu. O yoldan çıktıktan sonra koltuğuna geri çöktü ve rahatlamış bir nefes verdi. Şapkasını çıkarmıştı ve açık kahverengi saçları yünlü kumaştan dolayı dağılmıştı. Araba sürerken ona ara sıra göz atıyordum. Kalın gözlüklerinin arkasında gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Elmacık kemikleri birkaç hafta öncesine göre daha belirgindi, sanki epey kilo vermişti ki, dürüst olmak gerekirse, bu kadar kilo vermeyi göze alabileceğini düşünmemiştim. Yüzündeki morluklar önemli ölçüde solmuştu ve artık bilek desteğini takmıyordu, ama bileğinin hâlâ onu rahatsız ettiği açıktı. Çukurlardan geçerken sarsıntıdan korumak istercesine bileğini kucağında tutuyordu.

"Ozzie'ye ne kadar süreyle özel ders vermem gerekiyor?" diye sordu sessizce.

"Yaşasın!" diye bağırdı Ozzie arkadan. "Yapacak mısın, Bayan Clara? Yapacağını biliyordum. Yapacağını biliyordum. Babama söylemiştim. Ona, Poppy Teyze meşgulse yeni bir bakıcı *istemediğimi söylemiştim* . Yeni bakıcım olmanı istiyorum. Ve yapabileceğini biliyorum çünkü evde kendi küçük çocukların olmadığını söylemiştin. Evde sahip olduğun tek şeyin George adında bir Japon balığı olduğunu söylemiştin. Ve George adındaki Japon balığı iyi durumda. O da gelebilir. Onu evime getirebilirsin."

Clara oturduğu yerde döndü ve oğluma gülümsedi, nefesim kesildi. Gülümsediğinde, tıpkı az önce olduğu gibi içten bir gülümseme olduğunda, yorgun ifadesi kayboluyordu ve o kadar güzeldi ki neredeyse göz kamaştırıyordu.

Bölüm 9

Yakın Koruma

Clara

ZAYIF PETE YİNE BENİ İZLİYORDU . BU BÜYÜK BİR SORUNDU, ÇÜNKÜ BUGÜN Ozzie'yi eve götürüyordum ve Zayıf Pete'in bunu da izleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

İç çektim ve dalgın dalgın bileğimi ovdum. Oradaki ağrı, tehlikenin ne olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Ama korkmaktan çok, çok yorulmaya başlamıştım. İnsanlar bunun beni nasıl etkilediğini fark etmeye başlamıştı. En ufak bir seste irkiliyordum – dün, Lily tahta bir boya kalem kutusunu düşürdüğünde çığlık attım ve Margot elimi tutup her şeyin yolunda olduğunu söyleme ihtiyacı hissetti. Yedi yaşında bir çocuğun yirmi yedi yaşında bir kadına yüksek bir sesin ona zarar vermeyeceğini söylemesi mi? Saçmaydı. *Ben de* saçma olmaya başlıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Londra'dan ve sürekli korkudan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Belki de Grant'in teklifini bile kabul edebilirdim. Ama bunu Zach olmadan yapamazdım. Onsuz öylece çekip gidemezdim.

Ne yazık ki, yaşam koşullarım tamamen çekilmez hale gelmişti. Lily beni yeterince önemseyemediği için hiçbir şey söylemedi, ama iki kişinin çoğu insanın banyosunun büyüklüğündeki tek odalı bir

dairede ciddi anlamda rahatsız olmadan yaşayabileceği süre sınırlıydı ve biz de bir aylık süreyi doldurmak üzereydik. Londra'dan ayrılmayacaksam, cesaretimi toplamalı ve kendi daireme geri dönmeliydim.

Lily'nin yanındayken ailemin beni izlediğini zaten biliyordum. Daha dün onun yolundaki gazete bayisinin arkasında Skinny Pete'i pusuya yatmış halde görmüştüm. Lily'nin yanında kalmak onların izini kaybettirmezdi. Nerede olursam olayım beni yakından takip etmek isteyeceklerdi. Babam, olanlar hakkında ağzımı kapalı tutacağıma güvenmezdi; nerede olduğumu yakından takip eder ve beni ihbar etmemem konusunda sürekli uyarmak için bunu oldukça açık bir şekilde belli ederdi.

Ailemde her şey kontrolle ilgiliydi. Kontrol, güç, para ve açgözlülük herkesin umurundaydı – tabii ki Zach hariç. Benim güzel, ilgili, nazık, komik, zeki Zach'im, ailem tarafından benim gibi zayıf biri olarak görülüyordu ama aynı zamanda doğal zekası nedeniyle sömürülecek bir varlık olarak da değerlendiriliyordu. Kanım kaynıyordu ama çaresizdim. Sürekli korktuğum, yüksek seslerden irkildiğim ve olmak istediğim kişinin bir gölgesi olduğum bir yarı yolda kalmış bir hayatın içinde sıkışıp kalmıştım.

"İyi misiniz, Bayan Clara?" diye sordu Ozzie, eteğimi birkaç kez sertçe çekiştirerek. Ona bakarken zoraki bir gülümseme takındım ve saçlarını karıştırdım.

"Elbette öyleyim, Ozzie. Sadece biraz oyalanıyordum."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ah, oyalanma konusunda *her şeyi* biliyorum, Bayan Clara," dedi. "Bayan Summerfield bana oyalanma konusunda *dünya uzmanı* olduğumu söylüyor."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ozzie artık pencereden dışarı bakmayı ince bir sanat haline getirmişti; bu, onun her zaman yaptığı gibi hikayeler uyduruyorsanız harika bir şeydi, ama öğretmeninizin çarpım tablolarını öğrenmenizi istediği durumlarda pek de iyi değildi.

Arkamı dönüp Zayıf Pete'in durduğu yere baktım ama her zamanki gibi çoktan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

"Pekala," dedim yapmacık bir neşeyle, Ozzie'ye tekrar gülümseyerek. "Hadi acele edelim, olur mu? Baban bana adresini

mesajla gönderdi, sadece birkaç otobüs yolculuğu uzaklıkta, yani biz ___"

"Otobüs mü?" diye araya girdi Ozzie şaşkın bir sesle. "Ben *otobüse* binmiyorum."

"Şey... nasıl yani...? Yürüyerek gitmek çok uzak, sevgilim."

Ozzie güldü. "Hayır, saçmalık. Beni Dave götürecekt."

Ona gözlerimi kırptırdım ama sınıfın dışına, okul çıkışına doğru onu takip ettim ve giderken Lily'ye el salladım. Utanarak söylemeliyim ki, çocukların okuldan çıkışını sürekli izlediğim tek günler, Lord Sterling'e güvenli bir mesafeden bakıp gözlerimin yaşaracağı günlerdi, bu yüzden Ozzie'nin diğer günlerde eve nasıl gittiğinden emin değildim. Daha önce ünlü teyzesinin onu okuldan aldığını görmüştüm. Bir mil yarıçapındaki herkes, Poppy Sterling'in okul kapılarından bir ihtişam ve kargaşa bulutu içinde içeri girdiğini fark etmişti. Sadece kahkahası bile muhtemelen Londra'nın her yerinden duyulabilirdi. Ama penceredeki korkak bakış açımdan yolu göremiyordum, bu yüzden Sterling ailesinin okul yolunda eve nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Okul kapısından içeri girerken, önümüzde kocaman siyah bir araba durdu. Ardından, ön koltuktan tertemiz bir takım elbise giymiş, gri saçlı bir adam fırladı ve Ozzie'ye sırttı.

"Hey, Davo!" diye bağırdı Ozzie, ona doğru koşarak.

Dave gülümseyerek Ozzie'nin sırtına vurup saçlarını okşadı ve "Hey, küçük lord," dedi. "Diğer zengin çocuklarla günün iyi geçti mi?"

Ozzie, gözlerini devirdi ve yedi yaşındaki arkadaşından çok daha temkinli bir şekilde arabaya yaklaşırken bana döndü. "Dave kendini *çok* komik sanıyor," diye yakındı.

"Ben çok komiğim," dedi Dave ve sonra elini bana uzattı. "Siz ünlü Bayan Clara olmalısınız, değil mi?"

"Evet, ben, şey..." diye mırıldandım, ne diyeceğimi ya da bu adamın kim olduğunu tam olarak bilemiyordum. Yine de elimi kaldırıp kısa bir tokalaşma gerçekleştirdim.

"Bu mu sizi meşgul ediyor?" diye sordu Dave, Ozzie ve benim binmemiz için arka koltuğun kapısını açarken. Doğrusu, en son ne zaman birinin benim için araba kapısı açtığını hatırlamıyordum. Kapıyı arkamızdan kapattı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Ben Bayan Clara'nın yıldız öğrencisiyim," dedi Ozzie gururla, babasının kibirinden bir parça ses tonuna yansımıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu oldukça doğrudu. Ozzie şimdi büyük adımlar atıyordu. Doğal zekası nihayet disleksinin sisinin arasından parlıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Dave, dikiz aynasından göz göze gelip bana sıcak bir bakış atarak. Boğazımı temizledim.

"Elbette bir yıldızsın, Oz," dedim ve Dave gülümsedi. "Bay... şey..."

"Ben Bay Parker, ama bana Dave diyebilirsiniz, canım."

"Dave. Özür dilerim. Lord Sterling bana ayrıntıları vermedi ve Ozzie ile olan ilişkinizi tam olarak anlayamadım?"

"Dave beni bir yerlere götürüyor, Bayan Clara," dedi Ozzie, sanki yedi yaşında bir çocuğun kendi şoförünün olması tamamen normal ve beklenen bir şeymiş gibi. "Ayrıca asker." Son cümleyi nefes nefese, ciddi bir şekilde etkilenmiş bir tonla söyledi.

"Gerçekten mi?" dedim, biraz şaşırmıştım.

"Şu anda asker değilim, küçük efendim," diye düzeltti Dave.

"Bunu biliyorum," dedi Ozzie. "Ama istersen olabilirsin. Babam her şeyden beni koruyabileceğini söyledi."

Dave kıkırdadı. "İşin özüne bakıldığında oldukça becerikli olabilirim," dedi. "Ama ilk kuralı unutma, küçük lord?"

"Ah, çok sıkıcısın," diye homurdandı Ozzie. "Dave bana dövüşmeyi öğretiyor ama ilk kuralın kaçmak olduğunu söylüyor."

"Doğru," dedi Dave kararlı bir şekilde. "Eski asker olsan da olmasan da, tehlikeli bir durumdan uzaklaşmak her zaman daha iyidir."

"Şey, kaçmanız gerekebilecek pek çok durum var mı?" diye sordum.

Dave, dikiz aynasında tekrar göz göze geldik. Yüz ifadem oldukça endişeli olmalıydı.

"Endişelenecek bir şey yok, Bayan Clara," dedi bana. "Ben yakın koruma görevlisiyim, ama bu gerçekten de gereğinden fazla bir önlem. Sterling ailesine yönelik aktif bir tehdit yok. Bu sadece bir tedbir."

"Ha, doğru," dedim güçsüzce, arabanın yumuşak deri koltuklarına yaslanırken. "Bunu bilmek iyi oldu."

Ozzie renkli cama vurdu ve bana tekrar sırttı.

"Ve bu cam *kurşun geçirmez* ," dedi nefes nefese bir heyecanla. "Harika değil mi? Ve birinden kaçmamız gerekirse, tıpkı Batman'inki gibi arabanın arkasında jetlerimiz var ve gerekirse tekerleklerimizden füzeler fırlatabiliriz. Değil mi, Davo?"

Dave arabanın ön koltuğundan kıkırdadı. "Şey, cam meselesi doğru, Oz. Ama bunların hiçbiri sizi korkutmasın, Bayan Clara," diye araya girdi Dave hızla. "Dediğim gibi, aktif bir risk yok, tamam mı?"

Dave, şaşkın ifademi endişe olarak yanlış yorumlamış olmalıydı, oysa tam tersi doğrudu. Sterling ailesine karşı aktif bir risk olmayabilir, ama *bana* karşı kesinlikle aktif bir risk vardı. Tekrar deri koltuğa yaslandığımda, dinlenme halindeki kalp atış hızımın bir aydan fazla süredir olmadığı kadar yavaşladığını hissettim. Üzerime bir sakinlik ve huzur duygusu çöktü. Bu arabada güvendedim. Eski bir asker tarafından kullanılan, kurşun geçirmez camlı ve içeriye hiçbir şey görünmeyen renkli camlara sahip bir arabam vardı. Belki de hayatımda hiç bu kadar güvende olmamıştım.

Ve bu güvenlik hissi, Sterling'lerin evine vardığımızda daha da arttı. Putney'de devasa bir malikaneydi. Dışarıda elektrikli kapılar, son derece karmaşık bir alarm sistemi vardı: adeta bir kale gibiydi.

Bayıldım!

Bölüm 10

Duygusal Güvenlik

Clara

STERLING'IN EVİ ÇOK BÜYÜKTÜ AMA BİR ŞEKİLDE... RAHATTI. ŞAŞIRDIM. RAFE Sterling, oturma odası için büyük, yumuşak kanepeler ve kadifemsi kumaşlar seçecek türden bir adam gibi görünmüyordu. Mutfak, ultra modern, minimalist havasıyla onun zevkine daha uygundu, ancak geniş granit tezgahların üzerindeki ince ısıltı da Lord Sterling'in zevkiyle tam olarak uyuşmuyordu. Belki de her şeyi eski karısı seçmiştir?

Ozzie doğruca bisküvi kutusuna koştu.

"Pekala," dedim. "Akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım mı?"

Ozzie, ağzına bir kurabiye tıkarken başını yana eğdi.

"Yemeğe başlayalım mı?" diye sordu ağzı dolu bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, akşam yemeğini hazırla Oz. Hani günün sonunda hep birlikte yediğimiz o yemek var ya?"

Ozzie güldü. "Akşam yemeğini sen pişirmiyorsun. Yemek her zamanki gibi buzdolabında." Buzdolabını açtım ve raflardan birinde kocaman ev yapımı bir lazanya, yanında da büyük bir kase salata gördüm. "Martha pazartesi günleri lazanya yapar," dedi Ozzie. "En sevdiğim yemek."

"Pekala," dedim, Ozzie ile lazanyaya bakarak. "Martha babamın... arkadaşı mı?"

Ozzie kaşlarını çatı. "Şey, sanırım öyle. Bütün yemeklerimizi o pişiriyor," dedi, sanki özel bir aşçıya sahip olmak son derece doğal bir şeymiş gibi. En azından Martha'nın özel bir aşçı olduğunu ve aşırı hevesli bir kız arkadaş olmadığını *umuyordum* . Aman Tanrım! Dur! Lord Sterling'in mükemmel lazanya yapan bir kız arkadaş olmamasını ummakla ne işim vardı ki? Boşandığını biliyordum. Eski karısı okula hiç gelmemiştir – ondan bile daha işkolik olmalıydı. Zavallı Ozzie.

"Peki, nerede okumak istersin Ozzie?" dedim lazanyayı fırına koyduktan sonra. Şef/kız arkadaşımın yazdığı faydalı talimatlarda kırk beş dakika yazıyordu, yani vaktimiz vardı.

Ozzie dudağını ısırdı ve ayaklarını yere sürdü. "Evde pek kitap okumam, Bayan Clara. Sadece okulda okurum. Sizinle birlikte."

Göz hizasına gelecek şekilde önüne çömeldim. "Neden sadece okulda, Oz?" diye sordum usulca. "Babamın senin okumanı duymaya bayılacağına eminim."

Ozzie tekrar ayaklarını sürükledi, yüzünde mutsuz bir ifade belirdi. "Babam gerçekten zeki," diye fısıldadı. "Gerçekten, gerçekten zeki. Herkes babamın ne kadar zeki olduğunu ve böyle zeki bir babaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor. Babamı üzmem istemiyorum. Harfleri ve sayıları ne kadar kötü karıştırdığımı bilmesini istemiyorum." Bir an durakladı, dudaklarını yana büktü ve tekrar konuştu. Bu sefer fısıltısı o kadar kısıktı ki duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti. "Ben aptalım."

"Bunu sana kim söyledi, Ozzie?" dedim, göğsüm öfkeyle sıkışsa da sesimi sakın tutmaya çalışarak. Bu kıymetli çocuğa aptal olduğunu kim söyleyebilirdi? Çocukları bu şekilde kalıplara sokmak ve aşağılamak, öğretmenlik söz konusu olduğunda beni en çok kızdıran şeylerden biriydi. "Sana aptal olduğunu söyleyen kimse yanılıyor – hem de çok, çok yanılıyor. Ve buna tahammül edemem," dedim. Ozzie şaşkınlıkla bana baktı, öfkeyle keskinleşmiş sesimi duymaya alışkın değildi. Ama düşündükçe daha da öfkelendim. "Bunu sana kimin söylediğini söyler misin?"

Başını sert ve ani hareketlerle salladı. Şimdilik bu konuyu uzatmamaya karar verdim.

“Pekala, biliyorsun ki *ben* senin aptal olduğunu düşünmüyorum, Ozzie. O halde biraz Harika Aliterasyonlar yapalım, sonra da yeni okuma kitabından okuyalım. Tamam mı?”

Ozzie'yi ikna etmek epey uğraştırdı ve çantamda sakladığım gizli meyveli şekerlemelerden biraz da rüşvet verdim. Ama sonunda pes etti.

Saat yediyi GEÇMİŞTİ ki alarm sisteminin bip sesini duydum. Ozzie kanepede yanıma kıvrılmıştı ve *Britanya'nın Muhteşem Çitleri'ni* izliyorduk. Ozzie kirpileri çok severdi. Görünüşe göre, aylık bir bülteni olan ve Ozzie'nin Kirpi Vicky diye adlandırdığı, oldukça eksantrik biri tarafından yönetilen Çit Savaşçıları adında bir grup vardı. Ozzie tüm bültenlerini yatağının altında saklardı ve bu akşam okuma kitabını bitirdikten sonra bunlardan birini okumaya çalışmıştık.

Birkaç dakika sonra koridordan ağır ayak sesleri duydum ve ardından Lord Sterling belirdi, odayı son derece erkeksi, neredeyse elektrik yüklü varlığıyla doldurdu.

Rafe Sterling tam anlamıyla doğanın bir gücüydü. Üç parçalı takım elbisesi, yağmurdan hafifçe ıslanmış saçları ve sakalından kararmış çenesiyle, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bir an için aklım bomboştı. Ağzım açık bir şekilde ona bakakalmıştım, Ozzie de hâlâ yanımdaydı ve bu manyetik adamın büyüüne tamamen kapılmıştım.

“Baba!” diye bağırdı Ozzie, koltuktan fırlayıp babasına doğru koştu ve babası onu kocaman bir kucaklamayla kaldırdı. “Okuma seviyem bir üst seviyeye çıktı! Bu akşam koca bir kitap ve The Warrior'ın bültenlerinden birini okuduk. Bayan Clara, böyle devam edersem dönem sonuna kadar bir üst seviyeye çıkabileceğimi söyledi. Bana harika olduğumu söyledi.”

Lord Sterling oğluna gülümsedi. Adamın bu kadar yakından gülümsediğini ilk kez görüyordum ve nefesim kesildi. O kadar parlak, o kadar beyaz, o kadar göz alıcıydı ki, ona bakmak neredeyse canımı

acıtıyordu. Karnım kasıldı ve evde kendimi güvende hissederken sakinleşen kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Lord Sterling oğlunu yere indirirken, "Bu harika, dostum," dedi. "Belki sen ve ben—?"

"Baba, dişlerimi fırçalamam lazım," diye araya girdi Ozzie aceleyle, babasından uzaklaşarak. Oğlunun odadan fırlayıp çıkmasıyla Lord Sterling'in yüzündeki hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Belli ki Ozzie konuşmanın nereye doğru gittiğini biliyordu ve babasının önünde kitap okumak istemiyordu.

Ozzie ile yaptığım önceki konuşmadan dolayı öfkem yeniden yükseldi ve ayağa fırladım.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye çıkıştım, sesimin bana ait olduğunu bile bilmiyordum. Lord Sterling bana bakarken kaşlarını kaldırdı. *Kimsenin* kendisine ters davranmasına alışkın bir adam olmadığını, hele de oğluna ders vermek için büyük masraflarla işe aldığı, uysal ve korkak asistanına böyle davranılmasına hiç alışık olmadığını tahmin ediyordum.

Ancak koltuktan kalktığımda cesaretimi kaybettim. Aramızdaki boy farkı, onun evinde olmam, oğluna bakmam için bana fahiş bir miktar para ödemesi – ve bunca yıldır ezilip zulüm görmeme rağmen kendimi savunmanın benim için asla güvenli olmaması – tüm bunlar gözlerimi ondan kaçırmama ve omuzlarımın düşmesine neden oldu.

Ama sonra Ozzie'nin bana aptal olduğunu söylerkenki hüznle dolu küçük yüzünün görüntüsü zihnimde belirdi ve kendimi zorlayarak yukarı baktım, doğrudan o delici mavi bakışlara.

"Ozzie'nin evde kendini güvende hissetmesi gerçekten çok önemli," diye zar zor söyleyebildim. Evet, biraz kekeledim ama bunun dışında sesim hâlâ kararlıydı.

"Evet," dedi Lord Sterling yavaşça. "Elbette, tamamen katılıyorum. Bu yüzden Ozzie için son derece eğitimli bir kişisel koruma görevlisi görevlendirdim ve evimde çok gelişmiş bir güvenlik sistemi var."

Başımı salladım, gözlüklerim yerinden çıktı, bu yüzden onları tekrar burnuma takmak zorunda kaldım. "Fiziksel güvenlik bahsetmiyorum Lord Sterling. Ben... şey, *duygusal* güvenlik bahsediyorum."

Lord Sterling'in kaşları kalktı. "Oğlumun kendi evinde *duygusal olarak* güvende olmadığını mı ima ediyorsunuz, Bayan Clara?" Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi, ama altta yatan o ince tehdit tonunu hissedebiliyordum. Bu, eleştiriyi iyi karşılamayan bir adamdı. Normalde bu tür bir tondan otomatik olarak geri çekilir ve uzaklaşırdım, ama bana küçümseyerek baktığı şekil, bir öfke patlamasına daha neden oldu.

"Birisi—" dedim, boğazımdaki yumruyu yutmadan önce sesim titreyerek, "Birisi Ozzie'ye aptal olduğunu söylemiş. Daha önce sana böyle bir şeyin olup olamayacağını sormuştum ve hayır demiştin, ama Ozzie yalan söylemiyor."

Lord Sterling'in savunmacı tavrı birden gevşedi, bu da beni daha da öfkeliyordu. Bunu biliyor muydu? Oğluna aptal olduğunu *söylemiş* miydi? Bu neden bende büyük bir hayal kırıklığı dalgası yarattı?

"Disleksinin aptallıkla hiçbir ilgisi yok," dedim, sesim öfkeden titriyordu. Mesele sadece Ozzie değildi; kontrol edemeyecekleri bir şey yüzünden göz ardı edilen ve küçümselenen tüm çocuklardı. Nazik, zeki oğlunun kendisini olduğundan daha aşağı hissetmesine nasıl cüret ederdi? "Ozzie aslında çok zeki," diye devam ettim. "Ama eksik olan şey özgüven. Onu aşağılamak ve aptal olduğunu söylemek kesinlikle ters etki yaratır. Amacınız sadece akademik başarı olsa bile, özgüvenini zedelemek yardımcı olmaz ve eğer onun duygusal iyiliğini önemsiyorsanız yapabileceğiniz en kötü şeydir. Buna tahammül etmeyeceğim, tamam mı?"

Lord Sterling şimdi gerçekten de sırtıyordu. Bana aşağıdan bakarken ve kollarını göğsünde kavuştururken, ağzının bir kenarını yukarı kıvrma cüretini göstermişti.

"Buna katlanmayacaksın, değil mi?" dedi, sesi öfkeden çok eğlenmiş gibiydi.

"H-hayır, yapmayacağım," dedim, kollarım yanlarımda dimdik duruyordu ve ellerim sıkı yumruk halindeydi. "Ona böyle davranamazsın. Bu adil değil. Y-yapamazsın..."

Dehşet içinde, gözlerimin arkasının yanmaya başladığını hissettim. Aman Tanrım, bu muhtemelen kariyerimin en profesyonellikten uzak anıydı. Ama bu adama oğlunun duygusal olarak güvende olmadığını söylüyordum ve o da sanki bir şaka yapıyormuş gibi bana sırtıyordu.

Kendimi çoğu zaman çaresiz hissediyordum ve bu da aleyhime olan başka bir durumdu. Burada *gerçekten* hiçbir söz hakkım yoktu. Ozzie *benim* oğlum değildi. Ben sadece bir çalışandım. Lord Sterling söylediklerimi ciddiye almak zorunda değildi. Oğluna karşı davranışını değiştirmek zorunda değildi. Kelimenin tam anlamıyla yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Böyle davranılmayı hak etmiyor," dedim sesim kısık bir şekilde. Yine güçsüz, acınası Clara'ya dönmüştüm. O an kendimden iğrenme dalgası beni sardı. Ozzie, koruyamayacağım, başarısız olacağım bir başka çocuktuk sadece.

"Clara?" Lord Sterling'in sesi şimdi yumuşaktı, önceki eğlencesi tamamen kaybolmuştu. Ona baktığımda kollarını çözdüğünü ve artık sırtımadığını gördüm. "Clara, merhaba. Özür dilerim."

Şok içinde gözlerimi kırıştırdım. "*Özür dilerim*" duymayı beklemiyordum.

"Oğlumun duygusal sağlığını kesinlikle ciddiye alıyorum. Ozzie'nin önceki bakıcısı tam bir cadıydı. Uzun süre Ozzie'ye ne söylediğini bilmiyordum ve o da bana söylemekten çok utanıyordu. Aslında sen beni bu konuyu araştırmaya teşvik ettin. Öğrendiğimde onu kovdum. Kimse oğlumla böyle konuşamaz, Clara. Sana söz veriyorum, onu güvende tuttum."

İçimden bir rahatlama dalgası geçti ve gergin duruşum gevşedi. Ancak adrenalin etkisi geçtikçe, kulaklarımdaki zonklama hafif bir çınlamaya dönüştü ve bir mide bulantısı dalgası beni sardı. Kendimi biraz bayılacak gibi hissetmeye başladım.

Kahretsin.

En son ne zaman yemek yemiştim?

Lily'nin evinde kaldığım süre boyunca, onun dairesinde sandviç yapamıyordum, bu yüzden her gün öğle yemeği için dışarı çıkmak zorunda kalıyordum. Ama bu öğle vakti, Skinny Pete'i gazete bayisinin etrafında dolaşırken görünce, dışarı çıkıp bir şey almaya cesaret edemedim. Lily bana ton balıklı sandviçinin yarısını aldirmıştı, ama Skinny Pete'i gördükten sonra o kadar heyecanlanmışım ki birkaç lokmadan fazlasını yiyemedim. Ve Sterling'lerin yemeklerinden hiçbirini yemek konusunda kendimi rahat hissetmedim. Bunun benim

yerim olup olmadığından emin değildim. Ayaklarımın üzerinde sendelerken görüşüm daraldı.

"Clara mı?" diye çıkıştı Lord Sterling, bana doğru yaklaşırken sesinde panik vardı. Sonra iri elleri üst kollarımı kavrayarak beni dik tuttu; bu da adrenalinimde bir patlamaya daha neden oldu. Bu kadar yakinken, pahalı tıraş losyonunun kokusuyla kendi temiz, odunsu, erkeksi kokusunun karışımını hissedebiliyordum. Geniş omuzları görüş alanımı tamamen dolduruyordu, kaslı vücudu takım elbisesinin altında geriliyordu.

Her şey çok fazlaydı.

Onun elinden kurtulmak için kendimi zorladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine. "Sorun yok, Clara."

Tıpkı beni son korkuttuğu zamanki gibi, avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini tutuyordu. Bu sefer beni uzaklaştıran şey onun bana zarar vermesinden korkmak değildi; daha çok, onun bu kadar yakınındayken ne yapacağımdan korkuyordum. O anda bir utanç dalgası beni sardı ve arkamdaki koltuğa ağır ağır oturdum.

Aman Tanrım , diye düşündüm, bu adam kesinlikle aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalı.

"Clara, özür dilerim," dedi yine o yumuşak ses tonuyla. "Sana dokunmamalıydım, ama bayılacak gibi görünüyordun."

"Hayır, sorun yok, iyiyim," dedim ona. "Özür dilerim, ben... şey... öğle yemeğini atladım, o yüzden biraz keyifsizim."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve yanağımda hissettiğim gözyaşını sildim. Aslında yapmak istediğim şey, bu baş dönmesini hafifletmek için başımı dizlerimin arasına koymaktı, ama bu adamın önünde daha da güçsüz görünmek istemedim.

Sonra tuhaf ve neredeyse harika bir şey oldu. Lord Sterling yanıma geldi ve tam karşımda, sehpanın üzerine oturdu, böylece benimle aynı seviyede oldu. Bunu kendi gözlerimle görmeseydim, onun gibi bir adamdan böyle bir hareketin mümkün olabileceğine asla inanmazdım.

"Oğlumu koruduğun için teşekkür ederim Clara," dedi ve samimi tonuyla gözlerimi halıdan kaldırıp onun yoğun mavi bakışlarıyla buluşturmayı başardım. "Onu benden bile koruduğun için gerçekten

çok memnunum ve eğer *başka* endişelerin olursa bana söyleyebileceğini bilmeni istiyorum. Anladın mı?"

Konuşmaya cesaret edemediğim için donuk bir şekilde başımı salladım.

"Şimdi bunu hallettiğimize göre, neden öğle yemeği yemediğini ve Ozzie ile yemek yememek için ne numara yaptığını öğrenmek istiyorum?"

Bölüm 11

Bu bir emirdi, rica değil.

Rafe

TAMAM, ŞİMARIKTIM. BUNUN SORUMLUSU, BANA TAPAN ANNE BABAM, BENİ HER şeyi bilen ağabeyi olarak gören kız kardeşim veya ailemin okulun fen binasının masraflarını karşıladığı için bana karşı çıkmaktan asla hoşlanmayan ortaokulum olabilir... Ama sebebi ne olursa olsun, kesinlikle her zaman istediğimi elde etmeye *çok* alışmıştım.

Clara'nın son bir aydır benimle çalışmasından bu yana, kesinlikle istediğim gibi *olmuyordu* .

Oğlumun duygusal güvenliği konusunda beni ilk kez yüzleştirdiği günden beri, cesur, sessizce öfkeli Clara ortadan kaybolmuş, yerini benden adeta veba gibi kaçınan ve benimle neredeyse hiç konuşmayan utangaç, korkak Clara almıştı.

Bana verilen yeni bir dava da işleri daha da zorlaştırıyordu ve son derece zaman alıcıydı. "Ahmak" diye adlandırdığım avukat yine beceriksizliğini kanıtlamış ve davanın tamamını aniden bırakmıştı ki bu, yargılama sürecinin bu kadar ilerlemiş bir aşamasında neredeyse duyulmamış bir şeydi. Bunun üzerine Kraliyet Savcılığı davayı bana vermişti. Deneyimli bir avukata ihtiyaçları vardı – davanın karmaşıklığından dolayı değil (ağır yaralama suçundan yargılanan bir serseri), bağlantılı olduğu daha geniş dava nedeniyle. Serserinin

ailesi – şiddete eğilimli, berbat bir suç örgütü – aylardır planlanan çok daha büyük bir polis operasyonunun hedefiydi. En tepedeki adam kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Bir tür tanrı kompleksi vardı, insanları önünde diz çöktürmeyi ve sonra da onları dövmeyi çok seviyordu. Polis yıllardır tüm aileyi çökertmeye çalışıyordu ve ancak yakın zamanda bir atılım gerçekleştirmişti. Örgüt içinden biri onlara, kullandıkları karanlık ağ mesajlaşma sistemine erişim kodunu vermişti ve bu kod, onlara karşı çok sayıda kanıt içeriyordu.

İlk davanın - haydut aleyhindeki davanın - duruşması birkaç ay sonra olacaktı. İkinci davayla ilgili tutuklamalar henüz yapılmamıştı bile, çünkü polis hâlâ aileyi gizli gözetim altında tutuyor, o şerefsizleri yakalamak ve tüm örgütü çökertmek için olabildiğince çok delil topluyordu.

Bu yüzden iki davayı da üstlenmekten başka çarem yoktu, bu da iş yükümü daha da artırdı ve çoğu zaman eve saat yediden sonra, yani Clara'nın resmi olarak mesai bitiminden sonra geliyordum. Çoğu gün, kapıdan içeri girdiğimde, o çoktan ayağa kalkmış, çantasını omzuna atmış ve çıkmaya hazırlanmış oluyordu. Bana Ozzie hakkında çok kısa bir bilgi veriyor, doğrudan kravatıma mırıldanıyor ve sonra sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kapıdan fırlayıp çıkıyordu. Başka biri olsaydı, yolunu keser, benimle etkileşime girmeye zorlardım. Ama Clara'yı iki kez korkutmuştum ve aynı hatayı tekrar yapmaya niyetim yoktu.

Tüm durum son derece sinir bozucuydu. Hayatımdaki çoğu şeyi kontrol edebiliyordum, hayatımdaki çoğu *insan* şikayet etmeden bana boyun eğiyordu, ama Clara tamamen anormaldi. Bu minicik kadının, yirmi yılı aşkın bir süredir bana doğru düzgün karşı çıkan ilk kişi olması ironikti (sonuncusu, kendi deyimiyle "saçmalıklarına" asla tahammül etmeyen Bayan Clayton'dı).

Clara hakkında söylenebilecek tek şey, inatçı olmasıydı. Kapıdan aceleyle çıkarken fırsat bulduğumda ona verdiğim kısa ve özlü komutlar ve ona gönderdiğim öfkeli e-postalar ve mesajlar sayesinde, Ozzie ile o lanet olası yemeği yemeye başladı. Evime ilk geldiğinde olduğundan biraz daha az zayıf görünmesine sevindim, ama yine de zayıftı. Bazı kadınların garip moda diyetler yaptığını biliyordum ve Clara'nın da böyle olup olmadığını kısaca merak

etmiştim. Ama aslında, yemeye başladıktan sonra, oldukça fazla yemek yiyor gibiydi ve karbondihidratlardan kaçınmıyor gibiydi, bu yüzden kendini kasten aç bıraktığından şüphe ettim. Yemek yeme durumunu küçük bir zafer olarak gördüm, ama yine de kadınla gerçekten konuşmak istiyordum.

Kız kardeşimle konuşmakta hiç sorun yaşamıyor gibiydi. Clara, çocuk bakımı konusunda Poppy'nin yerini almış olsa da, kız kardeşim hala düzenli olarak evimde kendini evinde gibi hissediyordu. Geçen hafta eve döndüğümde üçünün de mutfak masasında coşkulu bir Uno oyunu oynadığını gördüm. İçeri girdiğimde Clara gülüyordu. Odaya girdiğimi fark edince aniden kesilen o muhteşem ses...

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Poppy dramatik bir şekilde. "Eğlenceli Sünger eve geldi."

Onu görmezden geldim ve bunun yerine, kartlarını bırakıp eşyalarını toplamaya çalışan telaşlı Clara'ya odaklandım.

Clara'nın gittiğini fark eden Poppy, "Hey, Clara!" dedi. "Bizi böyle ortada bırakamazsın. Şimdi senin kıcını tekmleyeceğim!"

Clara, Poppy'ye gülümsemi ve bu bende tuhaf bir öfke patlamasına neden oldu. Clara bana *asla* gülümsemezdi. Poppy ve Clara tamamen zıt karakterlerdi. Ablam, parlak sarı saçları ve daha da parlak kıyafetleriyle (o gün Poppy için oldukça sade bir neon tulum tercih etmişti) uçar, şık, eğlence düşkünü, enerjik bir insandı; Clara ise utangaç, sessiz, içine kapanık, yumuşak bir Londra aksanı ve koyu, bol kazaklar giyen biriydi. Bu kadar iyi anlaşmalarına şaşırmıştım ama Poppy o kadar sosyaldi ki, kelimenin tam anlamıyla herkesi kabuğundan çıkarabilirdi. Ama Clara'nın onunla oyun oynaması ve ona gülümsemesi, ben o kadını birkaç saniyeden fazla aynı odada tutamazken, beni çok sinirlendiriyordu.

Geçen haftanın sonunda, önceki dava dosyalarımı nihayet tamamladım ve böylece tamamen bana tahsis edilen yeni davalara odaklanma özgürlüğüne kavuştum. Bu nedenle, Clara'nın benimle konuşmaktan başka seçeneği kalmayacak şekilde planımı uygulamaya koyabildim. Dolayısıyla, bu özel Pazartesi günü, her zamanki gibi saat yedi yerine beşte eve girdim ve alarm sistemini sıfırladım.

Koridordan gelen yüksek sesli müziği duyduğumda kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Sesi takip ettim ve mutfak kapısının önünde donakaldım. Ozzie ve Clara sırtlarını bana dönmüşlerdi ve kollarını savurarak ve yerlerinde zıplayarak garip bir dans gösterisi yapıyorlardı. İkisi de yere popolarının üzerine çöküp bana doğru döndüklerinde Clara donakaldı.

Normalde solgun olan yüzü kızarmıştı, sırtıyordu, açık kahverengi saçları yüksek bir atkuyruğu yapılmıştı, gözlüklerini takmamıştı ve perçemi terden hafifçe ıslanmıştı. Ayrıca normalde giydiği bol kazağını da çıkarmış, vücuduna yapışan bir atlet giymişti ki, bunun Ozzie dışında kimsenin görmesini istemediğinden oldukça emindim. Ağzım kurudu. Evet, benim alışkın olduğumdan çok daha zayıftı, ama belli ki bu bol kıyafetlerin altında bazı kıvrımları vardı. Büyülenmiş bir şekilde ayağa kalkmasını izledim. Atlet küçük göğüslerine yapışmış, sonra da kumaşın yukarı doğru kaydığı yerde düz bir karın bölgesini ortaya çıkarmıştı. Kot pantolonu kalçalarının üzerinde düşük duruyordu ve ince belinden hafifçe genişliyordu.

“Baba!” diye bağırdı Ozzie, ayağa fırlayıp bana doğru koşarken, bacaklarıma tüm gücüyle çarptı ve kollarını onlara doladı. Gülümsedim ve ona sarılmak için çömeldim. “Clara oyun için prova yapmama yardım ediyor!” diye kulağıma doğru bağırdı, muhtemelen kulak zarımı delecek kadar yüksek sesle. Heyecanlı yüzüne bakmak ve kalıcı sağırlıktan kurtulmak için geri çekildim.

“Öyle mi?” dedim, bakışlarım onunkinden başının üzerinden Clara'nın durduğu yere kaydı. Bize doğru birkaç kez göz kırptıktan sonra kollarını açarak mutfak masasına doğru ilerledi. Masanın yüzeyini yoklamaya başlayınca kaşlarımı çattım, sonra gözlüklerini diğer eşyaların arasında gördüm ve onları bulmakta zorlandığını anladım. Bu yüzden Ozzie'nin omzuna birkaç kez vurdum ve ayağa kalkıp masaya doğru yürüdüm, parmakları gözlüklerin üzerine kapanmak üzereyken gözlükleri kaptım. Eli benimkine değdiğinde, sanki elektrik çarpmış gibi hızla geri çekildi. Gözlüklerini aldım ve tam karşısına geçtim. Saplarını açtıktan sonra gözlükleri kaldırdım ve burnuna taktım. Elleri kısa bir süre kulaklarını örttü, sonra geri sıçradı.

"Bu kadar erken eve geleceğini tahmin etmemiştim," dedi. "Ben... Ben sadece..." Kazakına uzandı ve başından geçirdi, gözlükleri ve yüksek at kuyruğu dağıldı. Kazakını giydikten sonra gözlüklerini tekrar burnuna taktı ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, bana bir kez daha gergin bir bakış attı. "Şey, başka bir şey yoksa, sanırım gitmeliyim. Ama, eee, belki..." Boğazını temizledi ve kravatına bakmadan önce kısa bir an göz teması kurdu. "Bu akşam yemek yapmış olabilirim. Sadece köfte ama Ozzie, eee, bugün gerçekten bunu istediğini söyledi, bu yüzden... öğle yemeğinde birkaç malzeme aldım ve onun için yaptım. Umarım sakıncası yoktur." Oğlum için yemek almasına ve pişirmesine neden itiraz edeyim ki? "O zaman ben gidiyorum, tamam mı?"

O anda neredeyse koşarak kapıya doğru gitti ama bu sefer yolunu kesen Ozzie oldu; küçük bedeni öfkeyle kabarmış bir halde ellerini beline koydu ve ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bayan Clara, burada kalmalısınız. Bana *bütün dansı* benimle yapacağınızı söylemişsiniz, ama hâlâ akşam yemeğinizi yemediniz. Babam, akşam yemeğinizi yemenizi sağlamamın çok önemli olduğunu söylüyor."

Gülümsedim. Ozzie her geçen gün bana daha çok benziyordu.

Clara, Ozzie'ye zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şey, Oz. Baban artık evde, bu yüzden sanırım gitmeliyim. Burada oyalanmamı istemezsin."

"Clara," dedim yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla, bu da onun hemen dikkatini çekti. Hem Clara hem de Ozzie bana döndü. "Sanırım sana bu akşam saat yediye kadar ödeme yapacağım. Bu iki saatlik bir ödeme değil."

Gözlerini kırptırdı. "Şey... tamam, peki, belki de... maaşımdan kesinti yapabilirsiniz? Sizin ve Ozzie'nin özel hayatına müdahale etmek istemiyorum ve—"

"Clara," diye kekelemesini yarıda kestim. "Burada kalacaksın." Ses tonumda hiçbir yanlış anlaşılma olamazdı. Bu bir rica değil, bir emirdi.

Ağzını şakırdatarak kapattı. Bakışları çıkışa, sonra tekrar bana kaydı. Kaçmak istediğini anlayabiliyordum. Israrla istediğim iki saati nereye sokacağımı söylemek istediğini de anlayabiliyordum. Ama ne

yazık ki, gözlerindeki o ateş yenilgiye dönüştü ve tekrar konuşmadan önce yutkundu.

"Doğru," dedi kısık bir sesle, ben de kaşlarımı çattım.

Ah, bana patronluk taslayan bir herif olduğumu söyle, neden söylemiyorsun? Defolup gitmemi söyle. Savaşmadan pes etme. Tekrar konuşmak, belki de sözlerimi geri almak ve eve gitmesine izin vermek için ağzımı açtım, ama tam o sırada makarna taşı, kapak metalin üzerinde şangırdadı.

"Kahretsin," diye cıvıldadı Clara, ocağa doğru koşarken bana geniş bir mesafe bıraktı. Belli ki telaşlı ve tam olarak düşünemiyordu; tencereyi lavaboya götürdükten sonra eli kapağın sapına yapıştı ve acıyla yüzünü buruşturarak geriye doğru çekildi. "Lanet olsun," dedi kendi kendine ve sonra bana endişeli bir bakış attı. "Özür dilerim, özür dilerim. Ozzie'nin önünde genellikle küfretmem, söz veriyorum."

Başımı salladım. Elini yakmışken neden küfürlerden endişeleniyordu ki?

Lavabodan geri çekilmeye başladı ve ben artık yeter demiştim. Bu kadının hiç mi aklı yoktu? Çocuklardan nasıl sorumluydu? Daha fazla geri çekilmesine izin vermeden, birkaç uzun adımla yanına gittim ve elini iki elimle tuttum. Parmaklarında oluşan kırmızı yanık izlerine bakarken şok içinde nefesini tuttu. Eli benim elimde minicik görünüyordu. Zaman kaybetmeden onu tekrar lavaboya doğru ittim, soğuk suyu açtım ve sonra elini suyun altına tuttum, kollarımı etrafına sardım ve sırtını önüme yaslayarak, bedenimi tamamen onun bedenine doladım. Korkudan kaskatı kesildi ve nefes almayı tamamen kesti.

"Nefes al, Clara," diye fısıldadım alçak sesle, tam kulağının üstüne. Tekrar bayılacak gibi olmasını istemiyordum. Talimatımı yerine getirerek derin, titreyen bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

"Sorun yok, iyiyim," dedi, elini benimkinden ve soğuk sudan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Kıpırdama," dedim ona, küçük bedeni benimkine sürtünürken sesim kısılmıştı. Kahretsin, kendimi toplamam ve oğlumun o lanet olası bakıcısına karşı ereksiyon olmamam gerekiyordu. Bu kadar yakinken, saçlarının lavanta ve narenciye kokusunu alabiliyordum ve

uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü bir arzu dalgası içimi kapladı.

Geçen hafta sonu çıktığım randevuda neden böyle hissedemedim? Bu ufak tefek, utangaç, garip bir şekilde gergin kadınla tanıştığımdan beri, cinsel isteğim düzgün çalışmıyor gibiydi. Diğer kadınlara yakın olmak garip bir şekilde yanlış geliyordu.

"Bunu başarabilirim," diye fısıldadı.

"Kendine bakma konusunda pek iyi bir geçmişin yok, Clara," dedim ona. Elinin derisinde küçük bir kabarcık oluşmaya başlamıştı. "Bunu en az on dakika boyunca akan soğuk suyun altında tutmalısın."

"Evet, babanı dinle," dedi Ozzie yanımdan. Etrafıma bakınıp Clara'nın elini görmeye çalışıyordu. "Ben yaralandığımda ne yapacağını her zaman biliyor."

"Herkes her zaman beni dinlemeli, Oz," dedim. Clara homurdandı ve ben gülümsedim. O küçük homurdanma, bana uzun zamandır gösterdiği en büyük cesaretti.

"Makarnanın suyunu süzmem gerek," dedi, elimi tekrar çekmeye çalışarak.

"Elini suyun altında tutabileceğine güvenebilir miyim?" diye sordum.

Başını salladı ve ben de geri çekilerek makarnayı süzmek için diğer lavaboya götürdüm.

İşte bu yüzden Clara musluğun başında mahsur kaldı, ben ve Ozzie ise yemeğin geri kalanını hazırladık. Ben köfteleri fırından çıkardım; Ozzie de peyniri rendeledi.

"Ah, şimdi halledebilirim," dedi Clara tabakları çıkarmaya başladığımda. Elini soğuk suyun altından çıkardığında ona sert bir bakış attım ve o da akıllıca davranıp elini geri koydu. Onu ancak tam on dakika sonra uzaklaştırdım.

"Pekala, bir bakalım," dedim lavabodan uzaklaşırken.

"Sorun yok," diye mırıldandı, parmaklarını oynattıktan sonra elini arkasına sakladı. Ona kısık bir bakış attım ama önemsemedim ve onu masaya doğru yönlendirdim.

"Sen yemek yerken ben diğer odada bekleyebilirim," dedi Clara, ben onun için bir sandalye çekerken bana tedirgin bir bakış atarak.

Kafamı şaşkınlıkla yana eğdim. "Neden diğer odada beklediniz?"

"Evet, bu garip, Bayan Clara," dedi Ozzie. "Neyse, büyükannem *çikolatalı puding olayından* sonra oturma odasında yemek yememe izin vermiyor."

Clara, Ozzie'ye gülümsedi. "Şey, tamam, peki, sadece ben..." Yan tarafa baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Clara," diye seslendim yumuşak ama kararlı bir sesle, "Belirlenen çalışma saatlerin bitene kadar burada kalacaksın. Bu da bir saat kırk dakika sonra olacak. Anlaşıldı mı?"

Kaşlarını çattı ve dudaklarını birbirine bastırdı ama sert bir şekilde başını salladı. Ah, o küçük öfke kıvılcımı yine ortaya çıkmıştı. Kendi kendime gülümsedim. Eğer kibirli bir herif gibi davranmak onda küçük bir ateş kıvılcımı uyandıracaksa, o zaman yapacağım şey buydu.

"Baba, ne olduğunu asla tahmin edemezsin," dedi Ozzie, hepimiz yemeye başladığımızda. Clara çatalını tutarken acıyla yüzünü buruşturdu ama ben ona baktığımda elini kapattı. "Margot Harding bugün boğazımı kesti. İnanılmazdı."

Tam bir yudum su içmiştim ki bu açıklamayı yaptı ve boğazıma kaçınca boğuldum. Boğazımı temizlemeyi başardıktan sonra çatalımı bıraktım ve doğrudan Ozzie'ye baktım.

"Ne dedin Oz?" diye kısıp bir sesle sordum.

"Margot, boğazımı kesti. Muhteşemdi." Ozzie bir an duraksadı ve kaşlarını çattı. "Ama çok daha fazla kan olması gerekiyor. Bayan Summerfield gerçek filmde *bolca* kan olacağına söz verdi. Belki biraz bağırırsak, vahşet falan da olur."

Clara boğazını temizledi ve ben ona baktım. Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu ve gözleri gözlüklerinin ardında parıldıyordu. Onu ilk kez bu kadar içten eğlenirken görüyordum ve o kadar olağanüstü güzel görünüyordu ki neredeyse tekrar boğulacak gibi oldum.

"Oz'un anlatmaya çalıştığı şey, okulda *Sweeney Todd* için prova yapıyorlar," dedi yumuşak bir sesle. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"*Sweeney Todd mu ? Yani, Fleet Street'in Şeytan Berberi mi ?*" diye sordum gerçekten inanmaz bir şekilde. " Onu oğlumun *hazırlık okulunda* mı sahneliyorlar?"

Clara çaresizce omuz silkti. "Lily biraz... alternatif. Dürüst olmak gerekirse, ya o ya da *Chicago* olacaktı ve Molton Prep'in bu temalara henüz hazır olduğundan emin değilim."

"Yine de yamyamlığa hazırlar mı?" diye sordum.

"Baba, insanları turtanın içine pişiriyorlar. Bu harika bir şey," diye ekledi Ozzie. "Margot, Sweeney Todd ve ben de onun *ilk* kurbanı gibiyim."

"İşte size klişe roller," diye mırıldandım makarnamı yerken. "Margot, şimdiye kadar karşılaştığım en kana susamış çocuk olmalı."

"Aslında çok nazik ve empatik biri ama..." Clara, kaşımı kaldırmam üzerine sözünü kesti.

"Geçen ay Margot Harding en az üç çocuğu daha dövdü," dedim ona, zaten bildiği bir şeyi.

"O çocuklar tam bir zorba!" diye bağırdı Ozzie. "Bunu hak ettiler."

"Ozzie, canım," dedi Clara sessizce. "Kimse *bunu hak etmiyor* ." Bir an duraksadı. "Ama o çocuklar Margot'nun iki katı *büyüklüğündeydi* ve Henry Moretti'ye zorbalık *yapıyorlardı* , yani..."

"Ah, doğru," dedim yavaşça. "Henry..." diye kıkırdadım. "Felix, oğlunun kendisinden bir alt sınıfta okuyan minicik bir kız tarafından savunulması hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Sanırım Bay Moretti, o küçük pisliklerin..." Clara sözünü kesti ve yüzü kızardı. "Yani, o küçük haylazların haddinin bildirilmesinden memnun."

Ona bakarken başımı yana eğdim.

"Öyle mi? Bu konuda oldukça güçlü duygular besliyorsunuz, Clara."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama Clara'nın yüzü daha da kızardı.

"Zorbalardan hiç hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

Sözlerinin ağırlığı odada fiziksel bir yer kaplıyormuş gibi görünürken, bir an sessizlik oldu. Boğazımı temizledim.

"Peki, umarım *sahte* kan ve yamyamlık içeren bu şiddet dolu gösteriyi ne zaman izleyebileceğim?"

Ortam hafifledi ve Clara tekrar gülümsedi. Bu sefer dişleri görünüyordu. Gözleri ışıldıyordu ve Molton Hazırlık Okulu'ndaki tuhaf

tiyatro planlarını açıklarken, sıradan bir güzelden neredeyse nefes kesici derecede güzele dönüştü.

O anda, bundan sonra eve çok daha sık erken geleceğime ve Clara'yı gülümsetmenin yeni favori hobim olacağına karar verdim.

Bölüm 12

Kendim için korkmuyorum.

Clara

"ORAYA GERİ DÖNEMEZSİN," DEDI LILY, BUGÜNKÜ SAHNE TASARIMI çalışmalarından kalan tutkal ve simleri temizlerken. Sanırım daha önce hiçbir *Sweeney Todd* prodüksiyonunda bu kadar çok sim kullanılmamıştı, ama Molton Prep'in versiyonu kesinlikle kendine özgü bir havaya sahip olacaktı.

"Lily, artık seninle daha fazla kalamam. Bir aydan fazla oldu. Ev misafirleri balık gibidir – üç gün sonra kokarlar. Şimdi kesinlikle berbat kokuyor olmalıyım." Güldüm ama sonra Lily'nin eli elimi kavradı ve yüzüne baktığımda hiçbir şeyin komik olmadığını gördüm.

"İstediğin kadar kalabilirsin Clara," dedi yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle.

İç çektim. "Biliyorum canım, gerçekten minnettarım ama dürüst olmak gerekirse, dairenin artık iyi durumda olduğundan oldukça eminim."

"Emin olmak yeterli değil," dedi Lily elimi sıkarak. Sonraki sözlerinden önce yutkundu ve gözlerinin yaşlarla dolmasını dehşet içinde izledim. "Korkuyorum." Artık fısıldıyordu ve büyük bir suçluluk duygusu hissettim. Lily'yi imkansız bir duruma sokuyordum. Elbette korkuyordu.

“İşte tam da bu yüzden taşınmalıyım, Lils,” dedim usulca. “Kendi evinde korkmanı istemiyorum. En başından beri seninle kalmaya gelmemeliydim, ama ben—”

“ *Kendim* için korkmuyorum,” diye çıkıştı. “ *Sizin* için korkuyorum. Bir dahaki sefere ne olacağından korkuyorum.” Tekrar konuşmadan önce etrafı kontrol edip güvenli olduğundan emin olmak için sola ve sağa bakarken sesi alçaldı. “Olanları bildirebileceğimiz *bir* yol yok mu acaba—”

“Hayır,” dedim sertçe, elimi onun elinden çekerek. “Hayır, Lily. Sana bunun mümkün olmadığını söyledim. Benim büyüdüğüm dünyada böyle bir şey olamaz. Sen... sen anlamıyorsun. *Asla* anlayamazsın.” Gözlerimi ovmak için gözlüklerimi saçlarımın arasına ittim. Kahretsin, çok yorgundum. Lily'nin kanepesinde uyumak beni çok yoruyordu, ama asıl sorun sürekli korkuydu. “Dinle, yarın geri taşıyorum. Eşyalarımı çoktan topladım. Yani ben—”

“Burası kesinlikle güvenli değil!” dedi, sesi öfkeyle yükselmiş ve yüzü kızarmıştı.

“Ne güvensiz?” Sınıfın kapısından gelen alçak, derin sese ikimiz de şaşkınlıkla sıçradık. Elimdeki açık sim kutusunu yere düşürdüm ve her tarafıma saçıldı. Lord Sterling'in iri cüssesi sınıfın kapısını tamamen kaplamıştı. Her zamanki gibi, inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. İkimiz de konuşmayınca kaşını kaldırdı. “Bayan Summerfield?” dedi sert bir tonla. “Tekrar soruyorum. Ne güvensiz?”

“Buyurun Lord Sterling,” dedi Bayan Clayton sınıfa aceleyle girerken. “Hadi acele edelim, olur mu? Yönetim kurulu üyelerinin hepsi bekliyorlar—”

“Clara?” dedi, Bayan Clayton'ı görmezden gelerek yoğun bakışlarını bana dikti. “Neden güvende değilsin?”

“Lily saçmalıyor,” dedim titrek bir sesle. “Gerçekten, hiçbir şey yok.”

“Bayan Summerfield bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmüyor belli ki. Gözleri dolmak üzere ve koridordan duyabileceğim kadar yüksek sesle bağıırıyordu. Çalışanlarımın güvende olmamasına izin vermeyeceğim, Clara. Neler olup bittiğini derhal öğrenmek istiyorum.”

"Clara'nın dairesi güvenli değil," diye birden söyledi Lily ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ne yapıyordu? "Orada kalamaz."

"Her şey yoluna girdi artık, Lily," dedim dişlerimi sıkarak. "Abartıyorsun."

"Abartmıyorum," diye tersledi. Eyvah. Lily öfkeliydi ve sinirli bir Lily'yi idare etmek kolay değildi. "Orada *uzun zamandır* sorunlar var. Ve kimse ciddiye almıyor. Bölge çok tehlikeli ve dış kapı bozuk, yani güvenlik yok. Herkes içeri girebilir." Lily'nin söylediklerinin hepsi doğruydı, ama benim orada güvende olmamamın sebebi bu değildi ve o da bunu biliyordu.

Lord Sterling ikimize de gözlerini kısarak bakarken, "Lily, sus *artık* ," diye mırıldandım.

"Şey, ben de Lily ile aynı fikirdeyim," dedi Bayan Clayton ve ağzım şoktan açık kaldı. "Şahsen, senin güvenliğinin sorgulanmasından bıktım, Clara. Lily'nin dairesinde yaşamaya devam edemezsin, ancak oradaki bilinen riskler nedeniyle önceki ikamet yerine geri dönmeni kesinlikle yasaklıyorum." Bana anlamlı bir bakış attı. "Benimle kalabilirsin. Bay Clayton ve ben ofiste senin için yer açabiliriz—"

"Üzgünüm Bayan Clayton, ama bu kesinlikle söz konusu bile olamaz." Bayan C ve yaşlı kocasını ailemin radarına sokmazdım. Asla. "Bu gece eve dönüyorum ve konu kapanmıştır."

Kendimle gurur duydum. Kekelemedim ve çok kararlıydım. Hatta ellerimi belime koymuştum. Ayakkabılarımdaki ve alt bacaklarımdaki simler etkiyi biraz bozmuş olabilir ama yine de... *Onlara söyledim* .

"Sorun değil, Clara," diye araya girdi Lord Sterling sakince. Gördüğünüz gibi, o bile benimle şaka yapılmaması gerektiğini anlamıştı. "Yaklaşık on beş dakika içinde sizi konaklama yerinize geri götürmeye hazır olacağım."

Eee... ne? Beni nereye götüreceksin? Neler oluyordu böyle? Ozzie şu anda annesiyle birlikteydi (bu nispeten nadir görülen bir durumdu), bu yüzden bugün Lord Sterling'i görmem için hiçbir sebep yoktu.

"Bayan Summerfield, eğer Clara'nın müteveli heyetiyle görüşmem süresince bu sınıfta kalmasını sağlayabilirsiniz, çok memnun olurum." Bana döndü. "Burada beni bekle, Clara. Seni

bulmak için zamanımı boşa harcamak zorunda kalırsam mutlu olmam."

"Y-sen yapamazsın—" Harika, yine kekelemeye başladım. Kendimi savunmak da neymiş yani?

"Bunu *yapabileceğimi* ve *yapacağımı* düşüneceksin," dedi bana. "Eğer mülk güvenliyse, sorun yok. Bu değerlendirmeyi kendim ve bizzat yerinde yapmak bana daha iyi hissettirecek."

Ağzım tekrar konuşmak için açıldı, ama boğazımdaki daralmış sestten tek bir kelime bile çıkamadan, arkasını dönüp koridorda hızla yürümeye başladı.

"Beni daireye götüremez," diye fısıldadım dehşet içinde. Lord Sterling'in nerede yaşadığını görmesi düşüncesi bile akıl almazdı. Evi başka bir kattaydı. Benim minik stüdyom onun kilerine sığardı. Ayrıca, dairemin nerede olduğunu görürse, yaralanma şeklimle ilgili bariz yalanım çok açık bir şekilde ortaya çıkacaktı. Yüzüm yanıyordu ve ellerim yanaklarıma gittiğinde alev alev yanıyorlardı.

"Bence bu iyi bir şey, Clara," dedi Bayan C nazikçe, önüme gelip koluma hafifçe vurarak. "Lord Sterling'in seni dairene götürüp kontrol etmesi kesinlikle iyi bir şey. Her şeyin yolunda olduğundan emin olacak." Bayan C'nin Lord Sterling'e mutlak ve tam bir güven duyduğu açıktı. "Senin güvende olduğundan emin olacak."

Beni asıl etkileyen, o son sözleri söylerkenki ses kısıklığıydı. Bayan C'nin de Lily gibi benim için endişelendiğini ve bunun onu çok yıprattığını biliyordum. Lord Sterling'e güveniyordu. Eğer onun beni eve götürmesine izin vermezsem, daha çok endişelenir ve muhtemelen beni kendi evinde kalmaya zorlayarak onu tehlikeye atardı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirdim. Her zaman olduğu gibi, seçeneklerim sınırlıydı. Ve kendime karşı dürüst olursam, içimde uzun zaman önce gururunu terk etmiş küçük, karanlık, korkulu bir yanımdı. Bu yanımdı, yaralandığımdan beri ilk kez büyük, buyurgan Lord Sterling'in benimle daireme gelmesi fikrini beğenmişti. Bu yanımdı onunla kendini güvende hissediyordu.

"HEPSİ BU KADAR MI?" DIYE SORDU, BEN DE SIRT ÇANTAMI OMZUMA ASTIM.

"Ne?"

"Eşyalarınızın hepsi bu kadar mı?"

Omuz silktim. "Evet."

"Lily ile ne kadar süre birlikte kaldınız?"

Dudaklarımı ısırdım. "Altı haftadan biraz fazla."

Kaşları yukarı kalktı.

"Bu çanta aslında görüldüğünden çok daha büyük."

"Kardeşimin çantaları senin çantandan daha büyük," dedi bana.

"Geçen sefer hafta sonu için en az *beş* bavul götürmüştü. Makyaj malzemelerinin senin sırt çantana sığacağından şüpheliyim."

Sırıttım. "Şey, ben hiç makyaj yapmıyorum, bu da epey yer açıyor."

Yüzümü süzdü. "Hayır, öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Kendimi garip hissederek, onun yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırdım ve boynuna odaklandım. Kravatını gevşetmişti ve boğazının bir kısmı görünüyordu; hayatımda gördüğüm en incelikli seksi şeylerden biriydi. Eleştirel mi davranıyor yoksa değil mi karar veremedim, ama makyajsız kadınları onaylamayacağına inanmaya meyilliydim. Eski karısı kesinlikle makyajsız ortalıkta dolaşmıyordu. Kadın neredeyse gerçek olamayacak kadar göz alıcıydı.

Yutkundum. Zavallı adam, utangaç ve beceriksiz bir kadını Londra'nın bir ucundan diğer ucuna taşımak zorunda kalıyordu. Muhtemelen daha iyi işleri vardı. Umarım daireye şöyle bir göz atmakla yetinir ve daha fazla rahatsızlık duymadan yoluna devam ederdi. Bunu neden yaptığını biliyordum. Lord Sterling, oğluna ne kadar önemli olduğunu düşününce, benim daha fazla izin almamı göze alamazdı. Hakkını vermek gerekirse, adam oğlu için her şeyi yapardı. Son iki haftadır eve daha erken gelmek için çaba göstermesinin sebebinin bu olduğundan oldukça emindim. Her seferinde saat yediden önce geldiğinde ayrılmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Parasının karşılığını almak konusunda çok ısrarcı görünüyordu ve gelmem gereken saatten bir dakika önce bile ayrılmamı düşünmüyordu. Sanırım zamanımın parasını ödüyordu ve zengin insanlar paranın nasıl kullanılacağını iyi bilirlerdi.

Ve, şey... *o kadar da* kötü değildi. Artık ondan korkmuyordum. Evet, otoriterdi; evet, istediğini elde edemediğinde bana ters davranabiliyordu; evet, iri bir adamdı, bu da onu fiziksel olarak ürkütücü kılıyordu. Ama oğluna karşı o kadar nazik ve ilgiliydi ki, birine zarar verebileceğine inanmak imkansızdı. Ve gözlüklerimi bulmakta zorlandığımda nazikçe geri takması; benimkini çok ince bulduktan sonra sihirli bir şekilde ortaya çıkan kaşmir palto (kız kardeşinin eskisi olduğunu söyledi ama benim gözümde yepyeni görünüyordu); benimle birlikteyken beni asla engellememeye veya çıkış yolumu kapatmamaya çalışması, sanki bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyormuş gibi; tamamen zıt karakterde olmasına rağmen, açıkça büyük bir sevgi beslediği kız kardeşine karşı ne kadar tatlı olması – tüm bunlar onun nasıl bir adam olduğu hakkında çok şey anlatıyordu.

Ozzie artık babasının okumalarını dinlemesine izin vermeye başlamıştı. Hâlâ sadece Lord Sterling'e okumuyordu, ama kanepede kıvrılıp bana okuduğunda babasının yanımda oturmasına razıydı. Bu Ozzie için harika olsa da, benim hormonlarımı alt üst ediyordu. Özellikle Lord Sterling o kadar yakına oturuyordu ki, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve tıraş losyonunun temiz erkek kokusuyla karışmış kokusunu alabiliyordum. Takım elbisesinin altındaki güçlü, sakallı çenesine ve geniş göğsüne şöyle bir göz attığımda, bu arzunun beni biraz delirtmeye başladığını hissediyordum.

Yıllar önce insanlarla çıkıyordum ama hiçbir zaman işler pek iyi gitmiyordu. Korku, cinsel isteği gerçekten öldürüyordu. Ancak son iki haftadır bu adamla yakın olmak, uzun zamandır kayıp olan cinsel dürtümü yeniden uyandırmış gibi görünüyor.

Durum iyice saçma bir hal almıştı.

Onu, gerçek hayatta beni kesinlikle çok korkutacak türlü türlü şeyler yaparken hayal ettim. İri bir adam tarafından yere serilmek en büyük kabusumdu, ama Lord Sterling tarafından yere serilmek... işte *bu* (aşırı aktif hayal gücüme göre) bambaşka bir şeydi. Ve bu fanteziler her geçen gün daha da kirli ve yaratıcı hale geliyordu. Dün Ozzie oturma odasında televizyon izlerken, Ozzie'nin ilerlemesini görüşmek için beni ofisine çağırmıştı ve söylediklerine odaklanamıyordum. Gördüğüm tek şey, odayı domine eden devasa

koyu renkli ahşap masaydı ve aklımdan geçen tek şey, Lord Sterling'in beni kaldırıp üzerine yatırması ve tüm o yoğun erkeksi enerjiyle çevrili olmamdı.

"Biraz dalgın görünüyorsun, Clara," demişti sonunda, milyonuncu kez tekrar etmesini istemek zorunda kaldıktan sonra. Dudaklarımı ısırdım ve kötü uyuduğumla ilgili bir bahane uydurdum (bu tamamen yalan değildi – uykum berbattı ve yaralandığımdan beri böyleydi). Bana uzun süre baktı. Yanaklarımın kızarmaya başlaması için yeterince uzun süre ve sonra ağzının bir köşesi seksi bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. Bazen Lord Sterling sanki içimi, sapık, seks açlığı çeken zihnimin içine kadar görebiliyordu. Bu çok rahatsız ediciydi.

Makyajla ilgili yorum ve ardından gelen tuhaf bakışma sonrasında, çenesi hayal kırıklığıyla kasıldı ve sert bir şekilde, "Pekala, şunu bitirelim artık," diyerek sınıftan fırlayıp çıktı.

Kaşlarımı çattım. Eğer bu onun için bu kadar zahmetliyse, neden beni evime geri götürmeyi teklif etti, daha doğrusu *emretti ki* ? Arabasına vardığımızda nefes nefese kalmıştım, çünkü çok daha kısa bacaklarımla ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalmıştım. Şık Aston Martin, personel otoparkına park edilmişti, ama Lord Sterling muhtemelen istediği yere ve istediği zaman park ederdi ve bunun pek bir sonucu olmazdı. Yolcu koltuğunun yanına yanaştığımda, sırt çantamı omzumdan aldı, kısa ve pek de etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra arka koltuğuna fırlattı ve içeri girmem için yolcu kapısını açtı.

"Ah, teşekkürler," diye nefes nefese kaldım içeri girerken. Yanından geçerken o kadar yakındım ki nefes alışverişim daha da hızlandı.

Direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırırken, "Kalp ve damar sağlığınız yerinde değil," dedi.

Haksız yere çekici profiline kaşlarımı çatarak ve nefesimi yavaşlatmaya çalışarak sinirlendim. "Hayır, değilim," dedim, hâlâ nefes nefese olmam onu rahatsız ediyordu, bu da bir bakıma onun haklı olduğunu kanıtlıyordu. "Bazılarımızın sadece devasa, zürafa bacakları yok, hepsi bu."

"Spor salonumu kullanabilirsin," diye teklif etti. Daha önceki sinirliliği, zürafa bacaklarımla ilgili yorumumla dağılmıştı ve şimdi

gölümsüyordu, tuhaf herif. Ciddi anlamda, bu adama ne kadar sert davranırsam, o kadar mutlu görünüyordu. Çok garipti.

Iyy, spor salonu mu? Hayır, teşekkürler. Hiçbir şey söylememeyi tercih ettim, ama o spor salonunu kıcına sokabilirdi.

Kızgın olabilirdim ama bu, araba hareket etmeye başladığında göz kapaklarımla ağırlaşmasını engelleyemedi. Dün gece eve dönme endişesiyle neredeyse hiç uyuyamamıştım ve bütün gün sinirsel bir yorgunluk içindeydim.

Nedense, kurşun geçirmez camlı bu pahalı arabanın içinde, bana zarar vermeyeceğini bildiğim bu güçlü adamın yanında oturmak, uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağladı. Bulanık zihnimde, dairemin yolunu nereden bildiğini sormayı düşünmedim bile. Sadece başımı deri koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım.

Sadece bir anlığına.

Bölüm 13

Hiçbir şey anlamıyorsun.

Rafe

"BU DA NEYİN NESİ?" DIYE MIRILDANDIM, YANIMDA DURAN KIRLI APARTMANA bakarken. Motoru kapatmak istemiyordum. Aslında, burada durmak da istemiyordum. Burası tam bir çöplüktü. Tehlikeli bir bölge olmasının yanı sıra, binanın ön kapısındaki cam kırılmıştı. Clara burada ne yapıyordu? Molton Hazırlık Okulu gerçekten de öğretmen yardımcılara bu kadar az mı maaş ödüyordu?

Clara'ya baktım ve iç çektim. Araba yolculuğunun başlamasından sadece birkaç saniye sonra uyuyakalmıştı. Uykuya dalarken, kollarını bacaklarının etrafına dolamış ve başını koltuğun derisine yaslamış küçük bir top gibi kıvrılmıştı. Gözlükleri artık yamuktu, uzun kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde gölgeler bırakıyordu. Tamamen huzurlu görünüyordu ve bu, normal ifadesiyle o kadar zıt bir durumdu ki, uyanırken yüzünde ne kadar gerginlik taşıdığını fark etmemi sağladı. Uykuda, tüm bunlar kayboluyordu, öyle ki yanımda oturan kadının aynı kişi olduğuna inanmak zordu.

Böyle nefes kesici güzellikteydi ve onu izlemek için motoru bütün gece çalışır halde bırakma konusunda çılgın bir arzu duydum. Ama bu biraz ürkütücü olurdu. Ben Rafe Sterling'dim, son iki yıldır Londra'nın en seksi avukatı seçilmiş, son derece saygın bir avukattım

ve kesinlikle ürkütücü biri *değildim* . Bu yüzden kendimi motoru kapatmaya zorladım.

Göz kapakları titredi ve sonra o iri kahverengi gözler açıldı. Beni ilk gördüğünde, korku yerleşmeden önce, birkaç kez göz kırptı ve sonra gülümsedi. Küçük, gergin, sahte gülümsemelerinden biri değil, gerçek, içtenlikle memnun olmuş bir gülümsemeydi ve Tanrı şahit olsun ki, ben de ona karşılık gülümsedim.

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken, çok tuhaf bir his beni sardı. Aramızda derin bir onaylama, bir tanıma geçti. Sanki aradığımı bile bilmediğim bir şeyi bulmuş gibi büyük bir rahatlama hissettim. O anda her şey değişmiş gibiydi.

Evren yeniden hizalandı ve Clara ile beni merkeze yerleştirdi.

Birlikte.

Ama sonra gözlerindeki belirsizliğin yeniden belirdiğini ve yüzündeki endişenin tekrar yerleştiğini izledim. Bu yüzden hızla doğrulup gözlüklerinin burnundan daha da aşağı kaymasına şaşırmadım. Gözlüklerini ani hareketlerle yukarı itti ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı; bu hareketi Clara'nın rahatsızlık anlarında kullandığını fark etmiştim.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandı ve ben dişlerimi sıktım. Eğer hayatımın geri kalanında bu kadından bir daha asla özür dilediğini duymasaydım, çok mutlu bir adam olurum.

"Pekâlâ, eğer bunu bir an önce bitirebilirsek harika olur," diye tersledim, o gülümsemenin kaybolmasına ama daha da önemlisi az önceki güven dolu, korumasız ifadesinin kaybolmasına sinirlenmişim. "Bildiğin gibi, zamanım çok kısıtlı ve bu büyük bir rahatsızlık, bu yüzden... Clara? Beni duyuyor musun?"

Pencereden benden öteye, karşıdaki sokağa bakıyordu. Arkama şöyle bir baktım ama pubın önünde aylak aylak dolaşan bir gençten ve apartmanının karşısındaki Tesco Express'ten çıkan bir aileden başka bir şey göremedim. Uykudan kızarmış olan yüzü şimdi tamamen solmuştu. Kaşlarımı çattım.

"Clara?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bakışları hala penceremden dışarıya odaklanmıştı. Birkaç kez göz kırptı, sonra tekrar bana baktı. "Tabii ki meşgulsünüz. Ben... ben eşyalarımı alıp sizi rahatsız etmeden

gideyim." Bununla birlikte, arkasını döndü, kapıya uzandı ve açmaya çalıştı, ama otomatik kilitlerim hala açıktı.

"Hey," dedim usulca, içgüdüsel olarak eğilip elimi onun elinin üzerine, kapı koluna koyarak, vücudumla onu koltuğa hapsettim. Derin, titreyen bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Seni yukarı çıkaracağım, tamam mı?"

Üşüdü. Lavanta kokusunu içime çekebilecek kadar yakındım. Onu etkiliyordum, ama bunu zaten biliyordum. Bana nasıl baktığını görmüştüm. Yaklaştığımda göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü. Hareketlerimi nasıl takip ettiğini. Küçük, utangaç Clara'nın bana aşık olması beni bu kadar baş dönmesi hissettirmemeliydi, midemi bu kadar kasılmalıydı, ama hissettirdi.

Bir an için, yatağında uyuyan, açık kahverengi saçları yastığıma dağılmış Clara'nın görüntüsü gözümde belirdi. Boğazımı temizledim ve sanki zihnimi temizlemek istercesine başımı salladım. Şimdi üzerine atılsaydım, onu ölümüne korkuturdum.

"Benimle içeri girmek zorunda değilsin," dedi titrek bir sesle. Geri çekildim ve yerime oturdum.

"Clara, sana daireyi birlikte kontrol edeceğimi söylemiştim ve sözümün arkasındayım. Güvenlik durumuyla ilgili söylenenler doğruysa, ki şu anki bakış açımızdan son derece olası görünüyor, o zaman ev sahibiyle iletişime geçmemiz gerekiyor."

"Ah, doğru. Bakın, Lily biraz abartmış olabilir. Bu sadece geçmişte yaşadığım ufak bir sorundu. Ama şimdi her şey çözüldü."

"Küçük bir sorun mu var?" dedim, ona uzun uzun bakarak. Omuz silkti ve ben de içimi çektim.

Clara'nın *ufak bir sorun* olarak nitelendirdiği şeyin kaynağını ne kadar araştırırsalar da bulamamışlardı. Eğer şiddet uygulayan eski bir erkek arkadaşıyla, izlerini çok iyi gizlemişti.

"Clara, seni içeri götürüyorum. Ve konu burada kapanıyor."

Gözleri bir an parladı ve yanaklarına yeniden renk geldi.

"Pekala," diye tersledi. "Sadece *rahatsız olmanızı istemedim*."

Sonunda arabanın kilidini açtım ve o da kapıyı hızla açıp kaldırıma atladı. Arka koltuktan o zavallı küçük sırt çantasını aldıktan sonra, binasının ön basamaklarına doğru koşmaya başlamadan önce bana bir bakış bile atmadı. Ona kolayca yetiştim. Haklıydı – her adımım

onun iki adımına denk geliyordu. Kapıyı basitçe iterek açmasına kaşlarımı çattım. Şifre yok, güvenlik yok.

Girişte ilk dikkatimi çeken şey idrar kokusuydu. Tanrım, insanlar böyle nasıl yaşıyordu? Clara koridordan aşağı döndü ve sonra dairesinin kapısının önündeydik. Arkamızdaki merdivenlere baktım, sonra tekrar kapısına.

"Evde merdivenlerden düştüğünü sandım," dedim yavaşça.

"Şey... evet, doğru," dedi Clara tereddütlü bir sesle kapıyı açıp içeri girerken.

Sinirden dişlerimi sıktım. "Clara, *zemin* katta oturuyorsun."

"E-evet," diye kekeledi, kapıdan içeri, kendi alanına doğru ilerlerken. Onu takip ettim ve lavanta ile saf Clara kokusu burnuma çarptığında neredeyse dengemi kaybettim. Tanrım, ona olan bu takıntım iyice saçma bir hal alıyordu.

"Peki, zemin katta oturuyorsanız neden merdivenlerden düştünüz?"

Uzun bir sessizlik oldu. İkimiz de şimdi onun odasının ortasında, birbirimize bakarak duruyorduk. Pencerenin yanında küçük, parlak mavi bir kanep, yıpranmış halının çoğunu kaplayan çok sayıda renkli kilim vardı. Minik bir masa ve sandalye, aynı derecede minik bir mutfak ve yatak, hepsi aynı odadaydı; hepsi benim misafir banyoma sığabilirdi. Yani, Clara ufak tefekti ama burası bir hobbit için, hem de minicik bir hobbit için inşa edilmişti.

Tekrar soruyorum, öğretmenler gerçekten bu kadar az mı kazanıyordu?

Clara sessizliğin içinde, "Spor yapıyordum," dedi ve ben de dikkatimi şimdi kıpkırmızı olmuş yüzüne çevirdim.

"Siz... egzersiz mi yapıyordunuz?" diye yavaşça sordum.

"Evet," diye açıkladı, kravatına odaklanarak. "Egzersiz yapmak için merdivenlerden inip çıkıyorum."

" *Bu* tamamen saçmalık."

"Aslında bu senin için gerçekten iyi," dedi yalanından geri adım atmaya niyetli olmadan. "Bir ara denemelisin. Hem hepimizin kendine özel spor salonu donanımı yok."

"Bana yalan söyleme, Clara," diye uyardım sesimi alçaltarak. Dudaklarını ısırды ama birkaç saniye sonra omuzları dikleşti ve çenesi

meydan okurcasına yukarı kalktı.

"Özür dilerim," diye tersledi. "Ama Lord Sterling, benim nasıl egzersiz yapmayı seçtiğim sizi ilgilendirmez. Şimdi, her şey yolunda görüldüğüne göre, sanırım gidebilirsiniz."

Nedense, onun öfkeli çıkışından dolayı içimde küçük bir gurur hissi uyandı. Son bir ayda özgüveni artmıştı. Eski Clara bana böyle bir çıkış yapmayı *aklından bile* geçirmezdi. Sadece sonundaki ufak kekelemesi, bu yüzleşmenin onu ne kadar strese soktuğunu ele verdi.

O anda biraz cesaretini kaybetti ve göz temasını keserek daha kısık bir sesle, "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Zamanınızın kısıtlı olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, *gidebilirsiniz* ." dedi.

Pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bana döndü. Kısa ve geçici bir bakıştı ama kesinlikle dışarıda bir şey ya da birini arıyordu ve odanın öbür ucundan bile korkusunu hissedebiliyordum.

Clara burada, bu dairede korkuyordu. Ve Ozzie'nin dünyadaki en sevdiği insanlardan birinin kendini güvensiz hissetmesine asla tahammül etmeyecektim. En azından kendime, bundan sonra yaptığım şeyin tek nedeninin bu olduğunu söyledim.

"Tamam, hadi ama, burada kalmıyorsun," dedim, sırt çantasını kapıp omzuma astım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye cıvıladı, arkamdan koşarak. "Çantamı alamazsın! Seninle gitmiyorum. Burada kalıyorum. Burada *gayet iyiyim* . Dürüst olmak gerekirse, sen en dayanılmaz, kibirli, buyurgan insansın..."

"Evet, bunların hepsi benim," dedim, "ama güçlü, kibirli ve her zaman istediğimi elde etmeye alışkın olduğumu unuttun. Ve sana söz veriyorum Clara, her zaman istediğimi elde ederim. Benimle eve *geliyorsun* . Neler olup bittiğini çözene kadar benimle *kalacaksın* . Anlaştık mı?"

Mesleğim gereği, aile içi şiddetin sonuçlarına rutin olarak şahit oluyordum. Clara yalan söylüyordu. Merdivenlerden düşme olayı yaşanmamıştı. Mahkemelerde sürekli gördüğüm aynı eski hikayeydi. Bir adam çok içiyor, uyuşturucu kullanıyor, kız arkadaşına kötü davranıyor, ta ki bir gün korkunç bir şey olana kadar. Aslında, ceza

hukukunda yeterince uzun süre çalıştığım için, sonun genellikle sadece hastaneye gitmekten çok daha kesin olduğunu biliyordum ve Clara'nın kendini riske atmasına izin vermeyecektim. Dövülmüştü ve polise gitmemişti. Ya bu adam onu korkutuyordu ya da adamın değişeceğine inanarak ilişkiyi yeniden canlandırmayı umuyordu – bunu da mahkemelerde sık sık görüyordum. Bu manipülatif piçlerin uyguladığı baskı inanılmazdı.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı koridora doğru peşimden gelirken, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Gülümsememi bastırdım. Bunun için çok daha fazla direneceğini bekliyordum ve onu evime gelmeye zorlamanın yollarını düşünmekle vakit kaybetmek zorunda kalmayacağım için memnundum. Fiziksel olarak zorlamak mümkün değildi. Bunun için çok kolay korkuyordu.

Ona zarar veren canavara karşı aniden bir öfke hissettim. Arabamın camından gördüğü o muydu? Erkek arkadaşını mı görmüştü? Bu daireyi mi gözetliyordu? Birdenbire çok öfkelen dim.

"Ozzie'nin senin için endişelenmesine izin verme," diye çıktım. "Hayatını umursamazca yaşama. Sana güvenlik sunuyorum. Bu işi halledene kadar kalacak bir yer sunuyorum. Kadın sığınma evleri çok az ve seyrek bulunuyor. Benimkinde daha iyi olursun."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Kadın sığınma evi mi? Ne saçmalyorsun?"

"Clara, burası aile içi şiddet mağdurları için bir kadın sığınma evi. Merdivenden düşme hikayesiyle kimseyi kandıramazsın, tamam mı?"

Başını salladı. "Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Sana bunu yapan adamın durmayacağını anlıyorum."

Derin bir nefes verdi. "Kadın sığınma evi asla bir seçenek olmazdı," dedi sessizce. Bununla ne demek istediğini anlamadım, ama bana tekrar baktığında ifadesi o kadar bitkin, o kadar yorgun, o kadar tükenmişti ki göğsüm sıkıştı. "Doğru," dedi. "Haklısın. Ben... ben de seninle geleceğim."

"İyi seçim," dedim, dirseğinden tutarak onu merdivenlere doğru yönlendirdim.

Hafif, biraz histerik bir kahkaha attı. "Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi mi davranıyorsun?" diye sordu. Sonraki

sözlerini o kadar kısık sesle fısıldadı ki, zar zor anlayabildim. "Benim hiçbir zaman seçeneğim olmuyor."

Bölüm 14

Güreş mi yapıyordunuz?

Clara

Olay, Sterling evindeki konaklamamın üzerinden bir hafta geçmişken OLDU .

Devasa misafir odalarından birine taşınmıştım ve eşyalarım bu büyük, pahalı döşenmiş alanda tamamen uyumsuz görünüyordu. Başlarda son derece rahatsızdım. Sokaktan alınmış ve tuvalet eğitimi verilmesi gereken bir sokak kedisi gibi hissediyordum.

Sterling ailesiyle yaşamak, haftanın yarısı boyunca her akşam birkaç saat orada çalışmaktan çok farklıydı. Her türlü personel ortaya çıkıyordu. Daha önce, ellili yaşlarının ortalarında, sıcakkanlı ve güler yüzlü bir Galli kadın olan, yılmaz aile aşçısı Martha ile tanışmıştım. Bir de en az yüz yirmi yaşında olması gereken yaşlı bahçıvan Terry vardı. Görünüşe göre, Lord Sterling doğmadan önce bile Sterling ailesi için çalışıyordu. Tabii ki, Terry'nin izin günlerinde yaşlı adamın *şüpheli* bahçecilik maceralarını düzeltmek için gelen, yirmili yaşlarında Tim adında genç bir adam da vardı. Martha'ya bunu sorduğumda, gözlerini devirdi ve Rafe'in ne kadar yumuşak kalpli biri olduğunu söyledi. Şok içinde gözlerimi kocaman açtım, ama o sadece güldü ve "onu henüz yeterince tanımadığımı" ve "sadece havladığını, ısırmadığını" söyledi. Lord Sterling hakkında *hâlâ* o kirli fantezilerimi

kurduğum ve bunların bazılarında onun *gerçekten* ısırıldığı sahneler de yer aldığı için, bu bana pek teselli vermedi.

Fiziksel çekim giderek artıyordu ve bu adamın iri cüssesine ve genel olarak korkutucu görünümüne rağmen, hayatımdaki diğer erkeklerin çoğundan daha güvende olduğumu fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, çok yüksek bir çıta değildi, çünkü nazik, uzun boylu, bir sineğe bile zarar vermeyecek (ama beni kesinlikle koruyamayacak) ergenlik çağındaki erkek kardeşimi saymazsak, hayatımdaki tüm erkeklerin psikopatik eğilimleri vardı. Bu yüzden, Lord Sterling'in fiziksel gücüne ve nazikliğine sahip bir adamla karşılaşmak benim için baş döndürücü bir kombinasyondur. Daha önce gösterdiğim herhangi bir meydan okuma, ailemdaki erkeklerden anında misillemeyle karşılanmıştı, ama Lord Sterling bana sataşmamdan hoşlanıyor gibiydi. Tamamen tuhaftı.

Ve haftalar önce, aşırı korkak olduğumu ortaya koyduğum o ani tepki olayından beri, aslında bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Gerçekten de, *daha* önce kimsenin zahmet etmediği kadar dikkatliydi. Hâlâ emirler yağıdır ve her zamanki gibi ortalıkta kabadayılık yapıyordu, ama bana karşı ses tonunu yumuşatmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Uzun saatler çalışırdı ama haftada birkaç gece daha erken eve gelmeyi başarırdı. O günlerde hep birlikte yemek yedik. Hatta Ozzie annesinin yanına gittiğinde bile, Lord Sterling, yüzyıllardır toprak sahiplerinin serflerine verdiği emirlerden edindiği o eşsiz aristokratik, buyurgan tonla, yine de onunla yemek yiyeceğimi emretmişti. İlk gece, peynirli ve turşulu sandviç yediğimi söyleyerek geri çekildiğimde, bunu hiç kabul etmedi.

"Düzgün beslenmelisin," dedi bana, her zamanki gibi evrenin efendisi edasıyla.

"Hayır, gerçekten. *Çok büyük* bir sandviçti ve gerçekten sanmıyorum ki—"

"Otur." Onun sert emri, bir de insanları memnun etme ihtiyacım yüzünden otomatik olarak kıcımlı sandalyeye yapıştırdım. Onun kendini beğenmiş ifadesine göz devirme isteğime direndim. Sonra, Martha'nın pişirdiği güveci servis etmeye yardım etmek için

sandalyeden kalkmaya çalıştığımda, bana yine o sert bakışlarından birini attı ve ben de tekrar oturdum.

"Pekala," demişti. "Berbat bir gün geçirdim. Biraz gülmeye ihtiyacım var. Bana bu *Sweeney Todd* macerası hakkında daha fazla şey anlatın."

Ben de öyle yaptım. Orada bol miktarda malzeme olması işime yaradı; Lily iki galon sahte kan almıştı ve Bayan Clayton , *Teksas Testere Katliamı filminden* fırlamış gibi görünen bir prova alanına girene kadar bunları kullanmayı planlıyordu.

"Yedi yaşındaki çocuklar şaşırtıcı derecede kana susamış oluyorlar," dedim ona, travma geçirip geçirmediğini sorduğunda. Zengin, derin, güzel kahkahası mutfağı tamamen doldurduğunda, ona bakakaldım. Eğlenmiş ve savunmasız bir şekilde, o kadar yakışıklıydı ki neredeyse gülünçtü. Ondan sonra, sandalyemden fırlayıp kucağına atlamak gibi çılgınca bir şey yapacağımdan endişelenerek, ayrılmak için bir bahane uydurdum. Rastgele bir kadını evine almak zorunda kalması zaten yeterince kötüydü; eğer o rastgele kadın kendi evinde ona saldırmaya başlarsa, bundan pek etkilenmeyeceğinden şüphe duydum.

Evet, kalışımın üzerinden bir hafta geçmişti ve patronum hakkındaki uygunsuz düşüncelerim dışında (ki bu yeni bir şey değildi), iyi bir şekilde yerleşmiştim. Günde üç öğün yemeye yeniden başlamıştım, bunun başlıca sebebi Lord Sterling ve casuslarının (Ozzie ve Martha) beni buna zorlamasıydı, ayrıca Martha her sabah Ozzie'nin yemeğiyle birlikte benim öğle yemeğimi de paketliyordu.

Küçük şeyler de vardı. Mesela Branston turşum azaldığında, dolapta tam istediğim büyüklükte bir kavanoz daha sihirli bir şekilde belirdi. Martha'nın işi olabilir ama Lord Sterling beni iki kez kaşıkla doğrudan kavanozdan yerken yakalamıştı, bu yüzden bu küçük düşünceliğin sorumlusunun o olabileceğinden şüphelendim. Bu çılgıncaydı, değil mi? Çok çalışıyordu. Benim küçük parçalı Branston turşumun hazır olmasını sağlamaya vakti yoktu. Kesinlikle!

Ama en güzel yanı, her zaman kendimi güvende hissetmemdi.

Sonra *Olay* yaşandı.

Ozzie ile oldukça verimli bir okuma seansı geçirmiştik. Ona yakında bir üst seviyeye çıkabileceğini söylemiştim ve çok sevinmişti.

"Sanırım babama kitap okumaya hazır olabilirim," dedi bana mutfakta akşam yemeğini hazırlarken kısık bir sesle.

"Bu harika bir haber, Ozzie," dedim, sesimi sakın tutmaya ve aşırı heyecanımı belli etmemeye çalışarak. Çocuklara bir şeyin ne kadar önemli olduğunu gösterip üzerlerine çok fazla baskı yaparsanız, mutlaka istediklerinizi yapmaktan vazgeçeceklerini bilecek kadar uzun süredir öğretmenlik yapıyordum.

Lord Sterling, Ozzie'nin açıklamasından kısa bir süre sonra eve geldiğinde, onu koridorda bir kenara çekip durumu anlattım. Habere verdiği tepkideki gülümsemesi kocaman ve kesinlikle güzeldi. Ama aniden gelen kucaklaması beni tamamen şaşırttı. Kollarını bana doladığında hâlâ heyecandan ayaklarımın ucunda zıplıyordum. İlk başta kaslı vücudunun benimkine değmesiyle donakaldım, ama sonra uzaklaşmaya başladığını hissettiğimde beynim "*hayır*" diye bağırdı ve işte o zaman kısa devre yaptım. Kollarımı olabildiğince büyük vücudunun etrafına doladım ve başımı geniş göğsünün ortasına yaslayarak muhteşem kokusunu içime çektim ve onun varlığının tadını çıkardım. Utanç verici bir şekilde, örümcek maymunu kucaklamamdan kurtulması için birkaç kez adımı söylemesi gerekti. Sonunda, büyük elleriyle üst kollarımı kavradı ve beni fiziksel olarak kendinden uzaklaştırdı.

Beynim yeniden çalışmaya başlayınca ve ne yaptığımı fark edince, utançtan yüzüm kızararak büyük bir geri adım attım. Neyse ki, Ozzie tam o sırada ortaya çıkıp gerginliği dağıttı.

Koridorda hızla koşarken "Baba!" diye ciyakladı ve her zamanki gibi babasının bacaklarına çarptı. Lord Sterling oğluna sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü ve ben de nefesimi normale döndürmeye çalıştım.

Üçümüz de kanepeye yerleşip Ozzie kitabında yerini ararken, ben ve Lord Sterling arasındaki gerilim neredeyse dayanılmazdı. Bu yoğun utançtan kurtulmak için taşınabileceğim ülkeleri kafamda sıralamaya başladım. Belki de Avustralya'nın kronik utangaçlığı ve travma sonrası stres bozukluğu olan öğretmen yardımcılara ihtiyacı vardı, kim bilir?

Ama sonra Ozzie, önce çekinerek, ama giderek artan bir özgüvenle, kitabını babasına okumaya başladı ve utanç duygusu

azalırken kalbim gururla doldu. Bu, okul yılının başında, biri ona yüksek sesle okumasını önerdiğinde sınıfta eşyaları fırlatmaya başlayan küçük çocuktur. Onunla çalışmaya ilk başladığımda benimle harfleri bile hecelemeyi reddeden çocuktur.

Birkaç sayfa sonra Ozzie durdu ve temkinli bir ifadeyle babasına baktı. Endişesini hissedebiliyordum ve bu kalbimi kırıyordu. Okuması hala çok tereddütlüydü. Kelimeleri atlıyor ve harfleri karıştırıyordu. Bazı kelimelerde, heceledikten sonra bile, hâlâ korkunç derecede kafası karışıyordu ve sık sık son derece yanlış tahminlerde bulunuyor, yanlış olduklarında ve tekrar denemek zorunda kaldığında hayal kırıklığına uğruyordu. Ayrıca, babasının dinlemesinden dolayı açıkça gergindi, ama yine de çok iyi yapmıştı. Lord Sterling'in Ozzie'nin ne kadar çok çabaladığını görebilmesini ve hiçbir şekilde küçümsememesini diledim. Ama elbette, ondan asla şüphe etmemeliydim.

"Harikaydı, Oz," dedi Lord Sterling, sesi duygudan kısılmıştı. Tekrar konuşmadan önce yutkunduk. "Seninle çok gurur duyuyorum, biliyor musun oğlum?"

Ozzie omuz silkti ve memnun gülümsemesini gizleyerek babasından gözlerini kaçırıp tekrar kitaba baktı.

"Pekala," diye mırıldandım, "Eğer isterseniz ben diğer odada olacağım..."

"Hayır, kal!" diye çıkıştı Ozzie, koltuktan kalkmama fırsat vermeden kolumu yakaladı.

Bu özel anı birlikte yaşamaları için onlara biraz alan tanımam gerektiğini düşünmüştüm. Sonuçta ben sadece maaşlı bir çalışandım. Ama her iki yüz de, biri son derece erkeksi ve yakışıklı, diğeri ise ona çok benzeyen ama gençliğin yumuşaklığını taşıyan, şaşkınlıkla bana baktı.

"Burada kalacaksınız," dedi Lord Sterling, o buyurgan malikâne lordu tonuyla. İkisine de gülümsedim. Doğrusu, Ozzie'nin babasına kitap okumasını duymak istiyordum. Uzun zamandır bunun için çalışıyordum ve bunun ikisi için de ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden koltuğa geri oturdum ve dinledim. Ozzie okumayı bitirdiğinde, herkesi şaşırtan çocukların yaptığı şeyi yaptı. Koltuktan fırladı ve şimdi televizyon izlemeye gidebilir mi diye sordu.

"Evet, elbette," dedi Lord Sterling, sesi hala biraz boğuktu. Ona baktığımda gözlerinin üzerinde hafif bir yaş parıltısı görünce şok oldum. Adamı daha çekici bulmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama oğluyla yeniden kurduğu bu bağın onun için ne kadar önemli olduğunu görünce neredeyse koltuğa yığıldım.

Sonra Ozzie hızla rahat köşeye gitti ve koltukta sadece ben ve Lord Sterling kaldık. Kalkıp bir bahane uydurmak üzereydim ama ona baktığımda gözlerimi ondan alamadım. Gözlerimiz uzun bir süre birbirine kenetlendi ve o yoğun bağın yeniden alevlendiğini hissettim. Sanki aramızda görünmez bir güç akıyordu, bizi bir şekilde birbirimize bağlıyordu.

"Clara," diye mırıldandı alçak bir sesle. Göz bebeklerinin genişlediğini, etraflarında ince bir mavi ateş halkası kaldığını izledim. Eli uzandı ve çenemin üzerinden ensedeki saçlarıma doğru kaydı ve başımı geriye doğru eğdi. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, nefesim kesik kesikti ama geri çekilmedim. Dudaklarıma değdiğinde hafifçe irkildim ve o da geri çekildi.

"Kahretsin, özür dilerim Clara," dedi sesi hâlâ kısık ama şimdi pişmanlık dolu bir tonda. "Bunu yapmamalıydım—"

Yaklaşan reddedilme cevabını duymak istemiyordum. Bu, tüm fantezilerimin doruk noktasıydı ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden, ellerim onun muhteşem, gür saçlarına uzandı ve başını aşağı çekerek dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp acemi, beceriksiz, aşırı coşkulu bir öpücük kondurdum.

Ağzım onun ağzının altında açıldığında ve dili içeri girdiğinde, bir anlığına bedenimden ayrılmış gibi hissettim. Sert gövdesine tam olarak yapışabilmek için aceleyle hareket ederken içten içe yanıyordum. Gözlüklerim engel oluyordu, bu yüzden onları başımdan çekip yere fırlattım, başlarına ne geleceği umurumda değildi, ki bu benim için çılgıncaydı – her zaman, *her zaman* gözlüklerimin nerede olduğunu bilmek isterdim.

"İsa Mesih," diye mırıldandı ağzıma doğru, ben ona yaslanırken. Bir elim ceketinin altına girdi ve gömleğinin altındaki sert, kaslı sıcaklığını hissettim.

"Rafe," diye fısıldadım, hayatımda ilk kez onun adını kullanıyordum ama şehvetin verdiği sarhoşluktan dolayı bunu fark

etmedim bile.

Beni tekrar kanepeye indirdi ve başım yastıklara yaslanmışken boğazımdan köprücük kemiğime kadar öpücükler kondurdu. Eli kazağımın altından kayarak taytımın üzerindeki karnımın derisine dokundu. Titredim. Onu her yerde hissedebiliyordum: sıcaklığını, gücünü, dinamik enerjisini. Onun içinde boğuluyordum.

Ve sonra aniden ortadan kayboldu...

Lord Sterling'in koltuktan fırlamasıyla şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, ne olup bittiğini anlamaya çalıştım ama her şey bulanıktı.

"Güleş mi yapıyordunuz?" diye sordu Ozzie birkaç adım öteden, ben de aceleyle kalkıp oturmaya çalışırken ve gözlüklerimi aramaya başlarken. Dehşete kapılmam gerektiğini biliyordum, ama son altı aydır aşık olduğum adamı öpmenin verdiği büyük mutluluktan hala kendimi çok iyi hissediyordum ve bu evde kendimi güvende hissediyordum. O kadar güvende hissediyordum ki, gözlüklerimi bulup koltuğa geri oturduğumda, baba ve oğula baktığımda neredeyse kahkaha atacaktım.

Lord Sterling boğazını temizledi ve oğlu önce bana, sonra da babasına beklentiyle bakarken ayaklarının üzerinde rahatsızca kıpırdandı.

Lord Sterling boğuk bir sesle, "Clara gözlüklerini kaybetti," dedi. "Onu bulmasına yardım etmeye çalışıyordum."

"Üzerine uzanarak mı?" diye sordu Ozzie.

Bölüm 15

Ayrıntılı fanteziler

Rafe

Hayatımda birçok düşmanım OLDU ve kibirli görünmek istemem ama hepsini alt ettim. Mesleğimde zirveye çıkmak için verilen kıyasıya rekabet olsun ya da düzenli olarak yargıladığım tehlikeli suçlular olsun, her zaman kazanan ben oldum. Kariyerimde istediğimi elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim. İngiltere'de atanan en genç hakimlerden biri *olacaktım* . Hiçbir şey beni durduramazdı.

Peki o zaman, boyu bir ayak bile olmayan, utangaç küçük bir öğretmen nasıl oldu da şimdi beni alt edebiliyordu?

Yedi yaşındaki oğlumun hayatımın en güzel öpücüğünü bölmesinin dehşetinden sonra, Ozzie'yi yatağa hazırlamak için yukarı kata çıkardım. Bu, nasıl tökezleyip Bayan Clara'nın üzerine düştüğüm ve ağırlığım yüzünden nasıl inlediği hakkında son derece rahatsız edici bir konuşmayı içeriyordu. Bu yeni cehennem nihayet sona erdiğinde, mutfağa geri döndüm, ama Clara gitmişti.

Kendimi tam bir sapık gibi hissederek yatak odasına gittim ama kapı kilitliydi ve hafifçe vurduğumda da cevap vermedi. Yatak odası Ozzie'nin odasının hemen yanında olduğu için, mağara adamı gibi kalın meşe kapıya vurmaya başlamanın uygun olmadığını düşündüm.

Bir süre sonra hem bir çalışana sarkıntılık ettiğim hem de oğlumu muhtemelen travmatize ettiğim için kendimi çok kötü hissetmeye başladım. Clara'dan özür dilemek istiyordum ama aslında sadece onu tekrar görmek istiyordum. Ne kadar uygunsuz olsa da, bu kadından daha fazla uzak kalamazdım. Ve söylenmesi gereken şeyler vardı. Aramızda ne olursa olsun, benimle olan işinin tehlikede olmadığını bilmesini sağlamalıydım. Ona ve oğlumla olan bağına saygı duyduğumu, bunu asla tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı bilmesini sağlamalıydım. Güçlü bir konumda olduğumu biliyordum ve bunu istismar eden aşağılık bir insan olmak istemiyordum.

Ama eğer o kadınlı konuşamasaydım, bunların hiçbirini syleyemezdım.

Ertesi sabah Clara, Ozzie'yi okula götürme vakti gelmeden hemen önce ortaya çıktı ve ben de mahkemeye gitmek zorundaydım, bu yüzden onu neredeyse hiç görmedim. O akşam, üzerime yığılan ve her ikisi de stlendiğimden beri tam bir kabus olan iki davayla boğuşuyordum ve eve vardığımda Clara gitmişti ve Martha ocuk bakıcılığı yapıyordu.

"Clara nerede?" diye ıkıştım Martha'ya. "Burada olması gerekirdi."

Benim sağmalıklarımı hiç tahammül etmeyen Martha, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Kendine dikkat et ge adam," dedi. "O kız senin klen değil, farkında mısın? Dışarı ıktı."

"Dışarı mı çıktınız?" diye şaşkınlıkla sordum.

Clara asla dışarı çıkmazdı. Evimi severdi. Bunu anlayabiliyordum ve bu bana büyük bir memnuniyet duygusu veriyordu. Eve geldiğinde yüz ifadesi her zaman rahatlardı. Köşe bakkalına bile ıkmiş olsa, geri döndüğüne her zaman sevinirdi. Ve asla isteyerek dışarı çıkmazdı.

"Evet, arkadaşı Lily ile gitti," dedi Martha bana. "Kızın sosyal bir hayatı olabilir, Rafe."

Clara o gece eve geldiğinde, Branston turşu kavanozunu sıkıca tutarak odasına koşmadan önce onu yakalamakta çok geç kaldım. Kısa bacaklı biri için inanılmaz hızlıydı.

Aklımı kaybediyormuş gibi hissediyordum. Tüm düşüncelerimi istila ediyordu. pştğmzde yumuşak dudakları, gzlkszken

odaklanmamış ve bana doğru kırpışan büyük kahverengi gözleri, lavanta ve narenciye kokusu, derin düşüncelere daldığında kırışan küçük, kalkık burnu... Hepsi beni çıldırtıyordu. Ve şimdi, odadan çıktıktan hemen sonra, benden ustaca kaçınırken, parfümünün kokusunu almak beni sinirlendirmeye başlamıştı. Belli ki benden hoşlanmıyordu ama yüzüme söyleyecek cesareti yoktu. Ondan faydalanmamalıydım ve bunun için özür dilemek istiyordum, ama kaçınması gereken bir canavar değildim.

Pekala, tamam, onun dediği olsun. Benim ona yaklaşma yönündeki herhangi bir girişimim cinsel taciz olarak sınıflandırılabilirdi. Ben bir avukattım, yakında Yüksek Mahkeme hakimi olacaktım. Çalışanlarımı cinsel olarak taciz edemezdim.

Her şeye rağmen onun peşinden koşmaya bu kadar istekli olduğum için kendimden öğrendim. Peşinden koşmak zorunda kalmadığım birçok kadın vardı – Ophelia Montlake de dahil. Kabul ediyorum, yaklaşımlarındaki agresifliği beni gizlice sinirlendirmişti, ama belki de bu daha iyiydi. Belki de ne istediğini bilen, daha özgüvenli bir kadınla birlikte olmak daha kolaydı.

Clara'ya olan takıntıma bir son vermeye hazırdım. Eğer o beni görmezden gelebiliyorsa, ben de onu görmezden gelebilirdim. Ama Ozzie'nin ona ihtiyacı vardı ve onun gitmesine tahammül etmeyecektim.

O gece geç saatlerde ofis kapıma gelen bir tıkırtı, düşüncelerimi bölene kadar aklımdan geçen bu hiç de keyifli olmayan düşüncelerimi böldü.

"Evet," diye tersledim.

Ozzie annesiyle birlikteydi ve personel gece için eve gitmişti, bu yüzden orada olabilecek tek bir seçenek kalmıştı. Gözlerimi devirmeme neden olan kısa bir duraksamanın ardından, sinirlenerek tekrar seslendim. Cinsel olarak bu kadar hayal kırıklığına uğradığım için Clara'nın lanet olası tereddüdüne olan sabrım tükeniyordu.

"Tanrı aşkına, Clara. Şu lanet olası kapıyı aç artık."

Kapı açıldı ve Clara başını içeri uzatarak bana sinirli bir ifadeyle baktı; bu da kendimi yine bir canavar gibi hissetmeme neden oldu. Tanrım, kadının üzerine atlayacak değildim; bu kadar endişelenmesine gerek yoktu. Kaşlarımı kaldırdım. Sinirime rağmen,

onu görünce kalbim g  s mde gümbür gümbür atıyordu. Ama onun beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyi reddettim. Eğer beni o kadar iğrenç buluyorsa ki son    gündür benden saklanma ihtiya ı duyuyorsa, gidip yalvaracak değildim.

"Merhaba," dedi, hâlâ sadece ba ını kapıdan içeri uzatarak. " nemli bir şeyi mi bölüyorum?"

"Clara, ben her zaman önemli i ler yapıyorum," dedim ona, kibirli bir ukala gibi g r nd   m  umursamadan. " zellikle de bu ofiste olduğum zamanlarda."

O an kaçmak istiyormu  gibi görünüyordu, ama bir an gözlerini kapattıktan sonra karar vermiş gibiydi.

" z r dilerim," dedi kısık bir sesle ve ben di lerimi sıktım. Sürekli  z r dilemesi artık o kadar sevimli gelmiyordu. "Bu sadece bir dakika sürecek. Sizinle çok kısa bir süre konuşabilir miyim?"

"Pekala," diye tersledim. "Ama benimle konuşmak istiyorsan, normal bir insan gibi odaya girme nezaketini gösterebilirsin."

"Ah evet, tabii ki," dedi yüzü düşerek. Şimdi gerçekten  zg n görünüyordu. Doğrusu, kendimi biraz aptal gibi hissettim ama artık onun bu numarasına kanmayacaktım, hele ki böyle  p  ebildi ini bildiğim halde.

Ofise girdi ve masamın önündeki sandalyeye oturdu, ellerini kucağında birleştirip her zamanki gibi göz temasından kaçınmak için ellerine baktı.

   yüzü.

"Clara, lütfen söylemek istediğin şeye bir an önce geçebilir misin?" dedim ona.

"Evet, elbette," diye fısıldadı, ama sonraki sözleri o kadar kısık sesle çıktı ki anlamak çok zor oldu.

Ka larımı  attım. "Clara," diye  ıkı tım, "Allah aşkına,  u utangaçlık numarasından vazgeç. Yetmi  iki saatten daha kısa bir süre önce dilimi boğazına sokmu tum. Gerçekten de yetişkinler gibi iletişim kurmayı tercih ederim. Bu da senin normal bir ses tonuyla konu manı ve konu tu un yeti kinle göz teması kurmanı gerektiriyor. Anladın mı?"

Gözleri benimkine takıldı. Sönmeden önce sevdiğim o ateş parıltısı yine belirdi. Tekrar konuşmak için boğazını temizledi. Bu

sefer en azından ne dediğini anlayabiliyordum.

"Bakın, özür dilemeye geldim."

Ona göz kırptım. "Özür diliyorsun, değil mi?" dedim yavaşça, sonra da sinirle burnumun köprüsünü sıktım. Tanrım, bunda ne vardı? Bana gelip benimle ilgilenmediği için özür mü diliyordu? Aman Tanrım, bu tam bir cinsel taciz davası konusu olabilirdi. Eğer meslektaşlarım ne yaptığımı bilselerdi, aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi.

"Clara, ben—"

"Öyle değil... zorunda değilsin..." diye kekeledi, sonra yüzünde bir şey belirdi ve ayağa fırladı. Elleri titriyordu, sonra onları yanlarında küçük yumruklar haline getirdi. "Tamamen uygunsuz davrandım."

Artık fısıldamıyordu, tam tersine. Neler oluyordu böyle?

"Seni öyle tutmam çok ama *çok* yanlış. Ozzie'nin atılımından sonra bana sarıldığında, korkarım ki..." sözünü kesti ve yüzü kızardı, sandalyeye geri çöktü. Kısa bir süre pencereden dışarı baktıktan sonra kendini zorlayarak tekrar gözlerime baktı. "Sana inanılmaz derecede aşışım," dedi şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle.

Ağzım şoktan açık kaldı, zihnim onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Ve *sonra* sen savunmasızken sana yaklaştım ve *iznin olmadan* seni yakaladım."

Hassas?

"Clara," dedim yavaşça, "bana *benden faydalandığını* mı düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım, bu gerçekten utanç verici," diye fısıldadı Clara, ellerini kıpkırmızı olmuş yanaklarına götürerek. "Bu aptalca, aptalca bir hoşlanma, anlıyor musun?" Gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra tekrar bana odaklandı. "Her şeyi biliyormuş gibi davranabilirsin. Seni izliyordum. Okulda Ozzie hakkında bana yaklaşmadan önce bile kim olduğunu biliyordum. Her salı, sadece... diye fısıldayarak sözümü kesti, "Ah, beni öldürün şimdi," dedi ve devam etti, "...sadece... seni dikizleyebilmek için, tamam mı? Tuhaf bir sapık gibi. Yani, tamamen benim suçum değil. Beni suçlayamazsın. Bütün havan yüzünden: üç parçalı takım elbise, yürürken arkada dalgalanan palto, hani şu uzun, şık olan?"

"Paltayım mı?" diye sordum, sesime alaycı bir ton katmamaya çalışarak. Clara'nın yüzü asıktı ve onunla alay ettiğimi düşünmesini istemedim. "Paltayımı giydiğim için mi beni izledin?"

"Hayır, hayır. Yani... Sadece palto değil. Bütün paket. Kadınlar üzerinde yarattığınız etkiyi biliyor olmalısınız, değil mi? Vücudunuz, yüzünüz, o delici mavi gözleriniz. Bakın, söz veriyorum normalde böyle değilim. Sınıf penceresinden sarkıp babaları dikizleyen biri değilim. Ama bunu sizinle o kadar uzun süre yaptım ve etrafınızda o kadar ayrıntılı fanteziler kurdum ki, gerçek fiziksel bedeninize erişebildiğimde beynimde bir şeyler tetiklendi. Oradasınız, bana masum bir şekilde sarılıyorsunuz, oğlunuz için heyecanlısınız ve ben neredeyse bir ağaca tırmanır gibi size yapıştım ve bırakmadım. Size yeterince yaklaşmadım. Maymun beynim devreye girdi, anlıyor musunuz?"

"Maymun beynin," diye tekrarladım yavaşça, gülümsememi bastırmak için çok uğraştım ama başaramadım.

Dürüst olmak gerekirse, Clara'nın *ayrıntılı fantezilerinden* bahsettiği andan itibaren yerimde durmakta bile zorlanıyordum. Sanki avına atılmaya hazır bir yırtıcı gibi vücudumdaki her kas gerilmişti. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum ve midemde sanki serbest düşüşteymişim gibi garip bir hışırtı vardı. O kadar çok kan aşağı doğru aktı ki neredeyse başım döndü. Sonraki sözlerine odaklanmakta zorlandım.

"Bak, sana olan hayranlığım önceden de çok büyüktü, ama senin için çalışmaya başlayınca daha da kötüleşti."

Clara, tamamen kendini kaptırmış bir şekilde konuşmaya devam etti. Artık bana da bakmıyordu, ki bu hiç hoşuma gitmedi. Onun yerine tavana odaklanmıştı. Kucağına baktığımda ellerinin titrediğini gördüm. İşte o zaman kendimi biraz kötü hissetmeye başladım. Bütün bunlar benim için müzik gibi ve son derece eğlenceli olsa da, bir tür sınırı aştığına kafa yormuş olan Clara için açıkça üzücüydü.

Benden faydalıyor mu?

Çıldırılmış mıydı?

Bölüm 16

Dediğimi yapacaksın

Rafe

"SENİNLE BURADA OLMAK VE SENİ SÜREKLİ YAKINDAN GÖRMEK," DIYE DEVAM etti, artık saçmalayarak, "her şeyi daha da yoğunlaştırdı ve..." Sözünü kesti ve yutkundu, gözleri utançtan yaşlarla doldu. "İnanmazsın... senin hakkında uydurduğum sapık senaryolara. Aşırı aktif hayal gücümde bana yaptığın tüm o pis, *iğrenç* şeylerden haberin yok. Hatta mutfak bile, Tanrı aşkına, şu granit tezgahın üzerinde, ki açıkçası gıda hijyeni açısından iğrenç."

O anda istemsizce kısa bir kahkaha attım, o bana baktığında ise bunu öksürük gibi gizlemeyi başardım.

"Ve bu ofis... Aman Tanrım," dedi, sinirli bir hareketle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Ofisiniz ve masanız... Her şey çok *erkeksi* . Temelde tam bir sapığım. Ama merak etmeyin, *hemen* başka bir yere taşınacağım. Kendi evinizde kendinizi daha fazla rahatsız hissetmenizi istemiyorum." Bu son cümle beni aniden sandalyemden fırlattı ve sonunda onun sitemini kesmesine neden oldu.

Clara işinden *ayrılmayacaktı* ve bu lanet olası evden *de ayrılmayacaktı* .

O kısa konuşmadan sonra asla olmaz. Son birkaç haftadır onun hakkında aklımdan geçen amansız, işkence dolu düşüncelerden sonra asla olmaz. Clara'nın yakın zamanda herhangi bir yere gitmesine asla *izin* vermeyecektim.

O benimkisiydi.

Bu itiraf onu benim yaptı.

Ona kendini güvende hissettirmem, onu benim yapmamı sağladı.

Ve ben ondan vazgeçmeyecektim, hiçbir sebeple ve kesinlikle de *maymun beyniyle* ilgili tuhaf, suçluluk duygusu ve bana gelince kendini sapık bir varlık gibi hissetmesi yüzünden değil.

Ağzı açık kaldı ve ben masamın etrafından dolaşarak yanına doğru ilerlerken sandalyeye doğru büzüldü. Tam önüne geldiğimde masaya yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bana baktı ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak, kararsız ve son derece sevimli bir ifadeyle gülümsedi.

"Pekala, söyle bakalım Clara," dedim alçak sesle. "Masamla ilgili o kirli, sapık düşüncelerin tam olarak neyi içeriyordu?" Elimle masanın ahşap yüzeyini okşarken, gözleri kocaman açılmış bir şekilde yutkunarak beni dikkatle izledi.

"Sanırım bunu söylememeliyim," diye fısıldadı.

Aniden hareket ettim ve bu da onun oturduğu yerde irkilmesine neden oldu. Ona doğru eğildim, birer elimi sandalyesinin kollarına koydum, yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı.

"Bu kirli, sapık, ayrıntılı fantezilerde," dedim, sesim artık alçak bir fısıltıdan biraz daha yüksekti, "hiç böyle bir şey yaptık mı?" Eğilip dudaklarıma dokundum ve nefesi kesildi. Tekrar geriye yaslandığımda, göz kapakları kapanmış ve düzensiz nefes alıyordu.

"Cevap ver bana, Clara," dedim. "Böyle bir şey yaptık mı?" Sesim kısıktı ama yine de kontrol altındaydım.

"Hım-belki?" diye kekeledi Clara, gözlerini açarken, kahverengi, kararsız bakışları bana dikilmişti.

"Peki ya böyle?" diye sordum, ellerim sandalyenin kollarından çenesine doğru hareket edip yüzünü tam istediğim açığa getirebilmek için. Dudaklarım tekrar onun dudaklarına değdi ama bu sefer dilim içeri girdi. Öpüşme uzun, derin ve mükemmeldi. Alnımı onun alınına

yaslamak için biraz geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Seni böyle mi öptüm bebeğim?"

Başını sallarken nefesi kesildi ve ben de gülümsedim.

"Seni böyle mi kaldırdım?" diye sordum, bir elim beline, diğer elim uyluğunun altına giderken onu sandalyeden kaldırıp masamın üzerine koymak için çevirdim. Oraya vardığımda, bacaklarının arasına girdim ve küçük elleri göğsüme düştü. Gözleri şimdi kocaman açılmıştı.

"Ya da bunu mu yapsan?" diye mırıldandım, dudaklarının kenarından çenesine, sonra boynundan köprücük kemiğine doğru öpücükler kondururken, bir yandan da ustaca gömleğinin düğmelerini çözerek altındaki pürüzsüz, fildişi tenine ulaştım. Gömleği açılıp pembe çiçekli beyaz pamuklu sütyenini ve küçük, dolgun göğüslerini ortaya çıkarınca dudaklarım tekrar onunkilere döndü. Büyük elim belinden yukarı doğru hareket ederek göğsünü kavradı ve avucumun altında meme ucunun sertleştiğini hissettim.

"Seni böyle mi kışkırttım bebeğim?" diye mırıldandım, hâlâ sütyeninin üzerinden göğsünü avuçluyordum ama başparmağımla hassas meme ucunun üzerinde ileri geri hareket ediyordum. Ağzıma doğru inledi ve ben de tişörtünü, sütyen askısıyla birlikte omzundan aşağı iterken tekrar gülümsedim. Sonra diğer elimle kalçasından onu sabit tutarken köprücük kemiği boyunca bir öpücük yolu çizdim. Sütyeninin kupası düştüğünde, şimdi açıkta kalan göğsüne doğru öpücükler kondururken şok olmuş bir nefes aldı.

"Ben böyle bir şey yaptım mı?" diye fısıldadım, sonra meme ucunu yaladım ve ağzıma aldım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sırtını kamburlaştırarak ellerinden birini saçlarımın arasına daldırdı. Birkaç saniye sonra diğer tarafa geçtim ve başımı kaldırıp çene hattını öpmeye devam ettim. Kalçasında olan elim, taytının ön kısmına doğru uzandı ve içine girdi.

"Tanrım," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Benim için ıslanıyorsun." Bir parmağımı içine kaydırdım ve o da hafif bir inilti çıkardı. Parmağımı sıkıca kavradığında o kadar küçük ve dardı ki, onu geri itme, soyma ve sonra içine girme isteği neredeyse dayanılmazdı. Ama bunun tadını çıkarmak istiyordum. Clara ile hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordum. Sonuçta, benim de yerine getirmem gereken kirli, ayrıntılı fantezilerim vardı.

Başparmağım klitorisine değdi ve oraya baskı uyguladım. Elime binmeye başlayınca bayılacak gibi oldum; başım o kadar uyuşmuştu ki. Ağzım kulağının dibine gitti. "Parmaklarımla seni boşalttım mı bebeğim?" diye kısık, boğuk bir sesle sordum ve işte bu kadardı – onu boşaltmaya yetmişti. Bana karşı sertçe kasıldı ve küçük, boğuk bir çığlıkla boşaldı, ben de onu ağızımla bastırdım.

Orada durmalıydım. Daha iyi bir insan olsaydım, gerçekten dururdum. Ama bana sanki bir tanrıymışım gibi bakarken yüzündeki o mutluluk dolu ifadeyi görünce, sınırı aşım.

"Vay canına," diye fısıldadı.

"Seni masamın üzerinde mi tutmuştum?" diye mırıldandım karanlık bir sesle, sonra hafifçe geri çekilip ceketimi çıkardım. Masamın kenarında oturmuş, donuk gözlerle bana bakarken inanılmaz derecede savunmasız görünüyordu. Şimdi sersemlemiş ifadesine sinirlilik sızıyordu ve buna izin veremezdim. Ona herhangi bir şüphe duyması için zaman vermek istemiyordum. Bu yüzden gömleğimi hızla çıkardım ve sonra ona geri döndüm, taytını ve külotunu tek bir akıcı hareketle birlikte çıkardım. Şaşkın nefesini ağızımla yakaladım.

"Seni masamın üzerinde mi becerdim?" diye fısıldadım dudaklarına doğru, elim kemer tokama giderken.

"Evet," diye fısıldadı.

"Karanlık küçük fantezilerinde nazik miydim Clara? Yoksa sert ve hızlı mıydım?"

Hafifçe inledi ama karşılık vermeyince boynunu yaladım ve kulak memesini nazikçe ısırdım.

"Bir cevap istiyorum, Clara," dedim kulağının dibine. "Rüyalarında nazik davranmadım, değil mi?" Elim göğsüne gitti ve hafifçe meme ucunu sıktım.

Tekrar inledi ve ardından "Hayır" diye fısıldadı.

"Senin kirli küçük rüyalarında bunu nasıl başardım, sevgilim?"

"Sert. Hızlı," diye fısıldadı, nefesi kesik kesikti ben elimi kasıklarına götürüp küçük daireler çizerek ovalarken. "Aman Tanrım," diye bağırdı ve neredeyse gülecektim. Ona en iyi müstehcen konuşma yeteneğimi sergiliyordum ve o da "*Aman Tanrım*" gibi ifadeler kullanıyordu.

Cüzdanıma uzanıp prezervatifi taktıktan sonra, onu masanın tahtasına yasladım ve kendimi girişine yerleştirdim. Tüm vücudum artık heyecandan ve kendimi tutma çabasından titriyordu. Tekrar üzerine eğildim ve gözlerine baktım.

"Beni istediğini söylemelisin, Clara," diye mırıldandım. "Eğer istersen şimdi durabiliriz—"

"Seni istiyorum!" diye neredeyse bağırarak söyledi ve ben gülümsedim.

"Lütfen rica et, bebeğim."

Gözleri alev alev parladı. "Lütfen," diye fısıldadı. Kontrolüm kayboldu ve ona doğru itildiğimde küçük bir çığlık attı. O kadar sıkıydı ki, sanki etrafımı bir mengene gibi sarmıştı ve bir an ona zarar vermiş olabileceğimden endişelendim.

"Clara? İyi misin?" diye sordum gergin bir sesle, ona duyduğum endişeyle onu sahiplenme ihtiyacım arasında gidip geliyordu. "Clara?"

"E-evet," dedi tiz bir sesle. "Sanırım öyle. Sadece sen oldukça..." diye sözünü kesti ben biraz geri çekilince. Vücudum hala gösterdiğim öz kontrolün çabasıyla titrerken yavaşça tekrar içeri girdiğimde, gözleri geriye doğru döndü ve kısık bir inilti çıkardı.

"Hayallerindekinden daha mı büyüğüm?" diye sordum, sesim ihtiyaçtan dolayı kararmıştı.

"Evet," diye tısladı ben ona tekrar çarptığımda. "Aman Tanrım, durma Rafe."

Dudaklarından adımı duymak beni iyice tahrik etti ve daha hızlı ve daha derine inmeye başladım.

"İşte bu kadar bebeğim," diye fısıldadım kulağına. "Aferin sana. Benim iyi, yaramaz kızım sensin. Benim için tekrar geleceksin, anladın mı?"

Masanın ahşap yüzeyine başını yaslayarak salladı. "Sanmıyorum ki..." Elimle aramıza dokunup, ona doğru itmeye devam ederken oraya baskı uyguladım.

"Dediğimi yapacaksın," diye çıkıştım ve bu onun bardağı taşıran son damla oldu. Vücudu bana doğru kıvrıldı. Gövdesi masanın tahtasından kalktı, böylece sadece başının arkası orada kaldı ve muhteşem, küçük göğüsleri göğsüme doğru fırladı. Gözlerim karardı

ve hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalırken gözlerimin önünde yıldızlar belirdi.

Bir anlığına onun üzerine yığıldım, sonra dirseklerimin üzerine yaslanarak yüzüne baktım. Bana, far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi bakıyordu; alnında bir ter tabakası vardı ve şakaklarına yapışmış saçlarının uçları kıvrılmıştı. İlk başta gülümsedi. Sonra, yavaş yavaş, kendinden geçmiş halinden kurtuldu ve gözlerindeki şaşkın hayranlık kayboldu, yerini gerçek bir endişe aldı.

Şimdi endişeleneceğini biliyordum. İdeal şartlar olmadığını biliyordum. Bayan Clayton'ın çok kızacağını biliyordum. Ama bu, Clara'nın benim olduğu ve *kimsenin* yoluma çıkamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bölüm 17

Uygunsuzluğun çok, çok ötesine geçtik.

Clara

İLK BAŞTA HIÇBİR ŞEYİ DOĞRU DÜZGÜN ANLAYAMADIM. BEYNİM AZ ÖNCE olanlardan dolayı karmakarışıktı. Rafe beni masanın üzerine oturttu ve ben de gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım ama ifadesini seçemedim. Gözlüklerim bir ara düşmüştü ve şimdi her şey bulanıktı.

Rafe ile yaşadığım muhteşem seksin ardından gelen sersemliğimin içinden küçük bir panik oku saplandı. Şimdi benden iğrenmiş gibi mi görünüyordu? Kendinden mi? Arkamdaki masada gözlüklerimi aramaya başladım ama bulamadım. Göğsüm sıkıştı. Görememekten nefret ediyordum.

Ağabeyim Freddie ve arkadaşları, çocukken gözlüklerimi saklamayı ve onları bulmak için evin içinde tökezlememi komik bulurlardı. Bana Küçük Köstebek derdi ve gözlerimden yaşlar akarak gözlüklerimi geri istediğimde bana güler ve beni itip kakarlardı. Diğer ağabeyim Ruben genellikle buna bir son verirdi, bu da aralarında kavga çıkmasına neden olurdu. Ben de onları şiddete bırakıp sessizce uzaklaştırdım.

Gözlüğümü bulamadıkça göğsümde panik arttı ve gözlerimin arkası yanmaya başladı. Sonra panik içinde tamamen savunmasız olduğumu unuttuğumu fark ettim.

"Kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım, sütyenimin kupalarını yukarı çekme ve tişörtümü tekrar giyme arayışımı bırakırken, tişört dirseklerime takılmıştı.

"Clara?" Rafe'in yumuşak sesi şimdi endişe doluydu. "Bebeğim, sakın ol. İyisin. Her şey yolunda."

Büyük eliyle çenemi kavradı, başparmağıyla düşen bir gözyaşını sildi. Sonra gömleğimin iki yanından tutup hızla düğmelerini ilikledi. Ellerime bakıyordum. Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü. Yüzümü kendine doğru kaldırmak için çenemin altına parmağını koydu, ama gözyaşlarım yüzünden görüşüm daha da bulanıktı ve hâlâ yüz ifadesini seçemiyordum.

"Derin nefesler al, sevgilim," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı ama şimdi kararlıydı. Sonra gözlüklerimi burnuma geri taktı. Gözlük saplarını kulaklarımın arkasına sabitledi, yüzüme düşen saçlarımı nazikçe omuzlarımın üzerinden geriye itti ve sırtımı okşadı.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadım ve onun iç çektiğini duydum. Yüzüne baktığımda, hatlarını artık net bir şekilde görebiliyordum ve kaşlarını çatmıştı.

"Clara, neden özür diliyorsun?" diye sordu alçak ve nazik bir sesle.

Başımı salladım ve omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum," dedim hâlâ fısıldayarak.

Kaşlarını çatması geçti ve gülümsedi, sonra bana hafif bir öpücük verdi ve masadan inmem için geri çekildi. Ardından külotumu ve taytımı yerden aldı ve tekrar giymeme yardım etti. Yanaklarım kızardı. Belden aşağısının çıplak olduğunu tamamen unutmuştum. Bu işi bitirdikten sonra, arkasındaki büyük koltuğa oturdu ve beni kucağına oturttu. Donakaldım. Hala panik atak geçiriyordum ve neler olup bittiğinden hiç emin değildim. Küçük Köstebek Clara, Lord Sterling gibi erkeklerle vahşi fantezilerini yaşamazdı.

"Kalkmalıyım," diye fısıldadım kollarını bana dolarken. Ama onun kokusu, iri bedeninin hissi ve ona yakın olma ihtiyacı ağır bastı ve geniş göğsünün sıcaklığına gömüldüm. "Bu uygun değil," diye mırıldandım isteksizce. Gülümsemesini tenimde hissettim, sonra saçlarıma doğru kahkaha atarak beni daha da kendine çekti. İri

bedeninin kahkahayla titremesi, hayatımda yaşadığım en harika duygulardan biriydi.

"Clara, az önce masamın üzerinde seviştik," dedi bana eğlenerek. "Uygunsuzluğun çok, çok ötesine geçtik."

Yutkundum. "Ah. Evet. Haklısın. Sadece ne olduğunu ya da neden olduğunu anlamıyorum. Davranışım konusunda biraz endişeliyim." Bu gece Rafe'den özür dilemek konusunda o kadar endişeliydim ki, daha önce içki dolabını yağmalayıp bir kadeh brendi içmiştim. Alkole karşı çok hassas biri olduğum için, bu bile tüm çekincelerimi yok etmeye yetmişti.

"Nasıl *davrandın* ?" diye sordu Rafe. Yüzüne baktım; kaşları kalkıktı. Kollarını hâlâ etrafıma sarmıştı ve elleri sırtımı okşayarak beni sakinleştiriyordu.

"Şey... Ofisinizde sizi köşeye sıkıştırdım ve size teklifte bulundum," dedim gergin bir şekilde. "Yani, tüm kirli fantezilerimden bahsetmeye başladığımda ne yapmanız gerekiyordu? Temelde erkeksi dürtülerinizden faydalandım."

Rafe bir an bana baktı, sonra gözlerini kırıp eğilerek boynuma doğru, daha öncekinden de daha şiddetli bir şekilde kahkaha attı.

"Komik olan ne anlamıyorum," diye homurdandım öfkeyle. Sonunda gülmeyi bırakmayı başardığında, başını boynumdan kaldırdı ve bana gülümseyerek baktı.

"Bebeğim, lütfen bir daha *asla* 'erkeksi dürtüler' deme. Sanırım buna dayanamam," dedi eğlenmiş bir ses tonuyla.

Çaresizce omuz silktim. "Ne demem gerekiyor ki?"

Gözlerini devirdi. "Clara, seni haftalardır istiyorum. Sanırım seni, o gün sınıfta aptallık yaptığımda ve beni haddimi bildirdiğinde o büyük kahverengi gözlerinle bana baktığın ilk andan beri istiyorum. Şimdi ise hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım. Beni *erkeksi dürtülerime* boyun eğmeye kandırmadın. Ben istediğini alan bir erkeğim ve seni çok, çok uzun zamandır istediğim her şeyden daha çok istiyorum."

"Beni istiyor musun?" diye fısıldadım ve eli çeneme uzanarak başımı nazikçe kendine doğru çevirdi, böylece gözlerimin içine bakabildi.

"Sen komiksin. Sen naziksin. Sen zekisin. Sen güzelsin."

"Güzel" kelimesini duyunca burun kıvırdım ve bakışları daha da keskinleşti.

"Güzel olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu ve ben göz temasını kesip ellerime baktım.

"Bunları bana söylemek zorunda değilsin, biliyor musun?" dedim kısık bir sesle. "Eğer devam etmek istiyorsan..." Elimle havada belirsizce bir şeyler salladım, beni utandırmayacak bir kelime bulmaya çalışıyordum. Sonunda, "...şöyle şeyler söylemek istiyorsun, bana süslü sözler söylemek ya da duymak istediğimi düşündüğün şeyleri anlatmak zorunda değilsin." dedim. Gergin bir şekilde yutkundum. "Gerçekten çok keyif aldım , bu yüzden bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Ah, sevgilim," diye mırıldandı alnını benimkine yaslarken, elleriyle de çenemin iki yanını şefkatle kavradı. "Sana ne oldu?"

"N-ne demek istiyorsunuz?"

"Yalan söylediğime inanmanıza neden olan ne oldu?"

Omuz silktim ve o da beni tekrar göğsüne çekmek için kollarını tekrar bana doladı. Kendimi bunalmış ve savunmasız hissederek, o anda teslim olmaya karar verdim. Sıcak, kaslı göğsüne yaslandım ve boynunun dibine sokuldum, yanağımdaki sakalının hissini ve pahalı tıraş losyonu ile karışmış temiz kokusunu içime çektim.

"Sorun değil," dedi Rafe usulca. "Henüz bana söylemek zorunda değilsin."

Anlamadım. Gerçekten anlamadım. Ama tartışacak enerjim de yoktu.

"Bir dakika beni dinle, tamam mı?" dedi, sesi göğsünden gelen alçak bir hırıltı gibiydi, hoş ve yatıştırıcıydı. Başımı salladım. "Durum biraz istediğimizden daha karmaşık. Ama şunu açıkça söyleyeyim: Eğer burada biri birini manipüle ettiyse, o da benim seni manipüle etmem. Güçlü bir konumdayım. Daha yaşıyım. Senin işverenimim. Eğer biri yanlış yaptıysa, o da benim. Ama şunu söylemeliyim ki, Clara, bunda yanlış bir şey yok. Aslında, uzun zamandır hissettiğim her şeyden daha doğru geliyor. Şimdi hiçbir şeyi çözmek zorunda değiliz. Şimdilik sadece sana sarılmak istiyorum."

"Ama belki de şu konuyu konuşmalıyız...?"

Doğrulamaya çalışırken çıkardığı inilti, söylemek üzere olduğum şeyi yarıda kesti.

"Eğer daha fazla kıpırdanırsan bebeğim," dedi boğuk bir sesle, "bahsettiğin o *erkeksi dürtülere* daha çok yenik düşerim. Sadece kıpırdama, rahatla ve bana güven, tamam mı?"

Güven benim için zor bir konuydu. Lily'ye ve Bayan C.'ye güveniyordum. Zach'e de güveniyordum. Ama hepsi bu kadardı.

Bir keresinde öğretmenlik stajım sırasında tanıştığım üniversite sevgilime güvenme hatasını yapmıştım. Nathan, sakın mizaçlı, gözlüklü, hırka giyen zayıf bir adamdı. Nazik ve kibardı. İlk cinsel deneyimimi onunla yaşadım ve yaklaşık üç ay onunla birlikteydim, ta ki ailemle tanışana kadar. Görünüşe göre ailem onu "çok korkutmuştu".

Nathan'ı suçlamadım. Ailem çoğu insanı çok korkutuyordu. Ama birbirimiz için bir anlam ifade ettiğimizi düşünüyordum, bu yüzden hiçbir açıklama yapılmadan tamamen ortadan kaybolmanın hayal kırıklığı yıkıcıydı.

Nathan'dan bile daha kötü olan Daniel, beni babamın suç örgütüne girmek için bir basamak olarak kullanmıştı; aslında ne kadar etkisiz bir basamak olduğumu bile fark etmemişti, çünkü kimsenin, hele ki babamın, saygısını kazanmamıştım. Bunu fark ettiğinde ise Daniel beni olabildiğince çabuk terk etti. Hala babam için çalışıyordu ve evde olmam gerektiğinde onu ara sıra görüyordum. Ama artık ona asla doğrudan bakmıyordum. Babamın adamlarından hiçbirine de artık doğrudan bakmıyordum.

Yorgundum. Gerçekten çok yorgundum ve Rafe'e duyduğum duyguların yoğunluğu beni tamamen ele geçirmişti. Çok sıcaktı ve kolları beni çok güçlü sarmıştı. Bu yüzden, neden olmasın diye düşündüm. Bu anın tadını çıkarmama izin verecektim. Onun benim olduğunu, kim olduğumu, *gerçekte* kim olduğumu ve ailemin kim olduğunu bildiğini ve umursamadığını, sadece beni istediğini hayal edebilirdim.

Güvendeymişim gibi davranabilirdim.

Şimdilik.

Bölüm 18

Beni düşünüyor musun?

Rafe

Kapıya tekrar vurmaya başlayınca "KAHRETSİN," diye mırıldandım. Sinir bozucu bir şekilde, kedi yavrusu gibi yanıma sokulmuş olan Clara, kanepede dimdik oturmuştu. "Boş ver," dedim ona, kolumu etrafına sararak tekrar bana yaslanmasını teşvik ettim.

"Ne?" diye cılız bir sesle sordu, gözleri tekrar vurma sesleri başlayınca faltaşı gibi açılmıştı. "Bunu görmezden gelemezsin!"

"Saçmalık!" diye çıktım. "Bak, kim olduğunu tam olarak biliyorsam görmezden *gelebilirim* . Cumartesi gecesi neredeyse gece yarısı. Defolup gitsin."

"A-ama—" diye kekeleydi, bana ve oturma odasının çıkışına bakarak. Yüzündeki o küçük korku belirtisi göğsümü öfkeyle sıkıştırdı. Anahtarını yine unutan kapı gümbürtüsü Clara'yı korkutuyordu. "Onu öldüreceğim," diye mırıldandım kendi kendime, koltuktan kalkıp Clara'yı da yanımda kaldırarak elini tuttum ve ön kapıya doğru çektim. Clara'nın yanımda irkilmesine neden olan bir dizi gümbürtüden sonra, güvenlik kodunu girdim, kilidi çevirdim ve Clara'nın elini sıkıca tutarak tek elimle sağlam ahşap kapıyı açtım.

Ama sonra, ön kapıdan üzerime doğru uçuşan, sarı saçlı ve pullu elbiseli çılgın girdabı yakalamak için Clara'nın elini bırakmak *zorunda*

kaldım.

"Dikkatli ol dostum," Rory Wallace'ın kendine özgü İskoç aksanıyla kalın sesi, kasırganın arkasından ön basamaklarımdan duyuldu. "Yine kusabilir. Taksi şoförüne neredeyse koltuğunun her yerine kusacaktı, bu yüzden yüz sterlin ödemek zorunda kaldım. Tam bir felaket."

Poppy gözlerini araladı, bana odaklanmaya çalıştı, sonra yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

"Rafe, patlayacak!" diye bağırdı Rory.

Poppy'yi ustaca benden uzaklaştırıp kapının yanındaki rafta duran paha biçilmez bir vazoya doğru çevirdim. Rory otomatik olarak öne doğru hareket ederek Poppy'yi kollarımın arasından alıp kendi kollarına aldı ve Poppy vazoya kusarken, onun gür sarı saçlarını kenara çekti.

"Aman Tanrım, ona ne yaptın sen Wallace?" diye sordum.

Yorgun görünen Rory, "Ne yaptım *ben* ?" diye çıkıştı. Kravatı yamuk, ceketı buruşuktu. "Onu daha sıkı kontrol altında *tutmalısın* Sterling. Tamamen kontrolden çıktı. Poppy her zamanki gibi çok fazla eğlendi."

"Ne saçmalıyorsun dostum? Poppy asla—"

"Ah, beni kandırma Rafe, çok yorgunum. Poppy her zaman çok fazla parti yapıyor. Onu gençken tanıdığımı ve o zamandan beri hakkında çıkan makaleleri gördüğümü unutuyorsun. Onu alkol kullanmayan bir azize gibi göstermeye çalışma."

"Tamamen alkol kullanmıyor değil ama *asla* böyle bir duruma düşmüyor."

"Daha önce de bu haldeyken saçlarını toplamıştım."

"O zamanlar on yedi yaşındaydı, seni şerefsiz. İnsanlar on yedi yaşındayken aptalca davranabilirler. Sen aynı yaşta kaç kere kustun? Hepimiz bu dönemden geçiyoruz."

Rory homurdandı. "Onun paparazzilere iç çamaşırını gösterdiğini görmediğimi sanma."

Rory'nin, beş yıl önce Rugby Dünya Kupası'ndan sonra kız kardeşime verdiği bir röportaj yüzünden ona kin beslediğini biliyordum. On yıllardır süren dostluğumuzu etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Ama bu kabul edilemez bir durumdu.

O berbat röportajdan önce, ki bence o röportajın da Rory'nin suçu olduğunu hâlâ düşünüyorum, Poppy'den hoşlanıyor gibiydi. Hatta Poppy, o asık suratlı herifi gülümsetebilen nadir insanlardan biriydi. Ama şimdi, Poppy'yi gördüğünde (ki bu çok sık olmuyordu, çünkü Poppy ondan veba gibi kaçınıyordu), soğuk ve umursamaz davranıyordu – bu, kız kardeşime karşı pek çok insanın takındığı bir tavır değildi ve kesinlikle onun alışık olduğu bir tavır da değildi.

"Seni alçak herif," diye tısladım. "Olay yaşandığında çok utanmıştı. Senin hiçbir fikrin yok."

Poppy inledi. "Dürüst olmak gerekirse, Rafe, bırak şu işi. Zaten sana inanmayacak ve ben de biraz aptalım. Hepimiz bunu biliyoruz." Artık geveleyerek konuşuyordu ama en azından kusmayı bırakmayı başarmıştı.

"Poppy, canım, aptal değilsin," dedim Rory'ye kaşlarını çatarak ve Poppy'yi kollarından almak için hareket ederek, ama nedense bu inatçı herif onu bırakmıyordu.

"Eğer bu kadar can sıkıcı bir şeyse, Wallace, bırak ben onunla ilgileneyim ve defolup gideyim," dedim ona.

"Ş-ş-o yaralandı," diye duydum Clara'nın sesini arkamdan. Rory'nin bakışları Poppy'den Clara'ya kaydı ve kaşları şaşkınlıkla kalktı. "S-sen onu yaraladın," Clara'nın sesi şimdi yükseliyordu ve kekelemesine rağmen ses tonundaki öfkeyi duyabiliyordum.

"Ne?" Rory kaşlarını çatarak başını salladı. "Ben anlamıyorum—"

"Yaralandı!" diye bağırdı Clara, bu da beni tamamen şok etti. Poppy'yi bırakıp Clara'ya döndüm; yüzü kıpkırmızıydı. Kolları yanlarına doğru sarkmış, elleri yumruk olmuştu, eklemeleri bembeyaz kesilmişti.

"Ne?" diye sordu Rory şaşkınlıkla. "O... aman Tanrım!"

Rory ve Poppy'ye döndüm. Adam hâlâ bir koluyla Poppy'yi tutuyordu, diğer koluyla da yüzünden saçlarını geriye doğru okşuyordu. Saç çizgisinden yanağının soluk tenine ince bir kan damlası sızıyordu. İşte o anda artık yeter demiştim. Adamın Poppy'yi tutan elinin gevşemesinden faydalanarak onu ondan uzaklaştırdım ve kollarımda tutmaya başladım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Wallace?" diye çıktım, sesim yükselmışti. "Kardeşimi bu halde eve getirdin ve yaralandığını bile bilmiyordun—"

Rory, yüzünde kederli bir ifadeyle bize doğru yaklaştı ve tekrar Poppy'ye uzandı, ama Clara öfkeyle dolup taşarak benim ve Poppy'nin önüne atladı.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı, şimdi Rory ile burun buruna gelmişti, küçük yumrukları hâlâ yanlarında sıkılıydı. Titriyordu, öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadım. Minik Clara'nın, 1.93 boyunda ve on yıldan fazla bir süredir İskoçya için ragbi oynamış Rory Wallace ile karşı karşıya gelmesinin absürtlüğü akıl almazdı, ama kız kardeşimi korumak için her şeyi göze almaya hazır görünüyordu.

"Clara, sorun yok," dedim usulca. "Rory, Poppy'ye zarar vermeyecek. O güvende."

"Bunu bilemezsin!" diye bağıırıyordu Clara bana dönerken, ama sesi titriyordu ve gözlerinde dökülmemiş gözyaşları vardı. Rory'ye geri döndü. "Onu incittin," dedi şimdi daha yüksek sesle.

"Ona zarar vermedim ya da dokunmadım kızım," dedi. " Söz veriyorum, ona göz kulak oldum. Yaralandığını bilmiyordum."

"Çık dışarı!" diye bağırdı, aralarındaki boy farkına rağmen kendini şişirmeye çalışarak, ama bunun boşuna bir çaba olduğu açıktı. "İnsanlara zarar vermemelisiniz! Vermemelisiniz... *Kanıyor!*"

Poppy kekeleyerek, "Bana zarar vermedi," dedi. "Sorun yok canım."

"Clara, canım, kapıdan uzaklaş," dedim hâlâ yumuşak ve dikkatli bir sesle. "Rory, sanırım sen gitsen iyi olur."

"Onun kafası," dedi Rory güçsüz bir sesle. "Ben... Rafe, özür dilerim, bilmiyorum..."

Poppy, "Düştüm ve masaya çarptım," dedi, "çünkü tam bir aptalım."

Sesi tuhaf ve peltekti. Artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Poppy'de yıllardır böyle bir şey olmamıştı. Son zamanlarda neredeyse hiç böyle içki içmediğini söylediğimde yalan söylememiştim.

"Poppy, ben sadece—" diye başladı Rory ama ben çoktan bitirmiştim.

"Defol *git* , Rory," dedim.

Kapıyı kapatmak üzereyken kolumu tutarak, "Lütfen bana iyi olduğunu bildirin," diye yalvardı. "Bana mesaj at ya da başka bir şey yap. İyi olduğunu bana bildirin."

Rory'nin Poppy'ye duyduğu küçümsemeyi gayet iyi biliyordum. Sahte endişesiyle beni kandıramayacaktı. Zaten buraya gelmiş ve hâlâ eskiden olduğu gibi aptal bir genç kızmış gibi, ne kadar büyük bir yük olduğunu anlatıp durmuştu.

"Sana ne? Son beş yıldır Poppy'nin umurunda bile olmayan son kişi olduğunu açıkça belli ettin. Rory'yi rahat bırak."

O anda kapıyı yüzüne çarptım ve Poppy'nin bedeni hafif bir inişle bana yaslandı. "Rafeeeeey, kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldandı.

"Ah, baba," dedim mutfağa doğru ilerlerken, kız kardeşimi yarı kucağımda taşıyordum, Clara da arkamızdan geliyordu. "Ne oldu canım? Rory'den nefret ediyorsun. Üstelik artık hiç sarhoş olmuyorsun."

"Özür dilerim," diye hıçkırdı Poppy, yanağından bir damla yaş süzülürken. "Gergindim. Rory'nin beni nasıl gerginleştirdiğini biliyorsun." Onu mutfak sandalyelerinden birine oturttum ve masanın üzerine yığıldı, sonra Clara'ya baktı. "Beni tam bir kaybeden sanıyorsun herhalde."

Clara, Poppy'nin önüne çömelip elini tutarak sert bir şekilde, "Elbette ki öyle düşünmüyorum," dedi. "Bunu asla aklımın ucundan bile geçirmem."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kız kardeşime baktım. Benimle Poppy arasında on iki yaş fark vardı. Ve yirmi beş yaşında olmasına rağmen, hâlâ ailenin en küçüğü olarak kabul ediliyordu. Hepimiz Poppy'yi neredeyse gülünç derecede seviyor ve şımartıyorduk. Elbette bu, onun şımarık bir kabusa dönüşebileceği anlamına geliyordu, ama kız kardeşim asla öyle davranmadı. Evet, hayatını sanki baş karaktermiş ve dünya onun etrafında dönüyormuş gibi yaşıyordu, ama bu mutlaka kötü bir şey değildi. Poppy tanıdığım en nazik kızdı. Gençlik yıllarının sonlarında çılgın bir dönem geçirmişti, ama bu tamamen gazeteler tarafından abartılmıştı. Paparazziler onu her zaman kötü anlarında yakalıyor ve hakkında türlü türlü hikayeler uyduruyorlardı. Ama Poppy, Poppy olduğu için, tüm bu medya ilgisini

ailemizin hayır kurumu olan Sterling Vakfı'na fayda sağlamak için bir araç haline getirmişti. Poppy gibi parti düzenleyebilecek kimse yoktu. Ne kadar ünlü olursa, o kadar çok fırsat karşısına çıkıyordu. Artık zamanını vakıf için etkinlik düzenlemek ve eskiden onu eleştiren tüm yayın kuruluşları için ünlülerle röportaj yapmak arasında bölüştürüyor.

Clara, Poppy'nin elini hâlâ tutarken ayağa kalkıp bana doğru dönerek usulca, "İlk yardım çantanız var mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki," dedim. "Baba, yine hasta olmayacaksın, değil mi?"

Poppy başını sandalyeye yaslarken, "İyiyim, Rafey Bafey," diye mırıldandı. Omzuna birkaç kez hafifçe vurdum ve sonra ilk yardım çantasını almak için uzaklaştım, Clara'yı da ona göz kulak olması için bıraktım.

Aman Tanrım, bu akşamın böyle geçeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Clara sonunda ofiste bana yaslanıp rahatladıktan sonra, uzun süre öylece oturduk, ta ki karnının guruldadığını duyana kadar. Clara'nın hâlâ çok zayıf olduğu düşünüldüğünde, onu aç bırakacak halim yoktu. Bu yüzden onu kucağıma alıp mutfığa taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sormuştu. "Yürüyebilirim."

Ona sıırttım. "Biliyorum, ama bu daha hızlı. Bacakların çok kısa."

Göğsüme vurdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu çok kaba," dedi ben onu mutfak taburelerinden birine oturturken.

"Biliyorum," dedim, burnunu öperken. "Şimdi buraya otur ufaklık, ben sana akşam yemeği hazırlayayım."

"Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu, kaşları inanmazlıkla yukarı kalkmıştı.

"Çok iyi bir aşçıyım," dedim öfkeyle. Bu bir yalandı. Martha'nın yemeklerini ısıtabilir ve makarna haşlayabilirdim, hepsi bu kadardı. Neyse ki, makarnam ve bir kavanoz pestom vardı – benim bile beceremeyeceğim bir yemek.

Clara çekinerek, "Lord Sterling," diye seslendi, "size bir soru sorabilir miyim?"

İçimden bir ah çektim. Çalışma odamda az önce yaptıklarımızdan sonra, biraz daha az çekingen olacağını ummuştum. Soru sormak için

izin istemesi ve hatta ismimi bile kullanmaması, pek de ilerleme sayılmazdı.

"Clara, bebeğim," dedim, mutfak taburesinde oturduğu yere doğru ilerleyip tabureyi bana doğru çevirerek. Ani bir hareketti ve kendini dengelemek için ellerini göğsüme götürmesine neden oldu, bu da benim işime mükemmel bir şekilde yaradı. "Sanırım artık konuşmak için izin istemeyi bırakabilirsin. Ve Allah aşkına, lütfen, *lütfen* bana Rafe de."

Dudaklarını ısırdı. "Tamam."

"Peki, ne?"

"Tamam, Rafe," diye fısıldadı göğsüme.

"Şimdi, sorunuz neydi tatlım?"

"Şey... tamam. Ben sadece... bunun aramızda ne anlama geldiğinden emin değilim."

Uzandım, iki elimle yüzünü çenesinden kavrayıp gözlerinin benimkilerle buluşması için yana eğdim, parmaklarım yumuşak saçlarının arasına daldı. "Seni gerçekten, gerçekten çok seviyorum, Clara. Bunun anlamı bu. Benim hakkımda kurduğun o kirli küçük fanteziler..."

"Ah! Sana bundan bahsetmemeliydim gerçekten de—"

"Bebeğim, bu fantezileri yüzle çarp, çok daha fazla yaratıcılık ekle, işte o zaman benim çektiğim işkenceye yaklaşan bir şey elde edersin. Seni *sürekli* düşünüyorum. Bu son derece uygunsuz, ama artık bunu umursamıyorum bile."

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu. "Beni düşünüyor musun?" diye fısıldadı ve ben gülümsedim.

"Her zaman," diye fısıldadım karşılık olarak, ardından dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Şimdi, dikkatimi dağıtmayı bırak kadın, ben de seni doyurayım."

Clara'yı besledikten ve onu kanepede yanıma sokulmaya ikna ettikten sonra vurma sesleri başladı. Bütün bunların büyük bir çaba ve ikna gerektirdiğini düşünürsek, huzurumun bozulmasından hiç memnun değildim. Bunun Poppy olduğunu biliyordum; anahtarını unutması ve dışarı çıktığında büyükannemi uyandırmak istemediğinde burada kalmasıyla ünlüydü (Poppy, büyükannemin evinin bir kanadında yaşıyordu ve mülk çok büyük olsa da,

büyükannemin kulakları çok büyüktü). Ama şimdi, kız kardeşimin alnından kan süzülürken, sinirim yerini endişeye bıraktı.

Clara, mutfak masasındaki Poppy'nin yanına ilk yardım çantasını koyarken sessizce, "Tamam," dedi. "İlaç olarak cerrahi alkolü çıkardı ve steril bir pamuğa sürdü. "Bu biraz yakacak Poppy, tamam mı?"

Poppy kekeleyerek, "Vur bana bebeğim," dedi. "Sorun değil."

Clara, kafa derisindeki kurumuş kanı nazikçe temizlerken kadın hafifçe irkildi.

"Bu iyi," dedi Clara. "Bunun için dikiş gerekmeyecek. Gerçekten küçük ve kenarları birbirine zıt. Saçını yıkarken dikkatli olman gerekecek, ama bunun dışında bir sorun yaşamayacaksın."

"Hem hemşire hem de öğretmen misin canım?" diye sordu Poppy uykulu bir şekilde.

Clara güldü. "Hemşire değilim, sadece... şey, zamanında birkaç kişinin yarasını sardım."

Bu yorum dikkatimi çekti. Ona sert bir bakış attım ama kız kardeşimi temizlemekle o kadar meşguldü ki fark etmedi bile.

Bölüm 19

Sen ve ben birlikteyiz.

Clara

Onu mutfak girişinden İZLEDİM . Tam takım elbisesini giymişti, yeni tıraş olmasına rağmen çene hattında hafif sakal izleri vardı ve kalın saçları duştan dolayı hala hafif nemli bir şekilde yakasının etrafına kıvrılmıştı. Şimdi ona bakınca, içimde tuhaf bir batma hissi, panikle karışık bir duygu oluştu.

Tehlikeyi önceden tahmin etmek için üç adım ilerisini düşünme alışkanlığım vardı. Aslında tüm hayatım tehlikeyi önceden tahmin etmekle geçmişti. Bu artık tamamen kişiliğimin bir parçası olmuştu. Ama Rafe benim için normal anlamda tehlikeli değildi. Rafe beni fiziksel olarak kıramazdı; tehlikede olan kalbimdi.

Beni görür görmez, muhteşem mavi gözleri parladı ve gülümsedi. O geniş, beyaz, büyüleyici gülümsemesi, mutfağı manyetik enerjisiyle doldurdu.

“Merhaba,” dedim, önceki gece olanlardan sonra tamamen yetersiz olan selamlamamdan dolayı kendimi beceriksiz hissederek. Ellerimi ceplerime soktum ve ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, hala kapıdan ayrılmadım. Gün ışığında onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Dün gece şimdi bir tür çılgın ateşli rüya gibi geliyordu. Belki de aşırı stresli, endişeli halimde her şeyi uydurmuştum?

İçgüdüüm kaçmaktı, ama kapıdan geri çekilmeden önce Rafe kahve fincanını yere koydu ve geniş alanda birkaç uzun adımla tam önümde belirdi. Otomatik olarak bakışlarımı yere indirdim, ama tıpkı dün gece olduğu gibi, elleri çenemin iki yanına geldi ve yüzümü eğerek gözlerimin içine bakabildi.

Rafe'in göz temasından kaçınmamdan gerçekten hoşlanmadığını artık öğrenmiştim. Doğrudan onun yoğun mavi bakışlarına baktığımda, gülümsemesi daha da genişliyordu.

"Merhaba," dedi, beni kısaca öptükten sonra geri çekilip yüzüme baktı. "İyi misin?"

Hâlâ saç çizgimde olan ellerine karşı başımı salladım. "Sanırım öyle," diye fısıldadım, sonra arkama baktım ve tekrar ona döndüm. "Belki de yapmamalıyız...?" Rafe'in bunu istediğini açıkça belirtmesine rağmen, dün gece onun yatağında uyumamıştım. İlişkimiz konusunda hâlâ kafam karışık ve kız kardeşi evdeyken kesinlikle onunla birlikte uyumaya niyetim yoktu.

Rafe beni tekrar öptü, bu sefer daha uzun sürdü. Ve tabii ki, o olduğu için, o kadar muhteşem olduğu için, temiz, pahalı kokusu duyularımı istila ettiği için, duş jeli ve tıraş losyonu koktuğu için , bir elimi saçlarına, diğer elimi sırtına doğru kaydurdım ve ona doğru eridim, ağzım onun ağzının altında açıldı. Birkaç saniye sonra, alnını alnıma yaslamak için öpüşmeyi kesti.

"İşte sabahları beni böyle öpmeni istiyorum bebeğim, tamam mı?" Yine o ses tonunu kullanıyordu; yumuşak ama ardında sert bir yan barındıran, itaat beklediğini bildiğim bir tondu. Rafe'in etkisinden yavaşça sıyrılırken tekrar arkama baktım.

"Kız kardeşin," diye fısıldadım.

Rafe başını salladı ve kollarını tamamen bana dolayarak beni göğsüne bastırdı, iri elleri sırtımı okşadı. "Poppy'nin uyanmasına daha saatler var."

"Yine de, bence hiçbir riske girmemeliyiz Rafe," dedim, sesim tişörtünün altında boğuk çıkıyordu.

Rafe içini çekti ve benden uzaklaştı, ama elimi bırakmadı.

"Clara, sana dün gece de söyledim," dedi o yumuşak ama kararlı ses tonuyla, "kız kardeşimin beni seninle görmesi umurumda değil. Yetişkin bir insan olduğumu biliyor. Bakire olmadığımı biliyor ve

nihayet burnu havada bir sürtük olmayan biriyle birlikte olduğum için çok mutlu olacak."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Benim kibirli bir kadın olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Sadece bir nsezim."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve dudağımı ısırdım. "Rafe, ilişkimizi açıkça dile getirmenin şu an için en iyi fikir olup olmadığından emin değilim."

"Clara, ben—"

"Beni dinleyin, tamam mı?"

Rafe'in çenesi belirgin bir hayal kırıklığıyla kasıldı, ama devam etmem için kısa bir baş işareti verdi.

"Bu Ozzie'yi şaşıtır. Onunla kurduğum güvenin bir kısmını zedeleyebilir. Boşanmış anne babaların çoğu, onların barışmasını ister. Yeni bir kız arkadaş, barışmaya doğru atılan bir adım değildir. Ozzie bunu bilecek ve bu onu kızdırabilir. Bu da onunla olan ilişkimde ilerlemeyi etkileyebilir."

Rafe başını sallamaya başladı, sözümü kesmek için ağzını açtı ama ben elimi göğsüne koydum ve o da içini çekerek ağzını kapattı.

"İnan bana, çocukları tanıyorum. Olaylara nasıl tepki vereceklerini biliyorum. Ozzie şimdi beni seviyor çünkü beni bir tehdit olarak görmüyor. Eğer beni farklı bir şekilde görseydi, onunla başa çıkmak çok zor olabilirdi. Rafe daha yedi yaşında."

Rafe i çekti ama birkaç kez başını salladı. "Tamam, tamam. Sanırım haklısın," dedi huysuz bir sesle. "Onun şu anki başarısını tehlikeye atabilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Göğsüm sıkıştı. İyi bir babaydı. Keşke ilişkimizi saklama nedenlerim konusunda ona tamamen dürüst olabilseydim. Elim Rafe'in yüzüne gitti ve parmaklarımla yüksek elmacık kemiklerinden güçlü çene hattına kadar sakallarını okşadım. Ona özgürce dokunabileceğim fikrini bir türlü kavrayamıyordum.

"İnanamıyorum ki biz..." diye fısıldadım, sonra cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilemeden sustum.

Rafe tekrar gülümsedi, kollarını altıma kaydırđı ve beni granit tezgahın üzerine kaldırdı, bacaklarımla arasına girdi.

"Buna inanabilirsin, Clara," dedi enseme öperken. "Biliyor musun," dedi elleri kazağımın üzerinden göğsüme doğru kayarken. "Öğretmen modundayken çok seksi oluyorsun."

"Bundan şüpheliyim, Rafe," dedim şaşkınlıkla kıkırdayarak. Üzerimde çok yumuşak ama bol bir kazak ve tayt vardı. "Bu kıyafet seksi olmaktan çok uzak."

"Bu kazağı çok seviyorum," diye fısıldadı dudaklarımın arasından, eli hafifçe göğsümü sıkarken. "Çok yumuşak."

"Şey... çocuklar bundan hoşlanıyor," dedim titrek bir sesle, ona yaslanarak, başım dönüyordu. Elini uyluklarımın en üst noktasına götürdü ve taytımın üzerinden tam doğru noktaya bastırarak küçük daireler çizdi. Uçurumun kenarına yaklaştığımı hissettikçe nefesim kesik kesik gelmeye başladı.

"Ve bu taytlar çok seksi," dedi kulağıma, alçak ve gürleyen sesi içimde kıvılcımlar uyandırıyor. "Onların içinden her şeyi hissedebiliyorum."

"Aman Tanrım," dedim, orgazmım doruğa ulaşırken boynuna sıkıca sarılarak.

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Tam burada, granitin üzerinde, tıpkı o kirli küçük rüyalarındaki gibi." Alçak, karanlık sesi dün gecenin tüm anılarını geri getirdi ve beni sınırın ötesine itti. Elinin üzerinde boşalırken keskin bir çığlık attım.

"Aferin canım," dedi kulağıma, bir eliyle beni sıkıca kavrarken diğer eliyle de beni granit tezgahın üzerinde tutuyordu – aksi takdirde kemiksiz bir yığın halinde yere yığılacığımdan emindim. Birkaç saniye sonra ellerini tekrar kalçalarımın altına koydu, beni granit yüzeyden kaldırdı ve güvenli bir şekilde mutfak taburesine geri oturttu. Sonra tabureyi mutfak adasına doğru çevirdi, uzanıp önüme bir fincan kahve koydu. Kimildamayınca, iki elimi de alıp fincanı kavradı.

"Kahveni iç, Clara," dedi, vücuduyla arkamdan beni sıkıştırarak. Sırtımda onun sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordum.

"Pekala, evet, tamam," dedim güçsüzce, kahveyi ağzıma götürmeyi başarırken. Saçlarımı nazikçe geriye çekip boynumun yanından öptü, sonra kenara çekildi, tezgahın telefonunu aldı, aşağıya baktı ve sonra tekrar bana baktı.

"Bu akşam görüşürüz, tamam mı?" dedi.

"Şey, evet, tamam. Eee..." Sözümlü yarıda kestim, bakışlarımı kasıklarına, sonra da sırtın yüzüne çevirdim. Buradaki protokolden hiç emin değildim. "Yani, demek istediğim...?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun için vaktim yok, maalesef," dedi gülümseyerek. "Mahkemeye gitmem gerekiyor, ama bütün gün beni düşünmeni istedim. Olanları ya da aramızdaki ilişkinin ne kadar güzel olduğunu unutmanı istemedim, anladın mı?"

Başımı salladım ve titrek bir yudum daha kahvemi aldım. "Şey, Ozzie'ye gelince... Ben..."

"Evet, Ozzie konusunda sizinle aynı fikirdeyim, bu yüzden ona söylemek için bekleyeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Rafe'e verdiğim sebepler doğrudu. Bu durum Ozzie için kafa karıştırıcı *olurdu* ve onu üzmem ya da onunla kurduğum bağı bozmak istemiyordum, ama başka sebeplerim de vardı. Lord Sterling ile kamuoyu önünde bir ilişki yaşamak ne benim ne de onun çıkarına olurdu. Ailem sonunda aramıza gireceğinden hiç şüphem yoktu. Sonuçta hayatımda mahvetmedikleri hiçbir şey yoktu, ama beklemek istedim. Bir süreliğine bencil olmak ve ailemin müdahalesi olmadan Rafe'i kendime saklamak istedim.

Rafe mutfaktan çıkarken, "Bekle bir dakika," dedi. Geri döndüğünde elinde paltosu vardı, onu silkeledi ve bana anlamlı bir bakış attı. Gözlerinde bir parıltıyla, "Eğer paltomu burada giyersem kendini tutabilecek misin?" diye sordu.

Yüzümün kızardığını hissederek güldüm. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum! Of! Benimle dalga geçme!" dedim, o da yavaşça kolunu paltosunun içine sokup, ardından diğer kolunu da sokarak ve sonra da düzelterek bir çeşit saçma ters striptiz yapmaya başladı. Yanıma gelip dudaklarımı öptüğünde hâlâ gülüyordum.

Öpüşmenin ardından geri çekildiğinde, "Gülmeni seviyorum," dedi usulca. Ona gülümsedim. Doğrusu, uzun zamandır, belki de hiç bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum. Çantasını almak için uzaklaşmadan önce burnumu öptü. "Şimdilik Ozzie konusunda sana katılıyorum. Ama Clara, ona söylemek için sonsuza kadar beklemeyeceğim. Bu olacak. Sen ve ben olacağız. Anlıyor musun?"

Yutkundum ve başımı salladım, gülümsememi korumaya çalıştım ama Rafe kaşlarını çattığında ve başını yana eğdiğinde, bunu tam olarak başaramadığımı anladım.

"Benim olduğunu anlıyorsun değil mi Clara?" dedi Rafe o alçak, buyurgan sesiyle.

Başımı hafifçe salladım. "Evet," diye fısıldadım.

"Ben de seninim. Bunu da unutma," dedi ve ardından arkasını dönüp mutfaktan çıktı, süper seksi paltosu arkasında dalgalanıyordu.

Bölüm 20

Güreş?

Clara

"OZZIE!" BU ÇIĞLIK, OYUN ALANINDAKİ HERKESİN BAŞINI, KOLLARINI YANA açmış, çılgın rengarenk tayt ve düz, fit karnını sergileyen yüksek kesimli fuşya rengi bir kazak giymiş güzel sarışına çevirmesine neden oldu.

"Poppy Teyze!" diye ciyakladı Ozzie, benden ayrılıp ona doğru hızla koşmaya başladı.

Adamın doğrudan kollarına koşabilmesi için yere çömeldi. Sarıldıktan sonra onu kaldırdı ve sendeleyene kadar kendi etrafında döndü; düşeceklerinden korktum. Yüzü biraz solgun görünüyordu. Dün geceki halini gördükten sonra şimdi ayık olan Leydi Sterling'den nasıl bir tepki alacağımdan emin olamadan, temkinli bir şekilde ikisine de yaklaştım.

Poppy'yi gerçekten çok sevdim. Sterling evinde onunla ilk tanıştığımda biraz çekinmiştim. Daha önce Ozzie'yi okuldan alırken görmüştüm ama hiç konuşmamıştım. Hepimiz onu tanıyorduk. Ülkedeki herkes Poppy Sterling'i tanıyordu. Utangaçlığım göz önüne alındığında, ona ısınmamın biraz zaman alması gerekirdi. Ama hayatımda hiç bu kadar tehditkar olmayan bir insanla karşılaşmamıştım. O, güneş ışığı gibi bir insandı; kucaklamalar,

gölümsemeler, pahalı parfümler ve duyduğum en sevimli kıkırdama kahkahasıyla. Beni bir dakikadan kısa sürede kazandı, ki bu iyiydi çünkü son birkaç haftadır onu epey görmüştüm. Poppy'nin erkek kardeşi ve yeğeniyle yakın olduğu açıktı. Ozzie'nin annesi, Poppy'nin varlığından çok yokmuş gibiydi ve Poppy'nin boşanmadan sonra Rafe ve oğlunu desteklemek için devreye girdiğinden şüpheleniyordum.

Evet, Poppy'yi sevdim. Ama insanların savunmasız hallerini gördükten sonra ne kadar kötü tepki verebileceklerini herkesten daha iyi biliyordum ve onu o kadar uzun zamandır tanıımıyordum.

"Şey, merhaba, Leydi Sterling," dedim sessizce, hafifçe gülümseyerek.

"Hey!" dedi, Ozzie hâlâ kollarındaydı. Gülümsemesinde küçük hiçbir şey yoktu ve rahat bir nefes aldım. Sonra, Ozzie'yi tutmayan eliyle başına doğru irkilince kaşlarımı çattım. Yarasına dokunmuş olmalıydı. "Clara, yaramaz kadın. Sana bana Poppy demeni söylemiştim." Gülerek homurdandı. "Ya da istersen dün gecedan sonra bana *tam bir aptal* diyebilirsin. Hak edersin. Alkolle aram iyi gitmediğini hatırlamalıydım."

"Genellikle içki içmezsiniz, değil mi?"

Ozzie'yi yere indirirken tekrar homurdandı. "Eskiden öyle yapardım, ama çok dayanıksızım ve artık eğlenceli gelmiyor."

Başımı yana eğdim. "Öyleyse dün gece ne oldu?"

Poppy doğrulup Ozzie'nin elini tutarken, "Şey, her şeyden önce gergindim," dedi.

"Gergin miydin?" Ses tonumda belirgin bir şaşkınlık vardı. Gerçekten de gergin bir Poppy Sterling'i hayal edemiyordum.

"Rory'nin orada bulunmasının sebebi Yılın Spor Kişiliği ödülleri idi. Onun üzerimde böyle bir etkisi var. Bana yöneltilen açık aşağılamalardan hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Küçümseme mi?" Poppy'ye nasıl olur da küçümseme duyulabilir ki?

"Evet, bu büyük bir olay." Poppy, sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı ama gülümsemesi zorlama görünüyordu. "Neyse, dün gece sadece birkaç kadeh şampanya içtiğime *yemin* edebilirdim, sarhoş olacak kadar değil. Gerçi kimse bana inanmaz.

KontROLSÜZLÜĞÜMLE biraz ünüm var. Rafey bana kafamı toparladığını söyledi, teşekkürler."

Arabaya doğru hareket etmeye başlarken, "Sorun değil," diye mırıldandım dalgın bir şekilde.

"Öz kontrol nedir?" diye sordu Ozzie ve Poppy kıkırdadı.

"Rory Wallace'a sorun," dedi alaycı bir şekilde burun kıvrarak. "O bu işin *kralı*."

"Öyle mi?" dedi Ozzie, etkilenmiş bir ses tonuyla. "Rory Wallace bir efsane."

"Ah, öyle düşünürsün herhalde, sen de rugby seven tuhaf adam," dedi Poppy. "Rory'nin bu kadar kendini tutması, bana sorarsan son derece sıkıcı bir hayata yol açıyor. Neyse ki ben arada bir onun hayatını biraz renklendiriyorum."

Dün gece Poppy kusarken saçlarını tutarken pek de mutlu görünmüyordu, ama ben en iyi yaptığım şeyi yaptım ve ağzımı kapalı tuttum.

"Bak Clara, gerçekten minnettarım. Küçük çocuğu almaya gelip özür dilemenin daha doğru olacağını düşündüm."

Ona hafif bir gülümseme verdim. "Dürüst olmak gerekirse, özür dileyen bir şey yok. Lord Sterl'in misafiriyim... Yani, Rafe ve Ozzie'nin misafiriyim. Misafirperverlikleri için çok minnettarım."

"Hadi gidelim," dedi Ozzie sabırsızca, Poppy'yi kaldırımda sürükleyerek. "Açlıktan ölüyorum."

"Sen hep açsın evlat," dedi, onu çekıştirmesine izin verirken saçlarını okşayarak. Poppy, okul kapısından ve sokakta karşılaştığımız tüm anneleri tanıyor gibiydi; doğal cazibesi ve mizahıyla onları selamlıyor, geçerken iltifatlar yağdırıyor ve herkesi gülümsetiyordu.

Dave'i görünce adamın yanağından öptü ve adam kıpkırmızı oldu. Dave'i daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Eve döndüğümüzde yaşlı bahçıvanla da aynı şey oldu. Poppy hayatımda tanıdığım en dışa dönük insan olabilirdi. Sevgi, flört ve içten bir sıcaklık karışımıyla iletişim kuruyor gibiydi. Ama Poppy'nin büyük bir sorunu vardı.

Çok sayıda soru sordu.

Ve tavırları aldatıcıydı. Sıcak ve neşeli enerjisinin ardında, erkek kardeşininkine bile rakip olabilecek çelik gibi bir kararlılık vardı; bu da

ona cevap vermekten kaçınmayı çok zorlaştırıyordu.

Şimdiye kadar sorularının çoğundan kaçmayı veya başka yöne çevirmeyi başarmıştım, ama o gün sanki bir amacı varmış gibiydi.

Eve vardığımızda, mutfakta çayımızı içerken ve Ozzie'ye okul sonrası atıştırmalığını hazırlarken, "Hiç aileniz yok mu?" diye dehşet içinde sordu.

"Şey, hayır." diye kekeledim, Poppy'ye yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum ama aileyle olan konuşmayı erken bitirmem gerçekten gerekiyordu.

Dehşet içinde, gözleri yaşlarla doldu. "Bu çok korkunç," dedi titrek bir sesle. "Çok, çok üzgünüm. Ailem olmadan yaşama fikrine *katlanamıyorum*."

Boğazımı temizledim. "Şey, gerçekten... Sorun yok."

"Peki nasıl öldüler? Ne oldu?"

"Şey, yani..." Saniyeler geçtikçe suçluluk duygum daha da artıyordu. "Eğer sakıncası yoksa, Poppy, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Aman Tanrım, evet, tabii ki. Tam bir pislik herifim," dedi, gözyaşlarından birini silerken, sonra bana doğru bir adım atıp beni kocaman bir ayı kucaklamasıyla sardı.

"Şey, Bayan Clara aslında *benim* arkadaşım," dedi Ozzie, kurabiyelerinden başını kaldırıp biraz kırgın bir şekilde. "Sen ve babam onu sürekli kucaklamamalısınız. Henüz onu başkasıyla paylaşmanıza izin vermedim."

Poppy, benden uzaklaşıp Ozzie'ye bakarken şaşkın bir kıkırdama çıkardı.

"Ha, o senin kızın, öyle mi?" dedi kaşını kaldırarak. "Ve babasına sarılmış, değil mi?"

Ozzie omuz silkti. "Şey, evet. Ama o bir keresinde babam onun gözlüklerini arıyordu."

"Ne?" diye sordu Poppy, dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle. "Baban Bayan Clara'ya sarıldı çünkü gözlüklerini arıyordu?"

"Evet, evet," dedi Ozzie, teyzesinin eğlendiğini anlamadan. "Gözlüklerini arıyordu ve ayağı takılıp kanepede onun üzerine düştü. Ben de arkadaşım Josh'la bazen güreştiğimiz için güreştiklerini

sandım. Ama babam düştüğü için olduğunu söyledi. Daha önce yetişkinlerin güreştiğini hiç görmemiştim."

Poppy'nin gözleri ışıldıyordu ve dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti.

"Güreş mi?" diye zar zor söyleyebildi sesi, kahkahasına yenik düşmüştü. "Evet, haklısın Ozzie, yetişkinlerin güreşmesi biraz *tuhaf* ... ama eminim çok eğlencelidir."

"Pekala, hadi bakalım Oz," dedim yapmacık bir neşeyle, güreş konusunu geçiştirmeye karar vererek. "Akşam yemeğinden önce biraz kitap okuyalım canım."

Poppy'nin Ozzie'nin okuduğu kitaba pek ilgi göstermeyeceğini düşünmüştüm, ama o da ikimizle birlikte kanepeye oturdu ve Ozzie'nin, alıştığından bir üst seviyedeki kitabı okurken yaşadığı zorlukları dikkatle dinledi.

"Bu inanılmaz, küçük adam," dedi Poppy, sesi hafifçe titreyerek. Ona baktığımda gözlerinde bir damla yaş gördüm ve şaşırdım. "Son bir ayda çok ilerleme kaydettin."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ozzie sana kitap mı okuyordu?" diye sordum.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı.

"Bu bizim sırrımız olacaktı," diye araya girdi Ozzie.

Poppy yüzünü buruşturdu. "Evet, babanın duygularını incitmek istemedik, değıl mi Oz?"

"Sorun değıl," dedim onu rahatlatarak. "şimdi babanla birlikte okuyorsun, eminim üzölmeyecektir ve istemezsen ona söylemezdim. Ama Ozzie, neden teyzenle okuyabildin de babanla okuyamadın?"

Poppy'ye baktım ve dudağını ısırđı. "Sanırım bunun sebebi Ozzie'nin benim... yani dürüst olmak gerekirse okumayı biraz zor bulduğumu bilmesi."

"Poppy teyze pek iyi okuyamıyor," diye ekledi Ozzie.

"Çok iyi okuyamıyorum, kısa şeyler," diye düzeltti Poppy otomatik olarak.

"O da öyle," dedi Ozzie. "Bu yüzden ona kitap okurken endişelenmeme gerek kalmadı, çünkü aptal olduğumu düşünmeyeceğini biliyordum. Hem zaten bazen Poppy Teyze de kelimeleri okuyamıyor."

Poppy kanepede kıpırdandı, yüzü kızardı. Onu ilk defa bu kadar utanmış görüyordum. "Evet, neyse. Artık *hiç şansım yok*, değil mi? O kadar iyi oldun ki, okuma *seviyemin* çok üstüne çıktın."

"Ah, tamam," dedim Poppy'ye yumuşak bir bakış atarak. "Oz, canım, neden gidip buzdolabından sebze almıyorsun? Biliyor musun, istediğini seçebilirsin." Bunun Ozzie ile en iyi taktik olduğunu keşfetmiştim. Brokoliyi kendisinin *seçtiğini* düşünürse, genellikle sadece şöyle bir ısırik almakla kalmazdı, daha fazlasını yerd. Çocuklarda her şey seçim ve özerklik ile ilgiliydi. İronik bir şekilde, çocukken hiç sahip olmadığım bir şeydi bu. Ozzie sırtıttı ve mutfağa koşmak için ayağa fırladı. İçimden bir ah çektim. Ozzie'den bunu yapmasını son istediğimde, bana sebze olmadığını söylemişti ve daha sonra kilerde bir karnabahar bulmuştum. Ama en azından Poppy ile birkaç dakika yalnız kalmamı sağlamıştı.

"Hey, şey, Poppy, istersen sana gösterebileceğim bazı kaynaklar var biliyor musun?" diye ona döndüm. Bu sefer göz temasını kesen o oldu.

"Vaktini boşa harcamayacağım, Clara," dedi kısık bir sesle, normal halinden o kadar uzaktı ki neredeyse rahatsız ediciydi. "Benim için umutsuz bir vaka gibiyim."

Kaşlarımı çattım. "Eminim öyle değildir canım," dedim dikkatlice, ama Poppy sadece omuz silkip kazağının kenarıyla oynadı. "Rafe biliyor mu?" Ağır disleksisi olan birçok insanın bunu oldukça başarılı bir şekilde gizlediğini fark etmiştim. Yakın aile üyeleri bile farkında olmayabilirdi.

"Eğer kastettiğin buysa, benim iki kısa tahta kadar kalın kafalı olduğumu biliyor," dedi Poppy savunmacı bir şekilde, normalde neşeli olan ifadesi acıyla bulutlanmıştı.

"Poppy, sen—"

"Disleksik olduğumu biliyor, ama aynı zamanda umutsuz bir vaka olduğumu da biliyor."

"Yardımcı olabilirim, biliyor musun?" dedim çok sessizce.

Poppy gözlerini devirdi. "Daha önce de özel öğretmenlerim oldu, Clara."

"Benim gibi değilsin, sen yapmadın," dedim ona. Genel olarak özgüvenli bir insan değildim ama iyi bir öğretmen olduğumu

iliklerime kadar biliyordum. Ve disleksinin harfler ve sayılardan yarattığı karmaşayı insanlara anlamlandırmada yardımcı olmak söz konusu olduğunda, inanılmaz derecede iyiydim.

Poppy'nin gözlerinde bir an ilgi belirdi, ama sonra bakışlarını kaçırarak ifadesini donuklaştırdı.

"Disleksi seni aptal yapmaz, Poppy," dedim.

"Tabii ki değil!" diye bağırdı Ozzie kapıdan. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, babasına çok benzeyen bir halde bize kaşlarını çatarak bakıyordu. "Beni aptal sanmıyorsun, değil mi Poppy Teyze?" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Kadın dehşete düşmüş görünüyordu. "Elbette aptal olduğunu düşünmüyorum, Oz. Tanıdığım en zeki küçük velet... yani şekerimsin. Ama ben senin gibi değilim."

Ozzie ayağını yere vurdu. "Kim diyor? Harfleri anlamakta zorlanman, zeki olmadığın anlamına gelmez. Öyle değil mi, Bayan Clara?"

"Evet, aynen öyle, Ozzie," dedim başımı kararlı bir şekilde sallayarak.

Ozzie sözlerine şöyle devam etti: "Beyinlerimiz farklı çalışıyor. Bu da bize süper beyinler kazandırıyor."

"Süper beyinler mi?" diye sordu Poppy, kaşlarını kaldırarak.

"Bazen disleksili kişilerin daha yaratıcı bir yeteneği olabilir," diye fısıldadım Poppy'ye. "Ve mekânsal farkındalıkları daha yüksek olabilir, görsel düşünmeye daha yatkın olabilirler. Bu da onlara her türlü alanda avantaj sağlayabilir."

Poppy, başını yana eğdiğinde yüzüne yeniden o neşeli halinin bir zerresi yansımış bir şekilde, benimle Ozzie arasında bakışlarını gezdirdi.

"Pekala," dedi usulca. "Sanırım eğer kardeşim ve Oz sana güveniyorsa, ben de deneyebilirim."

Ona tekrar baktığımda göğsüm sıkıştı, midemin derinliklerinde suçluluk duygusunu hissettim.

Güven.

Sterling ailesi bana güveniyordu.

Aslında yapmamalılar da.

Bölüm 21

Çok beceriksiz uşaklar

Rafe

"BILMIYORUM RAFE. HAYATIMDA HIÇ FIRINDA ET PIŞIRMEDİM," DEDI POPPY ellerini havaya kaldırarak.

"Yardım etmeye geleceğini sanıyordum, aptal herif," diye çıktım ona, granit tezgahımın üzerinde duran kocaman biftek parçasına öfkeyle bakarken.

"Kardeşim, ben enerjiyi getiririm. Bunu biliyorsun. Yemek pişirme konusunda uzman değilim. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman fırını açtığımı bile hatırlamıyorum. Mikrodalga fırın bile beni biraz şaşırtıyor."

"Harika, o zaman işimiz bitti."

Kapının gıcırdadığını duydum ve Clara'nın yüzünün mutfağa doğru uzandığını görünce gülümsedim. "Merhaba, Clara."

O da karşılık olarak hafif, çekingen bir gülümseme ve alçak bir el sallamasıyla karşılık verdi. İki haftadır birlikteydik ama Clara hâlâ ailemin ya da başka herhangi birinin ilişkimizi bilmesinden mutlu değildi. Çoğu gece onu kollarımda tutmak ama başkalarının önünde mesafemi korumak zorunda kalmak son derece sinir bozucuydu. Ve o anda tek istediğim onu kollarıma almak, öpmek ve kendime sıkıca sarılmaktı.

Ama kız kardeşim her zaman olduğu gibi, herhangi bir durumda herhangi birini utandırmaktan hiç çekinmezdi.

"Clara, canım!" diye bağırdı, Clara'nın durduğu yere doğru dans ederek kollarını ona doladı. "Sabahları her zaman çok güzel oluyorsun. Resmen kıskançlıktan yeşile dönüyorum."

Clara, ablamın kollarında bir an kaskatı kesildi, sonra ablam ona karşılık sarıldı. "Poppy, bulunduğun her ortamda en güzel kızın sen olduğunu gayet iyi biliyorsun, aptal şey," derken gözlerini hafifçe devirdiğini fark ettim.

Kaşlarım kalktı. Clara yavaş yavaş daha cesurlaşıyordu. Ablamın onu kazandığını ve utangaçlığının azaldığını biliyordum. İçten içe Clara'nın aslında o kadar da utangaç olmadığını tahmin ediyordum. Henüz bana her şeyi anlatacağı aşamada değildik, bu yüzden tam olarak neler yaşadığını bilemezdim. Ama hayat bir şekilde Clara'nın kendini daha küçük, daha sessiz, olması gerekenden daha değersiz hissetmesine neden olmuştu. Ve eğer benim istediğim gibi olsaydı, bu durum çok yakında sona erecekti.

Ama planın ilk adımı onu dünyama biraz daha entegre etmekti, bu yüzden evimde pazar yemeği yiyelim. Normalde hepimiz annemle babamın evine giderdik, çünkü orası kocaman bir kır malikanesiydi ve 7/24 hizmet veriyordu. Ancak Clara'yı tüm ailemle tanıştırmak için bizimle gelmeye ikna etme şansımın çok az olduğunu biliyordum. Bu şekilde, eğer buraya gelirlerse, o da mecburi bir dinleyici kitlesi olacaktı. Tek sorun, yemek yapma beceriksizliğimdi.

Bu sorunu çözmek için Martha'dan yardım istedim. Benim için Yorkshire pudingi hamuru, fırında patates, dana eti ve sebzelerden oluşan bir ziyafet hazırlamıştı; görünüşe göre bunların hepsini sadece "fırına atmam" gerekiyordu. Ancak Martha'nın yapmadığı şey, bana tam olarak hangi fırını, hangi sıcaklıkta ve ne kadar süreyle pişireceğime dair, hatta fırını nasıl açacağıma dair çok detaylı talimatlar vermemekti. Bu yüzden biraz çaresiz kaldım.

Poppy, Clara'yı sıkıca kucaklayıp bir o yana bir bu yana sallarken dramatik bir şekilde "Bizi kurtarın!" diye bağırdı. Clara şimdi kıkırdıyordu, ki bunu çok iyi bir işaret olarak algıladım. Clara'nın kıkırdamaları seyrek olsa da, oğlumun kahkahası dışında, dünyadaki en sevdiğim ses olmaya devam etti.

Poppy, Clara'yı granitin yanında durduğum yere doğru iterken tekrar "Yardım edin!" diye bağırdı. Ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde, kısa bir yan sarılma ve şakağına çok hafif bir öpücük kondurdum. Yüzü kıpkırmızı oldu ama beni aktif olarak itmedi – bu da cesaret verici bir işaretti.

Clara, et parçasına ve diğer hazırlanmış tepsilere baktı ve sonra gözlerini kırıştırdı. "Her şeyi hazırlamışsınız gibi görünüyor," dedi şaşkınlıkla. "Yardıma ne konuda ihtiyacınız var?"

" *Martha* her şeyi yaptı," dedim ona.

Poppy, "Biz sadece onun uşaklarıyız ve ne yazık ki çok beceriksiz uşaklarız," dedi.

"Şimdi fırını 180 dereceye ayarlayın ve en uzun sürede pişecek olan eti önce koyun."

"Pekala," dedim fırına bakıp sonra tekrar Clara'ya dönerek. "Fırını açayım mı diyorsun?"

"Evet."

Başımın arkasını kaşıdım. "Ama sorun şu ki, bu aletlerden üç tane var ve hangisinin biftek pişirdiğine dair hiçbir fikrim yok."

Clara hafifçe kıkırdadı. Bu sefer çok yumuşak da olsa bir hırıltı çıkardı. Böyle bir tepki uyandırabiliyorsa, berbat mutfak becerilerimle bütün gün kendimi rezil ederdim.

"Şey, Rafe, sığır eti için özel bir fırın yok." Adımı bu kadar rahat bir şekilde kullanması, özellikle Poppy'nin önünde, ileriye doğru atılmış bir adımdı. "Çoğu insanın toplamda sadece bir fırını vardır. Et fırını ve sebze fırını diye bir şey yok."

"Doğru, evet." Duraksadım. "Peki, şu lanet şeyi gerçekten açmak için belirli bir yöntem var mı...?"

Clara hafifçe kıkırdadı ve en büyük fırına doğru ilerleyip beni geçerek fırını açtı, ardından içine koyduğu biftek için yer açmak üzere iç tepsileri kenara çekti. "Kızarmış patatesleri de aynı fırında pişirebiliriz."

"Peki ya Yorkshire pudingleri?" diye sordu Poppy. "Yorkshire pudinglerine bayılıyorum. Yorkshire pudinglerinden mahrum kalmak istemiyorum."

Poppy'ye gülümsedi. "Sadece yirmi dakika sürüyor, bu yüzden iki saat fazla olabilir."

"Vay canına, ben her şeyi aynı anda içeri atar ve işi bitirdiğimi düşünürdüm."

"Pekala, peki," dedi Clara fırını açıp eti içine koyduktan sonra tereddütlü bir sesle. "Bir fincan çay alayım, sonra da sanırım..." Mutfak kapısına, sonra da bize doğru gergin bir bakış attı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım şimdi çıkmalıyım."

Kaşlarımı çattım ona. "Clara, hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözleri kocaman açıldı ve bir adım geri çekildiğinde, biraz fazla sert davrandığımı fark ettim. Tekrar konuşurken ses tonumu yumuşattım. "Sadece, bugün Pazar ve Pazar günü Londra'nın her yerini dolaşmak istemezsin demek istedim. Kal ve öğle yemeği ye."

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp ısırırken, bir yandan bana, bir yandan da kızarmış patateslere bakıyordu, belli ki cezbedilmişti. "Şey, sanırım Lily'ye şöyle demiştim, eee..."

"Ah, Lily geliyor," dedi Poppy ve Clara'nın başı aniden onun yönüne döndü.

"Lily *buraya* mı geliyor?"

"Ha, bir de yanında George adında birini getiriyor, değil mi?"

"George adlı akvaryum balığı mı?"

Poppy güldü. "Ah! Şimdi daha mantıklı. Onu beslemekten ve temizlemekten bıktığını söyledi. Bana biraz tuhaf bir giriş gibi *geldi*. Neyse, eğlenceli olacak. Annemle babam ona bayılacaklar."

"Ne? Annen ve baban mı?"

"Evet, elbette. Kötü cadı Ozzie'yi geri getirdikten sonra burada olmaları gerekiyor."

"Poppy," dedim uyarıcı bir tonda.

"Aman be, sakın ol Rafe. Clara eski sevgilinin ne kadar berbat bir kadın olduğunu mutlaka biliyordur."

"Biliyorsun, Ozzie için medeni davranmaya çalışıyorum," diye dişlerimi sıktım.

"Şey, Oz henüz burada değil, bu yüzden istediğimi söyleyebilirim. Onunla tanıştın mı Clara? Yani Ozzie'nin öğretmeni olarak."

Clara başını sertçe salladı. "H-hayır, ebeveynlerle görüşmüyorum."

"Öyle mi? Ama kardeşimle tanıştın?"

"Şey... yani, Rafe bir nevi..."

Poppy'ye, "Clara ile tanışmak için adeta bir yol açtım," dedim.

"Standart," diye yanıtladı gözlerini devirerek.

Clara'nın gülümsemesi şimdi zorlama bir hal almıştı. Bana bakarak, "Dinle," dedi. "Rafe, bence senin anne babanla ya da eski eşinle tanışmam uygun değil."

Clara'ya yaklaştım, onu kollarıma almak istiyordum ama kız kardeşimin önünde böyle samimi davranışlardan rahatsız olacağının da farkındaydım.

"Sadece pazar öğle yemeği, canım," dedim usulca. Bu sevgi sözcüğü karşısında Clara'nın gözleri kocaman açıldı, Poppy'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. Her zaman sezgisel olan Poppy, bana göz kırptı ve bunu ayrılmak için bir işaret olarak algıladı.

"Ah, şimdi hatırladım, nane sosumuz yokmuş," dedi sahte bir dehşetle.

"Nane sosunu biftekle yemezsiniz," diye yanıtladı Clara.

"Her şeyin yanında nane sosu *yerim* . Yakında döneceğim." Poppy mutfaktan neşeyle çıktı ve ön kapının açılıp kapandığını duyduk.

Sonra Clara'nın yanına gittim ve mutfak kapısından başını uzattığı andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım: onu kollarıma aldım ve dudaklarından çok nazikçe öptüm. İşimi bitirdikten sonra, gözlerinde asla alışamayacağımı düşündüğüm bir hayret ifadesiyle bana baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten şöyle düşünüyorum..."

"Annem ve babam seninle tanışmak istiyor canım," dedim nazikçe elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına doğru iterken. "Ozzie için neler yaptığını biliyorlar ve ona yardım eden o muhteşem öğretmenle tanışmak istiyorlar. Poppy'yi hayal kırıklığına uğrattıklarını düşünüyorlar ve Ozzie ile aynı şeyin tekrarlanmamasından dolayı çok minnettarlar."

"Evet, ama öyle değil—"

"Uygun mu?" Onu başka bir yumuşak öpücükle susturdum. Birkaç saniye sürdü, ama sonunda dudakları benimkilerin altında açıldı ve bana doğru eridi. Geri çekildiğimde, gözleri donuk bir şekilde bana bakıyordu. Bir an sonra boğazını temizledi, donuk bakış yerini kaş çatmasına bıraktı.

"Beni öperek istediğini elde edebileceğini sanma Rafe Sterling," dedi sert bir tonla.

Ona sırtttım. "Hayır," dedim dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırmadan önce. Sonra ağızım dudaklarının köşesinden, narin gene hattı boyunca kulağına doğru hareket etti. "Bunu hayal bile edemezdim," dedim sahte bir öfkeyle. "Şimdi çayını yapayım. *Bunu* yapabilirim."

Bölüm 22

Bayan Clayton'ın herkesten sakladığı şey

Clara

"SOS DA NE Kİ?" DIYE SORDU RAFE.

Poppy ellerini beline koydu ve başını yana eğdi. "Ah, bunu hiç düşünmemiştim. Sadece soslukta görmüştüm. Nasıl yapıldığını hiç aklıma getirmemiştim. Sonuçta sadece et suyu değil mi?"

Lily homurdandı. "Et suyu mu? Aman Tanrım! Hayatları boyunca kendileri için parmaklarını bile kıpırdatmak zorunda kalmamış şımarık aristokratlardan beni kurtarın. Hayır, Lord ve Leydi Sterling, bu *sadece* et suyu değil." Lily iç çekti. "Ununuz nerede? Ben berbat bir aşçıyım ama siz iki aptaldan daha iyiyim."

"Lily, bırak ben yapayım," dedim öne doğru adım atarak ve unu elinden alarak.

Lily rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Clara harika bir aşçı."

"Evet, biliyorum," dedi Rafe gülümseyerek.

Lily kaşını kaldırdı. Rafe ile bana baktı. "Demek düzenli olarak malikanenin sahibi için yemek pişiriyorsun, Clara?" diye sordu.

Hiç de rahat olmayan bir omuz silkme hareketi yaptım. "Şey, burada yaşıyorum. Yapabileceğim en az şey bu. Yani, Ozzie köftelerimi seviyor, o yüzden..."

"Evet, Clara'nın köftelerini çok seviyorum!" diye bağırdı Ozzie mutfağa doğru koşarken, doğruca bana doğru geldi, bacaklarıma çarptı ve beni tek ayağımın üzerine düşürdü. Unu zar zor tutabildim ama açık üst kısımdan bir kısmı kabardı, üzerime ve Ozzie'ye bir bulut gibi yayıldı, böylece hafif bir beyaz toz tabakasıyla kaplandık.

"Buradasın!" diye bağırdı Ozzie, belime sıkıca sarılmış kucaklamasından başını kaldırarak.

Kalbim acıyla sızlarken ona gülümsedim. "Elbette buradayım, Oz."

"Ve George da burada!" Granit yüzeydeki küçük akvaryuma koştu ve burnunu cama dayadı. "Merhaba George. Kocaman olana kadar seni her gün besleyeceğim!"

"Dikkat et, o balığı patlatma Oscar Sterling," dedi Lily.

Ozzie'nin bakışları ona çevrildi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bayan Summerfield," diye fısıldadı benden bir adım uzaklaşarak ve doğrudan Lily'yi işaret ederek. "Bayan Summerfield burada." Sanki hayvanat bahçesinden kaçmış bir aslanmış gibi ona bakıyor ve işaret ediyordu.

Poppy güldü, yanına gelip onu kucağına aldı, saçlarını karıştırdı ve yanaklarından sulu öpücükler kondurdu; çocuk da isteksizce bunları kabul etti. "Kaba olma, küçük tatlım," dedi ona.

"Poppy teyze," dedi kendi kendine, "öğretmenlerimin önünde bana 'yumuşak top' diyemezsin."

"Hadi ama, herkes ne kadar yumuşak olduğunu görüyor," dedi ve onu güldürene kadar gıdıkladı.

"Hey, Oz," dedi Lily, "Umarım bir sakıncası yoktur ki ben—"

"Tanrı aşkına, Rafe!" Lily'nin söyleyeceği şeyi, incelikli ve kibar bir aksan kesti ve mutfak fayanslarında topuklu ayakkabıların tıkırtısını duydum. "Lanet olası bekçi köpeklerin beni kendi evimden yine kovmaya çalıştılar."

Ozzie yanıma doğru geri çekildi ve ben de otomatik olarak elimi uzatıp sağındaki unu temizledim.

Hayatımda gördüğüm en göz alıcı kadın, mutfak adasının birkaç adım ötesinde durdu, kalçasını öne doğru çıkardı ve elini adaya koydu. Uzun, ince bir yapısı vardı, saçları sarı dalgalar halinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Birdenbire bol kot pantolonum ve sweatshirt kombinimle kendimi son derece yetersiz

giyinmiş hissettim. Bu kadın, kaşmir gibi görünen güzel bir kazak, orta boy ipek krem rengi bir etek ve şık bir blazer ceket giymişti ve elinde bir Hermès çanta taşıyordu. Sanki doğrudan Paris defilesinden gelmiş gibiydi ve hiç de yersiz görünmezdi.

Rafe dişlerini sıkarak, "Sophia," dedi.

Tabii ki, bu Rafe'in eski eşiydi. Çeşitli dergilerde fotoğraflarını görmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, gerçek hayatta, sosyete sayfalarında görüldüğünden çok daha göz alıcı ve ürkütücüydü.

"Merhaba Soph, her zaman bir zevk," diye mırıldandı Poppy. Poppy'nin her zamanki %110'luk coşkusundan daha azını ilk kez duyuyordum. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir ses tonuna sahip olabileceğini düşünmemiştim.

"Evet, aynen öyle," dedi Sophia yapmacık bir gülümsemeyle. Sonra gözleri bana dikildi.

Elimin hâlâ Ozzie'nin sağında olduğunu fark ettim. Hemen elimi yanıma indirdim.

"Sen kimsin ve kocamın evinde ne yapıyorsun?" dedi, bana doğru birkaç adım atarak.

Otomatik olarak bir adım geri çekildim ve gözlerinde bir zafer parıltısı gördüm. Bu kadın bir zorba idi. Zorbaları kolayca tanıyabilirdim. Sonuçta hayatım boyunca onlarla birlikteydim.

Rafe dişlerini sıkarak tekrar, " *Eski* kocam Sophia, hatırlıyor musun?" dedi.

"Anlam farklılıkları," dedi elini sallayarak.

Rafe başını salladı. "Söz oyunu değil. Tamamen yasal, Sophia. Çok, *çok* yasal." İcini çekti. "Sophia, bunlar Clara ve Lily, Ozzie'nin okuldan öğretilenleri."

"Ve onlar sizin evinizdeler. Neden?" dedi, gözlerini ikimize de kısararak.

"Çünkü onları ben davet ettim, Sophia."

Poppy, Ozzie'nin elini tutarken, "Hey, Oz," dedi. "Bana yeni Lego setini göstermek ister misin? Babam yarasa mağarası falan yaptığını söyledi."

Ozzie homurdandı ve gözlerini devirdi. "Yarasa mağarası değil, Poppy Teyze. Burası Avengers'ın Ultron Çağı üssü."

"Özür dilerim, hatam oldu, yumuşak top. Hadi bakalım, bana bu şaheseri göster."

Sophia, dikkatini benden ve Lily'den oğluna çevirdi ve değişim anında oldu. Yüzü ısındı ve ifadesi yumuşadı.

"Gitmeden önce gel annene sarıl canım," dedi öyle nazik ve sevgi dolu bir ses tonuyla ki, bambaşka bir kadın gibi görünüyordu.

Ozzie, annesi çömelirken ona doğru koştu ve annesi onu kollarına aldı. "Bayan Clara ve Bayan Lily'ye kötü davranma, Anne," diye fısıldadığını duydum Ozzie'nin. "Bana iyi okumayı öğreten kişi Bayan Clara'ydı."

Geri çekilip gözlerinin içine bakarken saçlarını okşadı. "Kötü davranmayacağım, bebeğim."

"Tamam, seni özleyeceğim."

"Ben de seni özledim, güzel küçük adamım."

Poppy, Ozzie'yi mutfaktan çıkarırken ve Sophia doğrulurken, gözlerinde bir damla yaş gördüm ama hızla gözlerini kırptırarak onları sildi.

"Merhaba," dedi Lily cesurca öne doğru adım atarak ve elini Sophia'ya uzatarak. "Ben Lily – Bayan Summerfield. Sanırım daha önce tanışmadık. Sanırım veli toplantısı için uzaktaydınız." Sophia uzun bir süre Lily'nin eline baktı. Lily'yi öylece bırakacağını düşündüm ama sonunda parmaklarını çok kısa bir süre de olsa onun parmaklarına değdirdi.

Rafe, "Sophia veli toplantılarına pek gitmez, değil mi Sophia?" dedi.

Sophia gözlerini devirdi, soğuk maskesi tekrar yerine oturdu. "Aslında bazılarımızın iş için seyahat etmesi gerekiyor." Gözleri tekrar bana döndü ve kısıldı. "Ah, sen öğretim asistanısın, değil mi? Bayan Clayton'ın herkesten sakladığı kişi. Oğlum senden sürekli bahsediyor. Burada kalacağını söylüyor. Doğru mu?"

"Clara'nın burada kalması daha uygun görünüyordu Sophia, çünkü senin tavsiye ettiğin bakıcı tam bir cadıydı. Çocuk bakımına ihtiyacım vardı. Ayrıca Clara, Ozzie'ye de yardım ediyor. Bunu biliyorsun."

Sophia'nın dudağı kıvrıldı ve kavgaya hazırlandığını görebiliyordum. Ama Rafe ve Sophia'nın kavgaya etmesi verimli değildi.

Bu, Ozzie'nin en son ihtiyacı olan şeydi.

"Oz da senden bahsediyor," dedim ona sessizce. Bakışlarını Rafe'den ayırıp bana baktı.

"N-ne?" diye sordu, tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde.

"Bana güzel, nazik annesinden bahsediyor. Dünyanın en güzel kucaklamalarını senin verdiğinden bahsediyor." Ona gülümsedim. Bütün bunlar doğrudu. Sophia diğer herkese nasıl davranırsa davranırsın, oğluna karşı kesinlikle sevgi doluydu. "Ayrıca bana, aptal olduğunu düşündüğünü söylediğinde ona çok kızdığını da anlattı. Londra'nın en zeki küçük çocuğu olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Ah..." Yüzünü çevirdi ve kendini toplamaya çalışarak saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru düzeltti. "Ben..." boğazını temizledi. "Özür dilerim. Az önce kaba davrandım."

"Kesinlikle hayır," dedim ona. "Yaşam düzeni değişirse, herkesin haberdar olması önemli."

"Evet," diye onayladı.

"Sophia'ya burada yaşadığımı söylemeliydin," dedim Rafe'e.

Rafe bana ve Sophia'ya baktı, sonra sert bir şekilde başını salladı. "Evet. Yapmalıydım. Özür dilerim, Sophia."

Başını salladı, sonra tekrar bana döndü. "Bayan Clara, ben... teşekkür ederim."

"Ne--?"

"Ozzie için yaptıkların için teşekkür ederim. Geçen hafta benimle birlikte okuma yaptı, bu yüzden... teşekkürler." Gözlerindeki o parıltı tekrar belirdi ama hızla göz kırparak bunu giderdi. "Ve daha önce kaba davrandığım için özür dilerim. Sadece... boşanmadan sonra zorlanıyorum." Rafe'e döndü. "Eğer sadece *bizim* hakkımızda konuşsan, ben—"

Rafe kararlı bir şekilde, "Sophia, bunu daha önce konuştuk," dedi. "Konuşacak bir şey yok."

Sophia başını salladı. "Rafe, lütfen. Ben—"

"Sophia, canım," diye kibar bir ses duyuldu mutfak kapısından ve hepimiz o yöne döndük. Orada Dorset Kontu ve Kontesi'ni, Rafe ve Poppy'nin büyükannesi olması gereken yaşlı bir kadınla birlikte dururken gördük. "Sanırım artık gitme vakti geldi," diye devam etti kontes.

"Evet, defolun gidin," diye araya girdi yaşlı kadın. "Kahrolası Knightsbridge serserileri. Dürüst olmak gerekirse Rafe, daha akıllı davranmalıydın."

Ne kontes ne de dul kadın, Sophia'nın giydiği türden kırmızı tabanlı, yüksek moda topuklu ayakkabılar giymiyordu. Ayakkabıları çok daha sağlamdı ve kontes ayakkabılarını mükemmel oturan pantolon, takım elbise ve incilerle tamamlamıştı, dul kadın ise başörtüsü ve tuhaf bir şekilde mumlu bir ceket giymişti. Rafe'in babasının saçlarında gri teller vardı ve Rafe gibi asil bir havası vardı, ancak başkasında gülünç duracak bir tüvit palto giymişti. Onun üzerinde ise bu, eski zengin havasını daha da artırmıştı.

Sophia'nın yüzü kızararak ve ifadesi öfkeyle buruşarak, "Burası benim evim," dedi.

"O oyuncuyla yatmaya karar verdiğinden beri burası senin evin değil, canım," dedi kont ve ben çok içinde gözlerimi kırptırdım. Bu insanlar açıkça hiçbir şeyi umursamayan bir sosyete seviyesindeydi. "Hadi git ve babana selamlarımı ilet. Anladığım kadarıyla son zamanlarda mal varlığı kötüye gidiyor."

Sophia'nın gözleri aniden konta çevrildi ve yüzü bembeyaz oldu.

Sonraki sözlerinde sesi hafifçe değişti, kelimelerin arasına sinmiş bir tehdit tonuyla biraz daha alçaldı. "Eğer malikanenin tamamen batması çok yazık olur, sence de öyle değil mi Sophia? Bu eski mirasları korumak zor olabiliyor. Çok yazık."

Tüylerim diken diken oldu. Tehlikeyi sezme konusunda çok hassastım. Bu adamın centilmen görünümünün ardında, neredeyse korkutucu bir şey vardı.

Kontes, gülümsemesi artık dişlerini göstermeye benzerken, "Boşanmadan sonra her şeyin hoş geçmesi çok önemli, değil mi?" diye ekledi. "Ozzie için. Eğer öyle *olmasaydı* korkunç olurdu."

Sophia şimdi korkmuş görünüyordu. Kont ve kontesin ona bakışları neredeyse şeytaniydi, tıpkı *ailemin* üyelerinin korkuttukları insanlara bakışlarına benziyordu.

Yutkunarak nefesimi tuttum. Bu karşılaştırmalar beni huzursuz ediyordu.

Sophia, kont ve kontesin yanından geçerken reverans yaparak aceleyle ayrılırken, "Pekala, ben gidiyorum," diye mırıldandı.

Kahretsin, bir de reverans mı yapmam gerekiyordu? Lily'nin koluna yapıştım ve o da bana şaşkın bir bakış attı, neyden paniklediğimi anlamadığı açıktı.

Ama sonra ön kapı çarparak kapandı ve artık çok geçti. Kont ve kontes, Lily ve bana doğru yaklaşıyorlardı. Kontun gözlerindeki uğursuz bakış tamamen kaybolmuştu. Pazar günü olması gerektiği gibi, cana yakın yaşlı bir beyefendi gibi görünüyordu. Dudaklarında nazik bir gülümseme, bir eli cebinde, tamamen rahatlamış.

"Muhteşem Clara. Hakkınızda çok şey duydum," dedi mutfaktan bana doğru gelirken. "Ve sanırım Bayan Summerfield de öyle."

"Lord Sterling," diye kekeledim ve komik bir şekilde sendeleyerek acemice bir reverans yaptım.

Kontes bana doğru yaklaşp omuzlarımdan tutarak başımın iki yanına öpücükler kondurduktan sonra Lily'ye de aynı muameleyi yaptı ve "Ah, canım," dedi. "Bunlarla uğraşmana gerek yok. Sophia bunu sadece kocam onu çok korkuttuğu için yapıyor. Buradayken iyi bir anne, ama aksi takdirde tam bir cadı olabiliyor ve onu kontrol altında tutmak en iyisi. Şimdi, Lord ya da Leydi saçmalığı yok. Biz George ve Eleanor'uz."

"Bana da Sterling Nine diyebilirsin canım," diye ekledi yaşlı kadın, bana öpücükler gönderirken. "Herkes öyle diyor zaten."

Lily tiz, cırtlak bir kahkaha attı. Elini yüzüne götürdü ve yüzü kızardı.

"Demek siz benim torunumun işlerini yoluna koyan dinamik ikilisiniz," dedi kont. "Size minnettarız, anlıyorum."

"Ben—yani, biz—bütün işi Ozzie yaptı. Biz sadece—"

"Clara, gerçekten," diye sözümü kesti Lily. "Onu dinleme. Clara, disleksi sorunu olan çocuklarla çalışmak ve onları içe kapanıklıklarından kurtarmak konusunda tam bir harika. Oz da sınıfta olması gereken harika bir çocuk. Çok zeki."

"Evet, gerçekten zeki," diye zar zor da olsa kısık bir sesle söyleyebildim.

"Elbette," dedi kontes. "Bunu her zaman biliyordum. Bu arada, eski gelinimle aranızdaki sorunları çözmeniz çok iyi bir işti."

"Rafe," dedi kont. "Eğer Sophia sana tekrar sorun çıkarırsa, şunu düşünebiliriz..."

"Baba, Şimdi olmaz," dedi Rafe.

Lord Sterling'in ne söyleyeceğini hiç tahmin edemedim, ama gözlerindeki o uğursuz ifadenin yeniden belirdiğini fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bu ailenin beni de çok korkuttuğunu itiraf etmeliyim.

Bölüm 23

Parmakları**m**n aras**s**ından kayıp **g**idiyor

Clara

"BABAN SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR."

Pete'in sesiyle irkildim ve korkudan nefesim kesilerek kaldırımda arkamı dönüp ona baktım. Pete cılız görünse de, diğerleri kadar tehlikeliydi.

"Defol git, Pete," diye hırslı bir şekilde bağırdım ve ondan hızla uzaklaştım. Kalabalık bir kaldırımda olmamız ve gün ışığında olmamızın bir önemi yoktu; babamın adamlarının yanında güvende değildim. Arkamı dönüp uzaklaşmak istedim, ancak güçlü parmaklar üst kolumu kavrayarak beni aniden durdurdu.

"Onu görmezden gelemezsin Clara," diye tısladı Pete, daha da sıkıca sarılırken ve sonra beni hafifçe sarsarken. "Onu görmezden geldiğinde ne olduğunu biliyorsun."

Kolumu onun kavrayışından kurtardım ve birkaç adım geri çekildim, karşı yönden gelen takım elbiseli bir iş adamıyla neredeyse çarpışıyordum. Pete başını bir dükkanın yanındaki bir nişin yönüne doğru çevirdi ve ben de dişlerimi sıkarak onu takip ettim.

"Dediğim gibi, benimle konuşmak istiyor," dedi Pete.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve boğazıma kadar yükselen safrayı yuttum.

"Babamla en son konuştuğumda işler benim için iyi gitmemişti, Pete," dedim, ona kararlı bir bakışla. Pete gözlerini kaçırdı ve ayaklarının üzerinde rahatsızca kıpırdandı. Boynundan yukarı doğru kızarıp yanaklarını boyadığında şaşırdım. Olanları biliyordu ve belli ki, insanlığını tamamen kaybetmek için babam için yeterince uzun süre çalışmamıştı.

"Seni hastaneye getirmek zorunda kalırsa senin için daha kötü olur," dedi Pete sert bir şekilde.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"Olanlar bir kazaydı," dedi, sesi inandırıcı değildi.

"Kaza mı?" dedim, panikle sesim yükseliyordu. "Babamın yumrukları *yanlışlıkla* kaydı, öyle mi? Pete, bana bir ders veriyordu. Dersimi aldım. Bir daha asla yanına yaklaşmayacağım."

"Böyle işlerin yürümediğini biliyorsun Clara," dedi Pete sabrını kaybederek. "Aileni öylece bırakıp gidemeyeceğini biliyorsun. Kimse öylece çekip gitmez."

Sinirle homurdandım. "Bu tamamen saçmalık. Biz mafya değiliz."

Pete'in bakışları bana dikildi. Cevap vermedi. Durumumun gerçeklerini düşündükçe midemde kötü bir his oluştu.

Bok.

Mafya terimi temelde organize suç ağını tanımlar. Babam ve kardeşlerim Doğu Londra'nın büyük bir bölümünü kontrol ediyordu. Aman Tanrım. Temelde bir mafya *rgtydler* . Sadece biraz daha kötü, çekici olmayan, bira içen, İngiltere forması giyen ve suç anlaşmalarını yerel barda yapan bir versiyonuydu. Evden ayrıldığımdan beri babamın örgütünün büyüdüğünü biliyordum, ama açıkça tahmin ettiğimden bile daha gclyd.

"Oraya geri dönmeyeceğim," diye fısıldadım. "Bunu benden bekleyemez."

"Dinle bakalım, aptal küçük sürtük," diye hırladı Pete. "O eve geri *döneceksin* ve onunla *konuşacaksın* ."

Omuzlarımı dikleştirdim, içimde bir yerlerde var olduğunu bildiğim omurgaya uzandım. "Yapamam, ben—"

"Bunu yapacağını biliyorsun, nedenini de biliyorsun," dedi rahatsızlık içinde tekrar kıpırdanarak.

Bir an düşündüm ama ne demek istediğini anladığımda, sanki fiziksel olarak bana vurmuş gibi geriye doğru sendeledim. Uzanmaya çalıştığım omurgam tekrar parçalanırken omuzlarım düştü.

Zach.

Pete'in kastettiği buydu. Bu yüzden benim onun safına geçeceğimi biliyordu. Kendime karşı dürüst olursam, son üç aydır kafamı kuma gömdüğümü biliyordum. Kurşun geçirmez bir arabayla seyahat ettiğim ve yüksek güvenlik sistemine sahip bir evde kaldığım bir dünyada yaşamak, beni bir süreliğine en büyük korkularımdan korumuştur. Hayatımın aslında ne kadar berbat bir şey olduğunu gizlememe izin vermişti. Çünkü gerçekte, beni geceleri kucaklayan ve bana birden fazla orgazm yaşatan, kabarık kaşmir paltolar giyen yakışıklı erkeklerin olduğu bir dünyada yaşamıyordum. Ama bu yeni gerçeklik, karşı koyamayacağım kadar güzeldi.

Rahat bir günlük rutine girmiştik; ben Rafe ve Ozzie ile yemek yiyor, Ozzie'nin Rafe'e kitap okumasını dinliyor, Ozzie yattıktan sonra Rafe ile kanepede kıvrılıyordum. Rafe saçlarımla oynuyor, sırtımı okşuyor, elimi tutuyordu; ya benimle televizyon izleyip sevdiğim saçma reality şovları hakkında alaycı ama çoğu zaman komik yorumlar yapıyordu ya da dizine yaslayıp sessizce dizüstü bilgisayarında çalışıyor ama beni de yanından ayırmıyordu.

Artık sürekli diken üstünde değildim. Vücut kitle indeksim artık tehlikeli derecede düşük değildi ve yıllardır olduğumdan daha güvende hissediyordum. Çoğunlukla Rafe'in kollarında olmak üzere, geceleri tam bir uyku çekiyordum; ancak Ozzie uyanmadan önce misafir odasına çekilmekte ısrar ediyordum (Rafe bu durumdan giderek daha fazla rahatsız oluyordu, özellikle de ilişkimiz hakkında açık olmaya hazır olduğu için).

Şu an yaşadığım endorfin seviyesinin ne kadar yüksek olduğunu daha önce hiç bilmiyordum. Rafe, bu sabah, banyosunun fayanslı duvarına yaslanmış halde, birden fazla duş başlığının her açıdan bizi ıslattığı bir ortamda benimle sevişme gibi lojistik bir başarıyı gerçekleştirmişti. Sanki bu yetmezmiş gibi, adam sonra bana pastırma pişirdi. Sabah saat dokuzdan önce bana iki orgazm ve pastırma verdi. Buna kim karşı koyabilirdi ki? Bu düzenli endorfin patlamaları artık aklımı başımdan alıyordu. Bu saf mutluluk bir

uyuşturucu gibiydi ve ben de gerçekliğin bizim baloncukumuza girmesini istemeyen bir baęımlıyđım.

İşte bu yüzden hâlâ gizlilikte ısrar ediyordum. Rafe'in Ozzie'ye söylemesine izin verirsem, bir sonraki adımın ilişkimizi kamuoyuna açıklamak olacağını biliyordum. Aslında son birkaç gündür kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşününce bu konuda tereddüt ediyordum. Ama Pete ile yaptığım bu konuşma ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyordu. Rafe çok tanınmış bir adamdı. Aristokrattı, nl bir kız kardeşi vardı ve yüz yıldan fazla bir süredir atanan en geç yüksek mahkeme hakimlerinden biri olacaktı. Onunla olan ilişkimin hiçbir şekilde gizli kalması mümkün değildi ve ailemin radarına olabildiğince takılmamam gerekiyordu.

Rafe ile olan ilişkimizi bilen tek kişi Poppy'di. Evde ne kadar sık bulunduğu ve ne kadar meraklı olduğu düşünüldüğünde, bunu ondan saklamak gerçekten mümkün değildi. Ayrıca, Ozzie annesinin evindeyken veya yattıktan sonra, Rafe onun önünde bana sarılırdı, bana çay getirirken boynumun arkasından perdi ve hatta beni oturma odasında kuşağına çekerdi. Poppy olan bitenden kesinlikle habersiz değildi. Ve şimdi okuma yazma çalışmaları için benimle daha düzenli olarak evde bulunduğu için, saklamak daha da zordu.

Ama benim, altı ayak boyunda, zayıf bir tip olarak, bu baloncukta sonsuza kadar kalamamamın tuhaf bir sebebi vardı. Yıllar nce Londra'dan ayrılmamamın ya da daha yakın zamanda Grant'in beni tehlikelerden uzak bir yere yerleştirmeyi teklif etmesinin de aynı sebebi vardı.

Bu sefer ailemden uzak durmakta haklı olduğumu düşünmüştüm. Doğrusu, Zach, ona ders çalışmasında yardım etmek için yanına geldikten sonra yaşananlardan o kadar sarsılmıştı ki, beni evin yakınlarında bile istemiyordu. Bana iyi olacağını, gerçekten ayrılabilircek duruma geldiğinde bana ihtiyacı olduğunu ve o zamana kadar güvende kalmam gerektiğini söylemişti.

"Clara, seni neden bu kadar çok nefret ediyorlar anlamıyorum," demişti hastanede beni ziyarete geldiğinde. "Bunu gerçekten anlamıyorum. Sanki temsil ettiğin şeyden, ya da bana temsil etmeye çalıştığın şeyden dolayı sana kin besliyorlar. Ama sen onlara hiç zarar vermedin, *kimseye zarar vermedin*. Bu adil değil."

"Hayat adil değil," diye hırıltılı bir sesle konuştum, yüzümdeki şişliğe rağmen ona küçük bir gülümseme vermeye çalışarak. "Bunu herkesten daha iyi biliyoruz. Sadece başını öne eğ, Zach. Onların yolundan çekilmeye çalış. Belki biraz daha fazla zamanını kütüphanede geçir."

Zach'in artık beni evde olup bitenlerden koruduğunu biliyordum. Mesajlarıma kısa cevaplar veriyordu. Her zaman "iyiyim" diyordu. Telefon görüşmeleri de aynı şekildeydi: kısa, öz ve aramızda söylenmemiş çok şey bırakıyordu.

İyi değildi ama işlerin ne kadar kötü olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

Ve içten içe biliyordum ki, son üç ay sadece kısa bir rahatlama dönemi idi. Çocukluğumuzda da aynı durum söz konusuydu; saldırıların çoğu anneme yönelikti. Babam sonradan pişman olur ve bir süreliğine geri çekilirdi. Ama sonra işler tekrar kötüye gitmeye başlar ve davranışları yeniden bozulmaya başlardı.

Gözlüğümü yüzüme yeniden ayarladım ve kendimi zorlayarak Zayıf Pete ile göz teması kurdum.

"Pekala," diye kabul ettim, bu tek kelime yenilgiyi yansıtıyordu. "Ne zaman ve nerede?"

Zayıf Pete'in gergin duruşu biraz gevşedi. Ona acımadım. Diğerleri gibi o da şiddet yanlısı bir herifti, ama aileyle görüşmeyi tamamen reddetseydim bunun onun için sonuçları olacağını biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, benim yüzümden daha fazla şiddet istemiyordum.

"Yarın, akşam saat altıda, evde."

O eve geri dönme düşüncesi bile beni ürpertti ve boğazımda bir bulantı hissi yükseldi ama yutkundum.

Rafe

Clara benden bir şey saklıyordu. Aslında, bu tam olarak doğru değildi. Clara benden *her şeyi* saklıyordu. Şimdiye kadar, kendisiyle ilgili soruları ne kadar çok geçiştirdiğini tam olarak anlamamıştım. Genel olarak sessizdi, evet, ama kendisi hakkında *hiç* konuşmuyordu.

Clara nispeten iyi bir yalancıydı; arkadaşı Lily ise değildi. Clara'nın burada kendini rahat hissetmesini, burayı artık evi gibi görmesini istiyordum, bu yüzden geçen hafta Clara'ya Lily'yi tekrar davet etmesini söyledim. Poppy'nin burada olduğu akşamlardan biriydi, bu da mükemmeldi. Geçen Pazar, bu kadar ünlü biriyle tanışmanın ilk başta yarattığı çekingenliğin ardından, Lily Poppy'ye hemen ısınmıştı. Aslında ikisi de birbirine oldukça benziyordu. Poppy, Lily'nin yedi yaşındaki çocuklar için uygun bir oyun olarak *Sweeney Todd'u* seçmesine bayılmıştı ve bazı sahneleri daha da kanlı hale getirmek için türlü türlü fikirleri vardı.

Lily buradayken ve sohbet ailelere döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Her zamanki gibi meraklı olan Poppy, Lily'ye kendi ailesini sormuş ve bir süre çılgın aile maceralarını karşılaştırarak sohbet etmişlerdi. Ama sonra kız kardeşimin gözleri Clara'ya baktığında yumuşamış ve konuyu açtığı için özür dilemişti.

"Özür dilerim, Clara canım," dedi Poppy usulca. "Duyarsız biriyim."

"Şey... tam olarak ne için özür diliyorsun?" diye sordu Lily ve Poppy'nin kaşları kalktı.

"Şey, Clara'nın aileyle ilgili konuşmalara biraz hassas olabileceğini düşündüm. Geçen akşam bana anne babasının nasıl öldüğünü ve başka ailesinin olmadığını anlattı. Kendi ailemden bu kadar çok bahsettiğim için gerçekten özür dilerim, tam bir aptal gibi."

Lily'nin gözleri bu sözler üzerine faltaşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı, ama konuşmadan Clara ona sert bir bakış attı ve Lily ağzını hızla kapattı. Clara'nın hiç ailesi olmadığını biliyordum. Bana zaten tek çocuk olduğunu ve ebeveynlerinin birkaç yıl önce, birinin kanserden, diğerinin kalp krizinden öldüğünü söylemişti. Bunun neresini saklayacaktı ki? Burada bir gariplik vardı.

Ve Clara'nın elimden kayıp gittiği yönündeki o rahatsız edici şüpheyi bir türlü aklımın bir köşesinden atamıyordum.

Clara'nın tüm hikayesini öğrenmeye kararlıydım, hatta geçen hafta Bayan Clayton'ı köşeye sıkıştırıp ondan bilgi almaya çalışmışım. Bayan Clayton da Lily kadar ketum ve onun kadar kötü bir yalancıydı. Ama Bayan Clayton'la yaptığım o tek taraflı konuşmanın en ilginç

yanı, Clara'nın geçmişinden ve ailesinden bahsettiğimde yüzünde beliren korku anıydı. Bu beni şaşırttı. Korkulacak ne vardı ki?

Son birkaç gündür, nedense Clara eskisi gibi açık sözlü olmamıştı. Bana karşı kalkanlarını tekrar kaldırmıştı ve bu beni çok sinirlendiriyordu. Güvenini kazanmak için çok çalışmışım ve onu kaybetmeyi haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştım. Ona ne olduğunu sorduğumda, *iyi* olduğunu söyledi ve nefret ettiğim o küçük, gergin gülümsemelerden birini verdi. Kıkırdamaları gitmişti, tüm yüzünü ve dolayısıyla odayı aydınlatan o geniş gülümsemeleri de gitmişti.

Zaten yaşadığım hayal kırıklığını daha da artıran şey, Ozzie ile artık birlikte olduğumuz gerçeği hakkında konuşmayı tamamen reddetmesi ve benimle birlikte halka açık yerlerde görünmekten kesinlikle kaçınmasıydı; bu durum beni *gerçekten* çileden çıkarmaya başlamıştı. Geçmişte çıktığım kadınların çoğu benimle birlikte görünmek için *can* atıyordu, hepsi de gelecekteki potansiyel Lady Sterling olarak gazete ve dergilerde yer almaktan mutluluk duyuyordu.

Clara tam tersiydi. Aslında, dün gece onu yemeğe çıkarmayı teklif ettiğimde, yüzünün rengi solmuştu ve bir an bayılacakmış gibi sendelemişti. O an o kadar şok olmuştum ki, onu sakinleştirip kendime sarıldıktan sonra balık ve patates kızartması yiyeceğimi söylemiştim. Her zamanki gibi bana sarılmış, her zamanki gibi beni öpmüş ve hatta o gece her zamanki gibi benimle sevişmişti, ama biliyordum ki hâlâ savunma mekanizmaları vardı. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yok gibiydi.

Ve şimdi, son birkaç gündür benimle hiçbir yere gitmeyi sürekli reddeden kadın, dışarı çıkması gerektiğini söylüyordu.

"Sorun değil," dedim ölçülü bir ses tonuyla, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ama nereye gidiyorsunuz?"

Clara dudaklarını ısırdı ve cevap vermeden önce saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı; bu, endişeli olduğunda yaptığı işaretlerden biriydi.

"Öğretmenlik eğitiminden eski bir arkadaşım ile buluşmak için geldim," dedi.

Tamam, bundan hiç memnun değildim ve bu sadece sahiplenici bir pislik olduğum için değildi – var olmayan merdivenlerden "düşüşünden" sonra yüzündeki morlukları hâlâ hatırlıyordum. Ve açıkta olmaktan gerçekten hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Okuldan arabaya kadar olan yürüyüşten bile pek hoşlanmıyor gibiydi. Arabanın arka koltuğuna oturup kapıyı arkasından sertçe kapatana kadar omuzları hep gergindi ve duruşu hep kaskatıydı. Arabadan evime kadar olan yürüyüşte de aynı durum geçerliydi. Ön kapıyı kapattığımda rahatladığını hissedebiliyordum. Ona bunu sormak, hatta geçmiş travmadan kaynaklanan bir tür agorafobi olduğundan şüphelenmeye başladığım şey hakkında terapi önermek istemiştim. Ama şimdi keyfi olarak tek başına dışarı mı çıkıyordu? Mantıklı değildi.

Ona hafifçe gülümsedim. "Ben de gelsem nasıl olur?" diye önerdim.

Yüzünde bir anlık panik belirdi, sonra birden sildi. Bu da neyin nesi?

"Şey... sen işte olacaksın. Ben onunla erkenden buluşacağım."

"Zamanında işten çıkmaya çalışabilirim," dedim, bunun inanılmaz derecede zor olacağını bilerek. Üzerinde çalıştığım iki bağlantılı dava, zamanımızın büyük bir bölümünü alıyordu. Birincisi nispeten basitti: kasten ağır yaralama suçlaması, ifade vermeye istekli iki tanık ve her şey güvenlik kameralarına kaydedilmişti – bence açık ve net bir dava. Ama Doğu Londra'daki aile tarafından yönetilen suç örgütüne karşı açılan ikinci dava... çok karmaşıktı, polisin erişim sağladığı şifreli mesajlaşma ağından gelen çok fazla kanıt vardı; tutuklamalar yapıldıktan sonra koca bir avukat ekibine ihtiyaç duyulacaktı.

Ama bu noktada, önceliğim Clara'ydı ki, benim gibi işine bu kadar düşkün biri için bu çok şey ifade ediyordu.

"Hayır," diye tersledi, yüzünde genellikle sevdiğim o ateşli ifadeden bir parça vardı ama konu beni endişelendiren bir şeye gelince bu sadece sinirimi bozuyordu. " *Gelemezsin* ."

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Tamam, tamam." Bir elimi saçlarıma, diğer elimi de cebime sokarak ona uzanmamı engelledim. "Sadece güvende ol, Clara. Anladın mı?"

Clara başını salladı ve ardından sert bir hareketle benden uzaklaşmaya çalıştı. Ama onu bir anlığına yerinde tutmak için kolumu beline doladım. Diğer elimle de çenesine dokunarak başını geriye doğru eğdim.

"Sonra görüşürüz, olur mu?" diye fısıldadım kulağına. "Bu gece mi?"

"Evet," dedi titrek bir sesle. Gözlerinin dolmak üzere olduğuna yemin edebilirdim, ama geri çekildiğimde gözleri kuruydu.

Bölüm 24

Artık harekete **geçme** zamanınız geldi.

Clara

Derin bir nefes ALDIM ve ailemin evinin ön kapısını iterek açtım. İçeri girdiğimde ilk gördüğüm şey, annemin koridorun ortasında, girişe doğru dönük bir şekilde durmasıydı.

"Merhaba anne," dedim usulca. Gözlerime baktığında boş bakışı bir anlığına aydınlandı. İkimiz de ufak tefek, yaklaşık 150 cm boyunda ve narin kadınlardık – *fazla* narin. Nesillerdir durum böyleydi – ailenin kadınları minyon, erkekleri ise uzun boylu ve yapılıydı. Zach gerçekten de tek zayıf istisnaydı, ama eğer bu kadar stres altında olmasaydı ve evin ortak alanlarından bu kadar uzak durmak zorunda kalmasaydı, hızla gelişeceğinden şüpheleniyordum.

"Anne?" diye ısrar ettim, cevap vermeyince. Doğrusunu söylemek gerekirse, annem artık gerçekten orada değildi. Bedenen oradaydı ve işlev görüyordu... Yani, çoğu zaman işlev görüyordu. Bazen sadece mutfak masasında oturup boşluğa bakıyordu. Hala makyaj yapıyordu. Yüzünde hiç morluk olmaması nadir bir durum olduğu için kapatıcı şarttı, ama eskisi gibi güzel değildi. Burnu birkaç kez kırılmıştı ve bir kulağında karnabahar kulağı vardı. Yine de umursadığından şüphe ediyordum. Artık pek bir şey hissettiğinden şüphe ediyordum.

"Clara," diye fısıldadı, bana doğru yaklaşıp güçsüzce sarıldı. Ben de onu daha sıkı ama kırılğanlığını göz önünde bulundurarak kucakladım. "Geç kaldın," diye fısıldadı uzaklaşırken. "Biliyorsun baban geç kalmanı sevmez, canım."

"Merhaba anne. Nasılsın?"

Bir an kafası karışmış gibi göründü. Annem için doğrudan sorular, hele ki kendisiyle ilgili sorular, nadir rastlanan bir durumdu.

"İyiyim. Babanı bekletme."

Acı cevabımı yuttum. Çocukluğumun kalıbı buydu.

Babanı bekletme.

Koşma. Çok gürültü yapma, baban bundan hoşlanmaz.

Oyuncakları kaldırın, babanız temiz bir evi sever.

Her şey babamın sevdiği ya da sevmediği şeylere odaklanmıştı. Hiçbir şey bizim için değildi; hiçbir şey annem için değildi. Her şey, bir aileye sahip olmayı hak etmeyen zalim bir adamı memnun etmek içindi.

İçimden bir ah çektim. "Pekala, başlayalım."

Mutfağa girdiğimde kimse beni fark etmedi. Babam, Ruben ve Pinky diye tanıdığım bir adam (bu ismi, kendisini veya babamı kızdıranların serçe parmaklarını kesme alışkanlığından almıştı) büyük masada oturuyorlardı.

Babam tersleyerek, "Ürünü kaybettilerse, bu *onların* lanet olası sorunu. Yine de ödemek zorundalar, anladın mı?" dedi.

"Evet, evet," diye yanıtladı Pinky. "Halletiriz."

Birkaç dakika daha iş konuştular ve ben mutfağın ortasında, ellerim önümde kenetlenmiş, öylece bekledim. Babamı bölmenin veya onu kızdıracak herhangi bir şey yapmanın doğru olmadığını biliyordum. Annem ise mutfağa girdi, adamların önündeki boş biraları alıp yerlerine yenilerini koydu.

Bu evden nefret ediyordum, ama özellikle mutfaktan nefret ediyordum. Nedense burası babamın işlerini halletmek için, özellikle de "mesaj göndermek" için tercih ettiği yer gibiydi. Çocukken birkaç kez bu tür durumlara istemeden şahit olmuşum. Frank Mason, insanların önünde diz çökmelerini severdi; "kendisini mahveden" olarak gördüğü kişilere yapacağı sapıkça, şiddet dolu şeyleri yapmadan önce tam bir teslimiyet isterdi. Birkaç kez, babamın

önünde diz çökmüş, korkudan titreyen adamlara şahit olmuştum. Şanslıysam, babam beni görmeden kaçmayı başarırdım.

"Tamam, defol git lan Pinky," dedi babam sonunda. "Şu ufaklıkla konuşmam lazım."

Pinky babama başıyla selam verdi ve birasını kaptı, mutfaktan çıkarken bana neredeyse hiç bakmadı. Ben hala kıpırdamadım. Beklemem daha iyiydi. Frank Mason'ın evinde, çocukları bile olsa, onun açık izni olmadan kimse oturamazdı.

"Küçük Köstebek," dedi Ruben huysuz bir sesle. "Burada ne işin var?" Sesi sinirliydi, ama bir yandan da endişe seziliyordu.

Ruben'den korkmuyordum. Bana asla fiziksel olarak zarar vermemişti. Evet, acımasız ve umursamazdı, ama bir bakıma ona acıyordum. Küçük yaşlardan itibaren babam gibi olması için yetiştirilmişti. Ama babam üç ay önce beni Zach'le ders çalışırken yakalayıp yumruk attıktan sonra merdivenlerden aşağı attığında, ona geri çekilmesini söyleyen Ruben'di. Beni hastaneye götüren de Ruben'di.

Acil servis binasının önünde durduğumuzda, "Özür dilerim, Küçük Köstebek," diye mırıldandı. "Ama o lanet eve gelmemeliydin. Babam şu an tam anlamıyla deli. Freddie ile ilgili her şeyden sonra polis peşimizde. En iyisi uzak dur, tamam mı?"

Babam Ruben'e kaşlarını çatı. "O burada çünkü ben ona burada olmasını söyledim," dedi ona. "O yüzden defolup gidebilirsin evlat."

Ruben bana ve babama baktı.

"Beni duydun evlat," dedi babam alçak ve tehditkar bir sesle. Ardından Pinky kapı aralığında belirdi ve Ruben'e kendisini takip etmesi için başını yana çevirdi.

"Baba, daha fazla başımıza bela istemiyoruz," dedi Ruben. "Freddie hapse girmişken ve davası yakında başlayacakken hiç istemiyoruz."

Babamın gözleri parladı. "Gerekenleri söyleyeceğim . Şimdi defolun gidin."

Ruben'in çenesi kasıldı, ardından derin bir iç çekerek birasını kaptı ve mutfaktan öfkeyle çıktı.

Babam masanın diğer tarafından bir sandalyeyi tekmeleyerek çektiğinde irkildim.

"Otur," diye bağırdı. Hemen hareket ettim, sandalyeye doğru fırladım ve oturdum, ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı kucağıma koydum. Babam, her zamanki gibi, hemen konuya girdi. "Zayıf Pete bana o avukatla yattığını söyledi. Doğru mu Clara?"

Gözlerim faltaşı gibi açılırken, sırtımdan aşağıya doğru soğuk bir korku yayıldı.

"H-hayır," diye kendimi zorlayarak söyledim ve babamın gözlerinde kekelememden kaynaklanan bir anlık rahatsızlık gördüm. Kekelememden nefret ediyordu. Kekelemenin en muhtemel sorumlusunun kendisi olması önemli değildi.

"Bana yalan söyleme, ufaklık," dedi babam alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Cüce" benim için hatırlayabildiğimden beri en sevdiği isimdi.

"Onunla aynı evde yaşıyorsun. Seni oraya taşımasının başka bir sebebi yok."

"Ben öğretmenim baba," dedim, zaten bildiği bir şeydi bu. "Oğlunun disleksisi var. Biliyorsun ki ben özel gereksinimli öğrencilere ders veriyorum ve..."

Babamın homurdanması sözümü kesti. "Çocuğu tamamen umutsuz vaka olsa bile, seni evine almadan önce seninle yatmak zorunda kalacak."

"Baba, öyle değil. Ben—"

"Siktir git," diye çıkıştı. "Beni dinle. Sen bu ailenin bir parçasısın, Clara. Bize sadakat borçlusun. Bunu biliyorsun. Şimdiye kadar bize yardım etme konusunda işe yaramaz bir pislik oldun. Ama o avukatla yatman işleri değiştiriyor. Şunu söylemeliyim ki, senin o kibirli kanun koyucunun Freddie'yi yargılamasını planladığımızda, bunun ne kadar iyi bir oyun olacağını tahmin edememiştik. Yani, adamın çocuğuna ders verdiğini biliyorduk ve bizim için bazı bilgiler bulabileceğini umuyorduk, ama adamla yatacağına asla inanmazdım."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, tüm vücudum buz kesmişti, masanın altında yumruk halinde sıkıttığım ellerimdeki titremeyi artık kontrol edemiyordum. Babamın cebinde bir sürü yozlaşmış polis memuru (ya da babamın çevresinde bilindiği gibi çekirge – ispiyonculuk yapmayı seven polisler) olduğunu biliyordum, ama

yolsuzluğun oğlunun savcısını seçme konusunda etkili olabilecek kadar yüksek seviyelere ulaştığından haberim yoktu.

"Artık sorumluluk almanın zamanı geldi," dedi babam, dudaklarında sinsi bir sırıtış belirterek. "Artık aile için faydalı bir şeyler yapmanın zamanı geldi. Kardeşinin savcılığın ona karşı daha yumuşak davranması gerekecek ve belki de Lord Sterling'i biraz... ikna etmemiz gerekiyor."

Babamın ne tür bir "ikna"dan bahsettiğini hiç anlamadım ama midem bulanmaya başladı. Bir şekilde, sadece Rafe'in yanında bulunmam bile onu ailemin saçmalıklarıyla etkilemişti.

"Baba, işi hakkında benimle konuşmuyor," dedim aceleyle. "Hiçbirinize faydalı olmamın imkanı yok. Bana o tür bir erişim izni vermiyor."

Babam sırtıttı, sandalyesine yaslandı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu da pazı kaslarının kasılmasına neden oldu. Yumruklaşmış ellerine şüpheyle baktım; aklımdan bir tanesinin kafamın yan tarafına saplandığı anlar geçti. Aniden gelen korku dalgasıyla bir yudum daha mide bulantısı yutmak zorunda kaldım.

"Merak etme," dedi. "Hiçbir bilgi çalmana gerek yok. Şimdilik o evde kal ve onunla yatmaya devam et. Ne zaman işimize yarayabileceğini sana bildireceğiz."

Tekrar yutkundum ve boğazımda oluşan yumruyu bastırarak konuşmaya kendimi zorladım.

"Baba, bu konuda sana yardım etmeyeceğim," dedim neredeyse fısıltıyla. "Yardım edemem. Başka bir yol düşünmen gerekecek."

Babamın gözlerinde öfke belirdiğinde ve yumruğunu masaya indirdiğinde küçük bir çığlık attım. "Söylediklerimi yapacaksın, kahrolası!" diye bağırdı. Gözlerim yaşlarla doldu ama kendimi tuttum. Ağlamak babamı daha da öfkeliendiriyordu. Masada bana doğru eğildi ve ben de karşılık olarak sandalyemde geriye yaslandım.

Tekrar konuştuğunda artık bağırmıyordu ama sesindeki tehlike daha da belirgindi. "Zach'in okuldan ayrılmaya karar vermesi çok yazık olur," dedi yumuşak bir sesle ve kalbim yerinden çıktı. Babam omuz silkti. "Ama oluyor işte. Her zaman oluyor. Biliyorsun, böyle çocuklar kötü çevreye giriyorlar. Uyuşturucu, alkol."

Kardeşim hayatında daha önce hiç alkol almamıştı. Uyuşturucu kullanacağı fikri ise tamamen gülünçtü.

Babam sözlerine şöyle devam etti: "Yoldan ıkıyorlar. Evden kaçıyorlar. Kayboluyorlar. Biliyorsun, hiç soru sorulmuyor, değil mi?"

Yüzümden kan çekildiğini hissettim ve o hafta ikinci kez omuzlarım yenilgiyi kabul etmişçesine çöktü. Bir an ellerime baktım, yine hiçbir seçeneğim olmadığını kabul ettim. aresizdim. Sonunda başımı kaldırıp babamın sabit bakışlarıyla karşılaştım ve fısıldadım: "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bölüm 25

Buradayım. Seninim.

Rafe

ARTIK ŞAKA GIBİ BİR DURUM DEĞİLDİ. CLARA BENDEN TAMAMEN UZAKLAŞMIŞTI. Bana hala bahsetmediği arkadaşıyla buluşmaya gittiği geceden beri, kabuğuna çekilmiş, neredeyse hiç konuşmuyor, yemek yemiyor ve ona her uzandığımda irkiliyordu. Artık yatağımda uyumuyordu ve hatta harap haldeki dairesine geri dönmekten bahsediyordu. Ozzie ile olan etkileşimleri, eski Clara'dan gördüğüm tek kesitlerdi. Onun için iyi bir oyun oynuyordu, ama bunun öğretmenlik kariyerinden kaynaklandığını tahmin ediyordum. Ve çocukların hayatlarındaki yetişkinler tarafından hayal kırıklığına uğratılmamasının onun için ne kadar önemli olduğunu bizzat biliyordum.

Kötü bir şey olacağına dair berbat bir hisse kapılmıştım. Aklıma gelen tek açıklama, onu döven o adi herife geri dönmeyi planlıyor olmasıydı. Bir hafta boyunca sessiz kalan Clara'ya neler olduğunu anlatması için yalvardım, ama o sadece "bunun işe yaramadığını düşünüyorum" dedi.

"Lütfen bebeğim," diye yalvardım. "Lütfen benimle konuş. Bana neyin yanlış olduğunu söyle. Elbette, bizim hakkımızda fikrini değiştirdiysen benimle olmak zorunda değilsin, ama lütfen, neler olup bittiğini anlat. Beni korkutuyorsun Clara." Sesim titrediğinde ve

endişeden neredeyse ağlayacakken bile, göz teması kurmuyordu. Kurduğunda ise ifadesi tamamen boştu.

Bu gece onu şaşırtacaktım. Poppy'nin düzenlediği Sterling yardım galasıydı. Clara'ya defalarca benimle gelip gelmeyeceğini sorduğum gala. Clara tamamen geri çekilmeden önce bile, Ozzie'yi bahane ederek gelmeyeceğini ısrarla belirtmişti, ki bu tamamen saçmalıktı. Ozzie aptal bir çocuk değildi; Clara ile birlikte olduğumu biliyordu. Hatta geçen gece bana sonsuza kadar bizimle yaşayıp yaşamayacağını sormuştu ve ben de onu ikna edebilirim evet demiştim. Clara bu hafta onun için iyi bir oyun sergilemiş olsa da, Ozzie bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordu.

Dün gece uykuya dalmak üzereyken uykulu bir şekilde, "Tamam baba, Branston Pickle'ı seviyor, kitap okumayı seviyor ve *beni* seviyor, belki bunları kullanarak onu kalmaya ikna edebilirsin," demişti.

Ozzie'nin bana kız arkadaşımı nasıl elde tutacağım konusunda tavsiyeler vermesi yeni bir dip noktasıydı, ama Clara'nın geri çekilmesi onu endişelendiriyordu. Eğer Clara'nın amacı Ozzie'yi korumaksa, ikimizden de uzaklaşması bunu başaramayacaktı. Ama nedense bunu bir türlü anlayamıyordu ve ben de artık yeter demiştim.

Clara'nın beni önemseydiğini *biliyordum* ve benden uzaklaşmaya devam ederse neler olacağını ona gösterecektim. Ozzie, Sophia'nın evindeydi ve Clara benimle galaya gelmeyeceği için, seve seve benimle gelmeye hazır başka birini bulmuştum.

Ama Ophelia gelince, bir yargı hatası yapmış olabileceğimi fark ettim. Göz alıcı sarışın, tasarımcı elbisesiyle mutfağa girdi, Poppy ve Clara'yı tamamen görmezden gelerek üzerime atıldı. Hatta beni öpmeye bile çalıştı, son anda ancak kısmen kaçmayı başardım ama yine de dudaklarımın kenarını yakaladı, bayıcı parfümü beni biraz hasta hissettirdi.

Clara, Martha'nın lazanyalarından birini fırından çıkarırken donakalmıştı. Bir an için, bana ve Ophelia'ya bakarken yüzündeki boşluk kayboldu ve yerini tam bir yıkıma bıraktığını gördüm. Ona şaşkınlıkla baktım. Neden bu kadar yıkılmıştı? Son iki haftadır beni terk etmeyi açıkça planlıyordu. Neden şimdi bu duyguyu gösteriyordu? Dürüst olmak gerekirse, tam bir yıkım beklemiyordum.

Öfke, belki de biraz ateşinin geri gelmesini bekliyordum – bununla başa çıkabilirdim. Bu, amansız bir hiçlikten daha iyi olurdu. Ama onu incitmek istemedim.

"Clara," diye fısıldadım, Ophelia'yı iterek yanına gittim. Gözleri donuklaştı, mutfağın karşısından bana bakıyordu. Hâlâ kımıldamadan duruyordu, lazanyayı tutuyordu ama sadece birkaç ince mutfak havlusu kullanıyordu. Sanki nerede olduğunu unutmuş gibi ellerine ve kollarına bakarak irkildi. Sonra yüzünde farklı bir acı ifadesi belirdiğini gördüm, yüzünü buruşturdu. Elinde tuttuğu tencereye baktım, bir kısmının doğrudan tenine temas ettiğini fark ettim.

"Clara!" diye bağırdım ve o da gözlerini lazanya tavaından bana çevirdi. Ben de hızla koşarak bir havlu kaptım, tavayı elinden aldım ve doğrama tahtasının üzerine fırlattım. Clara'ya döndüğümde hâlâ donakalmıştı. "Ne yapıyorsun sen?" diye çıktım, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirerek. Kollarında kırmızı izler vardı, bazılarında kabarcıklar oluşmaya başlamıştı. "Kahretsin, kahretsin!" Clara'nın kaskatı kesilmiş bedenini mutfağın karşısındaki lavaboya götürdüm, musluğu soğuk suya açtım ve ellerini ve kollarını suyun altında tutmak için arkadan sarıldım. "Bebeğim, kendine zarar verdin," dedim, sesimde panik vardı.

"Geri çekil," dedi Clara o akşam ilk kez ve ben hayal kırıklığıyla çenemi sıktım.

"Geri adım atmayacağım. Kendine zarar vereceksen, asla. Yanıkları su altında tutmalısın, yoksa daha da kötüleşirler—"

"Geri çekilin!" diye bağırdı ve mutfak ölüm sessizliğine büründü.

"Clara," dedim usulca, onu bırakmadan. "Şunu yapman gerekiyor..."

O anda güldü, ama bu daha önce duyduğum hiçbir gülüşüne benzemiyordu. Hayır, bu boş, acı ve son derece hüznü, keder dolu bir sestti.

"Neye ihtiyacım olduğunu zerre kadar bilmiyorsun, Rafe. Şimdi geri çekil."

"Rafey," dedi Poppy arkamızdan dikkatlice, eli omzuma yerleşerek. "Belki sen gitmelisin. Ben Clara'ya göz kulak olurum ve seni takip ederim."

Kahretsin, neler oluyordu? Bu durumun kontrolünü nasıl bu kadar tamamen kaybetmişim? İçimi bir çaresizlik dalgası sardı, ardından hızla öfke geldi. Kontrolümü kaybetmeye alışkın değildim ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

"Pekala," diye tersledim, ellerimi Clara'dan çekip başımın üstüne doğru havaya kaldırdım ve geri çekildim. "Eğer bu seni mutlu edecekse giderim. Burası *benim* evim, boş ver, ama tamam. Hadi bakalım, Poppy."

Poppy, Clara'ya doğru ilerledi ve Clara uzaklaşmaya çalıştığında onu nazikçe lavaboya geri yönlendirdi.

"Ama sen o ellerini ve kollarını suyun altında tutmaya devam edersen, bir doktor çağırıp onlara baktıracağım. Anladın mı Clara?"

Hâlâ başını aşağıya eğmişti ve üzerime çöken hayal kırıklığı dalgası o kadar güçlüydü ki, sanki başım patlayacakmış gibi hissettim.

"Lanet olsun, Clara! Konuşurken bana bak!" Elimle granit yüzeye sertçe vurdum ve Clara o kadar şiddetli bir şekilde geri çekildi ki neredeyse yere çömeldi. Titriyordu. Tanrım, onu titretmişim.

"Bebeğim, lütfen—" diye fısıldadım kırık bir sesle, ama sözümü kesen Poppy oldu.

"Defol git artık, Rafe," diye çıkıştı. "Onun durumunu daha da kötüleştiriyorsun."

Ophelia, olup bitenleri tamamen şaşkınlıkla izliyordu.

"Şey, merhaba," dedi Clara'ya. "Kolların için üzgünüm canım."

"Merhaba," dedi Clara usulca. "Yaşanan olaylar için özür dilerim."

Ophelia omuz silkti. "Ben drama için *yaşıyorum*."

Poppy arkadaşına gülümseyerek, "Fi, sen Rafe ile devam et," dedi. "Ben orada görüşürüz, tamam mı?"

GALA TAM BİR FIYASKOYDU VE ŞAMPANYA IKRAMINDAN SONRA NEREDEYSE ORADA kalamayacaktım.

Ophelia arabadan iner inmez bana çok ilgi gösterdi ve basın da bunu büyük bir ilgiyle karşıladı. Yarın manşetlerde yer alacaktı;

Ophelia, bir sonraki Lady Sterling olarak ilan edilecek, ben de İngiltere'nin en seksi ikinci aristokrati olarak sıralanacaktım (geçen yıl beni Dük Fuckingham yendi, o şerefsiz – ama birkaç yıl önce medyada yer alan, şimdiki muhteşem karısıyla olan çok göz önünde olan aşk hikayesinin bunda etkisi olduğuna inanıyordum. Onu gelecek yıl alt edecektim.)

Tek istediğim eve gidip Clara'yı kontrol etmektir. Yüzündeki yıkılmış ifadeyi ve onu irkiltmemle birlikte gözlerindeki korkuyu görünce midem bulandı. Onu korkutmuştum, kendime bir daha asla yapmayacağıma *söz verdiğim* bir şeydi bu. Ama aklım tamamen Clara'da olsa da, Poppy'nin hatırına en azından akşam yemeğinde kalmam gerektiğini biliyordum. Ancak yemek biter bitmez, bahaneler uydurup Ophelia'yı da peşimden sürükleyerek ayrıldım. Neyse ki Dave, beni bıraktıktan hemen sonra onu da eve bırakmayı kabul etti.

Eve varıp kapıyı kapattığımda, Clara'nın sanki beni bekliyormuş gibi birkaç adım ötede merdivenlerde durduğunu gördüm.

"Rafe," dedi, sesi, tüm o boşluk dolmadan önce taşıdığı aynı özlemle doluydu.

"Clara," diye fısıldadım, elimi ona uzatarak. Ama arkamdan lanet olası kapıyı kilitlememiştim ve Ophelia bu fırsatı kullanarak içeri girdi ve kollarını boynuma doladı. Clara merdivenlerde donakaldı, gözleri şok ve daha önce yaşadığım aynı yıkımla kocaman açılmıştı.

Ophelia'yı itip, ondan kurtulunca peşinden koşan mahcup Dave'e "bu sefer onu evine götür" diye talimat verdiğimde, Clara çoktan dönüp merdivenlerden yukarı koşmuştu. Kapıyı arkamdan güvenli bir şekilde kapatıp kilitledikten sonra, peşinden koştum ve kapısını yumruklamaya başladım.

"Clara, beni içeri alana kadar buradan ayrılmayacağım," diye çıktım.

"İyiym, yanına geri dön," diye seslendi kapının ardından titrek bir sesle.

Başımı tahtaya yasladım. "Clara, lütfen beni içeri al." Sesim artık emredici olmaktan çıkıp yalvarıcı bir tona bürünmüştü. "Bebeğim, kapıyı aç."

İşe yaradı. Kapıyı açtığında, gözlüklerinin ardındaki kızarmış gözlerini görünce göğsüm sıkıştı.

"Özür dilerim," dedim.

Başını salladı. "Özür dileyecek bir şeyiniz yok."

"Clara, Ophelia'yı galaya sadece şu yüzden götürdüm—"

Elini uzatıp parmaklarını ağzımın üzerine bastırdı. "Önemli değil," dedi, sesi o kadar hüzünlüydü ki içim parçalandı.

"Elbette önemli," demeye çalıştım ama parmakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi.

"Rafe, seni seviyorum," dedi bana. "Seni sevdiğimi unutmamalısın, tamam mı?"

Sesi çok kesin bir tondaydı.

Kaşlarımı çattım, elimi uzatıp onun elini ağzımdan çektim ve kendi elimde tuttum.

"Clara, ben de seni çok seviyorum canım. 'Hatırlamam gerekiyor' derken ne demek istiyorsun? *Lütfen* benimle konuş, neler olup bittiğini anlat."

Hüzünlü bir gülümsemeye gülümsedi ve sanki beni hiç duymamış gibi devam etti. "Beni çok mutlu ettin," dedi neredeyse fısıltıyla. "Seninle kendimi çok güvende hissettim. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum. Birini bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum."

İçimde sıcak bir his yayıldı ve gülümsedim. "Sevgilim, bu harika. Ben de seni seviyorum. Bunu şimdi çözüyor olmamıza çok sevindim. Ophelia'yı dışarı çıkardığım için özür dilerim ama—"

Başını salladı. "Birlikte çok yakışıyordunuz. Şimdi bunu görebiliyorum."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Ophelia'yla ilgilenmiyorum," dedim yavaşça. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Elini kaldırıp çene hattımı okşadı, sanki yüzümün her detayını inceliyormuş gibi bana baktı. Elini avucumun içine aldım. "Clara? Hata yaptım ama seni istiyorum. Onu değil. Anladın mı?"

"Bazen rüya gördüğümü sanıyorum," diye fısıldadı, yanağından tek bir gözyaşı süzülürken. "Sonunda aklımı kaçırdığımı ve zihnimin beni senin olduğum ve benim de senin olduğum alternatif bir gerçekliğe götürdüğünü düşünüyorum."

Gözyaşını silerken sırtımda hafif bir huzursuzluk hissettim. "Rüya görmüyorsun bebeğim. Buradayım. Seninim." Tanrım, Clara'da

gerçekten bir sorun vardı. Ophelia ile o numarayı yaparken ne düşünüyordum ben? "Clara, beni korkutuyorsun. Lütfen, neden bu kadar üzgün olduğunu bana söyleyemez misin? Bu hafta neden benden uzaklaştın? Ophelia yüzünden bana kızmanı tercih ederim. Bu üzüntüye dayanamıyorum sevgilim."

Clara başını salladı. "Sana kızgın değilim. Ben—"

Bir anlık sessizlik oldu, sonra hareket etti ve parmak uçlarına yükselerek dudaklarımı birbirine kenetledi.

Bölüm 26

Benimle kal

Clara

RAFE BOĞAZINDAN KISIK BİR HIRILTI ÇIKARDI VE O DA BENİ ÖPTÜĞÜNDE bastırduğım duyguların içime dolmasına izin verdim. Kollarını bir mengene gibi etrafıma kenetledi, sanki elinden kayıp gideceğimden endişeleniyordu. Bir an sonra geri çekilip yüzümü inceledi, hala beni sıkıca tutuyordu. Onu tekrar öpmeye çalıştığımda, beni sabit tutmak için eli çeneme uzandı.

"Ne... neler oluyor?" diye sordu kısık bir sesle. "Bunu mu istiyorsunuz?"

Gözlerimin içine dosdoğru baktım ve ona hayatımda söylediğim en doğru şeyi söyledim.

"Rafe, tek istediğim sensin."

Tereddüt etti, göz bebekleri büyürken bakışlarımı yakaladı ve beni tekrar öptü. Yatağa geri düştük, sağlam bedeninin güven verici ağırlığı üzerime çöktü. Onun dokunuşu, kokusu, onunla ilgili her şey, beynimdeki kaygı dolu, girdap gibi dönen düşünceleri sakinleştirdi. Endorfinlerin vücudumu sarmasına izin verdim, onun ısıltısında keyiflendim. İki hafta boyunca tüm duygularımı bastırdıktan sonra bu baş döndürücü bir duyguydu.

Babamı görmeye gittiğimden beri, ulaşmaya çalıştığım tüm mutluluk sanki su gibi parmaklarımın arasından akıp gitti. Tekrar yemek yemeyi bırakmışım, aldığım tüm kiloları da kaybetmişim. Ve aslında, bir bakıma daha da kötüydü. Daha önce olmayan bir umutsuzluk duygusu vardı içimde, sanki çıkış yolu olmayan derin, karanlık bir çukurdaydım.

Aylar önce, o büyük ve korkunç şeyi yapma riskini göze aldığım da, sonunda ailemden kurtulacağıma inanmışım. Ama zaman geçtikçe, bu inancım yavaş yavaş azaldı. Ta ki Rafe ile buraya taşınana kadar, o zaman belki de şansımın değiştiğini düşündüm. Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bilmeliydim.

Bu yüzden her şey kararmadan önce son bir mutluluk anı yaşamaya karar verdim. Teninin tenime değmesini hissetmek için can atarak kıyafetlerini yırttım, ama gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken ellerim beceriksiz ve titriyordu.

"Hey," dedi boğuk bir sesle, elimi gömleğinin önünden tutarak. "Sorun yok bebeğim. Zamanımız var. Derin nefes al, Clara."

Ona bağırarak istedim, *hayır* , hiç zamanımız yok. Ona *şimdi* ihtiyacım var. Benim için tüm gürültüyü kesmesi gerekiyor. Kendimi bir nebze de olsa kontrol altına almaya çalışmak için gözlerimi kapattım.

"Sadece sana ihtiyacım var," dedim titrek bir fısıltıyla.

"Seni koruyorum bebeğim," dedi o yumuşak ama kararlı sesiyle. "Tam buradayım, seninleyim."

Başımı salladım ve o da elini arkasına götürerek tek bir hareketle gömleğini çıkardı, kaslı gövdesini ortaya çıkardı. Parmaklarımla göğsünden karnının kıvrımlarına kadar hafifçe dokunurken boğazımın arkasından kısık bir ses çıkardım. Gözlerine tekrar baktığımda göz bebekleri kocaman olmuştu.

"Seni çok özledim," diye homurdandı, tişörtümü ve ardından sütyenimi çıkarırken tekrar tüm ağırlığıyla beni örttü. Sonunda ten tene temas ettiğimizde, keskin bir nefes verdim. Onun büyük, sıcak bedeninin altında, beni tamamen sardığını hissederken, içimde bir ihtiyaç oku saplandı, ama aynı zamanda bir tür keskin rahatlama da hissettim; sanki ondan fiziksel olarak uzak durmak, bedenimde farkında olmadığım bir acıya neden olmuş ve bu acı ancak şimdi

çözümüne kavuşuyordu. Şimdi onu sert bir şekilde üzerimde hissedebiliyordum ve onunla bağlantı kurmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Lütfen, Rafe," dedim sesim titreyerek pantolonunu aşağı doğru iterken. "Sana şimdi ihtiyacım var. Bekleyemem."

Ve sonra ikimiz de çıplaktık ve nihayet, nihayet o içime giriyor, beni geriyor ve dolduruyordu, ben de çığlık atıp onu sıkıca kavırıyordum. Onun benimle birlikte hareket etmesinin, içimdeki boşluğu almasının o kadar doğru ve güzel bir yanı vardı ki gözlerim yanmaya başladı.

"Bebeğim," diye fısıldadı, yavaşça alnımdaki gözyaşlarından birini öperek sildi. "Clara, iyi misin?"

"Evet, evet," dedim hıçkırarak, "lütfen Rafe. Sana çok ihtiyacım var."

"Tamam, tamam," dedi, ses tonumdaki çaresizliği fark edince yüzünde bir anlık endişe belirdi. "Sana söylemiştim; yanındayım."

Kollarımı ona doladım, onu kendime sıkıca sardım, ellerim onun içine girerken derisinin altındaki kasların hareketini hissediyordu. Bacaklarımı sırtına doladım, daha fazla gözyaşı döküldü ve çığlıklarım doruk noktasına ulaştım. Rafe'in hareketleri kontrolsüzleşti, ben onu sıkıca kavradıkça o da boğuk bir çığlıkla beni takip etti. Onu bırakmak istemediğim için, hâlâ ona sarılıyken bir anlığına ağırlığını taşımama izin verdi ve sonra dirseklerinin üzerine yaslanarak yüz ifademi inceledi. Elleri, akmaya devam eden gözyaşlarımı silmek için yukarı kalktı.

Geri çekilmeden önce beni hafifçe öptü, yatağa uzandı, beni kollarına alıp yanına çekti, saçlarımı okşadı ve üzerimize yorganı örttü. Başımın yaslandığı göğsüne daha fazla gözyaşı döküldü ve kollarıyla beni sıkıca kucakladı.

"Sevgilim, neden ağlıyorsun?" diye sordu usulca. "Sana zarar verecek bir şey yapmadım, değil mi? Ben—"

"Hayır, elbette hayır," dedim. Beni nasıl incitebileceğini düşünebilirdi? Boğazımı temizledim. "Ağladığım için özür dilerim. Sadece biraz... bunaldım."

"Ağladığın için özür dilemene gerek yok, Clara," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece nedenini anlamak istiyorum. Bir şeyler ters gidiyor."

Bütün hafta benden kaçındın ve inan bana, geri döndüğüne çok sevindim, ama bu sanki bir tür... kederle karışık gibi geliyor? Hala sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuşsun gibi hissediyorum. Bir şekilde veda ettiğini ya da kollarımda olmana rağmen gittiğini hissediyorum. Daha önce de söylediğim gibi, beni korkutuyorsun. Sadece neler olduğunu anlat. Düzeltmeyeceğim hiçbir şey yok."

Neredeyse gülümsedim. Bu tam da Rafe'e yakışır bir şey değil miydi? Çözemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Diğer birçok alanda bunun doğru olduğunu hayal ediyordum. Tanrı bilir, özgür ruhlu, çılgın kız kardeşini tehlikelerden uzak tutmuştu. Korumak, güvenilir olmak, güvenlik sağlamak için yaratılmıştı. Ama şimdi kimse beni güvende tutamazdı, Rafe bile.

Bir an için, ona her şeyi anlatmayı düşündüm. Geçmişimle ilgili tüm yalanlarımı itiraf edip, sorunlarımı çözmesini sağlamayı. Ama gerçeği öğrendikten sonra, hâlâ beni böyle kollarında tutacak mıydı? Bana hâlâ aynı şekilde bakacak mıydı? Ailemle ilgili basit bir çözüm olmadığını, hayatımın her yönünü kendi gerçekliklerinin kara dehşetiyle lekeleyeceklerini anladığında nasıl hissedecekti?

Hatta o korkunç şeye ateş etmek bile onları yatıştırmamıştı. Tek yaptığı, diğer kötü şeyin de olmasını beklerken endişemi giderek artırmaktı.

"Artık seninleyim," dedim ona, daha fazla yalan söylemek istemiyordum. "Bu gece seninleyim."

İçini çekti ve beni daha da sıkıca kendine doğru çekti; sanki ne kadar sıkı tutarsa, kaçma ihtimalim o kadar azalacaktı gibi.

Gece yarısı birbirimizin kollarında uyandık ve saatlerce süren bir keşif yolculuğunun ardından, bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar seviştik. Parmaklarıyla ve ağzıyla beni orgazma ulaştırdıktan sonra, üçüncü kez orgazm olana kadar durmadan tekrar içime girdi.

"Mükemmelsin," demişti defalarca, sonra da, "Seni seviyorum. Benimle kal."

Sanki o da artık umutsuzluğa düşmeye başlamıştı. Sanki beni kaybettiğini hissediyor ve aramızdaki fiziksel bağı, bizi bir arada tutmak için kullanmaya çalışıyordu.

Ona onu ben de sevdiğimi tekrar söylemek istedim. Kelimeleri içimde tutmak göğsümde gerçek bir acının birikmesine neden oluyordu. Ama yapmam gereken şeyin acısı, ne kadar düştüğümü yüksek sesle kabul etmeye devam edersem, bu adama ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi yüksek sesle söylersem bir şekilde daha da şiddetlenecekti.

O sabah, işe gitmeden önce bana sarıldı ve ben de ona sıkıca sarılıp, paltosunun içine sokuldum; kendimi küçük, güvende ve korunmuş hissediyordum. Bu duyguyu son kez yaşayabileceğimi bilerek, o anın tadını çıkarıyordum.

"Bu gece görüşürüz," dedi Rafe, sonunda geri çekildikten sonra bana bakarak kararlı bir şekilde. Bu bir soru değildi; bir emirdi. Gözleri benimkine kenetlenmişti ve endişeliydi. Göz temasını kestiğimde, elleri yüzüme uzanıp başımı geriye doğru eğdi, böylece tekrar ona bakıyordum.

"Bu gece burada olacaksın." Sesi artık çelik gibiydi. "Ciddi söylüyorum Clara. Kaçarsan, seni aramaya geleceğim."

Hayır, yapmazdı.

Bugünden sonra Rafe Sterling benimle hiçbir şekilde görüşmek istemez.

Bölüm 27

Clarabelle Mason

Rafe

Önümdeki belgeleri son bir kez daha GÖZDEN GEÇİRDİM , konsantre olmaya çalıştım ama Clara hakkındaki endişemden kurtulamadım. Dün gece ve bu sabah hala beni korkutan o çaresiz hali vardı ve hala garip bir şekilde veda ediyormuş gibi hissediyordum.

Başımı salladım. Bu saçmalıktı. Tabii ki veda etmiyordu. Her Pazartesi olduğu gibi bugün de Ozzie'yi eve getirecekti. Sinirden dişlerimi sıktım. Gizlilik bugün sona erecekti. Artık Ozzie'ye yalan söylemek yok. Artık saklanmak yok. Clara'yı lanet olası bir randevuya çıkaracaktım ve sonra onu tüm aileme ve arkadaşlarıma lanet olası kız arkadaşım olarak tanıtacaktım.

Dişlerimi sıktım. *Guardian'a* göre Londra'nın en gözde bekârı bendim. Her zaman benim kız arkadaşım olmak için yarışan kadınlar vardı. Öyleyse neden, kimseye söylemeden benimle gizlice birlikte olmayı tercih eden birine umutsuzca aşık olmak zorundaydım? Milyarder lordun çalışanlarına böyle davranması gerekmiyor muydu, tam tersi değil? Her şey nasıl bu kadar kontrolümden çıkmıştı da şimdi *ben* kirli sır olmuştum?

Saçmalık !

"Lord Sterling mi?" diye sordu mahkeme görevlisi, başını kapımdan içeri uzatarak.

Sinirle homurdandım. "Hepinize bana Rafe demenizi söyledim," diye çıktım ve zavallı adam neredeyse altına işeyecek gibi görünüyordu. Endişe sabrımı ve öfkemi o kadar yıpratmıştı ki, şimdi masum, biraz da ıslak olan mahkeme personeline çıkışıyordum.

"Evet, tabii ki, Lor... yani Rafe."

İçimden bir ah çektim. "Hadi şu işi bir an önce bitirelim."

"Şey... Sadece sizi uyarmak istedim ki... şey..." diye sözünü kesti mahkeme görevlisi ve ben de kaşlarımı kaldırarak bitirmesini bekledim. Neyse ki, Willow beni ona tekrar çıkışmaktan kurtardı.

"İçerisi tam bir rezalet, Sayın Lordum," dedi kapımı ardına kadar açıp mahkeme görevlisinin yanından gururla geçerken, ona sadece şöyle bir bakış attı. Willow tam bir yırtıcı avukattı ve bu davada onunla birlikte olmaktan memnundum. Aylardır birlikte çalışıyorduk ve her şey kusursuzdu.

"Şu lanet olası lordluk muhabbetini bırakın. Beni sinirlendirdiğini biliyorsunuz. Ne saçmalıyorsunuz?" Umarım hiçbir şey yaptığımız sıkı çalışmayı tehlikeye atmazdı. Eğer birileri cezalandırılmayı hak ediyorsa, o da bugün yargılanan bu pislikti. Bu şiddet yanlısı pislği bugün parmaklıklar ardına göndermek, daha büyük ve karmaşık davanın yargılanmasını sağlayacaktı – ve sonra ailesinin geri kalanı da onunla birlikte batacaktı. Bu iki davayı başarıyla sonuçlandırmak kariyerimi ve yüksek mahkeme hakimi olma yolumu güvence altına alacaktı.

"Duruşma salonu tıklım tıklım dolu," dedi bana.

Omuz silktim. "Eh, bu çok ses getiren bir dava."

Başını salladı. "Sadece gazeteciler değil. Orada her türden insan var. Böyle bir sirk hiç görmedim."

"Onların bu saçmalıklarının bizi caydırmasına izin veremeyiz," dedim ona. "Bu çok önemli."

Willow'un çenesi kararlılıkla kasıldı. Bu mahkumiyeti o da benim kadar istiyordu. "Pekala. Hadi gidelim."

Üç numaralı mahkeme salonunun önünde dururken peruğumu düzelttim, at kılı boynumu tahriş ediyordu. Doğrusu, bu ilk mahkeme gününün bir an önce bitmesini ve eve gidip Clara'yı kontrol etmeyi

çok istiyordum. Önümdeki ağır meşe kapıya bakarken, yaklaşan bir felaketin tuhaf hissini yaşadım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Willow kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Her zaman," dedim, çenemi sıkarak ve mahkeme salonunun çift kanatlı kapılarını açarken kendimi oyuna odaklamaya çalışarak.

Willow haklıydı – mahkeme salonu tıklım tıklım doluydu, halka açık izleyici bölümü tamamen doluydu. Şiddet içeren bir suç, izleyici çekmek için birebir. Davacının ailesinin hemen sol tarafta oturduğunu, yüzlerinin gergin olduğunu fark ettim. Davacı Dawson da aralarındaydı, sol gözünün altındaki yara izi bu mesafeden bile görünüyordu. Zavallı adam, Londra'nın merkezindeki bir gece kulübünde güvenlik görevlisiydi. Sarhoş Freddie Mason, elinde bir şişe votka ile sırayı atlayıp kulübe girmeye çalışmıştı. Dawson, akıllıca olmayan bir şekilde içeri girmesini engellemeye çalışmış, bu da Freddie'nin yüzüne "Benim kim olduğumu biliyor musun lan?!" diye bağırmasına, şişesini kırmasına ve ardından kırık cam parçalarını kullanarak Dawson'a uzun ve çılgınca bir saldırı düzenlemesine yol açmıştı. İki arkadaşı onu ancak sonunda ayırdığında durmuştu.

Freddie Mason tam bir canavardı ve onu duvara çivilemekten zevk alacaktım. Masonlar muhtemelen Dawson'ın aleyhlerine ifade vermeyeceğini varsaymışlardı; geçmişte çok daha ciddi suçlardan rutin olarak paçayı sıyırmışlardı, ancak tahmin edemedikleri şey, Dawson'ın oğlunun Masonların şebekesi tarafından sağlanan bir uyuşturucu bağımlısı olmasıydı. Ne yazık ki, yirmi yaşındaki genç o yılın başlarında aşırı dozdan ölmüştü. Dawson bana kaybedecek hiçbir şeyinin kalmadığını ve Masonları alt etmenin bu dünyadaki son eylemi ise, öyle olsun dediğini söyledi.

Savcılık masasına doğru yürürken, her adımda cüppem hafifçe dalgalanıyordu; alışkanlık gereği yukarıdaki izleyici sıralarına göz attım. Sağ tarafta, ne kadar sevimsiz olsalar da, Masonlar ve onların ortakları muhtemelen oturacaktı.

İşte o zaman onu gördüm.

Clara.

Kadın, sanığın oturacağı yerin hemen arkasında oturuyordu. Adımlarım sendeledi. Bir an için yanıldığımı düşündüm – belki ışığın

bir oyunu, ya da sadece ona benzeyen bir kadın. Ama sonra başını kaldırdı ve gözlerime baktı. İfadesinde şaşkınlık yoktu, sadece her şeyi anında doğrulayan temkinli bir gözlem vardı.

Etrafındaki insanlara şöyle bir baktım: Hepsi Masondu, hepsi çeşitli polis açıklamalarında gördüğüm kişilerdi; ayrıca Clara'nın daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen ve Frank Mason'ın karısı olduğunu bildiğim başka bir kadın da vardı. İki kadın, yanlarındaki iri yarı haydutların arasında çok küçük görünüyordu.

Bütün gece kollarımda tuttuğum, bu sabah aşkımı ilan ettiğim kadına bakarken ağzım kurudu. O da bana baktı. Gözlerinde o hiçlik yeniden belirmişti. Taşıdığım dosyayı tutuşum gevşedi ve bazı kağıtlar yere düştü.

Aklım bir anda Masonlar hakkında araştırdığım tüm bilgilere geri döndü. Kızları hakkında çok az bilgi vardı, ancak Masonların çoğunun aksine, o önemli bir kişi olarak görülmüyordu.

Adı Clarabelle Mason'dı.

Kanım dondu ve mahkeme salonunun ortasında adeta donakaldım.

"Rafe?" diye fısıldadı Willow arkamdan, beni şoktan uyandırarak. Gözlerimi kırıştırdım, sonra kaçan kağıtları almak için eğildim ve savcının kürsüsüne doğru ilerleyerek, içimde patlak veren kaosu gizleyen kontrollü bir hareketle kağıtlarımı yere bıraktım. Kağıtlarımı metodik bir şekilde düzenlerken zihnim hızla çalışıyordu. Clara. Burada. Sanık tarafında oturuyor. Ailesiyle birlikte oturuyor...

Mahkeme görevlisi, "Savcılık makamı," diyerek söze başladı, "sanık şimdi getiriliyor. Sayın Baş Yargıç Harris de kısa süre sonra gelecek."

Başımı salladım, sözlerini zar zor algıladım. Bu dava bana ne kadar zaman önce verilmişti? Her şey yerine oturdu. Tabii ki. Masonların sandığımdan bile daha fazla nüfuzu vardı. Çocuk Koruma Servisi'nde davaların dağıtımını etkilemek için üst düzey bir yolsuzluk gerekiyordu. Clara kimdi ki? Her şey bir oyun muydu? Kimsenin yardım edemediği zamanlarda çocuğuma yardım eden utangaç öğretmen.

Ozzie.

Oğlumu düşündükçe buz gibi bir öfke içimi kapladı. Kendi öz evladım, bana ulaşmak için manipüle edilmiş ve kullanılmıştı. İşte ben, Sophia'yı kötü bir anne olmakla suçlarken, bir çete üyesinin kız kardeşini evime almıştım. Onu oğlumla yalnız bırakmıştım.

Yan kapı açıldı ve Frederick "Freddie" Mason mahkeme görevlileri tarafından içeri getirildi. Sanık sandalyesindeki yerini aldı. Clara ile aynı açık kahverengi saçlara, aynı çikolata kahverengi gözlere sahipti, ancak benzerlikler burada sona eriyordu. Freddie Mason altı fitten uzundu ve bir süredir steroid kullanmış gibi görünüyordu. Takım elbise ve kravat giymişti ama yakasını çekiştiriyordu, belli ki rahatsız ve sinirliydi.

Kendimi zorlayarak düzenli nefes almaya, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Clara'ya bu dava hakkında ne anlatmıştım? İsim vermiş miydim? Kanıtlardan bahsetmiş miydim? Dikkatli olmuştum, her zaman dikkatliydim, ama iş hakkında konuşmuştuk. Genel terimler, varsayımlar... ama acaba bir hata mı yapmıştım?

"İyi misin?" diye fısıldadı Willow, kaşlarını çatarak bana bakarak. "Oldukça solgunlaşmışsın."

"Şunu yapmam gerekiyor—" diye başladım ama mahkeme katibinin anonsu yüzünden sözüm kesildi.

"Herkes ayağa kalksın!"

Hakim Katherine Harris cübbesi ve peruğuyla salona girdiğinde tüm mahkeme salonu ayağa kalktı, ifadesi her zamanki gibi sertti. Yıllarca süren eğitimin etkisiyle bedenim mekanik bir şekilde ayağa kalkarken, zihnim hâlâ hızla çalışıyordu.

Hakim Harris yerine oturarak, "Lütfen oturun," dedi. "Duruşma başlıyor. Savcılık ile Frederick Mason arasındaki dava. Her iki avukat da başlamaya hazır mı?"

Mason'ın savunma avukatı Priya Sharma, usulca ayağa kalktı. "Hazır mısınız, Sayın Yargıç?"

Bütün gözler bana çevrildi. Ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim.

"Lord Sterling? Savcılık hazır mı?" diye sordu Yargıç Harris, hemen yanıt vermeyince.

"Hanımım, devam etmeden önce, acil bir konunun özel odada görüşülmesini rica ediyorum," dedim, kulaklarımda gümbür gümbür

atan kalbime rağmen sesim şaşırtıcı derecede sakindi.

Hakimin kaşları hafifçe kalktı. "Duruşmaya bile başlamadan mı, Lord Sterling?"

"Sayın Yargıç, bu davada Kraliyeti temsil etme yetkim konusunda acil bir durum söz konusudur."

Yargıç Harris bir an beni inceledi, sonra başını salladı. "Pekâlâ. Avukatımla odamda görüşürken mahkeme kısa bir süreliğine ara verecek. Jüri üyeleri çağrılana kadar bekleme odasında kalacaklar."

Hakim ayağa kalkarken, hâlâ Clara'ya bakmaktan kaçınarak evraklarımı topladım, oysa gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İlk şokun yerini öfke almıştı. Dört aylık hazırlık. Sağlam bir dava. Mahkum edilmeyi hak eden tehlikeli bir suçlu. Bununla bağlantılı diğer dava, kariyerimi şekillendirecek bir dava. Hepsi, neredeyse hiç tanımadığım bir kadına karşı gardımı düşürdüğüm için tehlikeye girebilirdi.

"Rafe, ne yapıyorsun?" diye sert bir fısıltıyla sordu Willow, gözleri öfkeyle parlıyordu. Onu suçlamadım. Bu dava üzerinde aylarca çalışmıştık ve şimdi ben, zayıf, saf bir aptal olduğum için, onu mahvediyordum.

Başımı salladım ve tekrar Clara'ya baktım. Yüzünde aynı ifadesiz bakışla oturuyordu. Sanki mahkeme salonunda bir bomba patlatmış ama patlamanın etkisinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Çıkar çatışması," diye mırıldandım, halka açık salondaki Clara'ya doğru usulca başımı sallayarak. "Onu tanıyorum. Şahsen."

Willow'un gözleri anlayışla irileşti. "Aman Tanrım. O—?"

"Görünüşe göre sanığın ailesiymiş. Az önceye kadar hiç haberim yoktu."

Hakimin özel odasında, gerektiğinde Priya Sharma'nın da hazır bulunduğu bir ortamda, Hakim Harris'in masasının önünde dimdik durdum.

"Sayın Hakim, bu davadan derhal çekilmek zorundayım," dedim, içimde yanan aşağılanmaya rağmen resmi bir ton kullanmaya çalışarak. "Önemli bir çıkar çatışması oluşturan kişisel bir bağlantıdan yeni haberdar oldum. Sanığın ailesinin bir üyesi gibi görünen bir kadınla sosyal olarak tanışıklığım var. Bu ilişki bana açıklanmadı ve

onu bugün mahkemede görene kadar sanıkla olan bağlantısından haberim yoktu."

Yargıç Harris'in gözleri kısıldı. "Anlıyorum. Bu tanışıklık ne zamandır devam ediyor, Lord Sterling?"

"Yaklaşık dört aydır, Hanımefendi. Oğlumun okulunda öğretmen yardımcısı. Oğlum hakkında konuşmak için tanıştık ve bir ilişki kurduk. Kendisi..." Boğazımı temizlemek için sözümü kestim. Kahretsin, bu çok aşağılayıcıydı. "Şu anda benimle ve oğlumla birlikte *yaşıyor* ve son üç aydır da öyle."

Yargıç Harris'in kaşları artık saç çizgisine kadar inmişti. "Seninle mi yaşıyorum?"

"Evet, Leydim."

"Ve bu bağlantıya dair şimdiye kadar hiçbir belirti almamıştınız?"

"Kesinlikle hayır, Sayın Yargıç. Bununla birlikte, Kraliyet Savcılığı'nın etik kuralları açık. Bu davada Kraliyeti temsil etmeye devam edemem."

Priya Sharma hem şaşırmış hem de hesapçı görünüyordu. Zihninin nasıl çalıştığını, bunun müvekkiline fayda sağlayıp sağlayamayacağını düşünüp durduğunu adeta görebiliyordum.

"Sayın Hakim, savunmanın bunun daha fazla soruşturmayı gerektirip gerektirmediğini değerlendirmesi gerekecek. Hassas dava bilgilerinin tehlikeye atılması söz konusuysa..."

"Bu ayrı bir konu," diye araya girdi yargıç. "Şimdilik, acil usule ilişkin meseleyi ele almalıyız. Lord Sterling, çekilme talebinizi kabul ediyorum. Yerin bir savcı atamak için derhal Savcılıkla iletişime geçeceğim. Bu dava için mahkeme şimdilik askıya alınacaktır."

"Teşekkür ederim, Leydim," dedim, profesyonel maskemi sıkıca yerinde tutarak. "Mahkeme programında yarattığım aksaklıktan dolayı özür dilerim."

Yargıç Harris, hafif bir sempatiyle, "Bunlar olur Lord Sterling, ancak nadiren bu kadar dramatik bir şekilde," dedi. "Yerine geçecek kişiyi iyice bilgilendireceğinize güveniyorum."

"Elbette, Leydim."

Yargıç Harris, Priya ve ekibine döndü. "Savunma avukatı, lütfen gidip müvekkilinizi bilgilendirin. Bir an için savcılıkla yalnız görüşmek istiyorum."

Priya itiraz edecek gibi görünüyordu, ancak Yargıç Harris ona sert bir bakış attı ve Priya vazgeçti. Onlar gittikten sonra, Yargıç Harris büyük deri koltuğuna geri çöktü ve peruğunu çıkarıp masasına sertçe fırlattı.

"Rafe, ne halt ediyorsun sen?" dedi hayal kırıklığıyla.

Katherine Harris, ülkenin en saygın jüri üyelerinden biriydi ve benim için bir nevi akıl hocasıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim.

"Üzgünüm, Katherine."

"Ne kadar da zaman kaybı! Dürüst olmak gerekirse, Rafe, Londra'nın suçlu yeraltı dünyasıyla yatmak zorunda mısın? Seni tatmin edecek yeterince iyi kız yok mu?" Başını salladı ve ben de kimsenin gözüne bakmak istemediğim için ayakkabılarıma baktım. Ama nedense, Katherine Clara'ya "suçlu yeraltı dünyası" dediğinde, onu savunma konusunda çılgınca bir dürtü hissettim. Resmen aklımı kaybediyordum. Ellerini çaresizlik içinde havaya kaldırdı.

"Doğru," diye tersledi. "En iyisi içeri geri dönüp dışarıdaki o sirktekilere ne büyük bir hata yaptığınızı anlatayım. Yıllardır davalara bakıyorum, bu kadar saçma bir şey yüzünden davadan çekilen birini hiç görmedim."

Bunun üzerine hızla ofisten çıktı ve Willow ile beni yalnız bıraktı. Kapıyı arkasından çarparak kapatınca, yanımda duran masif meşe sandalyeye ağır ağır oturdum ve başımı ellerimin arasına alarak öne doğru yığıldım. Boğazımda bir bulantı hissi yükseldi ve onu yutkunarak bastırdım.

"Rafe?" diye sordu Willow tereddütle ve birkaç saniye sonra elini omzumda hissettim. "Merhaba Lordum. İyi misiniz?"

O anda gülmeye başladım ve o da yanımda oturan sandalyeye çöktü, eli hâlâ omzumdaydı. "Şey, son üç aydır sanığın kız kardeşiyle yatıyorum. Beni tam bir rezil etti. Beş yaşından beri hayalini kurduğum kariyerimi muhtemelen mahvettim ve aşık olduğumu sandığım kız da tam bir hain çıktı. Kesinlikle iyi durumda değilim."

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum," dedi usulca.

"Durumu gizli tutmak istedi. Ozzie'yi üzmemek içinmiş." Sonra doğruldum ve ellerimi yüzüme sürdüm. "Tanrım, Ozzie. O onun öğretmeni. Okulla konuşmam gerek. Onlara sahte bir isim vermiş ve

Tanrı bilir başka ne saçmalıklar yapmış. En son isteyecekleri şey, onun gibi birinin tüm çocukların arasında olması. Kesinlikle artık Ozzie'ye ders vermesine izin vermeyeceğim. Öğretmen bile olabilir mi? Belki de sadece bir paravan? Belki de diploması da ismi kadar sahte?"

"Gözlüklü, zayıf olan oydu, değil mi?" diye sordu Willow.
"Kahverengi saçlı olan?"

Başımı salladım, o ise kaşlarını çatı.

"O kalabalığın arasında annesiyle otururken çok küçük görünüyordu," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Küçük yapılı ama kendi başına da epey zarar verebilir. Onun yüzünden, alternatif bir avukat atanana kadar tüm dava askıya alınacak."

Willow başını yana eğerek kaşlarını çatı. "Annenin polis sorgularından herhangi birini izledin mi?"

Başımı salladım. "Evet, elbette." Röportajlar aslında pek de alakalı değildi, ama araştırmamızı titizlikle yapmak istemiştik. Hiçbir taşın yerinde kalmadığından emin olmak istemiştik. Şimdi ne kadar da komik bir durumdu bu.

"O zaman da çok ufak tefek görünüyordu. Tuhaftı, hatırlıyor musun? Sanki ışıklar yanıyordu ama evde kimse yoktu. Ve her şeyden irkiliyordu. Sandalyelerin arkasının sürtünme sesi bile onu ürkütüyordu."

Başımı salladım. "Ne demeye çalışıyorsun, Willow?"

"Şey... belki de hemen sonuçlara varmamak gerek—"

"Aceleci davranmak mı? Willow, bu kadınla *üç aydan* fazla süredir birlikteyim. Bana ailesinin kim olduğunu söylemek için her fırsatı vardı, ama bunun yerine defalarca yalan söyledi, hatta anne babasının *öldüğünü* bile söyledi. Beni, kız kardeşimi, anne babamı, ama en kötüsü de oğlumu kandırdı. O yalancı, manipülatif bir kaltak ve bir daha ona asla yaklaşmam. Yani, hayır, haftalar önce bir gangsterin karısının röportajda nasıl tepki verdiğiyle ilgilenmiyorum. Bildiğim şey şu ki, Marie Mason, kocasının suç faaliyetlerine defalarca şahit olmasına rağmen, polise bu konuda hiçbir işe yarar bilgi vermedi. Muhtemelen kızı da şahit olmuştur. Bu iki kadın da o aileyi korumak istiyor ve bana kalırsa, hepsi de kendi hallerine bakabilirler."

Bölüm 28

Ben onların bir ürünüydüm, değil mi?

Clara

"NE DINDAR BİR APTAL," DIYE TISLADI BABAM.

Başımı kaldırıp, öfkeden kıpkırmızı olmuş, kaşlarını çatmış yüzüne baktım.

"Seni mahvettiği için davadan çekiliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu hukukçuların kışlarına o kadar çok sopa sokulmuş ki, oturabilmeleri mucize."

Cevap vermedim, mahkeme salonundan koridorda yürürken başımı öne eğdim. Hakim, savcılığa yeni bir avukat atanana kadar bizi serbest bırakmıştı. Freddie tekrar gözaltına alınmıştı, bu yüzden babam ve kalabalık maiyeti oradan hızla uzaklaşmışlardı. Mahkeme salonları onların en sevdiği yerler değildi.

Pinky babama, "En azından artık onu yargılayan bir köpekbalığı yok," dedi. "Bu da bir şey. Eğer bizim cebimizde olmasaydı, o herifin mahkumiyet oranı çok büyük bir sorun olurdu."

Babam gözlerini devirdi. "Keşke şu ufaklık işini düzgün yapsaydı." Dirseğimi daha sıkı kavradı ve beni hafifçe sarstı. "Duruşmadan önce neden onu hazırlamadın? Ondan bir iyilik bile istedin mi? Orada olacağından haberi yokmuş gibi görünüyordu. Ona yaranman

gerekiyordu. Freddie'ye karşı yumuşak davranmasını sağlayan gerekiyordu."

"Sordum ama reddetti baba," diye yalan söyledim kısık bir sesle. "Geçen hafta da söylemiştim. Rafe asla davayı atmazdı." Durumun stresi ve babamın dirseğimi sıkıca kavramasının verdiği acıyla başım dönmeye başlamıştı.

Babam Rafe'den çantayı atmasını bile istemediğimi öğrenseydi, beni döverdi.

Ama Freddie'nin davası, benim o korkunç şeyle tetiklediğim davaya kıyasla çocuk oyuncağıydı. Babam o korkunç şeyi *öğrenirse* , hiç şüphesiz beni öldüreceğini biliyordum.

Dövmek ya da öldürölmek istemediğim için ağzımı kapalı tuttum.

"O sıkıca herif nereye gitti lan?" diye mırıldandı babam, bizi döndürüp Siska Pete'i aramaya başladı. "Allah aşkına," diye tersledi. "Bize yetişebilir."

Ama babam beni sürükleyerek ilerletmeye çalışınca, olduğum yerde donakaldım, bakışlarım hâlâ koridorun aşağısına sabitlenmişti. Gözlerimi oradan ayıramıyordum. Bize doğru Rafe, kızıl saçlı asistan avukatıyla birlikte geliyordu. İkisi de peruklarını çıkarmışlardı ama takım elbiselerinin üzerinde hâlâ o uzun siyah cübbeleri giiyorlardı. Bu, Rafe'i daha da ürkütücü ve olağanüstü gösteriyordu.

Ona bakarken, bir an için ayaklarım ona doğru koşmak için kaşındı. Doğrudan kollarına koşup her şeyi anlatsam ne olurdu diye düşündüm.

Babamın parmakları dirseğimi sıkıca kavrayıp beni sertçe sallayınca irkildim.

"Hadi artık acele edelim, kızım," diye çıkıştı.

Ama Rafe'in yüzüne o kadar odaklanmışım ki kıpırdayamadım. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı. Sonra Rafe'in bakışları bana döndü ve tekrar irkildim. Öfke bekliyordum ama gözlerinde mavi bir ateş gibi yanan mutlak nefreti beklemiyordum. Bu öfkeye hakkı vardı. Benim gibi aptal bir kız onun davasını, *kariyerini kuran* davasını mahvetmişti. Rafe gibi güçlü bir adam için bu çok sinir bozucu olmalıydı.

Ve o çok *güçlüydü* . Bunu her zaman biliyordum. Ama onu burada, bu görkemli mahkeme salonunun ortamında, hukuk sisteminde gücünü ve nüfuzunu kullanırken, buraya nasıl uyum sağladığını, burayı nasıl yönettiğini görünce, Rafe Sterling'in ne kadar güçlü olduğunu tam olarak anladım.

Ailemden daha mı güçlü?

Bir an için, kaygımın sisi dağılmış gibiydi ve bir gerçeği fark ettim. Rafe Sterling bana yardım edebilecek kadar güçlüydü. Neden ona olanları anlatmamıştım? Neden bu Büyük Korkunç Şey hakkında ona içimi dökmemiştım? Ophelia'yı eve getirdiği gün ona anlatmaya hazırdım, ama sonra onu Ophelia ile görünce fikrim değişmişti. Ama ya onun gibi bir kadın onun için daha uygunsa? Ya bugün olanlardan sonra beni sevmiyorsa? Bana hala yardım edebilecek kadar ahlaki güce sahipti ve bunu yapabilecek kadar da güçlüydü.

Tanrım, gerçekten çok aptalmışım. İnsanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmaya o kadar alışmıştım ki – babamın faaliyetlerine göz yuman yozlaşmış polis memurlarından, ailem karşısında her zaman güçsüz kalan çevremdeki herkese kadar. Ama Rafe yozlaşmış değildi ve kesinlikle güçsüz de değildi. Beni ve Zach'i koruyabilirdi. Onu bu adliye koridorunda yürürken izlerken bunu iliklerime kadar biliyordum. Babam beni sürüklemeye başladı, ama bir yerden gelen bir güçle kendimi onun elinden kurtarıp Rafe ve kızıl saçlıya doğru koştum. Onların önünde durduğumda nefes nefese kalmıştım ve yapacağım şeyin stresiyle nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

"Rafe," dedim yolunu keserken. Aniden durdu ve bana sanki aşağılık bir varlıkmişim gibi baktı. Ama artık ondan yayılan nefrete aldırış edecek kadar çaresiz değildim. Bu yüzden şansımı denedim ve onun alanına girdim, elimi geniş göğsünün ortasına götürdüm.

"Rafe, ben—"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, *Clarabelle* ," diye tersledi. "Acınası özürlerini veya bahanelerini duymak istemiyorum."

Başımı salladım. "Hayır, ben—"

Kahkahayla güldü. "Özür dilemeye bile kalkışmayacak mısın? Neden şaşırmadım ki? Söyle bana Clara. Ne zamandır beni takip ediyordun? O utangaç küçük öğretmen numarası – babanın fikri

miydi? Tanrı aşkına, *oğluma* yalan söyledin." Son kelimedeki sesi titredi ve kusacak gibi oldum.

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerim yaşlarla doluyordu. Ona anlatmalıydım. "Yardıma ihtiyacım var, Rafe."

Göğsündeki parmaklarım gömleğine yapıştı. Birkaç saniye donakaldı, sonra yüzünde tiksinti belirdi.

"Şunu çok açıkça söyleyeyim," dedi alçak, karanlık bir sesle. "Alevler içinde olsanız bile size tükürmezdim. Bana ve iğrenç ailenize yardım edeceğimi düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz." Acı bir kahkaha attı. "Ama merak etmeyin, beni görevden aldirmayı başardınız. Eminim hepiniz ayaklarınızın üzerine düşeceksiniz. Sizin gibiler her zaman düşer."

Benim tarzım.

Beni ailemle aynı kefeye koyuyordu. Elbette koyacaktı. Ben de onların bir ürünüydüm, değil mi? Yıllar içinde yeterince şey görmüştüm, suç ortağıydım. Onların şiddete ve tiranlığa doğru gidişine karşı bir şey yapmamı engelleyen şey korkuydu. O evde yaşarken neler olup bittiğini biliyordum ve kimseye tek kelime etmedim. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken utanç duygusu beni sardı. Tamam, belki bir bakıma onlardan biriydim. Ama o aileye doğmayı ben *istememiştim* . Ve Zach ile benim o ailenin dışında bir hayatı hak ettiğimizi biliyordum. Bu yüzden bu şans değerlendirmeliydim ve yalvarmaktan da çekinmezdim.

"Lütfen, Rafe," diye fısıldadım, elimi pahalı gömleğine sıkıca bastırarak. "Bana yardım et, anlamıyorsun—"

"Defol git *üzerimden* ," diye hırçın bir şekilde bağırdı, elimi acı verici bir şekilde kavrayıp kelimenin tam anlamıyla vücudundan uzağa fırlattı.

İğrenç aileme doğru birkaç adım geriye sendeledim.

Benden kurtulur kurtulmaz, Rafe arkasına bile bakmadan koridorda hızla uzaklaştı; hâlâ hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı, tam bir lord gibi görünüyordu. Onu izlerken zaman durmuş gibiydi. Kendime geldiğimde, az önce gördüğüm kızıl saçlı kadın tam karşımdaydı. Ama Rafe'in gözlerindeki öfkenin yerini, merak ve belki de biraz endişe almıştı.

"Clarabelle?" diye sordu usulca, bana doğru bir adım atarken.

Ondan sendeleyerek uzaklaştıım ve arkamdaki sert duvara çarptım.

“Nereye gittiğine dikkat et, ufaklık,” diye çıkıştı Pinky, kolumu yakalayıp beni babama doğru geri çekmeden önce. Babamın nceki sert tutuşundan dolayı zaten morarmış olan yaralarımaya gelen baskıdan irkildim ve kızıl sağlının gözleri öfkeyle parladı. Ağzı açıldı ve bana doğru bir adım attı, ama bir şey söyleyemeden babam ve maiyetiyle birlikte bekleyen arabalara doğru srklendim.

Bölüm 29

Aman Tanrım, sen tam bir pisliksin!

Rafe

İLK İÇGÜDÜM OĞLUMU KORUMAKTI. NEYSE Kİ, CLARA SAYESİNDE, öngörülebilir gelecekte programım boştu. Okula gitmek için dünyadaki tüm zamanım vardı. Benim çekilmemin nedenleriyle ilgili bir soruşturma yapılacaktı ve ben de bunu teşvik etmiştim. Kötü kararımın utancı ve aşağılanması başka saklayacak bir şeyim yoktu. Bu yüzden, o sabah okul çıkışında öğretmenlerle konuşmaya kararlıydım.

Ozzie dün gece Clara'yı sormuştu ve ona geri dönmeyeceğini ya da onu bir daha asla göremeyeceğini söylemeye gönlüm el vermemişti. Bu Ozzie'yi mahvedecekti ve ben de ikimiz için yeterince yıkılmıştım. Bir de üstüne ağlayan bir Ozzie ile başa çıkamayacağımı düşündüm. Bu yüzden ona sadece iyi olmadığını ve ne zaman döneceğinden emin olmadığını söyledim.

"Geçen seferki gibi iyi değil miydi?" diye sordu Ozzie endişeli küçük sesiyle ve ben Clara'dan daha da nefret ettim. Oğlumu nasıl endişelendirebilirdi ki?

"Emin değilim dostum," diye mırıldandım. Ama sonra aklım Clara'nın daha önce "hasta" olduğu zamana, kolundaki morluklara ve alçıya geri döndü. Bir an kanım dondu, sonra kafamı sallayarak

kendime geldim. Clara şimdi ailesinin yanındaydı. Masonların, ailenin kıymetli kızının yanına bir serseri eski sevgilinin yaklaşmasına izin vereceklerinden şüpheliydim.

"Bayan Summerfield," diye çıkıştım sınıfına girerken. Ebeveynlerin kutsal alanlarına müdahale edemeyeceğine dair dayatmacaya artık tahammülüm yoktu. Açıkçası bana hiçbir anlam ifade etmeyen keyfi kurallar dizisine göre oynamaktan bıkmıştım.

"Lord Sterling," dedi Lily kaşlarını çatarak bana bakarak. "Çok üzgünüm ama sanırım daha sonra geri dönmeniz gerekecek. Gördüğünüz gibi, inanılmaz derecede..."

"Hayır," diye sözünü kestim ve kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Sonra seninle *konusmayacağım* . *Şimdi* konuşacağım. Dersini başka birine ver." Bütün çocuklar bana bakıyordu. Ozzie çok öfkeli görünüyordu.

"Şey, bunun öyle olduğunu düşünmüyorum—"

"Konu Clara ile ilgili."

Yüzü düştü. "Ah," diye fısıldadı. "Doğru. O—?"

"Clara hakkında seninle özel olarak konuşmam gerekiyor," dedim ona.

Lily, tavrımın ciddiyetini ve kararlı bakışımı fark etti ve harekete geçti. Beş dakika içinde, yan sınıftaki öğretim asistanı kendi sınıfının denetimini üstlendi.

Sınıfın dışına çıktığımızda Lily bana döndü. Yüzündeki endişeyi artık açıkça görebiliyordum. "Clara'ya ne oldu?" diye sordu. "Rafe, o nerede?"

"Bu görüşmeyi bir koridorun ortasında yapmak istemiyorum ve durumun ciddiyeti nedeniyle Bayan Clayton'ın da hazır bulunması gerekiyor."

"Bu durumun ciddiyeti..." diye mırıldandı Lily, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım, Clara'ya bir şey mi oldu?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ne? Hayır. Clara iyi."

Derin bir nefes verdi, omuzları rahatlamayla gevşedi ve ben de midemde huzursuz bir his duymaya başladım. "Şükürler olsun," dedi içtenlikle. "Tamam, hadi gidip Bayan C.'yi görelim."

Bayan Clayton'ın ofisine girdiğimizde, ikisi de bana beklentiyle bakarken, endişelerimi bir çırpıda dile getirdim.

"Yanınızda Clarabelle *Mason* adında biri var," dedim. Bayan Clayton başını yana eğdi. Lily'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. Kadın Clara'nın tam adını biliyordu, bu çok açıktı. Bu onun için sürpriz değildi. Ona kaşlarımı çattım. "Sahte isim kullanmak zorunda kalan insanları işe alma alışkanlığınız mı var?" diye sert bir sesle sordum. "Doğru bir DBS kontrolü için kişinin tam ve doğru adını kullanmanız gerektiğini düşünmüştüm."

"Clara ile ilgili tüm gerekli kontrolleri yaptık," diye çıkıştı Bayan Clayton. "Evet, Morris'in onun gerçek soyadı olmadığını biliyorduk, ancak istisnai durumlar vardı ki biz—"

"Bu istisnai durumlar arasında, çalışanınızın son iki yıldır Doğu Londra'daki tüm şiddet suçlarının neredeyse yüzde otuzundan sorumlu olan korkunç bir suç şebekesinin parçası olması da yer alıyor mu?"

Bayan Clayton o sırada bana kaşlarını çattı. "Bir parçası mı?" diye fısıldadı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye araya girdi Lily. "Clara onların suç şebekesinin bir parçası değil."

"Özür dilerim, soyadının Mason olduğunu az önce itiraf etmediniz mi?"

"Soyadı öyle diye o hayvanlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez," dedi Lily, sesi yükselerek.

"Açık konuşayım," dedim, bu saçmalıklardan bıkmıştım. Bu kadınların Clara'nın ailesiyle olan devam eden ilişkisini neden örtbas etme ihtiyacı duydukları tam bir muammaydı. "Oğlumun Clarabelle Mason gibi birini istihdam eden bir okula gitmesine izin vermeyeceğim. İşine derhal son verilecek, aksi takdirde yeni sahne sanatları stüdyosu için mevcut planlara verdiğim fonu geri çekeceğim. Ayrıca oğlumu bu okuldan alacağım ve arkadaşlarımı da aynısını yapmaya teşvik edeceğim. Dün Clarabelle'i ailesiyle birlikte mahkemede gördüm. Onlarla çok yakından ilgisi *var*."

Söylediklerimden oldukça memnundum. Tüm tehditlerimi ve hayal kırıklığımı onurlu bir şekilde ilettiğimi düşünüyordum. Ancak Bayan Clayton ve Lily sanki beni duymamış gibiydiler. Bana bile bakmıyorlardı. Birbirlerine bakıyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi Lily titrek bir sesle.

Bayan Clayton'ın bakışları birden bana döndü. "Dinle beni, Rafe. Bize hemen şimdi Clara'nın nerede olduğunu söyle."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni duymadınız mı? Clara'nın artık burada okulda çalışmasını istemiyorum, dahası—"

"Allah aşkına, Rafe!" diye bağırdı Bayan Clayton ve şoktan ağzım açık kaldı. Ondan küfür sayılabilecek bir kelime bile duymamıştım, hele ki küfür edebileceğini hayal bile edemezdim. "Küçük öfke nöbetini başka zaman geçir. Bize Clara'nın *şimdi* nerede olduğunu söyle."

Sinirle ellerimi havaya kaldırdım. "Sanırım o lanet olası ailesiyle birlikte," dedim. "Dün mahkemede, son derece önemli bir ceza davasında sanığın hemen arkasında otururken, onlarla oldukça samimi görünüyordu."

Bayan Clayton ağır ağır sandalyesine geri oturdu, yüzünün rengi bembeyaz olmuştu ve eli boğazına gitti.

"Size bunu bildirmek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedim sert bir şekilde. Sonuçta zavallı kadına kalp krizi geçirtmek istemiyordum. "Ve Clarabelle Mason gibi birine güvendiğiniz için de üzgünüm, ama açıkçası ben—"

"Sus be Rafe," diye çıkıştı Lily.

"Bana böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben—"

Lily odanın karşısından bana dik dik bakarak, "Korkarım ki Clara'nın nerede olduğunu bize söyleyebilmen için o herifi bir süre dizginlemen gerekecek," diye devam etti. "Onun iyiliğini umursamıyor olabilirsin, ama emin ol ki *biz umursamaktayız*."

"Clarabelle Mason'ın iyiliğini neden umursayayım ki?" dedim, artık öfkemi kontrol edemez hale gelmiştim.

"Ah, bilmiyorum," dedi Lily, "belki de ona aşık olduğun içindir? Ama o zaman senin gibi buz gibi soğuk bir herifin böyle önemsiz bir şeyi dikkate almasını beklemezdim."

"Söylediklerimi duydun mu? Ailesiyle birlikte *mahkeme salonunda* oturuyordu."

"Evet, bana söylediklerini duydum, seni aptal herif. Sence neden bu kadar stresliyim? Onun şu an nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Clarabelle Mason'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve bununla da ilgilenmiyorum. Ben sadece şunu tespit etmek için buradayım—"

"Ha, defol git buradan Rafe," dedi Bayan Clayton ve ben ona inanmazlıkla baktım. Bu kadınların neyi vardı böyle?

"Dinleyin," dedim, onları mantıklı düşünmeye ikna etmek için son bir girişimde bulunarak. "O da sizi baştan beri oy alıyor. Sinirlenmiyor musunuz?"

"Clara kendini *korumaktan* başka bir şey yapmadı," dedi Bayan Clayton, sesi şimdi çocukken defalarca duyduğum o çelik gibi sertlikle doluydu. "Herkesin kendini koruma hakkı var, Rafe. Sana daha fazlasını anlatmadığı için üzgünüm, ama sana yeterince güvenmediği açık. Ve dürüst olmak gerekirse, bugünkü davranışlarına bakılırsa, bence bu doğru bir karardır, değil mi?"

" *Benim* davranışım mı? Ne yani...?" diye kekeledim. "Anlamadığınızı düşünüyorum. *Aylardır* üzerinde çalıştığım bir davadan çekilmek zorunda kaldım. Clarabelle Mason kariyerimi tamamen mahvetti. Hakkımda soruşturma yürütülüyor. Bunun bana ne kadar sorun çıkaracağını tahmin bile edemezsiniz."

"Ah, özür dilerim," dedi Lily, hiç de üzgün görünmeden. "Bu size biraz sıkıntı çıkaracak, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Bana bir rahat ver. Kendini beğenmiş, kibirli kışını buradan def et. Clara'yı aramaya başlamamız gerek."

"Bu tavrı anlayamıyorum," diye çıktım. "Doğrusu, senin böyle davranman çok saçma..."

"Aman Tanrım, *ne kadar da kaba* birisin!" diye bağırdı Lily. Şaşkınlıkla başımı yana çevirdim ve gözlerim kısıldı, ama Lily yılmadan devam etti. "Clara'yı ailesiyle birlikte gördüysen, *güvende değil* demektir."

"Neden ailesinin yanında güvende olmasın ki? Tanrı aşkına, o da onlardan biri! İnanın bana, onu gördüm; tam orada, onlara tam destek veriyordu."

Bayan Clayton sandalyesinden kalktı, saçlarını düzeltti. Duygularına yenik düşmesini unutmuş, tanıdığım o soğukkanlı müdireye geri dönmüştü.

"Rafe Sterling," dedi, o çelik gibi sert tavrı hâlâ devam ediyordu. "Tehditlerini savurdun. Buraya gelme amacını gerçekleştirdin. Clara'nın değerli kariyerine zarar verdiğini düşünüyorsan üzgünüm. Ama gerçekten şimdi gitmeni istiyorum."

"Mahkemede onunla herhangi bir temasınız oldu mu?" diye sordu Lily aniden. "Size bir şey söyledi mi? En azından denedi mi...?" Sözüünü yarıda kesti ve yutkunarak devam etti. "Sizinle konuşmaya çalıştı mı? Bu gerçekten önemli."

Ayaklarımın üzerinde rahatsızca kıpırdandım. "Kendi mahkememden kovulduktan ve davadan çekildikten sonra bana yaklaştı. Ama düşüşümün mimarıyla konuşacak havamda değildim. Zaten yeterince aşağılanmıştım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lily, gözleri yaşlarla dolarken. "Seni durdurmaya çalıştı. Seninle konuşmaya çalıştı ve sen onu geçıştirdin mi? Ciddi misin?"

"Neler oluyor lan?" diye bağırdım onlara, o an sinirlerim bozulmuştu.

"Hadi git buradan, Rafe," dedi Bayan Clayton, sesi artık yorgun geliyordu.

Lanet olsun. Kariyerimi mahveden bir kadın ve hiçbir anlam ifade etmeyen iki öğretmenle daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Neyse, Clara işe geri dönmeye cüret etmediğine göre, onu kovdurmak için gücümü kullanmama gerek yoktu. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Bu, onu bir daha görmeyeceğim anlamına geliyordu ve bu en son istediğim şeydi... değil mi? Clara'nın yanında bir daha asla olamama düşüncesiyle göğsümdeki derin acıyı ve dün koridorda bana bakan küçük yüzünün görüntüsünü, gözlerindeki çaresizliği, benden nasıl yardım istediğini zihnimde canlandırdığımda midemdeki burkulma hissini görmezden geldim.

Ailesinin çaresiz durumda *olduğundan* ve bir sonraki dava sonuçlandığında durumlarının daha da kötüleşeceğinden oldukça emindim. Freddie Mason aleyhindeki kanıtlar eziciydi ve Mason ağının geri kalanı içinse... işleri bitmişti.

Ben ortadan kalksam bile, savcılık sağladı. Clara muhtemelen kardeşinin kurtulması için her şeyi yapardı, ama ben ona yardım etmeyecektim. Zaten yaptığı gibi beni daha fazla manipüle etmesine

izin vermeyecektim. Her şeyden önce, bu kariyerimi bitirebilecek bir hata olabilirdi. Bu yüzden arkama bakmadan okuldan fırlayıp çıktım.

Ama gün ilerledikçe, aklımın bir köşesinde bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı. Bu yüzden, Ozzie bana Clara'nın nerede olduğuna dair daha fazla yalanla yatıştırıldıktan sonra ve onu yatağına yatırdıktan sonra, Grant'i aramaya karar verdim.

Grant Mitchell, hem Freddie Mason davası hem de Mason ailesine karşı açılan dava için koordinatör dedektif müfettişti. Ve örgütün dinamikleri hakkında en çok bilgiye sahip olan da oydu. İki zil çalmasının ardından telefonu açtı ve ben de neden aradığımı söylemekte hiç vakit kaybetmedim.

"Clarabelle Mason," dedim kısaca ve o içini çekti.

"Bundan nereye varmak istiyorsun Rafe? Mahkemede olanları duydum. Clara hakkında seninle konuşmanın bir anlamı yok."

Kaşlarımı çattım. "Clara mı? Ona Clara diye seslenmeyi nereden biliyorsun?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı.

"Dinleyin," diye devam ettim, "Mason davasıyla ilgili soruşturma belgelerinin hiçbirinde Clarabelle Mason'dan neden bahsedilmedi? Anneden bahsediyorsunuz, o ailenin her bir üyesinden bahsediyorsunuz, ama Clarabelle'den hiç bahsetmiyorsunuz, sadece kısaca değiniyorsunuz."

"Clarabelle Mason'dan bahsetmenin bir nedeni yok," dedi kararlı bir şekilde, daha uzun olan ismine geri dönerek; ancak bu dil sürçmesi çoktan yapılmıştı ve ben de bunu not almıştım.

"Onu tanıyorsun," diye fısıldadım. "Clara'yı tanıyorsun, değil mi?"

"Dinle Rafe. Freddie'yi mahkum etmek için gerekli tüm bilgiler o dosyadaydı. Aileyi sadece davayı diğer faaliyetlerine de genişletebilir miyiz diye sorguladık, ama kimse konuşmadı. Artık önemi yok çünkü yaklaşan dava için, mesajlaşma ağına erişimimiz sayesinde Masonları çökertmek için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz zaten."

"Clara'nın adını neden dosyadan çıkardınız?" diye ısrar ettim. "O ailenin her üyesi hakkında kapsamlı raporlarınız vardı. Anne kimseye zarar vermedi ama ona iki sayfa ayrılmıştı. Neden Clarabelle için de aynısı yapılmadı?"

Grant, "Bu, anlamsız eski bir tartışma," dedi.

"Bana yalan söyleme," diye çıkıştım. "Bana neyi anlatmıyorsun? Allah aşkına Grant, sadece şunu söyleyebilir misin—"

Grant tersleyerek, "Bak, neden bu kadar umursuyorsun ki?" dedi. "Önce Willow, şimdi de sen bana sorun çıkarıyorsun."

"Willow seni mi aradı?"

"Ona da sana söylediğim gibi söyledim: Kaynaklarımı tehlikeye atamam. Anladın mı?"

"Kaynaklarınız mı? Bunun Clara ile ne ilgisi var?"

"Bırak onu, Rafe."

İşte o zaman anladım.

Ofis sandalyesine ağır bir şekilde oturdum ve yüzümden kan çekildiğini hissettim.

Aman Tanrım. Ne kadar da körmüşüm.

"Grant, yardımına ihtiyacım olacak."

Bölüm 30

Onu geri kazanabilecek misin?

Rafe

Poppy, " Salı günü öğleden sonra saat ikide kapınız ardına kadar açıkken evinizde olmanızın ve ülkeyi daha güvenli bir yer haline getirmek için odanızda çalışıp durmamanızın nedenini bana açıklayacak mısınız?" dedi. "Hayatım boyunca sizi bir hafta içi izinli olarak hiç görmedim."

"Baba, özür dilerim," diye mırıldandım, o gün yüzüncü kezmiş gibi gelen bir hareketle ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Ama açıklayacak vaktim yok. Sadece burada olmana ve Ozzie'yi okuldan almaya ihtiyacım var. Dinle, Clara'dan bir şey duymadığından emin misin? Mesaj? Arama? Herhangi bir şey?"

"Hayır, Rafe," dedi Poppy, mutfakta volta atarken sesi yumuşayarak. "Sana zaten söyledim. Bana onu engellememi söylemeden çok önce benimle tüm iletişimi kesti."

Mahkemede yaşanan tüm o saçmalıklardan sonra, incinmiş gururum ve hayal kırıklığım yüzünden Poppy'ye Clara ile tüm iletişimini kesmesini söylemişim. Tanrıya şükür küçük kız kardeşim söylediklerimin hiçbirini dinlemedi, çünkü Clara'yı *engellemek* bir yana, Clara'nın beni kasten tuzağa düşürebileceğine inandığım için beni telefonda azarladıktan hemen sonra onu aramaya çalışmıştı.

Poppy yatıştırıcı bir tonda, "Dinle Rafe," diye devam etti. "Üzgünüm ama Clara'nın seni geri alacağından gerçekten şüpheliyim, özellikle de bu davranışlarından sonra."

"Mesele sadece onu geri getirmek değil," diye çıktım. "Mesele onun güvende olduğundan emin olmak."

"N-ne?" Poppy'nin yüzü bembeyaz oldu ve sözlerimden hemen pişman oldum. En son istediğim şey küçük kız kardeşimi korkutmaktı. Ben zaten yeterince korkmuştum ve Ozzie için sakın kalması gerekiyordu. "Güvende değil mi?" diye fısıldadı Poppy.

Yorgunluk ve endişe beni bir an için dibe çekmişti, derin bir iç çektim. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım ve tüm sabahı Clara'yı bulmak için kaynak toplamakla geçirmiştım. Sürekli engellerle karşılaşşıyordum. Grant yardım etmeye istekliydi, ancak Clara'yı ailesinden kurtarmak için sağlam bir neden bulamadığım için bana sağlayabileceğı yardım sınırlıydı. Polisin herhangi bir müdahalede bulunabilmesi için, Clara'nın hayatına yönelik güvenilir bir tehdit olduğuna dair kanıt olması gerekiyordu.

Eğer mahkeme koridorunda onunla gerçekten konuşmama izin verseydim ve gururlu bir piç kurusu gibi onu savuşturmasaydım, muhtemelen bu durumda olmazdık. Ama şimdi elimizde sadece kötü hissim ve Clara'nın korkmuş yüzünün hatırası vardı. İstediğim şeyi, yani Mason ailesinin evine hemen şimdi, tam teşekküllü bir silahlı müdahale ekibinin baskın yapmasını, onların hazır olana kadar beklemesini değil, gerçekleştirmek için çok zayıftı.

Bildiğim tek şey Clara'nın dairesine geri dönmediğıydi. Mahkeme salonundaki görünüşü, onu halk arasında görüldüğü tek zamandı.

"Onu bulacaksın, değil mi?" Poppy'nin sözleri artık titriyordu. Ağabeyinin her şeyin yolunda gideceğine ve arkadaşının iyi olduğuna dair onu rahatlatmasını istiyordu. Onu kucakladım. Daha çok kendim için, ondan ziyade.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Geri dönecek. Yakında evde olacak."

Çünkü burası artık Clara'nın eviydi. Onun evi benim ve Ozzie'nin eviydi. Bunu bir süreliğine unutmuş olabilirim, ama bu gerçeğı değıştirmedi.

Ön kapıya vurma sesini duyunca Poppy'den uzaklaştım ve kapıyı açmak için yürüdüm, ancak karşımda tanıdık çikolata kahverengi gözleri ve öfkeli bir ifadesi olan uzun boylu, sıska bir gençle karşılaştım. Konuşmak için ağzımı açtım, ama daha bir şey söyleyemeden, elleri göğsüme uzandı ve beni sertçe geriye itti. Tek ayağımın üzerine düşmeme neden olan şey, her şeyden çok şaşkınlıktı. Çocuk, beni yere sermek için gereken kas gücüne sahip değildi, ki bu da açıkça onun niyetiydi.

"Seni şerefsiz herif!" diye bağırdı.

Öfkesini yatıştırmak için ellerimi teslim olurcasına kaldırdım.

"Hey, çocuk, biraz sakın ol, tamam mı?" Başka herhangi bir durumda, eğer altı ayak boyunda bir genç kapıma gelip beni itseydi, emin olun ben de onu geri iterdim ve bu nazik olmazdı. Ama bu gençte tanıdık bir şey vardı ve bu beni olduğum yerde durdurdu. Üstelik titriyordu. O gösterişli tavrının altında, dehşete kapılmıştı.

"Clara senin iyi bir adam olduğunu söyledi," diye çıkıştı. "Onu güvende tuttuğunu söyledi. Ama yanıliyormuş. Tam bir *pisliksin*."

"Tamam, tamam," dedim yavaşça. "Ben bir pisliğim. Bunu kabul ettik. Şimdi, bana Clara'yı nasıl tanıdığını anlatmanı istiyorum."

"Mahkemede seninle konuşmaya çalıştım, aptal herif," diye devam etti. "Yardım almaya çalıştım ve sen onu hiçbir şey değilmiş gibi itip uzaklaştırdın. Ona sanki onlardan biriymiş gibi baktın. O onlardan biri değil. Onlara hiç benzemiyor. Ama *sen* benziyorsun. Hapse attığın tüm suçluların çok üstünde olduğunu düşünebilirsin, ama sen de onlar kadar bir ahmaksın."

"Mahkeme salonunda mıydınız?" diye sordum.

Onu gördüğümü hatırlamıyordum, ama o sırada Clara'ya o kadar odaklanmışım ki, öfkemden kaynaklanan kızıl sis görüşümü o kadar bulanıklaştırmıştı ki, ondan ötesini göremiyordum.

"Masonlar için mi çalışıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "O hayvanlar için mi çalışacağım? Şaka mı yapıyorsunuz? Lanet olası mahkemeye gitmek *zorunda* kaldım. Bu saçma sapan *birleşik cepheyi* kurmak zorundayız, her ne anlama geliyorsa artık. Eğer o manyak kardeşimin mahkum edildiğini görmek için o lanet mahkeme salonuna gitmezsem, dayak yiyeceğim. Yeterli bilgi mi? Ve *Clara*

benim ailem, lanet olası Masonlar değil. Onlar asla ailem olmadı. Kan bağı olsun ya da olmasın."

Derin bir nefes verdim.

"Zachary," dedim. "Sen Zachary Mason'sın. Aman Tanrım, on beş yaşımda olmana rağmen çok uzunsun."

"Eh, ailemizdeki kuşlar hep kısa boylu genleri alıyor, değil mi?" dedi huysuz bir tonla, verandada ayaklarının üzerinde kıpırdanıp, karşılık vermeyeceğimi anlayınca biraz şaşkın görünüyordu. "Erkeklerin hepsi iri yarı, kaba saba herifler, sanırım insanları dövmek için daha iyiler."

Zachary Mason uzun boyluluğu kesinlikle miras almıştı, ama geniş omuzlu olma geni ona geçmemiş gibiydi. Kaşlarım yukarı kalktı.

"Evet, evet, senin gibi kaslı bir vücuda sahip olmamam, kendimi koruyamayacağım anlamına gelmiyor."

Az önceki ısrarının şiddetini göz önünde bulundurursak, bu ifadenin doğruluğuna itiraz ederdim. Ama yine de ağzımı kapalı tuttum. Clara'nın nerede olduğuna dair şu anda sahip olduğum tek bilgi kaynağı olan erkek kardeşini kızdırmak doğru olmazdı.

"Zachary, sakın ol ve içeri gel," dedim yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla, tıpkı Oz huysuzluk yaptığında kullandığım gibi. "Kız kardeşini ittiğimde yanlış yaptım, ama böyle bir şeyi çözemeyiz."

"Bana sakın ol deme, seni kahrolası herif," diye mırıldandı Zachary, ama sesindeki öfke kaybolmuş, yerini sadece korku ve belirsizlik almıştı.

"Bunu dışarıda yapmayacağım evlat," diye mırıldandım, onu iki üst kolundan sıkıca kavrayıp ön kapıdan kolayca içeri çektim ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattım. Bir an şaşırdı ve yüzünde bir anlık korku belirdi, sonra hemen kendine geldi. İçeri girer girmez onu bıraktım ve tehdit oluşturmadiğımı göstermek için ellerimi kaldırdım. "Tamam, belki yeniden başlayabiliriz. Benim ve Clara hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi? Benim hakkımda konuştu?"

Zachary konuşmak için ağzını açtı ama sonra gözleri kocaman açıldı ve bakışları omzumun üzerinden bana kaydı.

"Rafe? Neler oluyor?" diye sordu Poppy, bize doğru yürürken Zachary'ye şüpheyle bakarak.

"Sen Poppy Sterling'sin," diye fısıldadı Zachary ve ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. En azından Poppy'nin görünmesi, onun öfkesini biraz dindirmişti.

"Doğru," dedi Poppy dikkatlice, bana ve Zachary'ye bakarak.

"Baba, bu Clara'nın küçük kardeşi Zachary Mason."

"Ah," dedi Poppy, ardından kısa bir şaşkınlık anından sonra ona gülümsedi. "Merhaba."

Zachary o gülümsemenin etkisiyle birkaç kez göz kırptı. Ablam bazen sinir bozucu küçük bir velet olabiliyordu ama işe yarar yönleri de vardı. Bir adım öne çıktım.

"Poppy, tıpkı *benim* Clara'yı önemseydiğim gibi Clara'yı önemsiyor," dedim ona kararlı bir şekilde. "İkimiz de onun iyi olduğundan emin olmak ve onu bulmak istiyoruz. Endişeliyiz dostum. Eminim sen de endişelisin, yoksa buraya gelmezdin, değil mi?"

Poppy'den bana döndüğünde öfkesinin yeniden kabardığını izledim. "Mahkemede ona yardım etmek istemedin," diye çıkıştı. "Sen... onu çöpe atar gibi kenara attın. O zaman ona yardım etmedin. Neredeyse sana yalvardı, sen ise onu dinlemedin bile."

"O mahkeme salonunda tam bir pisliktim," diye itiraf ettim. "Seninle tamamen aynı fikirdeyim ve özür dilerim. Belki beni asla affetmeyeceksin. Belki kız kardeşin de beni asla affetmeyecek. Ama şimdilik Clara'nın güvende olduğundan emin olmaya odaklanmalıyız. Yani eğer kafanı kıcımdan çıkarmak istiyorsan, *belki* ilerleyebiliriz ve bana bildiklerini anlatabilirsin. Değil mi?"

Zachary şaşkınlıkla bana bakıyordu. Belli ki, tam bir pislik olduğumu itiraf edeceğimi beklemiyordu. Omuzları düştü ve gözlerimin önünde adeta söndü. Öfkesi bir anda yok oldu.

"Öyleyse neden kendini davadan çektin?" diye sordu ve sesindeki hafif titremeyi zar zor fark edebildim. Çocuk aklını kaybediyordu.

"Kendimi bu görevden çekmek zorunda kaldım, Zachary," dedim, sert ses tonum yumuşayarak. "Başka seçeneğim yoktu. Clara bunu bilirdi."

Zachary ellerini saçlarının arasından geçirdi ve tavana baktıktan sonra tekrar bana ve Poppy'ye baktı.

"Onu tanıımıyormuş gibi davranamaz mıydın? Onu korumak için onunla birlikte hareket edemez miydin?"

"Zachary, üzgünüm ama onun güvende olmadığını bilmiyordum. Clara bana kim olduğunu söylemedi. Mahkeme salonunda neler olacağı konusunda beni uyarmadı. Ve dürüst olmak gerekirse, benim onunla birlikte hareket etmemi *istediğini* sanmıyorum. Eminim sen de bunu biliyorsun."

O anda morali daha da çöktü. "Hayır, hayır, yapmazdı," diye mırıldandı. Derin bir nefes verdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, sesi şimdi kısık ve titremesi çok daha belirgindi. "Buraya gelmek için pencereden gizlice çıktım. Gittiğimi öğrenince çıldıracaklar." Gözleri hafifçe kızarmış ve alt dudağı titriyordu. O anda, daha öncekinden çok daha fazla bir çocuğa benziyordu.

"Clara'dan başka kimsem yok." Adını söylerken sesi titredi. Yanağından bir damla gözyaşı süzülünce, utançtan yüzü kızararak öfkeyle sildi. "Annem yıllar önce öldü. Babamın ve kardeşlerimin ne olduğunu biliyorsun. Clara benimle ilgilenen tek kişi. Onu kaybedemem."

O son cümle damarlarıma buz gibi bir şok etkisi yarattı. Bir an için, saf panik göğsümü o kadar sıkıştırdı ki konuşamadım, ama bir şekilde sonraki cümleyi söylemeyi başardım.

"Zachary, neden Clara'yı kaybetmekten bahsediyorsun?" diye dişlerimi sıkarak sordum.

Bizden uzaklaştı ve sonra tekrar geri döndü, elleri hâlâ saçlarını karıştırıyordu. "O Büyük Korkunç Şeyi yaptığında bunun çabuk olacağını sanmıştı. Ama sonra aylarca hiçbir şey duymadık. Freddie aptallığı yüzünden tutuklandı ama diğerleri iyiydi, hâlâ istedikleri her türlü iğrenç şeyi yapmakta özgürdüler, Clara'yı ve beni o aptal duruşmaya sürüklemek de dahil. Ama her şey berbat çünkü hâlâ özgürler ve ona hâlâ zarar verebilirler. Ve şimdi... bir şeyler ters gidiyor. Babam Freddie'nin tutuklanmasından beri gergin, ama duruşmadan beri daha da kötüleşti." Zachary, gözlerinde panik belirirken yutkundu. "Eğer o Büyük Korkunç Şey ortaya çıkarsa..." diye sözünü kesti. Yüzü şimdi neredeyse doğal olmayan bir şekilde solgundu.

"En büyük korkunç şey ne?" diye sordu Poppy.

Zachary tekrar yutkundu ve ben onun yerine cevap vermeye karar verdim.

"Clara polis için muhbir," dedim ona. "Masonların karanlık ağda iletişim kurduğu şifreli mesajlaşma ağına nasıl erişileceğini onlara anlattı. Şu anda ailesine karşı, Clara'nın onlara bu ağa erişim izni vererek verdiği bilgilere dayanan büyük bir dava açılıyor."

"İspyonculuk yaptı," diye fısıldadı Zachary, sanki biri onu duyacakmış gibi. Şimdi çok korkmuş görünüyordu. "Bizim dünyamızda *asla* ispiyonculuk yapılmaz. Ama gördüğümüz tek çıkış yolu buydu."

Omuzları daha da düştü ve yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü, bu da onu daha da genç gösterdi.

"Babam iyi bir adam değil. O... annemi incitiyor. Gerçekten incitiyor. Sanırım onu mahvetti. Sanki ışıklar açık ama çoğu zaman evde kimse yok, ama bu babamı durdurmuyor gibi. Ve Clara..." Sözü yarım kaldı. Gözyaşları şimdi sel gibi akıyordu. "O her zaman çok cesurdu. Ama babam onu da incitti. Onu çok incitti ve ben bunu engelleyemedim. Onu durduracak kadar güçlü değilim. Clara gitmek zorunda kaldı ama ben istediğimde geri geliyor. Birkaç ay önce ders çalışmama yardım etmek için geldi. Gelmesi için yalvardım. Çok bencil biriyim ama yalvardım. Ve sonra babam... iyi değildi."

"Al bakalım, dostum," dedim Zachary'ye bir mendil uzatırken, bir elim omzuna değdi ve hafifçe sıktım. Yüzünü mendille sildi, gözyaşlarının geri kalanını içine çekti. "Clara'nın dönem başında üzülmesinin sebebi buydu, değil mi?"

Göz temasından kaçınarak ve ayaklarını sürüyerek başını salladı, ama omzundaki elimi itmedi.

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Ve bu benim hatamdı."

"Hey," dedim kararlı bir şekilde, şimdi de omuzlarından tutarak. "Senin suçun değildi. Ona *sen* zarar vermedin."

"Onu koruyabilmeliydim," diye fısıldadı. "Ama o kas geliştirme saçmalıklarıyla hiç ilgilenmedim ve hiç iyi bir dövüşçü olmadım. Ben —"

"Onu korumak senin görevin değil, Zachary. Sen bir çocuksun, hatta çocuk olmasan bile yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Başını salladı, hâlâ göz temasından kaçınıyordu. Poppy yanına gelip elini sırtına koydu.

"O korkunç şeyi yapmasını engellemeliydim," diye fısıldadı. "Ama korkmuştum. Artık orada yaşamak istemiyordum ve bunun bir çıkış yolu olabileceğini düşündük. Ayrıca, belki annemi koruyabileceğimizi düşündük. Onların hapse atılması gerekiyordu ve bu sefer doğru düzgün yapılmalıydı."

"Clara'nın yaptığı cesurcaydı," dedim ona. "Sen ve Clara çok uzun zamandır cesursunuz. Her şeyle tek başınıza başa çıkmaya alışkın olduğunuzu biliyorum. Sadece siz ve kız kardeşinizin ailenize karşı olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama artık durum böyle değil, anladınız mı?"

"C-ciddi misin?" diye fısıldadı, sonra gözlerime baktı; iri kahverengi gözleri kız kardeşininkine o kadar benziyordu ki göğsüm sıkıştı.

"Kız kardeşini çok seviyorum dostum," dedim ona. "O mahkemede bir hata yaptım. Gerçekten çok aptalca bir hata, ama bir daha yapmayacağım. İkinizi de bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum. Onu geri almamıza yardım edebilmem için bana güvenmeye başlamanız gerekiyor. Beni çok iyi tanımadığınızı biliyorum, ama *ben* güçlüyüm. Ailem güçlü. *Çok* güçlü, Zachary. Clara'ya zarar vermelerine izin vermeyeceğim ve ya hapse girmelerini ya da başlarına başka bir şey gelmesini sağlayacağım. İkisini de yapacak güce sahibim. Anladın mı?"

"Başka bir şey mi...?" diye söze başladı, sonra yutkundu. Ona kararlı bir şekilde başımı salladım.

"Evet, başka bir şey daha var Zachary. Onların sana veya kız kardeşine bir daha asla zarar veremeyecekleri başka bir şey. İkinizin de hayal bile edemeyeceği kaynaklara sahibim."

"Onu geri kazanabilecek misin?" diye fısıldadı.

"Söz veriyorum."

Bir an bana baktı, yüz ifademi anlamaya çalıştı, ben de ona aynı şekilde baktım.

Clara benimdi ve bu da erkek kardeşinin de benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyordu. Clara'yı şu an bulunduğu yerden kurtardıktan sonra ikisi de benimle birlikte yaşamaya başlayacaktı. Birkaç saniye sonra Zachary'nin yüzü buruştu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu kucaklayıp kollarıma sardım ve sırtına sertçe vurdum.

"Onu kaybedemem," diye hıçkırarak omzuma yaslandı. "O benim her şeyim. Her zaman beni korudu. Benim yerime kötü muameleye maruz kaldı. Ve ben de buna izin verdim. Her zaman izin verdim çünkü korkuyordum. Clara gibi cesur ya da güçlü değilim. Ama bu sefer onu sadece dövmekle yetinmeyecekler. İhbarcılığı affetmiyorlar. Onu öldürecekler."

Geri çekildim, böylece gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakabildim.

"Onu geri getireceğim, Zachary. Bana yardım edersen, onu güvende tutabilirim. Artık yalnız değilsin."

"Ama o *biliyor* . Bu sefer gerçekten bildiğini düşünüyorum ve—"

"Sorun yok Zachary. *Ben* halledeceğim. Anladın mı? Bana sadece bir adres lazım."

Bölüm 31

Kimse ayrılmıyor

Clara

"BUYURUN ANNE. GÜZEL BİR FİNCAN ÇAY." SICAK KUPAYI ANNEMİN ÖNÜNE koydum. Bana baktığında, sanki beni ilk kez orada fark ediyormuş gibi, boş bulutlar bir anlığına dağıldı ve yüzünde bir anlık dehşet belirdi.

"Clara," dedi aceleci bir sesle, eli bileğimi o kadar sıkı kavradı ki kemiklerimin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordum.

"Anne, ne yapıyorsun?"

"Bunu yapmadığını söyle bana," diye yalvardı kısık bir sesle ve ben donakaldım.

"Anne, neyden bahsettiğini anlamıyorum."

Annem mutfak kapısının hemen dışında duran Pinky'ye baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bana ispiyonculuk yapmadığını söyle. Bana bunu senin yapmadığını söyle."

"Tabii ki hayır, anne," dedim Pinky'ye endişeli bir bakış atarak, ama neyse ki o bize sırtını dönmüştü. "Dürüst olmak gerekirse ne olduğunu anlamıyorum. Biliyorsun ki babamın işlerine asla karışmam."

Rahatlama hissiyle sandalyeye geri yaslandı, titrek bir eliyle saçlarını yüzünden çekti.

"Tamam canım," diye fısıldadı. "Tamam."

"Anne, dinle," dedim tereddütle, bu anlık aydınlanmanın onu etkileyebileceğim anlamına gelebileceğini umarak. "Gerçekten işe gitmem gerekiyor. Bu şekilde sürekli hasta numarası yapıp işe gelemem." Gergin bir şekilde güldüm. "Lily, ben olmadan o kadar çocuğu idare edemez."

Annem çayını almadan önce elini salladı. "Babamın sana burada ihtiyacı var canım," dedi, her zamanki ilgisiz haline geri dönmüş bir şekilde.

Sinirden dişlerimi sıktım. "Babamın bana burada ihtiyacı yok anne. Okula geri dönmeliyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun canım," babamın sert sesi mutfığın havasını yarıp geçti. Annem her zamanki gibi içine kapandı, gözleri bulutlandı ve ifadesi daha da belirsizleşti. Çayını ona doğru ittim, elini tuttum ve kulpunu kavradım.

"Çayını iç anne," diye fısıldadım.

"Beni duydun mu, ufaklık?" diye bağırdı babam.

"Evet, baba," dedim sessizce, onunla göz teması kurmanın doğru olmadığını biliyordum; babam bunu çoğu zaman doğrudan bir meydan okuma olarak görürdü. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, sonra devam etme cesaretini topladım. "Baba, ben burada sonsuza kadar kalamam," dedim, sesim titreyerek ona döndüm, bakışlarımı hala yere indirmiştim.

Riskliydi ama bu evden çıkmam gerekiyordu. Dün gecedен beri karantina altındaydık. Zayıf Pete'in polis soruşturmasından bahsettiğini duydum. Bir muhbirden bahsediliyordu. Onları ele veren bir içeriden biri.

Biliyorlarmış.

Bir bakıma rahatlamıştım. Aylardır bu sırrın yükünü taşıyordum, diğer kötü şeyin de olmasını bekliyordum. O büyük korkunç şeyi yaptığımda ne yaptığımı biliyordum. Ne risk aldığımı biliyordum. Sadece göz önünde saklanabileceğimi, her zamanki gibi başımı öne eğip arka plana karışabileceğimi ummuştum.

Ama Rafe yüzünden tüm dikkatler bana çevrilmişti ve artık arka planda kalmak bir seçenek değildi.

"İhbarcayı bulana kadar kimse buradan ayrılmayacak," dedi babam yavaşça, başını yana eğerek. Sözlerindeki istikrar daha da korkutucuydu aslında. Babamda, akli başındayken, ayıkken uyguladığı kontrollü şiddet, içkisinden kaynaklanan ani şiddetten daha kötüydü aslında. "Söyle bana Clara, sana ve o küçük pislik kardeşine iyi bir hayat sağlamadım mı?"

Boğazımı temizledim ve hâlâ boş boş uzaya bakmakta olan anneme baktım. Babam bir adım daha yaklaştı ve bakışlarım tekrar ona döndü.

"Elbette, baba," dedim kısık bir sesle.

"Kendini bizden üstün sanıyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi. "Üniversiteye gidiyorsun, kendini büyük adam sanıyorsun, sadece öğretmen olarak bir kuruş kazanmak için. Hayır, vazgeçtim, doğru dürüst öğretmen bile değilsin, değil mi? Sadece asistan, sadece bir ayakçı. Temizlikçimize senden daha fazla para ödüyorum."

"Evet, baba," diye fısıldadım.

"Zach'in aklına aile şirketine katılmaktan vazgeçmesi için fikirler sokmak."

Buna neredeyse kahkaha atacaktım. Aile şirketi mi? Babam sanki bir mağaza zincirimiz varmış gibi konuşuyordu. Uyuşturucu satmadık, insanlara şantaj yapmadık ve Doğu Londra'nın büyük bir bölümünü terörize etmedik. Ne biçim iş ama!

Yavaşça başımı salladım. "Bunu kastetmedim..."

"Bana karşı gelme, seni küçük sürtük!" diye bağırdı, elini masaya sertçe vurarak hem beni hem de annemi irkiltti.

Bir adım geri çekildim ve bakışları tiksintiyle dudaklarını bükmeden önce ayaklarıma kaydı.

"Bugün çekirgelerimden birinden bazı bilgiler aldım. Bu adam bana muhbirin kendi ailemden biri olduğunu söyledi. Ona, 'Dostum, ailemden hiç kimse bu kadar aptal olmaz,' dedim ama bu herif *ısrar etti*. Üzerine gidince, o şerefsiz bana bir fotoğraf gösterdi."

Babam telefonunu arka cebinden çıkardı ve kalbim yerinden fırladı, kanım dondu. Her şey çok hızlı gelişti. Bana doğru yaklaştı ve ben geriye doğru sendeledim. Ama mutfak dolabına çarptım ve

yeterince hızlı eğilemedim. Saçlarımdan yakaladı ve telefonu yüzümün önüne tuttu.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" dedi yine o alçak, tehlikeli sesiyle. Saçımı çekiştirirken gözlerim yaşlarla doldu. Telefonunun ekranı gözümün önünde bulanıklaştı ama ondan önce Grant'le (Müfettiş Mitchell) bir görüşme odasında konuşurkenki görüntümü görmüştüm.

"Göründüğü gibi değil baba," diye fısıldadım ve o da kahkahayla güldü.

"Öyle mi? Çünkü bana göre, sıska, dört gözlü, vefasız bir yavru köpek tüm ailesini domuzlara satıyor gibi görünüyor. Bana öyle geliyor."

"Baba, ben—"

"Her şeyi mahvettin. Ne yaptığının farkında mısın? Şimdi hakkımızda o kadar çok şey topladılar ki, buradan kurtulmak için mucize gerekecek. Bütün örgüt bu yüzden batacak, aptal kaltak!" Son kısmı bağırarak söyledi ve başımı daha da geriye doğru çekerek boynumu doğal olmayan bir açıyla bükte.

"Frank, lütfen," annemin sesi babamın arkasından geldi. Şimdi onun arkasında durmuş, ellerini önünde ovuşturarak ikimize birden bakıyordu.

"Otur aşağı lan Marie," diye hırladı babam.

"Lütfen, Frank. Clara pişman, değil mi canım? Ona daha fazla zarar verme. O sadece—"

Babam, öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle anneme doğru dönerken saçlarımı savurdu. Eli, havada hızla hareket ederek ona bir tokat attı. Annem yere, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken ben de çığlık attım.

"Belki şimdi susarsın..." diye annesine bir tekme attı, tekme yan tarafına isabet etti ve annesi yere yığıldı, "...lanet olsun..." bir tekme daha, "...ayağa kalk."

Annemin yerde inleyerek ondan uzaklaşmaya çalışmasını umursamadan bana döndü. "Annene neler yaptırdığımı görüyor musun?" diye sordu.

Ona dik dik baktım, bu sefer göz temasından kaçınmadım. Korku hâlâ oradaydı, ama anneme saldırdığını gördükten sonra göğsümde

başka bir şey birikiyordu, sanki küçük bir öfke kıvılcımı tutuşmuş ve yavaş yavaş alev alıyordu.

Evet, o şerefsizle göz teması kurdum ve bu sefer gözlerimi kaçırmadım.

"Sen korkak bir pisliksin," dedim dişlerimin arasından ve yüzünde şok belirdi, yerini hızla öfke aldı.

"Bana ne dedin lan?"

"Beni duydun mu, yaşlı adam?" diye alay ettim. "Sen tam bir korkaksın."

"Sen küçük—"

Bana doğru uzandı ama ben hızla masanın diğer tarafına geçtim.

"Biliyor musun? İhbar ettim. İhbar ettiğime *sevindim* . Umarım sen ve o şiddet yanlısı, iğrenç piçlerden oluşan ekibin uzun ve sağlam bir ömür boyu hapse atılırsınız."

Öfkesinden yüzü neredeyse morarmıştı, masanın etrafından koşarak beni yakalamaya çalıştı ama ben hızla ondan uzaklaşıp masanın diğer tarafına kaçtım.

"Dört ay önce bana attığın o dayak için, diğer tüm dayaklar için de aleyhine ifade vereceğim. Hapishanede kadınları döven erkeklere ne yapıyorlar acaba? Sen burada iri yarı adamsın, kendinden yarı boyda olan karını ve kızını dövüyorsun, ama karşında iri yarı, korkak zorbalardan pek hoşlanmayan diğer azılı suçlular olunca ne oluyor?"

Aklımın bir köşesinde bunun en iyi fikir olmadığını biliyordum. Babamı yeterince zorlarsam, beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Ama yılların birikmiş nefreti dışarıya dökülüyordu ve garip bir şekilde, artık benim bir muhbir olduğumu bildiği için, kaybedecek hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyordum. Babamın arkasındaki arka kapıya baktım, sonra da köşede dizlerini kollarının arasına almış, kendini olabildiğince küçültmeye çalışan anneme baktım.

Annemle ben de öyle yaptık, kendimizi küçültmeye çalıştık. Bu adam bize bunu yapmıştı ve ben artık buna dayanamıyordum. Babam sola doğru bir hareket yaptı ve ben de fırsatı gördüm. Arka kapı ile aramdaki mesafeyi hızla geçtim. Elim kapı koluna uzandı, ama tam açmak üzereyken, saçlarımdan çekilip neredeyse yere serildiğim için kafa derimde yakıcı bir acı hissettim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun lan?” diye bağırdı babam, beni bir bez bebek gibi masanın kenarına fırlatarak. Yüzüm tahtaya çarptığında gözüm karardı ve yere düşecektim ama babam tekrar saçlarımdan yakalayıp beni ayağa kaldırdı. “Hiçbir şey hakkında ifade vermeyeceksin,” diye homurdandı, yumruğu yüzümün diğer tarafına inmeden önce.

Beni öldürecekti.

Onu sınırın ötesine itmiştim ve şimdi daha önce sayısız kez başladığı işi bitirecekti. Diğer yumruğu karnıma indi ve ben eğilip yanlarımı tutarak acıya dayanmaya çalıştım. Annemin yerde hıçkırığa ağladığını duyabiliyordum. Zach'in cenazemde yapayalnız ağladığını hayal ettim ve gözlerim kıpkırmızı oldu.

Bu nasıl cüret eder?

Bizi tüm hayatımız boyunca korku içinde yaşamaya nasıl cüret etti? Bizi suç dolu hayatına ortak olmaya nasıl cüret etti? Beni nasıl dövmeye cüret etti? Hiçbir hakkı yoktu. Öfkem arttıkça vücudum doğal olmayan bir güçle doldu ve ellerim sıkı yumruklar haline geldi. Karnımdaki acıya rağmen doğrulmayı başardım. Babamın yüzünde bir an şaşkınlık belirdi ve ben de bu fırsatı değerlendirip vurdum.

Yumruklarımdan biri fırladı ve tam boğazına vurdu. Gözleri faltaşı gibi açıldı, nefes nefese kaldı ve boynunu tuttu. Dizimi kaldırdım ve kasıklarına sert bir darbe indirdim, dizlerinin üzerine çöktü. Kendine gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden topallayarak lavaboya gittim ve bir tava çıkardım, babamın hala hırıltılı nefes aldığı yere geri götürdüm. İki elimle tutarak kaldırdım ve kafasının arkasına sert bir şekilde indirdim. Babam yüzüstü yere yığıldı. Birkaç saniye onu izledim. Hareket etmeyince tavayı yere bıraktım, tava ayaklarımdan dibinde şangırtı yaptı ve annemin yanına koştum.

“Anne,” diye hırıltılı bir sesle konuştum, koridora açılan kapıya bakıp sonra da yerde büzülmüş yatan annemin bedenine geri döndüm. “Yürüyebilir misin? Kalk ve benimle gel.”

Annemin başı bacaklarının arasından çıktı ve iri gözleri önce bana, sonra da yerde yatan babamın bedenine dikildi.

“Clara, ne yaptın?” diye fısıldadı.

İnanamayarak başımı salladım. O şerefsiz beni öldürecekti.

Omzundan tutup hafifçe salladım. "Şimdi gitmeliyiz anne," diye fısıldadım. "Kalk."

Başını salladı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Gidemem," dedi.

"Evet, yapabilirsin," dedim, onu hareket ettirmek için kolundan çekştirerek.

"Onu öldürdün." Sesi dehşet doluydu. Gözlerini babamdan alamıyordu. Ona doğru baktım ve göğsünün hâlâ hareket ettiğini fark ettim.

"Hiç şansın yok anne," diye tersledim, kolundan tekrar çekştirerek.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? O senin baban."

O öfke yeniden tüm bedenimi sardı ve geri çekilmek için kolunu bıraktım.

"Yüzüme bak," diye çıktım ona. Kötü olduğunu biliyordum, çünkü bir gözüme kan damlıyordu ve diğer gözümdeki şişlikten dolayı görüşü kısıtlanmıştı. "O adam benim babam *değil*."

Beni tamamen görmezden geldi ve söz konusu adama doğru emeklemeye başladı.

Yanına oturup omzunu hafifçe sallarken, "Frank?" diye seslendi. "Ah, Frank, aşkım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu kadın gerçekten de kocasının uyanmasını istiyor gibiydi. Beni öldüreceğini biliyor olmalıydı, ama yine de onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Verdiği karar hiç bu kadar keskin olmamıştı. Marie Mason, her şeyden, hatta kendi kızının hayatından bile önce Frank Mason'ı seçmişti.

Ve düşünün ki, o büyük ve korkunç şeyi kısmen onun için yapmışım; onun ondan ve istismarından kurtulması için. Onu, ben küçükken olduğu gibi mutlu, sevgi dolu bir kadına geri döndürmek için.

Ama o zamanki tanıdığım anne artık yoktu. Bu kadın benim annem değildi, tıpkı yerde yüzüstü yatan adamın babam olmadığı gibi.

"Güle güle anne," diye fısıldadım, sonra arkamı dönüp yan kapıya doğru koştum. Başımın döndüğünü ve karanlığın beni sardığını hissediyordum ve çok geç olmadan kaçmam gerektiğini biliyordum. Kapıyı açıp anneme baktıktan sonra tereddüt ettim, ama o hala

babamla ilgileniyordu. Bu yüzden, bir kez olsun kendi kararımı vermeye karar verdim. Kendi hayatımı kurtarmalıydım. Doğrusu, annemden kurtarılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Bölüm 32

Şimdi bu kadarı yeterli.

Rafe

"HANIMLAR, BURADA NE İŞİNİZ VAR?" DIYE HOMURDANDIM, BAYAN CLAYTON'IN eski Ford Focus'unun açık penceresine doğru eğilirken. Ne Bayan C ne de Lily benim yaklaştığımı duymamıştı ve ikisi de sert sesim karşısında yerlerinden sıçradılar.

"Aman Tanrım, Rafe!" diye cıyıkladı Bayan Clayton, eliyle göğsünü tutarak bana doğru döndü ve gözleri fal taşı gibiydi. "Böyle şüpheli idrar kontrolüne sahip orta yaşlı bir kadına sinsice yaklaşamazsın. Deli misin sen?"

Açık pencereye ellerimi dayayarak ikisine de dik dik baktım.

"Ben deli miyim?" diye sordum, kaşlarımı inanmazlıkla kaldırarak. "Sorum şu: İdrarını tutmakta zorlanan orta yaşlı bir öğretmen ve ilkokul çocuklarıyla uğraşmaya Londra'nın azılı suçlularıyla başa çıkmaktan daha alışkın olan aptal yardımcısı, bu adresin önünde dökük bir Ford Focus'un içinde ne yapıyor?"

"Lanet olsun Rafe, sesini kıs!" diye tısladı Lily, eve gizlice bakarak. Gözlerimi devirdim.

"Sesimi neden kısıyım ki?"

Lily'nin kocaman açılmış gözleri, inanmaz bir ifadeyle bana baktı.

"Elbette, o kahrolası Masonlar yüzünden. Buraya yeri incelemek için geldik."

"Hanımlar, kendi tabirinizle 'mekanı inceledikten' sonra ne yapmayı planlıyordunuz?"

Bayan Clayton dudağını ısırды, Lily ise kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesi inatçı bir açıyla yukarı kalktı.

"Henüz o kadar ilerlemedik," dedi sinirli bir şekilde. "Burayı iyice inceleme fırsatımız bile olmadı, çünkü büyük aptal bir *lord* geldi ve muhtemelen planlarımızı bozdu."

"Saçmalama. Hiçbir kalkanınız *yok* . İkiniz de çok sırtıyorsunuz. Tamamen yetersizsiniz. Suç dünyasından şüpheli kurtarma girişimlerine bulaşmak yerine, çocuğuma ders vermeye ve şüpheli oyunlar sahnelemeye devam edin."

"Ha, doğru, peki o zaman ne yapacaksın?" dedi Lily huysuz bir sesle.

Kaşlarını yukarı kalktı. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Ön kapıya kadar yürüyeceğim, Clara'yı görmek istediğimi söyleyeceğim ve onusuz buradan ayrılmayacağım."

"Bunu öylece yapamazsın," diye fısıldadı Lily.

"Neden?"

"Şey, şey... seni öldürecekler, işte bu yüzden."

"Gün ışığında, herkesin gözü önünde bir avukatı öldürecekler mi? Sicilya'da değiliz ve bu İtalyan Mafyası değil. Maaş bordrolarında birkaç yozlaşmış polis olabilir, ama yargı sisteminin sahibi değiller. Burası Birleşik Krallık ve burası Londra. Eğer bir kadını, üstelik *benim kadını*m olan bir kadını, kendi isteği dışında hapsediyorlarsa, onu hemen geri verecekler ve mahkemede bedelini ödeyecekler."

"Buradaki durumu net bir şekilde görebilen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bu insanlar *mahvolmuş durumda* . Aleyhlerinde inanılmaz bir delil yığını var. Buradan özgür adamlar olarak çıkamayacaklar – ve bundan önce de *karımın* saçının teline bile zarar veremeyecekler. Eğer ikinizden biri ya da Clara'nın kendisi *aylar önce* bana gelmiş olsaydı, tüm bu saçmalıkları önleyebilirdik. Şu anki durumla ben ilgileniyorum ve onu yanımda götürmeden buradan *ayrılmayacağım* ."

"Çok şükür," diye içini çekti Bayan Clayton, omuzları rahatlamış bir şekilde gevşemişti.

Lily benim üstün yargılarıma o kadar çabuk boyun eğmedi. Gözlerini bana dikti ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde tuttu.

"Clara'nın suç unsurlarının *bir parçası* olduğu hakkındaki görüşünüze ne oldu? Onu işten çıkarmamızı istemenize ne oldu? Ondan nefret etmenize ne oldu?"

"Yanılmışım," dedim hemen ve onun kavgacı tavrı biraz gevşedi, "ve ben tam bir pislikim."

"Rafe, diline dikkat et," diye uyardı Bayan Clayton isteksizce, hâlâ tam olarak azarlama moduna girmemişti; çünkü bir kez daha azarlanmıştı.

"Yanılmaya alışkın değilim," dedim ikisine de, "ama bu sefer yanıldım. Ve ne yazık ki, hayatımdaki en önemli insanlardan biriyle ilgiliydi. Bununla yaşamak zorundayım, ama hatam yüzünden onu kaybetmeme asla izin vermeyeceğim. Şimdi, izninizle, kadını alıp kardeşinin yanına götüreceğim."

"Zach seninle mi?" diye sordu Lily ve ben başımı salladım.

"Evet, Zachary başka hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yaptı; yanıma geldi ve bana neler olup bittiğini anlattı."

"İyi mi?" dedi Lily. Gözleri yaşlarla dolunca, sert ses tonumdan birden pişman oldum. Çocuğa gerçekten değer veriyordu.

"İyidir Lily, gördüğüm kadarıyla fiziksel bir yarası yok. Bana o korkunç şeyden bahsetti. Eminim siz ikiniz de biliyorsunuzdur, ama kız kardeşi için çok korkuyor. Şimdi gidip Clara'yı getireceğim. Siz ikiniz arabanızın güvenli mesafesinden izleyebilirsiniz. Kapıya yaklaşmayın. Anlaşıldı mı?"

"Ya şöyle olursa...?" diye konuşmaya başladı Lily, ama sözünü kestim.

"Masonların evine yaklaşmayın. Hiçbir koşulda. İkinizin de işin içine karışmasını ve ayrıca sizin için de endişelenmek zorunda kalmayı istemiyorum."

İki kadın da bu sözler üzerine hayal kırıklığına uğradı ve sandalyelerine geri oturdular. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için, yolun karşısına koştum, şans eseri açık olan kapıdan geçtim, büyük ön bahçeyi aştım ve devasa ahşap kapıya çıkan basamakları tırmandım. Burası Masonların daha güzel mülklerinden biriydi ve Doğu Londra'daki suç şebekelerinin

merkezinden uzakta, Hampstead'de bulunuyordu. Bunun gibi beş evleri daha vardı, ama Zach, Clara'nın burada olduğundan ve buradan ayrılamayacağından emindi.

Zach ve Poppy benimle gelmek istemişlerdi ama ben kesinlikle yasaklamıştım. Zach bir çocuktı ve Poppy *çok* fazla ilgi çekiyordu. Üstelik, bir çikolata demliği kadar işe yaramazdı. Bu yüzden onları birlikte bırakmıştım; Poppy ona bir fincan çay yaparken, veterinerlik eğitimi planlarından bahsetmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu. Masonların evine giderken, ne yaptığımı bildirmek için Grant'i aradım. Grant *tamamen* aynı fikirde değildi; bana kesin bir dille, on beş yaşındaki bir çocuğun sözüne dayanarak gitmek yerine beklemem gerektiğini söyledi, ama ben artık beklemekten bıkmıştım. Sanki tüm hayatım boyunca Clara'yı beklemiş gibi hissediyordum. Daha fazla beklemeye asla niyetim yoktu.

Ben de sağlam kapıya yumruklar savurdum, sonunda kel kafalı, iri yarı bir adam, yanında da aynı derecede itici görünen iki kişiyle birlikte kapıyı hızla açtı.

"İyi günler beyler," dedim. "Anladığım kadarıyla burası Masonların evi."

"Kim bilmek ister ki?" diye homurdandı kel adam.

"Ben Lord Sterling. Geçen hafta mahkeme salonundan beni tanıyor olabilirsiniz diye düşünüyorum. Frederick Mason'ın davası sırasında kendimi davadan çekmek zorunda kalmıştım. Şimdi Clarabelle Mason'ı almaya geldim. Benimle birlikte yaşıyor ve son yetmiş iki saattir kayıp. Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre bu adreste bulunuyor."

Kel Adam homurdandı. "Burada Clarabelle diye biri yok. Defol git, dostum."

"Sizi temin ederim ki , *böyle bir şey* yapmayacağım," dedim ona. "Clarabelle ile birlikte gideceğim."

"Asla olmaz," dedi ve iri cüssesini kapıdan içeri iterek kişisel alanıma girdi. Sigara ve bira kokusu neredeyse midemi bulandırıyordu.

Gerildim, gerekirse bu adamdan kurtulmaya hazırdım, ama sonra evin yan tarafından bir hareket sesi duydum. Sesin geldiği yöne doğru hızla döndüğümde, Clara'nın ön bahçeye sendeleyerek çıktığını

gördüm. Yüzü şişmişti. Şakağından gözüne kan damlıyordu ve bayılacak gibi görünüyordu.

"Clara!" diye bağırdım, merdivenlerden aşağı koşarak ona doğru ilerledim. Bana doğru döndü, şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra birkaç kez göz kırptıktan sonra taş gibi yere yığıldı. "Clara, kahretsin, Clara!"

Kalbim boğazımda ona doğru koştum ve yanına diz çöktüm. Elimin altında göğsünün hareket ettiğini hissettiğimdeki rahatlama o kadar yoğundu ki neredeyse nefes alamıyordum. Onu nazikçe yan tarafına çevirdim, kolunu vücudunun üzerinden çekip elini yüzünün altına yerleştirdim, böylece toparlanma pozisyonuna geldi. Clara'nın yere yığıldığı aynı yan girişten ayak sesleri gürleyerek geldi ve yukarı baktığımda Frank Mason'ın çimenlerin karşısından bana dik dik baktığını gördüm. Onun da bir kan izi vardı, bu iz boynunun arkasından başlayıp göğsüne ve gömleğine doğru uzanıyordu.

"Geri dur," diye hırladım ona, ayağa fırlayıp Clara'nın önüne geçtim. "Ondan uzak dur."

"Bana kendi kızım la ne yapacağımı söyleme, seni avukat orospu çocuğu!" diye tükürdü Frank Mason.

"O senin kızın değil. Babalar kızlarına böyle davranmaz."

"O küçük kaltak boğazıma yumruk attı, kasıklarına diz attı ve kafama tavayla vurdu."

"Güzel," dedim. "Ne yazık ki hâlâ hayattasın. Şimdi defol git. Clara'yı hastaneye götürüyorum."

"Bu aile işi; onu hiçbir yere götüremezsin." Frank bana doğru bir adım attı, sonra sendeledi, biraz sersemlemiş görünüyordu, belli ki kafasının arkasına aldığı darbenin etkisi hala devam ediyordu. Kapıdaki adamlarına baktı ve başını hızla bana doğru çevirdi.

Kel ve iri olan ilk önce bana saldırdı. Kafama yavaş ve ağır bir yumruk attı, ben de kolayca eğildim.

Ona, gittiğim özel okulun beden eğitimi derslerinde öğretildiği gibi çenesine bir yumruk attım ve bir çuval bok gibi yere serildi. Benim gittiğim yatılı okula dövüşmeyi öğrenmeden gitmiş olamazsın.

Diğer ikisi bana doğru gelirken, bir anlık panik yaşadım. Clara'yı korumam ve onu bu durumdan kurtarmam gerekiyordu ve onun çatışmanın ortasında kalmasından çok korkuyordum. Ama hareket

etmeye başladıkları anda, keskin, buyurgan bir ses havayı yarıp geçti ve herkes donup kaldı.

"Artık bu kadarı yeter," dedi Bayan Clayton, en sert ve tavizsiz okul müdürü sesiyle. "Böyle korkunç bir davranışa daha önce hiç şahit olmadım. Clara'yı hastaneye götüreceğiz, orada sağlık uzmanları tarafından muayene edilecek. *Hemen* eve geri dönün ve ilgili yetkilileri bekleyin."

Adamlar ona şaşkınlıkla baktılar. Kısa boylu, hafif kilolu, gri saçlı bir kadının onlara ilkokul çağındaymış gibi azar çekmesi muhtemelen beklenmedik bir şeydi, ama sanırım hepsi kendi büyükanneleri, büyükbabaları, anneleri ve öğretmenlerinden aynı türden azarlar görmüş ve bu yüzden de oldukları yerde kalmışlardı.

"Ve bunu filme alıyorum, şerefsizler, o yüzden kendinize dikkat edin. Artık şiddet uygulayan şerefsizler cezasız kalmayacak. Bizim gözetimimiz altında asla." Lily, Bayan Clayton'dan daha az korkutucuydu, ancak adamlar telefonuna baktıklarında irkildiler.

"Zaten yeterince başınız dertte, değil mi beyler?" dedim onlara. "Frank uzun süre hapse girecek, muhtemelen siz de. Şimdi ne kadar süre hapis yatacağınızı seçebilirsiniz. Eğer kızının öldürülmesine katkıda bulunmak istiyorsanız, çok daha uzun süre hapiste kalacağınızı söyleyebilirim. Kadınlara zarar verenlere hapishanede ne yaptıklarını biliyor musunuz? *Ben* biliyorum ve hiç de hoş bir şey değil."

"Siz lanet olası işe yaramaz herifler!" diye bağırdı Frank, kıpırdamadıklarında. "Şu aptal herifi yakalayın. Onu dinlemeyin. Daha önce hiç yere düşmedim. Bu sefer de düşmeyeceğim."

Ama şimdi şüphe tohumunu ekmiştim. Bu adamlar Clara'yı eve geri sokmasına yardım etmeyeceklerdi. Sonra kel adamın arkasında, diğer ikisinden çok daha zayıf ve genç olan birini fark ettim. Onu Clara'nın okulunun dışındaki sokaktan tanımıştım. Belli ki bir süredir onu izliyordu.

"Bırakın onunla gitsin, beyler," dedi zayıf adam. Terliyordu ve giderek daha da gergin görünüyordu. "Clara'yı bırakın. Bakın, eğer düşündüğümüz gibi şebekeye sızdılsa, hepimiz mahvolduk. Clara'yı bırakın, yoksa durum daha da kötüleşir."

Sonra kaldırımında koşan ayak sesleri duydum. Ruben Mason göründü ve evin önünde aniden fren yaparak durdu.

"Clara!" diye bağırdı, ona doğru bir adım attı ama ben yolunu kestim.

"Yeterince yakın," dedim ona. "Onu hastaneye götürüyorum."

"İyi mi?" diye sordu Ruben kısık bir sesle.

"Hayatta ama onu buradan çıkarmam gerek."

Ruben bir an bana ve Clara'ya baktı, sonra da bize doğru sendeleyerek gelen babasına odaklandı. "Ondan uzak durun baba," dedi dişlerini sıkarak. "Hepiniz kız kardeşimin yanından uzak durun." Artık bağıırıyordu ve önceki sıska adamdan çok daha otoriter görünüyordu. Frank'in adamlarının hepsi, Frank'in onlara bağırmasına rağmen geri çekilmeye başladı.

Clara'yı kucağıma almak için hiç vakit kaybetmeden arkamı döndüm. İdeal bir durum olmadığını biliyordum. Ambulansa ihtiyacı olduğunu biliyordum, ama bu adamlar fikirlerini değiştirmeden önce onu oradan çıkarmalıydım. Onu göğsüme yasladığımda hafif bir inilti çıkardı. Şakağında kan vardı, gözlüğünün bir camında çatlak vardı ve saplarından biri kırılmıştı.

"Sorun yok bebeğim," dedim. "Artık her şey yoluna girecek."

Bölüm 33

Sizi güvende tutacağım.

Clara

Klostrofobimi kontrol altına almaya ve bilgisayarlı tomografi cihazından geçirilirken tamamen hareketsiz kalmaya çalışarak DUDAĞIMI ISIRDIM . Son bir saate ait her şey bulanıktı: kızartma tavaasının sesi ve babamın kafasına çarptığında çıkan boğuk ses, ön bahçeye koşarken hissettiğim baş dönmesi, ateşli hayal gücümün onu canlandırmış gibi beliren Rafe... Her şey zihnimde karmakarışık bir haldeydi.

Başım çok ağrıyordu ve babamın yumruğu ile masanın tahtasına çarpmanın etkisiyle şakaklarım hala zonkluyordu. Orada bir kesik olduğunu biliyordum. Gözümün etrafındaki kurumuş kanı hala hissedebiliyordum ama hasarın boyutunu bilmiyordum. Henüz kimse bana ayna vermemişti. Kafa travmasından sonra bilincimi kaybetmiştim ve bu kısa süreli olsa da, acil servise vardığımızda yönümü şaşırmıştım, bu yüzden hemen tomografiye alınmıştım.

Olmak istediğim son yer bu berbat, gürültülü metronun içiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun gerekli olduğundan emin değildim.

Ergenlik çağımdayken bir kez daha bayılmıştım. O zaman mutfak zemininde uyanmıştım, Zach yanımda ağlıyordu; sonrasında beni

yatağa götürmüştü. O zaman hastaneye gitmemize gerek kalmamıştı.

Sonunda gürültü kesildi ve rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım. Bana müzik dinlemek isteyip istemediğimi sormuşlardı ama reddetmiştim. İçten içe müziğin bana bir şeyler *hissettireceğinden* endişeleniyordum sanırım. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Sadece uyuşmak, sürekli korkmamak istiyordum.

"İyi misin canım?" diye sordu görevli, beni tekerlekli sandalyeyle koridordan koğuşa geri götürürken.

"İyiyim." Yalanı rahatça fısıldadım, sonra hızla geçerken başımı yana çevirip koğuşların duvarlarına ve kapılarına baktım.

Kalabalık acil servise geri götürülmeyi bekliyordum, ancak bunun yerine sedye hastanenin farklı bir kanadına, nihayetinde de Rafe, Bayan Clayton ve Lily'nin bulunduğu özel bir odaya girdi.

"Sonuçlar mı?" diye çıkıştı Rafe, birkaç dakika önce yaptırdığım taramaya dair anında geri bildirim bekleyerek.

"Bana bakmayın efendim," dedi görevli. "Birazdan size haber verecekler. Ben sadece hastaları taşıyorum."

Rafe sinirli bir şekilde içini çekti ve sonra bana döndü.

Rafe'in beni Bayan Clayton'ın arabasının arka koltuğunda tuttuğu anın bulanık anıları zihnimde canlandı: güçlü kolları beni sarmıştı, derin sesiyle her şeyin yolunda olacağını, artık benim yanımda olduğumu, hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini söylüyordu. Ses tonundaki korku beni şaşırtmıştı. Rafe'i daha önce hiç korkmuş duymamıştım. Babamdan mı korkuyordu? Ailemin neler yapabileceğinden mi? Korkmakta haklıydı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Şu anda Rafe ile başa çıkamıyordum, bu yüzden onu dışarıda bırakmak için gözlerimi kapattım ve onun yerine Lily ve Bayan Clayton'a yöneldim.

"Sana babamın evlerine gelmemeni söylemiştim," dedim sesim kısık bir şekilde. Bayan C'nin yüzü solgundu ve Lily'nin gözleri sanki ağlamış gibi kızarmıştı.

Bayan Clayton, kararlı bir tonla, "Genç bayan, mantıksız emirleri yerine getirmeyeceğim," dedi.

"Çok korkmuştuk canım," dedi Lily sesi titreyerek. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Senin bu işe karışmanı istemedim." Sesim şimdi daha zayıftı. *Ben de* güçsüzdüm. "Seni böyle ifşa etmek istemedim. Sen benim tek varlığımsın ve..." Boğazım düğümlendi ve oradaki gerginliğe karşı yutkunmak zorunda kaldım, ama tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda Rafe sözümü kesti.

"Sahip olduğun her şey bunlar *değil* ," dedi o kararlı, otoriter tonda. Ona bakmak canımı acıtsa da, yine de kendimi zorlayıp baktım. Odanın karşısından bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Ailem yüzünden hâlâ bana kızgın mıydı? Artık iyi olacağımı gördüğüne göre, kontrol edemediğim şeyler için beni yargılamaya geri mi dönmüştü? Sadece Bayan C ve Lily'den ibaret olmayan bir ailem olduğunu mu ima ediyordu? Bunun hakkında yalan söylediğim için kızgın olduğunu biliyordum. Ama o anda kızgın bir Rafe ile uğraşacak kadar enerjim yoktu, bu yüzden tekrar ondan uzaklaşıp Lily'ye baktım.

"Onun yanına gittin mi?" diye fısıldadım. "Bunu yapmamalıydın. Ben—"

"Bunu neden söylediğini anlayabiliyorum canım," Rafe yine sözümü kesti, ama bu sefer sesi yumuşaktı. Canım mı? Burada neler oluyordu? "Mahkemede tam bir alçaklık yaptım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Gözlüklerim takılı olmadığı için yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. "N-ne?"

"Kendimi geri çekmek zorunda kaldığımda çok utandım. Düşünmek için bir saniye bile ayırmak yerine, yardıma ihtiyacın olduğunda seni ittim." Cümlesinin sonunda sesi titredi ve içimde bir şaşkınlık dalgası belirdi. Çok perişan görünüyordu.

"Kendimi savunmak gerekirse, yüksek zekâmla övünmeme rağmen, her şeyi yeterince hızlı bir şekilde uzlaştıramadım. Bu yüzden 'tam bir alçak' ifadesine 'aptal herif' ifadesini de ekleyeceğim."

"Anlaştık," diye mırıldandı Lily, ama Rafe onu görmezden geldi.

"Adliye koridorunda benden yardım istiyordun, değil mi Clara? Ailen için değil, kendin ve kardeşin için yardım istiyordun."

"Kardeşim mi?" diye güçsüzce sordum. Rafe, Zach'i tanıyor muydu?

Sonra hızla hareket etti ve yatağının yanına doğru yürüdü. Yeterince yaklaştığında, büyük eli yüzümü nazikçe avuçladı.

"Yaralandın," dedi kırık bir fısıltıyla. "Yaralandın ve kendimi *asla* affetmeyeceğim." Tamamen şaşkınlığım içinde, gözleri yaşlarla doldu.

Başımı salladım, yanağım ve sonra saçlarım parmaklarının arasından kaydı. "Ben senin sorumluluğunda değilim..."

"Söyleme," diye araya girdi, sesi hâlâ boğuktu. "Lütfen benim değilsin deme. Hata yaptım. Bunu kabul ediyorum ama..."

"Ben asla senin olmadım," diye fısıldadım. "Sahip olduğumuz her şey sırlar ve yalanlar üzerine kuruluydu. Nereden geldiğimi bilseydin bana yaklaşımazdın. Ve şimdi bu sadece acıma ve suçluluk duygusu. İyi bir adamsın ve kendini kötü hissediyorsun. Ama ben senin sorunun değilim. Ben—"

"Konuşmayı kes." Rafe bana doğru eğilirken gözleri parladı, o muhteşem yüzü o kadar yakındı ki, bir santim daha öne eğilsem dudaklarım onun dudaklarına değecekti. "Benim hakkımda bu iyi, fedakar adam fikrini nereden edindiğini bilmiyorum. Acımasızım, hırslıyım, istediğimi elde etmek için insanların üzerinden geçerim ve istediğimi alırım. Sanırım benim suçluluk duygusuyla bir kadınla birlikte olan bir adam olduğum yanılgısına kapılmışsın, ki bu gerçeğin çok uzağında. Suçluluk olsun ya da olmasın, sen *benimsin* Clara. Seni daha gözlerimle görmeden önce bile benimdin ve bunu biliyorsun."

Tekrar başımı salladım ve yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirirken çenesi kasıldı.

"Pekala, eve döndükten ve iyileştikten sonra bunu daha sonra hallederiz."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, elinden o kadar sertçe irkildim ki şakağımda şiddetli bir acı hissettim ve yüzümü buruşturdum.

"Rafe," dedi Lily arkasından ihtiyatlı bir şekilde. "Sanırım artık ondan biraz uzaklaşmalısın."

Yüzümü incelerken çenesinde bir kas seğirdi, sonra sonunda elini indirdi ve yataktan bir adım geri çekilerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seninle eve gelmiyorum," diye fısıldadım.

Rafe, bana dik dik bakarak, "Saçmalama," dedi. "Tabii ki saçmalıyorsun. Poppy'ye de söyledim ki..."

"Poppy'yi bu işe karıştırma," dedim sesim dehşetle yükselerek. Poppy, tanıdığım en canlı insandı ama onda bir kırılmanlık izi vardı. Bu durum onu dehşete düşürecekti. Zaten yeterince zarar vermişim.

Rafe'in kaşları kalktı. "Elbette Poppy de işin içinde. O da seni önemsiyor, Clara."

Tekrar başımı salladım, sonra keskin ağrı geri geldiğinde yüzümü buruşturdum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rafe, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Biraz daha ağrı kesiciye ihtiyacın var." Öne doğru hareket etti ve ben onu durduramadan yatağımın yanındaki çağrı zilini çaldı.

"İyiyim," dedim. "Ve burası NHS (Ulusal Sağlık Sistemi), öylece arayıp da hemen bir çözüm bekleyemezsiniz..."

"Lord Sterling?" Kapıda bir hemşire belirdi. "Nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Clara'ya biraz ağrı kesici lazım, lütfen. Hemen şimdi."

"Evet, elbette. Hemen." Hemşire, onun emrini yerine getirmek için neredeyse koşarak oradan çıktı. Neler oluyordu böyle? Sonra etrafıma bakmaya başladım ve kalbim birkaç kez duracak gibi oldu.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım alçak sesle. "Hemşire neden bu kadar çabuk geldi? Neden kendi odam var?"

"Bayılmış haldeyken seni acil serviste sedyede bekletmeyecektim," dedi Rafe, sesi yine o otoriter tonda yankılanıyordu ve bu da beni iyice sinirlendirmeye başlamıştı.

"Özel bir oda tutmaya gücüm yetmiyor," dedim dişlerimin arasından.

Kaşlarını çattı. "Odanın parasını sen ödemeyeceksin. Ben ödeyeceğim. Tabii ki."

"Bunu bırakmalısın," dedim sesim yükselerek. Yan sehpaye uzandım ve parmaklarım gözlüklerimi kavradığında rahat bir nefes verdim. Gözlükleri takarken ellerim titriyordu. Lenslerden birinin ortasındaki büyük çatlaktan gözlerimi kırıştırdım, ama en azından artık net görebiliyordum.

"Bunun bir sonu olmalı." Gözlerim yanmaya başladı ve Rafe'in ifadesi bir anda sinirli hayal kırıklığından endişeye dönüştü. Onu dışlamak için gözlerimi kapattım ve mahkeme koridorunda bana nasıl baktığını hatırladım. O zaman endişeli değildi. Bana aşağılayıcı bir

şekilde bakıp sonra gözlerini kaçırdığı o tiksintiyi asla unutmayacağım. O reddedilmenin acısını asla unutmayacağım. Bunu tekrar yaşayamazdım.

"Clara, canım," diye söze başladı yatağa doğru birkaç adım geri atarken, ama ben elimi kaldırıp onu uzaklaştırdım ve aniden durdu. Kollarını çözdü ve bir eliyle ensesini kavradı, göğüs ve kol kasları takım elbisesinin altında gerilmişti. Birdenbire, keşke tekrar tam olarak görebilmeseydim diye düşündüm. Rafe tüm ihtişamıyla herhangi bir kadının beynini kısa devre yaptırıp kötü seçimler yapmasına yetecek kadar güçlüydü. Zaten yeterince kötü seçim yapmıştım. Bunların bir numarası da Büyük Korkunç Şey'di.

"Bırak ben seninle ilgileneyim." Sesinde neredeyse yalvarır bir ton vardı ki bu Rafe'e hiç benzemiyordu, bu yüzden cevap vermem birkaç saniye sürdü.

"Acil servise geri dönüyorum," dedim sesimi titretmemeye çalışarak. "Sonra da daireme döneceğim." Yatağın etrafında endişeli ifadelerle duran herkese baktım. "Hepiniz benden uzak durmalısınız."

"Clara," diye çıkıştı Lily. "Sen ne halt ediyorsun...?"

"Zaten sizi yeterince tehlikeye attım. Başkalarının güvenliğini riske atmaya devam etmeyeceğim." Yutkundum ve tekrar konuştuğumda, Büyük Korkunç Şey'den bahsettiğimde her zaman olduğu gibi sesim alçalmıştı. "Bunu yapmamalıydım. Beni koruyamazlar. Buna değmezdi. Ama dersimi aldım. Zach'i alıp bir yere gideceğiz. Belki de ülke dışına bile. Burası güvenli değil. Yapamam—"

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Rafe. Daha önceki endişenin yerini şimdi neredeyse öfke almıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Burada benim için güvenli değil," dedim, sesim titreyerek. Bunu nasıl anlamazdı? "Artık bildiklerine göre durmayacaklar. Ben savunmasız bir durumdayım ve ben—"

"Elbette güvende olacaksın." Sesi şimdi tamamen erkeksi bir meydan okumayla doluydu. "Seni güvende *tutacağım*."

"Hayır, yapamazsın. Ben gidiyorum ve sen de—"

"Yeter artık!" Sesi odayı kırbaç gibi çatlattı. Sadece bağırması olsaydı belki tepki vermemeyi başarabilirdim, ama bunu vurgulamak için elini havada savurması da eklenmişti. Bu kombinasyon içimdeki derinlere işlemiş hayatta kalma içgüdülerini ortaya çıkardı. Ellerimi

yüzümü kapatmak için kaldırdım, yatağa doğru büzüldüm ve odadaki tüm enerjiyi emen korkmuş bir inilti çıkardım. "Kahretsin," diye mırıldandı Rafe dehşet içinde. "Kahretsin, Clara, bebeğim, ben—"

"Geri dur Rafe," dedi Lily, sesi titreyerek bana doğru yaklaştı ve beni kollarına aldı. "Sorun yok sevgilim. Burada güvendesin."

Ona iyice sokuldum ve işte o zaman gözyaşlarım sel gibi aktı. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," dedim hıçkırıklarımın arasından, Lily'nin kazağını gözyaşlarımla ıslatırken. "Başka bir yol göremiyordum. Bizi güvende tutacaklarını sanıyordum ama işleri daha da kötüleştirdim. Asla güvende olmayacağız. Zach'in nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Zach iyi canım," dedi Lily, sesi de gözyaşlarından titriyordu. "İyi. Ve yaptığın şey inanılmaz cesurcadı."

"Ben cesur değilim," dedim titrek bir fısıltıyla. "Sürekli korkuyorum. Çok yoruldum Lily. Bu korkudan çok yoruldum."

Bölüm 34

Polisin hemen gelmesini mi istiyorsunuz?

Rafe

"DİNLE STERLING," DEDI GRANT, HEPİMİZ ARABALARDAN INERKEN. "BURASI tam olarak senin tarzın değil. Bırak da işleri biz halledelim, sen de rahat mahkeme salonuna geri dön?"

Grant'e dik dik baktım. "Ah evet, çünkü şimdiye kadar *her şeyi çok iyi idare* ediyordun, değil mi? Kız arkadaşımın kafasındaki on dikiş, her şeyi nasıl idare ettiğin hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Siktir git," diye tısladı Grant. "Senin de o kahrolası kız arkadaşını koruduğunu görmedim dostum. Mahkemede onu aristokrat ayakkabının tabanındaki bokmuş gibi savurmandan belli. O yüzden onu korumadığım için beni suçlamaya kalkma."

"Bütün bilgilere sahip değildim," dedim dişlerimi sıkarak. "Clara'nın muhbir olduğunu bilseydim, o zaman ben..."

"Onu dinlemedin bile!" diye çıkıştı Grant. "Hata yaptığımı biliyorum. Masonlara karşı daha önce harekete geçmeliydik, ama emin olmak istedik. Mümkün olan en iyi davayı oluşturmak istedik ve bu da onları dinlerken kendilerini daha da suçlu duruma düşürme fırsatı vermek anlamına geliyordu. Ama Clara'nın zarar görmesini *asla*

istememedim . Ve eğer bana gelseydi, onu görmezden gelip uzaklaşmazdım. Yani, senin ve yargının canı cehenneme."

Öfkemi bastırdım. Grant haklıydı, ama gerçek şu ki, tüm gerçekleri biliyordu ve yine de Clara'yı koruması gerekirken korumamıştı. "Pekala, ama bu iş bugün halledilecek. Ben bu yüzden buradayım. Ve verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Grant bana sert bir bakış attı. "Bu biraz zor olabilir, Sterling."

"Ne kadar zor olursa olsun umurumda değil. Bırakın ben ve ailem olaydan sonra her şeyi yoluna koyalım. Anladın mı?" Dün babamı aramıştım ve o da Sterling ailesinin tüm nüfuzunu seferber etmişti. Tıpkı benim gibi, babam da istediğini elde etme konusunda acımasız bir herifti ve adaletsizlikten nefret ederdi. Masonlar polis memurlarını ceplerinde tuttuklarını sanıyorlarsa, bizimle kıyaslanamazlardı. Bu ülkenin hukuk sistemini yüzlerce yıldır manipüle ediyorduk. Babama her şeyi anlatmıştım ve o da benim kadar dehşete düşmüştü. Nüfuzumuzu gerçek anlamda müdahale etmek için nadiren kullanırdık, ama yine de kullanabileceğimiz bir güç vardı. Ve sevdiğim kadını korumak için bu gücü kullanırdık, bu konuda bir kez başarısız olsam bile.

Dün Clara'nın arkadaşının kazağına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamasının anısı zihnimde canlandı.

Çok cesur değilim. Her zaman korkuyorum.

Saçmalık! O kadın cesur değil miydi? Bence Doğu Londra'nın yarısından çok daha cesurdu. Hiç kimse Masonlara karşı çıkmaya cesaret edememişti. O ufak tefek kadın koca bir suç örgütünü çökertiyordu ve cesur olduğunu mu sanıyordu?

Ve onun sürekli korkmasına da lanet olsun. *Bir daha asla* korkmasına da lanet olsun. Buna izin vermeyecektim. Bu yüzden bugün Mason evindeydim, Frank Mason'ın bunu iyice anlamasını sağlamak için.

Grant, "Pekala," diye tersledi ve yumruğunu kaldırıp ön kapıya vurdu.

Son birkaç gündür Masonlar hakkında araştırma yapmıştım, bu yüzden kapıyı bize açan iri adamın adının Pinky olduğunu ve nedenini biliyordum. Kapı aralığını dolduran göbekli vücudunu incelerken dudağım büküldü.

"Ne istiyorsun lan?" diye sordu.

"Günaydın Bay Gibbons," dedi Grant, samimi bir tonda. "Bugün hepinizi tutuklamak ve bu mülkteki tüm mallara el koymak için buradayız. Bu yüzden lütfen kenara çekilirseniz, biz—"

"Ne halt ediyorsun sen!" diye bağırdı Tony Pinky Gibbons. Kapıyı yüzümüze çarpmak üzereydi ki, ayağımla kapıyı engelledim.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştik," dedim gülümseyerek, sonra geriye yaslanıp vücudumu kapıya doğru fırlattım ve tüm ağırlığımla kapıyı omzuma atarak açtım. Sağlam ahşap kapı, Pinky'nin yüzüne tatmin edici bir *tok* sesle çarptı ve Pinky sendeledikten sonra koridorda poposunun üzerine düştü. Doğruldu, takım elbisemin manşetlerini düzelttim ve sonra Pinky'nin yerde yatan bedeninin üzerinden geçerek eve doğru yürüdüm. İçeri girdiğim anda, silahlı müdahale birimi isyan teçhizatları ve silahlarıyla arkamdan içeri girdi ve diğer tüm odaları hızla güven altına almak için eve yayıldılar.

Mutfığa vardığımda, oradaki herkesi ya silah zoruyla ya da kelepçeyle götürmüşlerdi. Bayan Mason hariç, o mutfak masasında şok içinde oturuyordu.

Grant bana isyan kontrol teçhizatını da teklif etmişti ama ben reddetmiş, bunun yerine kendi zırhımı giymeyi tercih etmişim: Savile Row'dan özel dikim üç parçalı bir takım elbise.

Frank Mason, kendisini kelepçelemeye çalışan polise iterek, "Neler oluyor lan?" diye tısladı. "Siz domuzların buraya izinsiz girmeye hakkınız yok! Burası özel mülk."

"Ah, sizi temin ederim ki her türlü hakkımız var," dedim ona, etrafımızda çeşitli arbedeler ve tutuklamalar yaşanırken.

"Sen mi?" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve beni işaret etti. "Burada ne işin var *lan*?"

"Örgütünüzün tasfiyesinin benim memnuniyetim doğrultusunda gerçekleştirildiğinden emin olmak istedim."

"Defol git o ispiyoncu kaltak," diye tısladı, kendisini tutuklamaya çalışan polisten uzaklaşırken.

"Rafe?" Grant'ın sesine doğru döndüm ve o da göz teması kurmak için vizörünü kaldırdı. "Beş dakika, değil mi?"

Başımı salladım. "Beş dakika yeterli olacaktır."

Grant, mutfak masasında hâlâ şok içinde donakalmış olan Clara'nın annesine daha yumuşak bir sesle, "Bayan Mason," dedi. "İsterseniz tüm evi kontrol edene kadar benimle diğer odaya geçebilirsiniz."

"Bütün evi mi?" diye sordu Marie Mason nefes nefese. "Herkesi mi alıyorsunuz?"

"Evet, herkes."

"Ama oğlum Zach," sesi panikle yükseldi. "O değil—"

"Zach kırk sekiz saatten fazla bir süredir bu evde değil, Bayan Mason," dedim Frank'ten gözlerimi ayırmadan. "Merak etmeyin. Güvende."

"Ah, doğru," diye mırıldandı ve içimden bir tiksinti dalgası geçti. Bu kadın nasıl bir anneydi? "Ama ben... Frank? Ne yapmalıyım ben—?"

"Eşiniz bir süreliğine rahatsız olacak, Bayan Mason," dedim, gözlerimi hâlâ Frank'ten ayırmadan. "Onun talimatlarına uymayacağınız bir hayat yaşamaya alışmanızı öneririm, çünkü o artık size emir verecek durumda olmayacak."

"Anne." Hepimiz mutfak kapısına doğru baktık, Ruben Mason babasına dik dik bakıyordu. "Bitti. Artık polisi dinlemelisin, babayı değil." Elini yüzüne sürdü, tamamen yenilmiş görünüyordu. "Başından beri o manyağı dinlememeliydik. Hadi ama."

Ruben elini uzattı ve Marie yavaşça masadan kalkıp ona doğru ilerledi. Mutfaktan çıkarken Ruben bana baktı, sabit bakışlarımla karşılaştıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Yüzünde utanç ifadesi belirirken elmacık kemiklerinin üzerinde iki renkli bayrak belirdi.

"Ona göz kulak olun," dedi neredeyse fısıltıyla, sonra da diğer polis memurlarının ardından dışarı çıktı.

Mutfak kapısı kapandı ve Frank ile beni yalnız bıraktı.

Frank şaşkınlıkla sağa sola bakındı. "Bunların hepsi nereye kayboldu?"

Başımı yana eğdim. "Herkesin 'evinden defolup gitmesini' istediğini sanıyordum? Anlaşılan sözünü tutmuşlar."

Frank kaşlarını çatı. "Ne oynayacaksın dostum?"

Omuz silktim. "Tutuklanmadan önce sizinle beş dakika yalnız kalmak istedim."

"Senin gibi kendini beğenmiş bir herif benden ne istiyor?"

"Bu *kendini beğenmiş herif* oldukça mutsuz, Frank." Sesimde şimdi bir sertlik vardı. "Bu kendini beğenmiş herif, kız arkadaşının dün kafa travması nedeniyle hastaneye kaldırılmasından hiç hoşlanmadı."

Gözlerini devirdi. "Onu başından savarken hiç de kız arkadaşın gibi görünmüyordu."

"Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım." Sonraki sözleri söylerken sesim alçaldı. "Clara benim ve *kimse* benim olana zarar veremez."

"Aptal kaltak bana tencereyle vurdu! Beni öldürebilirdi!"

"Ve ne yazık ki, işte buradasınız."

"Kimle uğraştığınızı bilmiyorsunuz," diye tısladı Frank. "Bu lanet olası şehrin *sahibi* benim. *Kimse* Frank Mason'la uğraşamaz."

Tam bu noktada, bu sinir bozucu konuşmadan yeterince bıktığıma karar verdim. Clara'ya geri dönmem gerekiyordu ve yolda Branston Pickle'dan biraz daha almak için uğramam gerekecekti çünkü stoklarımız azalmıştı. Bu aşağılık herifle gerekenden daha fazla konuşmaya ihtiyacım yoktu.

Birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatırken Frank'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir elimi boynuna, diğer elimle de ceketini kavrayıp onu duvara yasladım.

"Londra'yı *sen* yönettiğini mi sanıyorsun?" dedim alçak ve tehditkar bir sesle.

"Defol git üzerimden!" diye bağırdı, tutuşuma karşı koymaya çalışarak. Buna izin vermeyecektim ve beni dinlemediği de açıktı, bu yüzden onu duvardan çekip tekrar duvara çarptım. Çarpmanın şiddeti yanımızdaki kapıyı salladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi Frank nefes nefese. "Burada patron benim."

"Saçmalama," dedim ona, sesim hâlâ alçak ve kontrollüydü. "Benim gibi aileler *yüzyıllardır bu ülkenin başında*. Bu güce kolayca ulaştığımızı mı sanıyorsun? Bir an bile senden çok daha acımasız olmadığımızı mı düşünüyorsun? Bath'ta bir köprü var, oradan geçmek için aileme bir pound ödemeniz gerekiyor. İnsanlar 1600'lerden beri o köprüden geçmek için para ödüyor. Şantaj konusunda, sen bizden fersah fersah geridesin. Polisin, yargının, hükümetin ve şantaj

yaptığım insanların desteğine sahibim. Aristokrat bir ailenin üyesini kandırmaya karar vermeden önce iki kere düşünmeliydin, aptal herif. Benim ve kız arkadaşımınla uğraşmadan önce, seni kanunların en ağır cezasıyla yargılamaya hazırdım. Şimdi sadece kanunları kullanmayacağım. *Her yerde* nüfuzum var. Ailenin gangster faaliyetleri benimkine kıyasla çocuk oyuncağı."

Onu aniden bıraktım ve boynunu ovuşturarak, nefes nefese birkaç adım öne doğru düştü.

"Polisler nerede lan?" diye sordu Frank sendeleyerek yanımdan uzaklaşırken.

Bilekliklerimi indirdim ve onu kayıtsızca takip ederken saatimi düzelttim. Adam pek çevik değildi ve hâlâ ne kadar yüksek sesle nefes nefese kaldığına bakılırsa, kardiyo egzersizine hiç aşına olmadığı belliydi.

"Ha, şimdi polisi mi istiyorsun?" diye sordum. "Polis konusunda pek istekli olmadığını sanıyordum?"

Ağır adımlarla çıkışa doğru koştu ve ben de kolayca önünü kestim.

"Şimdi, şimdi, Frank," dedim, etrafımdan dolaşmaya çalışırken yolunu keserek. "Aşırı kaba davranıyorsun. Konuşmamızı henüz bitirmedik."

"Defol git," dedi, sesinde gerçek bir korku vardı.

"Dün kızınızın tıbbi kayıtlarına erişimim olduğunu bilmenizde fayda var."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun...?"

"Maalesef, aldığı yaraların tam kapsamını ortaya koyacak vaktimiz yok. Ancak şimdilik bu takvim yılında meydana gelenleri ele almanın yeterli olduğunu düşünüyorum. En belirgin olanla başlayalım."

Frank niyetimi anladığında gözleri daha da açıldı. Kafama beceriksizce bir yumruk savurdu, ben de kolayca sıyrılıp kendi yumruğumu göğsünün yan tarafına indirdim.

"Aman Tanrım," diye inledi neredeyse yere düşerken. "Kaburgalarımı kırdın!"

"Umarım öyledir," dedim ona. "Sonuçta amaç da buydu. Clara'nın iki kemiği kırılmıştı, bu yüzden en azından aynısını yapmayı umuyorum. Nerede kalmıştım? Ha evet. Sanırım bu, aslında senin

imza hareketin." Elimle geriye doğru uzandım ve havada uçarak Frank'ın yüzünün yan tarafına tatmin edici bir çatırtıyla çarptı. "Bu darbeye göz çukurunu kırmadın ve eminim ki kemik yapının kızıninki kadar hassas değil, çünkü o senin boyunun yarısı kadar, ama umarım şanslı oluruz ve en azından kılcal bir kırıkla atlatırsın... Ah, kalk lütfen."

Darbenin etkisiyle Frank tek dizinin üzerine çökmüştü. Sendelleyerek ayağa kalktı ve benden uzaklaştı, ama ben henüz işimi bitirmemiştim. Henüz değil.

"Şimdi sıra bilekte."

Bölüm 35

İkiniz de biraz huzuru hak ediyorsunuz.

Clara

Saçlarımı atkuyruğu yapmak için toplamaya BAŞLADIM ama dikişleri çekince acıdan irkildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime, saç bandını küçük sırt çantama atıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, sonra sırt çantamı omzuma astım ve komodinin yanından uzaklaştım.

"Bayan Mason?" diye seslendi bir hemşire kapıdan ve ben hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. "Gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Bu sabah doktora gittim. Yirmi dört saat gözlem altında kaldım. Taramada herhangi bir sorun bulunmadı. Eve gidiyorum."

Gergin bir şekilde arkasına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Dinle, bence yapmamalısın..."

"Özel sağlık hizmetlerine ayıracak param yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ama bu sorun değil," dedi hemşire geniş bir gülümsemeyle. "Lord Sterling..."

"Lord Sterling'in benimle hiçbir ilgisi yok. Kendi hesabımı kendim ödeyeceğim ve hemen şimdi gidiyorum."

"Çok teşekkür ederim, ama lütfen endişelenmeyin hemşire," Rafe'in kalın sesi kapıdan geldi ve hemşirenin omuzları rahatlamayla düştü. "Gerisini ben halledeceğim."

"Elbette, Lord Sterling," dedi hemşire, tıpkı Rafe'in yanında herkesin takındığı gibi, son derece saygılı bir tavırla. Odayı terk etmeden önce bana gülümsedi ve Rafe'in yanından hızla geçti. Dışlerimi sıktım.

Odaya girerken göz teması kurarak, "Ah, bu iyi," dedi. "Her şeyiniz paketlenmiş. Bu bize zaman kazandıracak."

Ona gözlerimi kırptırdım. " *Biz diye bir şey yok, Rafe.*" Sesim ifadesizdi. Dürüst olmak gerekirse, tamamen tükenmiş hissediyordum. En iyi zamanlarda bile Rafe Sterling'in durdurulamaz gücüyle baş edemezdim, ama şimdi, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş halimde, hiç şansım yoktu. "Sen benden sorumlu değilsin."

Gözleri parladı ama hemen karşılık vermedi. Bunun yerine çenesini sıktı ve ellerini ceplerine soktu, ama parmak boğumlarındaki sıyrıkları ve morlukları görmeden önce değil. Çantamı yere bıraktım ve sanki içgüdüsel bir hareketmiş gibi, hiç düşünmeden yanına koştum.

"Ellerine ne oldu?" diye sordum, elini cebinden çıkarıp iki elimle tutarak. Elini çevirdiğimde, eklemlerinden bileğine kadar olan yaraları görünce nefesim kesildi.

Omuz silkti ve çiziklerin yanındaki deriyi okşarken beni dikkatle izledi.

"İyiym canım," dedi usulca ve gözlerim onun gözlerine kenetlendi.

Ona bu kadar yakın olmak, tam anlamıyla duygusal bir aşırı yüklenmeydi. İçine gömüldüğüm uyuşukluğu kesip attı ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Diğer eli yavaşça yüzüme uzandı ve çok, çok nazikçe saçlarımın bir kısmını alımdan geriye doğru itti. Temas elektrik gibiydi ve yüzündeki ifade, yoğunluğuyla neredeyse vahşiydi.

O anın büyüüne kapılmış ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği mutlulukla, bedenim otomatik pilottaymış gibi ona doğru salındı. Göz bebekleri büyüdü ve biraz eğildi, ama dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce elini bıraktım ve hızla iki adım geri çekildim.

Rafe'in yüzünde bir an için hayal kırıklığı belirdi, ama çenesini tekrar sıktı ve kendini tuttu. Bir şekilde, içgüdüünün bana herhangi bir geri çekilme fırsatı vermemek olduğunu anlayabiliyordum, ama kendini tutuyordu. Bir önceki günkü irkilmemi hatırladım ve yüzümün kızardığını hissettim.

Bu, Rafe ile ilişkimizin yürümemesinin bir başka nedeniydi. Ben basitçe... kırılmıştım. Tıpkı tıklar tıklar işleyen ama asla doğru zamanı göstermeyen bir saat gibi. Eğer bir daha ilişki düşünecek olsaydım, sessiz, kısa boylu, çok az kaslı ve son derece sabırlı bir adamla olmalıydı. Rafe gibi biriyle değil: alfa, aşırı erkeksi, aşırı uzun ve yapılı, doğuştan kibirli ve kim olursa olsun her odayı domine eden korkutucu bir varlığa sahip biriyle.

Kollarımı belime doladım ve göz temasını keserek pencereden dışarı baktım.

"Ellerinizi nasıl yaraladınız?" diye tekrarladım.

Uzun bir sessizlik oldu. "Hoş olmayan bir şeyle uğraşmak zorunda kaldım, ama artık bitti. Clara, seni eve götürmeye geldim."

"Daireme geri mi döneyim?"

"Hayır." Kelimeyi bana sertçe söylemedi ya da bağırmadı, ama o tek hece mutlak bir otoriteyle yankılandı. " *Evimize* geri döneceksin."

Başımı salladım. "Daireme geri dönüyorum, Rafe. Ben—"

"Sevgilim, üzgünüm. Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum ama seni dairene geri gönderemem."

" Bana *izin ver* ?"

"Artık benimle olmak istemiyorsanız anlıyorum, ama aileniz ve ortakları yargılanırken kendinizi tehlikeye *atmıyorsunuz* . Her şeyi yoluna koyana kadar önümüzdeki birkaç hafta çok riskli olacak."

Bakışlarım pencereden ona kaydı ve göz kırptım. "Her şeyi toparlayacak mısın? *Neyi* toparlayacaksın?"

Omuz silkti. "Ailen ve onların saçmalıkları."

"A-ailemin mi? Ailemle ne alakanız var? Ailemden *nefret* ediyorsunuz."

"Açıkçası, ailenizin *tamamından* nefret etmiyorum. Kardeşiniz Zach, makul bir adama benziyor ve kesinlikle suç eğilimli biri değil."

Donakaldım. "Zach'le ne zaman tanıştın?"

"Ha, biliyorsun işte. Gelip beni itip kakmıştı, tam bir pislik olduğum için bana bağıştı."

" *Ne yaptı o?*" Paniklemeye başlayınca sesim tizleşti. "O... o yapmazdı... Zach bunu yapmazdı. O nazik biridir ve—"

"Evet, oğlanın saldırı becerilerini geliştirmesi gerekiyor. Bilimde iyi olmak bir şey, ama bir adamın kendini savunabilmesi de gerekiyor. Ama bunun için zamanı gelecek. Kesinlikle beslenmesi gerekiyor, Martha muhtemelen şu anda bununla ilgileniyor. Dave buraya gelmeden önce onları okuldan aldıktan sonra, o ve Ozzie'nin şimdi evde olmaları gerekiyor."

"Okuldan mı geldi?" diye sordum güçsüzce, hâlâ biraz sersemlemiştim. "Ağabeyim okuldan geldi ve *senin* evinde mi? Ama sen Zach'i tanıyorsun bile. Nasıl olur da...?"

"Ah, Clara canım, lütfen ayak uydur," dedi usulca yanıma yaklaşırken, sırt çantamı nazikçe aldı, omzuna astı ve sonra çıkışa doğru yönlendirmek için elini belimin alt kısmına koydu. "Son üç günde çok şey yaşadığını biliyorum, ama sanırım odaklanmana ihtiyacım olacak."

"Kardeşin benimle kalıyor. Sen de öngörülebilir bir süre boyunca benimle kalacaksın. Annen alternatif bir konaklama yeri teklif edildi ama kendi evinde kalmayı tercih ediyor. Baban, kardeşin ve tüm ortakları tutuklandıktan sonra evin kontrolünü eline aldığı ve babanın parasının büyük çoğunluğu onun adına olduğu için de para sıkıntısı çekmediği için bu düzenlemeyi kabul edilebilir buldum."

"Zachary farklı bir konu. Annenle *kalmayacak* . Orada güvenliğini garanti edemem, ayrıca yeterince destekleyici bir ortam da değil. Zach'in yaklaşan sınavlarına odaklanması gerekiyor. GCSE kurulu son yaşanan karışıklıklar için istisna yapmayacak. Çalışabileceği güvenli, sessiz bir eve ihtiyacı var ve endişelenmemesi için seninle birlikte olması gerekiyor."

"Şimdi acele etmemiz gerekiyor çünkü Poppy maalesef daha önce Waitrose'dan *büyük bir parça* Branston turşusu satın aldı ve bunun sizin için kabul edilemez olduğunu biliyorum. Bu yüzden yolda bir mola vermemiz gerekiyor ve Martha'nın lazanyası için zamanında eve dönmezsek endişelenecekler."

Rafe beni odadan dışarı yönlendirirken, zihnim tüm bu yeni bilgileri tekrar tekrar değerlendiriyordu. Koridorda yürüdük, Rafe'in her zamanki gibi çekici olduğu hemşire odasının yanından geçtik ve ön taraftaki cam çift kapıdan dışarı çıktık; tabii ki Dave, park kurallarına tamamen kayıtsız bir şekilde bizi bekliyordu.

Dave kapıyı benim için açık tutarken usulca, "Merhaba canım," dedi ve ben arka koltuğa geçtim, Rafe de beni takip etti.

"Şey... merhaba," diye fısıldadım, nazik yüzüne yarım bir gülümsemeyle karşılık vererek.

"Kardeşim gerçekten seni itip bağırdı mı?" diye sordum Rafe'e, arka koltuğa yerleştikten sonra. O tanıdık, kurşun geçirmez, konforlu ortamın rahatlatıcı etkisi beni sardı.

"Evet, tam da bunu yapmalıydı," dedi Rafe gayet rahat bir tavırla. "Dürüst olmak gerekirse, o sırada kendimi yumruklamak üzereydim, bu yüzden hiç de istenmeyen bir durum değildi."

Yavaşça başımı salladım. "Burada neler olup bittiğini tam olarak anlamıyorum," diye fısıldadım, kucağımda birbirine dolanan ellerime bakarken gözlerim yanıyordu. Rafe çok yavaşça bana doğru uzandı. Büyük elleri benimkileri kavradı ve sonra nazikçe ellerimizi aramızda tutarak beni ona doğru çevirdi.

"Şimdi anlamanız gereken tek şey güvende olduğunuz," dedi yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla. "Başka bir şeye geçmeden önce bunu iyice kavrayın. Siz ve kardeşiniz çok uzun zamandır çok cesur davrandınız. İyileşirken ikiniz de biraz huzuru hak ediyorsunuz."

El ele tutuşmuş ellerimizden başımı kaldırıp yüzüne baktım ve gözyaşlarımdan biri yanağımdan aşağı süzüldü. Gözyaşlarımdan akışını izlerken çenesi kasıldı.

"Güvenli," diye fısıldadım.

"Evet, sevgilim," dedi usulca, elini elimden kaldırıp parmaklarıyla gözyaşımı nazikçe sildi.

"Pekala."

Rafe benim güvende olmamı istiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Masonların çöküşünden sorumlu olduğumu öğrenmişti ve suçluluk duyuyordu. Zach ve ben artık birer yükümlülüktük. Daha cesur olsaydım, yardımını reddederdim – Rafe'e bir yükümlülük ya da yük olmak istemiyordum. Ama başım ağrıyordu ve o kadar da cesur

değildim, gerçekten de değildim. Bu yüzden başımı salladım. Bu yüzden Rafe'in beni kollarına almasına ve eve dönüş yolculuğunun geri kalanında beni sıkıca tutmasına izin verdim. Eğer Rafe'in suçluluk duygusu, pahalı tıraş losyonunu ve kendine özgü Rafe kokusunu soluyabileceğim, güçlü kollarını etrafımda hissedebileceğim ve kulağımın altında kalbinin düzenli atışını duyabileceğim anlamına geliyorsa, o zaman buna katlanabileceğime karar verdim.

Şimdilik.

Bölüm 36

Şimdi şu kanlı sandviçini ye.

Clara

"İŞTE BİR SANDVIÇ İÇİN GEREKLİ MALZEMELER, CANIM," DEDI MARTHA. "AMA biliyorum ki her şeyin nasıl bir araya geldiği konusunda biraz titiz olabiliyorsun. Rafe, turşuyu senin sürmene izin vermeme tercih edeceğini söyledi."

Zach güldü. "Titiz mi? Daha çok takıntılı."

Mutfak taburesine oturup onlara güçsüzce gülümsedim. Birkaç dakika sonra, Zach'in çayını yaparken hâlâ beni izlediğini fark ettim.

"Zach, başımda durmana gerek yok. İyiyim."

"Şu sandviçi yiyebilir misin?" diye fısıldadı, bizi duymuyormuş gibi yapan Martha'ya gizlice bir bakış atarak. Zach'in stresli olduğunu her zaman anlardım. Yüzü gerilir ve çocukluğundan kalma sinirsel bir tik gibi hızla göz kırpmaya başladı.

"Gayet iyiyim," dedim ona. "Endişelenmene gerek yok..."

"Rafe şöyle dedi ki—"

"Aman Tanrım," diye çıktım. "Lütfen sürekli Rafe'den alıntı yapmayı bırakır mısın? Sanki o senin yeni Yoda'nmış gibi."

Zach homurdandı. "Eğer o adam senin sözlerin konusunda ne dediğini biliyorsa, bu benim suçum değil."

"Evet, Cla-Cla," diye araya girdi Ozzie mutfağa koşarken, teknik olarak evde yasak olan futbol topunu önünde tekmeliyordu. Zach ile sadece iki hafta önce tanışmış olmasına rağmen, çoktan yakın arkadaş olmuşlardı ve Zach'in bana taktığı lakabı hemen benimsemişti. "Yani, eğer *baban* peynirli ve turşulu sandviç yemeni söylediye, gerçekten yemelisin. Dediğini yapmazsan biraz huysuz olabiliyor. Oldukça otoriter."

Ozzie'ye gülümsedim. "Haklısın, baban çok otoriter."

"Bu da ne şimdi?" Rafe'in kalın sesi mutfağın öbür ucundan geldi ve başımı kaldırıp kapı aralığında belirlediğini gördüm. Artık alışkanlığı olduğu üzere, uzun paltosunu hâlâ giyyordu. Beni paltıyla görmeden çıkarmayı pek tercih etmezdi. Sinsi herif.

"Çok otoritersin baba," dedi Ozzie yardımcı bir şekilde. " *Aşırı* otoriter. İsteddiğin olmazsa bazen çok huysuz olabiliyor."

Rafe mutfağa doğru ilerlerken kaşlarını kaldırdı, Ozzie'yi kucaklayıp sarıldıktan sonra futboluna geri dönmesine izin verdi ve bana doğru gelirken Zach'e hızlıca bir sırt sıvazlaması yaptı. Sonra, alışkanlığı haline geldiği gibi, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp omzuma doğru savurdu ve şakağımdan öptü. "Kendi istediğim gibi olmasını istemekte yanlış bir şey yok," dedi saçlarımın arasına alçak bir sesle ve ben ürpermemi bastırdım.

O sesi her yerimde hissettim, saçlarımın uçlarından ta midemin derinliklerine kadar. Rafe'in ne *kadar* otoriter olabileceği ve her istediğinin kendi bildiği gibi olmasını ne kadar *çok* istediğiyle ilgili anılar zihnime doldu ve başım döndü. Ama sonra kaygı sisi tekrar üzerime çöktü ve o duygular duman gibi kayboldu.

"Sandviçini ye canım," dedi kulağıma aynı alçak sesle.

Rafe'den gelen doğrudan bir emre karşı koymak neredeyse imkansızdı. Peyniri dilimlemeye başladığımda, ödül olarak bana kısa bir yandan sarılma verdi ve sonra geri çekildi.

Rafe benimle hiçbir şeyi zorlamıyordu. Her şey hafif öpücükler, yan yana sarılmalar ve bitmek bilmeyen bir sabırdan ibaretti. Rafe ne kadar iri ve sert biri olsa da, bana gösterdiği akıl almaz incelik ve sabır o kadar inanılmaz derecede çekiciydi ki neredeyse nefes alamıyordum.

"Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin," dedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Gerçekten tekrar kaybetmeyi göze alamayacağım kadar kilo vermişim. Ama Zach önüme bir fincan çay koyarken midem bulanmaya başladı. İştahımın geri gelmesi için kendimi güvende hissetmem gerekiyordu ve ne yazık ki bu hala mümkün değildi.

Mantıksal olarak Rafe'in evinin güvenli bir yer olduğunu biliyordum, ama yine de zihnimi ve bedenimi buna ikna etmekte zorlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, yeni gerçekliğe uyum sağlamak neredeyse imkansızdı. Babamın çevresindeki hiç kimse özgür değildi. Özgürlüğe kavuşma ihtimali olanlar sadece Skinny Pete ve Ruben'di, çünkü onlar aileye karşı ifade vermeyi kabul etmişlerdi. Üçümüz de artık muhbir olmuştuk. Skinny Pete'in birkaç hafta önceki tehditlerinin ironisi gözümünden kaçmamıştı.

Babam bir gün serbest bırakılırsa, seksenli yaşlarının sonlarında olacaktır.

Çocukluğumdan beri beni korkutan her şeyin ortadan kalktığı bu yeni gerçekliği kabullenmem imkansızdı. Babam o gün hemen gözaltına alınmasa bile, kırık bir bileği, birkaç kırık kaburgası ve yüzünde bazı kırıkları olduğu için bana bir tehdit oluşturma ihtimali çok düşüktü.

Bu yaralanmaları nasıl aldığı da belli değildi. Şimdiye kadarki açıklama, "tutuklanmaya direndiği" yönündeydi.

Kırık bir bileğin ve kaburgaların ne kadar acı verici olduğunu çok iyi biliyordum.

Kesinlikle.

Tabağıma gözlerimi diktim. Doğruydum, değil mi? Kaburgalarımı ve bileğimi kırmanın, kafama aldığım darbeden kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi *biliyordum*. Yavaşça başımı kaldırıp Rafe ile göz göze geldim, o da başını yana eğmişti. Zach'e baktım ama o da Ozzie ile futbol topuyla oynuyordu, evde kesinlikle yasak olan bir şeydi bu, ama Martha buna göz yumuyor gibiydi.

"Babam tutuklandığında orada mıydın?" diye sordum Rafe'ye.

Bana o dikkatli, değerlendirci bakışlarından birini attı. Söyleyeceklerini her zamanki titizliğiyle tarttığını gösteren bir bakıştı bu.

"Buna cevap vermeyeceğim, Clara," dedi ölçülü bir tonla. Omurgamdan bir ürperti geçti ama sanki biliyormuş gibi, Rafe'in büyük eli belimin alt kısmını kavradı ve orada nazikçe dairesel hareketlerle ovdu. "Sana asla zarar gelmesine izin vermeyeceğim, sevgilim. Anlıyor musun? Bu mesajı en etkili şekilde iletmeye hazırım."

"Geldim!" diye cıvıladı Poppy mutfak kapısından, Rafe'in benim adıma *mesaj göndermesiyle* ilgili hızla akan düşüncelerimden dikkatimi dağıtarak. Bunu söylerken gözlerinde beliren bir şey, tanıdığım o havalı, kibar aristokrat kişiliğinden eser yoktu. Yakından bile alakası yoktu.

"Sonunda," diye homurdandı Rafe. "Zaten çok az zamanımız var, baba."

"Sus artık, koca aptal," dedi elini sallayarak onu savuşturdu. Ozzie'nin topu sürdüğü yere doğru koşup başını öpmeye gitti. Ozzie yerinde durmadığı için bu hiç de kolay bir iş değildi. Zach'e kocaman bir gülümsemeyle baktı, Zach ise kızardı ve Ozzie'nin pasını kaçırmak için topun yüzüncü kez mutfak dolaplarına çarpmasına neden oldu.

Poppy, Rafe'in yanaklarına birkaç şaplak attıktan sonra parmak uçlarına yükselerek yanağından öptü ve "Hâlâ bol vaktin var," dedi. "Hem zaten, sen gitmeden önce Clara'nın sandviçini yemesi gerekiyor." Bana da yanağımdan kocaman, yüksek sesli bir öpücük verdi ve gözlüklerim kayınca düzeltti.

İçimden bir ah çektim. Herkes benim yemek yememle o kadar meşguldü ki. Sınır bozucu olsa da, aslında kendimi daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliydim; henüz çay içmemiş ya da sandviçimden bir parça yememiştim. Hayır, bu Poppy etkisiydi. Onun hakkında bunu fark etmişim. Ortamı neşelendirmenin bir yolu vardı. Neredeyse esrarengizdi, sanki herhangi bir odanın havasını kontrol edebiliyordu.

Ona hafifçe gülümsedim ve tekrar Rafe'e baktım.

"Nege geç kalacaksın?" diye sordum.

"Zach'in lise son sınıf tanıtım gününe *gidiyoruz*," diye yanıtladı.

"Ah, kahretsin. Çok özür dilerim, Zach," dedim dehşet içinde. "Tamamen unuttum." Üzerime çöken bu uyuşukluk, önemli her şeyi unutturuyordu. Yüzümdeki şişlik inmişti ama morluklar hala

belirgindi, aynı şekilde beyin sarsıntısından kaynaklanan baş ağrıları ve zihin bulanıklığı da. Bunlar, bir türlü atamadığım yaygın korkuyla birleşince, sanki her zaman sadece yarım yamalak oradaymışım gibi, beni uyuşuk hale getiriyordu.

"Cla-Cla, artık bebek değilim," dedi Zach bana. "Her şeyi bana hatırlatmanıza gerek yok. Sizin benimle gelmenize bile gerek yok. Aptalca bir açık akşam etkinliğini kendi başıma halledebilirim."

"Elbette seninle geleceğim, sevgilim," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Hastaneden eve döndüğümünden beri ilk kez evden çıkacaktım. Bu düşünce beni biraz hasta hissettirdi.

Ama Zach'in tek başına gitmekten nefret edeceğini biliyordum. A-level ders seçimleri konusunda gerçekten endişeliydi ve otorite sahibi herhangi biriyle etkileşim kurmaktan kesinlikle nefret ediyordu. Zach o kadar utangaçtı ki, kendi içine kapanıp mırıldanmaya meyilliydi. Bu durum sinir bozucuydu çünkü böyle devam ederse mülakatlarda zorlanacağını biliyordum. Ama lise tanıtım gününe tek başına, öğretmenlerle hangi dersleri alması gerektiği konusunda, hiçbir destek olmadan konuşmak Zach'in rahatlık alanının çok dışındaydı.

"Ama acele etsek iyi olur," dedim. "Okul buradan birkaç otobüs yolculuğu uzaklıkta olmalı." Sandviçimi geriye ittim, tabureden kalkmak üzereydim ki Rafe yolumu kesti.

Sabrı tükenmeye başlayan adam, "Şu lanet olası sandviçini ye!" diye sertçe söyledi.

"Baba!" diye bağırdı Ozzie. "Bayan Clara seni kötü söz söylediğin için fırtına bulutuna koyacak!"

"Özür dilerim dostum," dedi Rafe, gözlerini benden ayırmadan.

"Ve onunla konuşurken daha sessiz ve sakın ol," diye emredici bir şekilde devam etti Ozzie ve ben de gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Rafe kısa bir an tavana baktıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Anladım," diye karşılık verdi oğluna. "Sandviçini ye Clara. *Lütfen*."

"Bu daha iyi, babacım."

"Bolca zamanımız var. Dave bizi götürecektir. Otobüse binmeyeceğim Clara. Toplu taşımayı en son ne zaman kullandım... Tanrım, Poppy, biz *hiç* toplu taşıma kullandık mı?"

"Sanmıyorum Rafey," dedi Poppy, en üst raftaki bisküvi kutusunu almak için parmak uçlarına kalkarken. "Hiç aklım çelinmedi diyebilirim. Belki de yoğun saatlerde metroda, çünkü o saatlerde Piccadilly'den geçen trafik cehennem gibi oluyor, ama onun dışında hayır."

"A-ama sen bizimle gelmiyorsun," diye fısıldadım.

"Neden olmasın ki?" dedi Rafe.

Şaşkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü bu lise son sınıf tanıtım günü. Neden geliyorsun ki? Zach senin..."

"Lanet olsun, Clara," diye çıkıştı Rafe ve ben irkildim. Gözlerini yavaşça kapattı ve çenesini sıktı, ağzından derin bir nefes alıp burnundan verdi. Tekrar konuştuğunda, ses tonunu bilerek yumuşattı. "Özür dilerim, sana çıkışmak istemedim. Ama *lütfen* sen ve Zach'in ne olmadığınızı söylemeyi bırakır mısınız ? Burada yaşıyorsunuz—"

"Şimdilik," diye araya girdim. " *Şimdilik* burada yaşıyoruz."

Çenesi tekrar kasıldı ve yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi. Tekrar konuştuğunda, hâlâ nazik olmaya çalıştığı belliydi, ama bunu dişlerini sıkarak yapıyordu.

"Şu anda burada yaşıyorsun. Ve Zach'i *seviyorum* . Onun tanıtım gününe geleceğim. A-level seçeneklerini zaten araştırdım."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Neyin var sende?"

"Clara, onun A-level ders seçenekleri," dedi sabırlı bir ses tonuyla. "Biliyorsun, veterinerlik okumak istiyor diye sadece fen bilimleriyle sınırlı kalmak zorunda değil. İngiliz edebiyatı da alabilir. Tamamen imkansız değil. Yani, birçok üniversite var ki—"

"Zach'in A-level ders seçeneklerini araştırdın mı?" diye şaşkınlıkla sordum.

Bu noktada Rafe'in artık yeter dediği açıktı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni taburemde döndürdü, elleri taburenin kollarının iki yanına yerleşerek beni köşeye sıkıştırdı.

"Baba," diye seslendi, göz temasını kesmeden. "Ozzie'yi oturma odasına götür, okumaya başlasın. Zach, eşyalarını topla dostum, kapıda buluşalım, olur mu? Martha, bu gece için teşekkürler, ama gidebilirsin."

Rafe bir emir verdiğinde, her zamanki gibi herkes onun dediğini yapardı, ta ki sadece ikimiz kalana kadar.

"Clara," dedi yumuşak bir sesle, şimdi daha da yaklaşarak. O kadar yakındım ki, pahalı tıraş losyonunun ve saf Rafe'in temiz, erkeksi kokusunu alabiliyordum. O kadar yakındım ki, mavi gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyordum. "Yavaş ilerliyorum. Ne kadar sürerse sürsün, senin hızına ayak uyduracağım. Seni zorlamayacağım bebeğim. Ama Zach söz konusu olduğunda, bana yardım etmene izin vermelisin. Bu aşamada doğru seçenekleri seçmesi onun için çok önemli. Bunun önünde durmana izin veremem. Benden emin olmadığını biliyorum ve benden şüphe etmek için çok iyi sebeplerin var. Çekingenliğini tamamen anlıyorum. Ama onun geleceğine *şimdi* karar verilmesi gerekiyor ve ben yardım etmek için buradayım. Sen ve Zach hayatımda olacaksınız. Buna inanmadığını biliyorum. Bunu kabullenmenin zaman alacağını biliyorum. Ama bugün programa uyman gerekiyor. Çünkü bebeğim, bu şimdi oluyor."

"Pekala," diye fısıldadım, bana iki kez "bebeğim" demesinin şokunu hala atlatamamıştım.

Rahatlamış bir nefes verdi ve sonra yavaşça yüzüme doğru uzandı. Ben irkilmemeyi başardığımda, bronzlaşmış teni ve sakalı üzerinde bembeyaz dişleriyle gülümsedi.

"Tamam," diye fısıldadı karşılık olarak, dudaklarını benimkine hafifçe değdirerek hafif bir öpücük kondurmadan önce. Bu şok edici gelişmeye tepki veremedenden geri çekildi ve memnun bir ifadeyle bana baktı. "Şimdi şu lanet olası sandviçini ye."

Bölüm 37

Kapanış

Rafe

"ABİN SENİ GÖRMEK İSTEDİ," DEDİM, TEPKİSİNİ ANLAMAK İÇİN YÜZÜNE dikkatlice bakarak. Gözlerindeki ifade yavaş yavaş kayboluyordu, ama korku her zaman belirgindi.

Lise son sınıf tanıtım gecesinden bir gün sonraydı ve etkinlik şaşırtıcı derecede iyi geçmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Clara'yı bir kez olsun evden dışarı çıkarmak için bir bahane olduğu için tanıtım gecesine sevinmişim. Hastaneden taburcu olduktan sonraki son iki haftadır çok fazla içine kapanmıştı ve endişelenmeye başlamıştım.

Kardeşi, Poppy ve Ozzie'nin onu kendine getirmek için burada olmaları işe yaradı ama gerçekten de kendinde olmadığını anlayabiliyordum. Kıyafetleri çoğu zaman ters giyilmişti. Sadece tayt ve kocaman kazaklar giyiyordu, hepsi de her zamanki siyah veya gri renklerdeydi ve çoktan kesilmesi gereken perçeminin altına saklanıyordu.

Onun güzel gözlerini görmeyi neredeyse umutsuzca istiyordum. Bazen, sırf gözlerine bakabilmek için saçlarını yüzünden hafifçe geriye itme isteğine bile yenik düşüyordum. Başka zamanlarda ise hafif bir öpücük bile deniyordum. Ve bunu yaptığımda, çoğu zaman o

boşluğun içinden Clara'nın bir anlık görüntüsünü görüyordum. Bir tanıma kıvılcımı. Sonra tekrar hiçliğe geri dönüyordu.

Ona alan tanıdım ama tamamen geri çekilmesine izin vermedim. Akşamları hep birlikte film izlediğimizde, kanepede yanıma oturmasını sağladım ve onu kendime doğru çekerdim.

İlk denediğimde bir an için gerildi, ama saçlarına "Sakin ol" diye mırıldandım ve kollarımı sıkıca etrafına sardım, sonunda bana doğru gevşedi. Birkaç dakika içinde uyuyakaldı ve ben de nazıkçe gözlüklerini çıkardım. Aksi takdirde pek uyuyamadığını düşündüğüm için, filmin sonunda Ozzie de dahil olmak üzere herkesin çok sessiz olmasını sağladım ki onu uyandırmasınlar ve ben kanepede uzanırken Clara da yanımda uyuyacak şekilde pozisyon ayarladım.

O gece ben de pek uyuyamadım. Bunun yerine, gündüz takındığı endişeli ifadenin tam tersi olan Clara'nın yüzündeki huzurlu ifadeyi izledim.

Dün akşamki tanıtım etkinliğine vardığımızda, Zach'in öğretmenlerinin hepsinin Clara'yı çok iyi tanıdığı açıktı. Zach, veli-öğretmen görüşmelerine Clara'nın geldiğini söylemiş olsa da, bu beni yine de şaşırttı. Ama sonra anladım ki, Marie Mason, Zach küçükken ebeveynlikten tamamen çekilmişti. Clara ve Zach'in tamamen mahvolmamış olmaları küçük bir mucizeydi.

Zach zaten terapiye başlamıştı, ancak Clara kardeşinin tedavisini organize etmemi ve ödememi kabul etse de, aynı şeyi kendisi için yapmama hâlâ direniyordu, bu da beni son derece sinirlendiriyordu. Travma sonrası stres bozukluğunun seviyesi göz önüne alındığında, profesyonel yardım almaktan başka çare yoktu. Harley Street'te mükemmel bir psikolog bulmuştum bile, ama Clara şimdiye kadar tamamen reddetmişti. Tanrı aşkına, hâlâ o lanet hastane odasının parasını geri ödemekten bahsediyordu.

"Hangi kardeş?" diye fısıldadı ve ben de tam bir aptal olduğum için kendime lanet ettim.

"Ruben," diye onu rahatlattım. "Freddie seninle konuşmak isteseydi, konuyu hiç açmazdım bile."

Bana kardeşlerinden, babasından ve çocukluğundan bahsetmişti. Frank Mason'ı tekrar dövebilseydim, yapardım. Kardeşlere gelince, Freddie açıkça Frank'le aynı kumaştandı, ancak Ruben, şiddete

meyilli ve Mason suç faaliyetlerine karışmış olmasına rağmen, Clara ve Zach söz konusu olduğunda şaşırtıcı derecede koruyucu görünüyordu.

"Ne istiyor?" diye sordu. Koltukta büzülmüş bir halde oturuyordu. Gözlüklerinin arkasından endişeli bakışları bana dikildi. Sehpanın üzerindeki Branston turşu kavanozuna baktım ve neredeyse gülümsedim. Bu iyi bir işaretti. O anlamsız televizyon izlerken oturma odamda kavanozdan direkt Branston turşusu yemek, gerçekten çok iyi bir işaretti.

Birkaç gün Clara'yı odasında kontrol ettiğimde, pencereden dışarıya, hiçbir şeye bakmadan öylece duruyordu. Ona yemek yemesini hatırlatmak zorunda kalmıştım ve ne kadar uyuduğundan emin değildim. Her yüksek seste irkiliyordu ve hâlâ her zaman göz önünde saklanmaya çalışıyor gibiydi, ancak bugün onda bir farklılık vardı. Pembe bir tişört giydiğini fark edince başımı yana eğdim.

Clara'yı daha önce hiç koyu renkler dışında bir şey giyerken görmediğimi sanıyordum. Ama Poppy'nin geçen gün Clara için bir sürü kıyafet getirdiğini biliyordum. Gardırobunun "temizlenmeye ihtiyacı olduğunu" ve "bu eski şeyleri hayır kurumuna götürmekle uğraşmak istemediğini" iddia ediyordu. Ablamın kıyafetlerini biliyordum ve o kıyafetlerin çoğunun üzerinde hala etiketleri vardı. Bütün o kıyafetleri özellikle Clara için seçmişti. Poppy'nin iyi olduğu bir şey varsa o da alışverişti. Ve Clara'nın burada daha fazla kıyafete ihtiyacı vardı. George adlı akvaryum balığı dışında, dairesinden hiçbir şey çıkarmayı hâlâ reddediyordu; George tüm bu olaylar boyunca burada kalmış ve Ozzie tarafından özenle bakılmıştı.

Clara dudaklarını dişlerinin arasına alıp ısırırdı. Konuşmaya hazır olana kadar bekledim. Durum iyileşiyordu ama Clara'nın yanıtları bazen hâlâ yavaştı, sanki korkuları onu çok fazla ezdiği için etrafındaki dünyayı algılayamıyordu.

"Zach'in onu görmesini istemiyorum," dedi, her zamanki gibi kendisinden başka herkesi düşünerek. "Onu üzebilir."

İçimden bir ah çektim. Zach terapiye gidiyordu, iştahı yerindeydi, Ozzie ve ailemin geri kalanıyla arası iyiydi ve huzur içinde ders çalışabileceği bir yerde yaşadığı için çok mutluydu. Clara Zach için endişeleniyordu, ama bence asıl endişe kaynağı Clara'ydı.

Hayır, sadece sizi görmek istedi.

Başını salladı. "Tamam."

"Peki, gitmek istiyor musun?"

"Onun orada olmasının sebebi benim. Eğer o istiyorsa, onu ziyaret etmeliyim."

"Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin," dedim dişlerimi sıkarak. Ruben'den gelen talep geldiğinde, Clara'ya söyleyip söylememeyi bile düşünmüştüm. Ama danıştığım travma sonrası stres bozukluğu terapisti, Clara kendini güvende hissettiği sürece, onu görmenin ona bir nebze olsun rahatlama sağlayabileceğini söylemişti.

"Benimle gelir misin..." diye sözünü kesti, kucağına bakıp hırkasının kollarıyla oynadı. Tekrar konuştuğunda ise neredeyse fısıltı gibiydi. "Benimle gelir misin?"

İç çektim ve dikkatlice, yavaş ve sakın hareketlerle, kahverengi gözleriyle beni izlerken yanına, kanepeye oturdum. Eskiden, sehpanın üzerinden atlayıp onu kollarıma alıp kendime sıkıca sarılırdım, ama şimdi bu iyi bir fikir değildi. Bir hayal kırıklığı ve kendinden nefret dalgası tekrar beni sardı. Eğer biraz daha az kibirli, kendini beğenmiş bir herif olsaydım, Clara babası tarafından tekrar incitilmezdi ve muhtemelen şimdi ani hareketlerden irkilmezdi. Sabahları çöpçülerin yüksek seslerinden irkilmezdi.

Yanına oturduğumda, bacağım onun bacağına hafifçe değiyordu, "Clara," dedim usulca. İstemeyerek de olsa kucağından başını kaldırıp gözlerime baktı; nefret ettiğim o kahrolası tedirginlik hâlâ gözlerindeydi. "Seni asla tek başına Wandsworth Hapishanesine göndermem. Anladın mı?"

"İzin verir misin?" dedi, gözlerindeki ateşin bir kısmı geri gelmişti. Neredeyse gülümsedim.

Hadi ama Clara , diye yalvardım içimden. İşte bu kadar bebeğim. Söyle bana, ukala ve her şeyi bilen bir herifmişim.

Tarihte bir kadının bana çıkışmasını zihnen dileyen tek erkek ben olmalıyım herhalde. Ama sonra ateş söndü ve o tekrar içine kapanırken boşluk geri geldi ve ben de içimden bir iç çekişi bastırdım. Sonra Clara beni çok şaşırttı.

"Babamı da görmek istiyorum," dedi, sakın sesi şimdi çelik gibi bir tona bürünmüştü.

Kaşlarımı çattım. "Clara, bence öyle değil..."

"Onu görmeye gidiyorum, Rafe," dedi bana, mahkeme salonundan önce olduğundan beri ilk kez adımı kullanarak. Yanaklarının rengi şimdi daha da kızarmıştı. Aşağı baktığımda ellerinin o kadar sıkı yumruklar halinde olduğunu gördüm ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Bu ona pahalıya mal oluyordu. Bu şekilde konuşmak Clara'yı dehşete düşürüyordu. Harika, benden istediği ilk şey, ona vermek istemediğim bir şey.

"Clara, travma geçirdin. O kahrolası herifi görmek..." Sözümü kestim ve elimi yüzüme sürdüm. Sesim yükseliyordu ve Clara'ya bağırarak istediğim son şeydi. Ama onun o sadist herifle aynı havayı soluması düşüncesi dayanılmazdı. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldım, öfkeyi sesime yansıtmamaya çalıştım. "Bu iyi bir fikir değil, canım."

Gözlerime tekrar baktı, gözlerindeki o ateş geri gelmişti. Eğer o lanet olası babasını görmek konusunda benimle tartışmasaydı çok mutlu olurum.

"Babam bana zarar verdikten sonra onu ilk kez görmüyorum," dedi ve göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes almak neredeyse imkansızdı. "Ama bu sefer, sen orada olacaksın. Ve hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Elimle yüzümü silerken derin bir nefes verdim.

Ama sonra aklımda bir plan oluştu ve bir şeyler yerine oturdu.

Terapist bana, kapanışın iyi geldiğini söyledi.

Bunu başarabilirim.

Bölüm 38

İşimiz bitti.

Clara

HMP Wandsworth'ün bekleme salonunda otururken Rafe'in büyük, sıcak eli elimi kavradığında İRKİLDİM , sonra da sinirle dişlerimi sıktım. Çok gergindim. İrkildiğimi fark etti ve elinin hareket etmeye başladığını hissettim, ama o elini çekmeden önce yakaladım. Rafe'i böyle kullanmamam gerektiğini, ona yaslanmamam gerektiğini biliyordum. Suçluluk duygusundan faydalandığımı biliyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi kulağıma yakın, alçak sesle. "Hemen şimdi gidebiliriz."

Çarpıcı bir nefes aldım, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Hapishane tam da hayal ettiğim kadar baskıcıydı: yüksek tuğla duvarlar, metal dedektörleri, asık suratlı gardiyanlar ve yüzlerce erkeğin dar alanlarda birlikte yaşamasının yarattığı kokuyu bastıramayan belirgin bir endüstriyel temizleyici kokusu.

Vardığımızda, Rafe, sanki ceplerinin boşaltılmasına ve vücudunun taranmasına razı olmak bir zorunluluk değil de, nezaketle kabul ettiği bir tercihmiş gibi, yalnızca aristokratların sahip olabileceği türden bir özgüvenle güvenlik kontrolünden geçti. Özellikle kısıtlama ve kontrol için tasarlanmış bu yerde bile, Rafe Sterling bir şekilde binanın sahibiymiş gibi görünmeyi başardı.

Aynı şey benim için söylenemezdi. Biyometrik doğrulama sırasında ellerim o kadar çok titredi ki, görevli parmak izlerimi üç kez taramak zorunda kaldı. Tüm deneyim neredeyse dayanılmazdı – ağır kapıların çınlaması, mağara benzeri mekanlarda yankılanan sesler, güvenlik görevlilerinin tetikteki bakışları. Çok bunaltıcıydı.

"İyiym," diye fısıldadım Rafe'e, gözlerim karşımızdaki kurumsal yeşil duvara sabitlenmişti.

Rafe'in çenesi kasıldı, yan tarafında bir kas seğirdi. "İyi olmadığın halde bana iyi olduğunu söylemenden gerçekten çok sıkıldım."

İçgüdüsel olarak özür dileme isteğimi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Rafe iç çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve ben şok içinde ona baktım. "Aptalca bir şey yaptım."

Sonra, ürkütücü ortama ve aşırı gerginliğime rağmen, hafifçe kıkırdadım. Rafe şaşkınlıkla başını çevirip bana baktı, sonra yüzünde memnun bir gülümseme belirdi ve elimi sıktı. Konuşmak için ağzını açtı ama bir zil sesi duyuldu ve ben tekrar irkildim. Yukarıdaki hoparlörlerden cızırtılı bir sesle "Ziyaret oturumu on dakika içinde başlıyor. Tüm ziyaretçiler ana salona gelsin." anonsu yapıldı.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," dedi Rafe, ama zaten ayağa kalkmıştı ve elimden hafifçe çekerek beni ayağa kaldırdı.

"Bütün süre boyunca orada olacak mısın?" diye sordum, sesimdeki umutsuzluktan nefret ederek.

Rafe bana bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Seni gözümden ayırmayacağım, sevgilim. Yeterince sıkıldığın an, gideceğiz."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım.

Diğer ziyaretçileri takip ederek bir dizi güvenlik kapısından geçtik ve her birinin iki yanında birer sandalye bulunan küçük masalarla dolu büyük bir odaya girdik. Muhafızlar duvarlar boyunca düzenli aralıklarla, kolları kavuşturmuş, ifadesiz bir şekilde duruyorlardı. Bir başka girişten ise aynı gri eşofmanları giymiş mahkumlar getiriliyor, gözleri ziyaretçilerini aramak için odayı tarıyordu.

Ruben'i hemen fark ettim. 1.90 boyunda, geniş omuzlu ve babamızın heybetli duruşuna sahip olduğu için onu görmemek imkansızdı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzünde beliren rahatlamayı görünce şok oldum.

Masaya yaklaşırken Rafe'in eli belimin alt kısmına yerleşti, varlığının sessiz bir hatırlatıcısıydı. Ruben'e vardığımızda, kardeşim garip bir şekilde duruyordu, ifadesi artık belirsizdi. Bu çok rahatsız ediciydi. Ağabeylerimi veya babamı çok nadiren son derece kendinden emin olmayan bir halde görmüştüm.

"Hey, Küçük Köstebek," dedi yumuşak bir sesle, ses tonunda hiçbir suçlama yoktu. Ona şaşkınlıkla baktım.

"Merhaba," diye yanıtladım, otururken sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti. Rafe yanıma oturdu, vücudu beni kardeşimden kısmen koruyacak şekilde sandalyeyi hafifçe yana eğdi. Eli masanın altında elimi buldu.

Ruben'in gözleri Rafe'e kaydı. "Pekala dostum," diye mırıldandı. Bařka bir evrende miydim? Ruben'in bana ve Rafe'e karşı dűřmanlıđı neredeydi?

Rafe gergin bir sesle, "Mason," dedi.

Ruben, hâlâ Rafe'e bakarak, "Ne yaptığını biliyorum," dedi. "Ve şunu bilmeni istiyorum ki, bunun için sana hiçbir kırgınlığım yok. Bunu yıllar önce kendim yapmalıydım."

Alt metni anlamadığım için kaşlarımlı çattım. Rafe ise Ruben'in ima ettiği şeyi ne doğruladı ne de reddetti, sadece başını hafifçe eğdi.

"Nasılsınız?" diye sordum, konuyu değiştirerek. Bu şartlar altında saçma bir soruydu, ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Ruben kısa, mizahsız bir kahkaha attı. "Beklediğiniz gibi." Etrafı işaret etti. "Burası Wandsworth, tatil kampı değil. Ama idare ederim." Durakladı, yüzümü inceledi. "Daha da kilo vermişsin."

Omuz silktim. "İyi." "

Rafe elimi sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Zach iyi mi?"

"O güvende," diye yanıtladı Rafe ben daha cevap vermeden. "Bizimle yaşıyor."

Ruben'in gözleri hafifçe irileşti. "Zach senin evinde mi?" Başımı sallayınca, gözle görölür şekilde rahatladı. "Bu... iyi. Bu iyi."

Aramızda garip bir sessizlik oldu. Sonunda, isteğini aldığımızdan beri aklımlı kurcalayan soruyu sorarak sessizliği bozdum: "Neden beni görmek istedin, Ruben?"

Bir an gözlerini kaçırdı, sonra boğazını temizledi ve tekrar bana baktı. "Bilmeni istiyorum, denedim," dedi sesi artık kırık bir tonda. "Seni ve Zach'i korumaya çalıştım. Ben—"

"Başarısız oldun," dedi Rafe sözünü keserek. Ruben'in gözleri parladı ve eski Ruben'i gördüm. Saygısızlığa tahammül etmeyen, sadece bakışıyla adamları korkudan altlarına iştebilen o korkunç herif. Sonra ellerini yüzüne sürdü ve o ifade silindi, yerini alışılmadık, yenilmiş bir ifade aldı.

"O kadar kolay değildi," diye homurdandı. "Ben o boktan ortamın içine doğdum. Anlamaya başladığım andan itibaren onunla yaşadım, nefes aldım. Beni asla korumayan bir annem vardı ve—"

"Ben de bunun içine doğdum," diye çıktım. "Ben de oradaydım."

"Ama beni ikna etmiştiniz." Sesi şimdi yükselmişti ve sandalyesinden biraz doğrulmuştu. Bir gardiyan bize doğru birkaç adım attı, ama Ruben tekrar yerine oturdu ve Rafe gardiyanı uzaklaştırdı. "Beni ikna etmiştiniz," dedi tekrar. Sesi şimdi daha alçak ama kararlıydı.

"Anlamıyorum—"

"Doğduğunda çok küçüktün." Sesi artık kısıktı. "Çok, çok küçüktün. Çok savunmasızdın. Zach de öyle. Bana olanların sana da olmasına izin veremezdim. Her zaman başaramadığımı biliyorum, ama babamı ve Freddie'yi savuşturdum. Onların dikkatini dağıttım, şiddetlerini başka yöne çevirdim, en azından denedim."

Yanağımdaki henüz geçmemiş morluğa baktı ve irkildi. "Daha çok çabalayabilirdim," diye fısıldadı.

Ardından uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada bazı anılar zihnime geri geldi: Ruben'in Noel'de bana ve Zach'e hediyeler alması, Ruben'in Zach bebekken bezini değiştirmeme yardım etmesi, evden ayrıldıktan sonra Ruben'in beni eve birden fazla kez sokmaması, bazen o vahşi bakışlarıyla bana "defol git" demesi. Bu onun beni koruma şekliydi; beni aileden ayrı tutmak, beni korumasının tek yoluydu.

Sonra daha bulanık anılar aklıma geldi: beş yaşındayken düşmüş ve dizimi sıyırmış halim, Ruben'in beni yerden kaldırıp kucaklaması, gözlüklerimi düzeltmesi ve küçük sıyrığa yara bandı yapıştırması, bana cesur küçük köstebek demesi. Sonra babamın öfkeli sesi:

"Onu bu kadar üzmeyi bırakın. Biraz daha güçlü olması gerekiyor."

"Ruben, şu veletin ekipmanlardan uzak durmasını sağla artık!"

Öne eğildim ve elimi masanın üzerindeki kardeşimin elinin üzerine koydum. İrkilerek gözlerini bana dikti. Şaşkınlıkla, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. "Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedim kısık bir sesle. "Denemeye çalıştın."

"Daha cesur olmalıydım," diye çıkıştı. "Senin yaptığın şey..." Bir kez başını salladı. "İşte bu cesaret. Sen, Küçük Köstebek, hepimizden daha cesursun, o lanet olası haydutlardan."

"Reuben I—"

"Ona sen göz kulak olacaksın," diye sözümü kesti Ruben, şimdi Rafe'e bakarak. Bu bir soru değildi; bir emirdi, ama içinden geçen çaresizlik izini duyabiliyordum. Ruben endişeliydi ve çaresizdi. "Ve Zach. Onları sen koruyacaksın."

"Her zaman," dedi Rafe kararlı bir şekilde.

Rafe

Ruben Mason benim güvencemi hak etmemişti. Belki küçük kardeşlerini korumaya çalışmıştı, ama daha fazlasını yapabiliirdi. Bana emir verdiğinde neredeyse ona defolup gitmesini söyleyecektim, ama gözlerindeki kırık bakış beni durdurdu. Frank Mason, çocuklarının hepsine farklı şekillerde zarar vermişti.

Diğer ziyaretçilerle birlikte dışarı çıkarken, Clara'nın elini tekrar tuttum ve o da sanki bir can simidiymiş gibi elimi sıkıca kavradı. İçimi bir endişe dalgası sardı. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

"Clara," dedim usulca, onu yavaşça durdurup diğer ziyaretçilerin yanımızdan geçmesine izin verirken. "Bugünlük bu kadar yeterli değil mi sence? Birkaç ay sonra tekrar gelmek istersen, o zaman—"

Başını salladı, gözlerindeki o ateş yeniden parlıyordu. "Hayır. Bunu yapmam gerekiyor, Rafe."

Tanrı şahit, ne kadar cesurdu. Vücudundaki sinirsel titremeleri hissedebiliyordum, yüzünün ne kadar solgun olduğunu görebiliyordum, ama çenesi inatçı bir açıyla kalkıktı, ağzı sert, kararlı

bir çizgi halindeydi. Clara Mason babasını görmeden buradan ayrılmayacaktı. İçimden bir ah çektim.

"Lord Sterling?" diye sordu bir muhafız bize yaklaşırken.

"Oda hazır mı?" diye sordum, bunun olacağından emindim ama her şeyin benim istediğim gibi olacağı için de rahatlamıştım.

Başını salladı. "İstenildiği gibi."

"Önden buyurun," diye sertçe söyledim ve o bizi kalabalığın ters yönüne doğru götürürken onu takip ettik. Uzun bir koridora çıktık ve sonra sıradan bir kapının önünde durduk.

Polis memuru kapıyı açtı ve içeride bir masa ve üç sandalyenin bulunduğu küçük, sade bir oda ortaya çıktı.

"Şu anda içeri getiriliyor," dedi. "Sistemler önümüzdeki on beş dakika boyunca çevrimdışı. Ben dışarıda olacağım. İşiniz bittiğinde kapıyı çalın."

"Çevrimdışı mı?" diye fısıldadı Clara. Polis memuru odadan çıkarken diğer elini tuttum ve yüzünü bana çevirdim.

"Emin misin?" diye sordum. Yüzünde kısa bir an tereddüt belirdi, sonra o ateş yeniden alevlendi.

"Eminim."

İçimde kötü bir his uyandı, ama Clara'yı bu kanlı yerden uzaklaştırmadan önce odanın karşı tarafındaki kapı açıldı. İki muhafız içeri girdi, Frank Mason'ı aralarında taşıyarak.

Clara'yı görünce gözleri irileşti, sonra bana bakınca kısıldı. Yüzündeki morluklar solgun sarı-yeşil bir renge bürünmüştü ama sol kolu hala alçıdaydı. Hapishane kıyafetleri içinde, pahalı saati ve mühür yüzüğü olmadan, bir şekilde daha küçük, zayıf görünüyordu.

"Bu da ne?" diye sordu, gardiyanlara öfkeyle bakarak. "Bana bunun benim davamla ilgili olduğu söylendi."

"Bizi yalnız bırakın," dedim onlara. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar.

Frank'in yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Burada bile malikanenin efendisi gibi davranmak mı? Sistemi cebinizde taşımak ne güzel olsa gerek."

"Otur aşağı, Frank," dedim sesim buz gibi soğuktu.

"Kimden emir almam—"

Frank'in tepki vermesine fırsat vermeden çok hızlı hareket ettim, ileri atıldım, yakasından yakaladım ve onu sandalyeye o kadar sertçe ittim ki sandalye birkaç santim geriye kaydı.

"Dedim ki," diye tekrarladım, yüzüm onun yüzüne birkaç santim kala eğilerek, "otur."

Gözleri benimle Clara arasında gidip gelirken yüzünde gerçek bir korku belirdi. Tasmaını bıraktım ve onun yanına geri döndüm.

"Bu muhbir burada ne yapıyor?" diye sordu, çenesini bana doğru sallayarak.

"Frank, sen tam bir pislisin—"

"Sana kazanmayı söylemeye geldim," dedi Clara sözümü keserek ve beni tamamen şok ederek.

"Kendinle gurur duyuyorsun, öyle mi?" diye alay etti Frank. "Sen ve zavallı kardeşin. Her zaman güçsüz oldunuz; ikiniz de birer utanç kaynağısınız."

"Oysa hapiste olanlar biz değiliz."

"Senin sayende burada olurdum, seni kahrolası ispiyoncu!" diye bağırdı. "Şimdi mutlu musun? Baban ve kardeşlerin hapse girdi. Annen yalnız. Buradan çıktığımda ben de—"

"Yeter artık!" diye bağırdı Clara, elini önündeki masaya sertçe vurarak. Frank, gürültünün odayı yırtmasıyla irkildi. Öfkeli kızına bakarken yüzü bembeyaz oldu. "Buradan *asla* çıkamayacaksın. Asla. Ya burada çürüyeceksin ya da öldürüleceksin, ikisi de benim için sorun değil, ama bir daha asla özgür bir adam olamayacaksın. Yani, ben kazandım. Seni alt ettim. İspiyonculuk yaptım ve evet, kendimle gurur *duyuyorum*."

Frank ona bakarken gözlerini kırıştırdı, yüzü kızarmış, burun delikleri genişlemişti.

Birkaç dakika geçtikten sonra Clara, "Benim işim burada bitti," dedi. "Söylemem gerekenleri söyledim."

"Henüz işimiz bitmedi," dedim Frank'e odaklanarak. "Hâlâ beş dakikamız var."

Frank yutkunurken kızarmış yüzünün rengi soldu, gözleri gardiyanların çıktığı kapıya kaydı. "Ne saçmalıyorsunuz, beş dakika mı?" diye tersledi.

"Son birkaç haftadır Wandsworth'te elektrik kesintileri oldu Frank," dedim ona neredeyse sohbet eder gibi. "Maalesef şu anda hukuk danışma odalarını etkileyen bir kesinti var. Daha doğrusu, *şu* hukuk danışma odasını." Saate baktım. "Önümüzdeki dört dakika boyunca."

Frank aniden ayağa kalktı, yüzünde panik ifadesi vardı. "Benden uzak dur, sen züppe manyak!"

"Diz çök, Frank," dedim usulca.

"Defol git," diye tükürdü. "Ben..."

"Şu anda boynunu kırabilirim ve resmi raporda tökezleyip düştüğün yazılır. Ya da belki hapishanede bir kaza geçirirsin. Merdivenlerden düşersin. Duşta kayarsın. Her zaman olur."

O anda gözlerinde gerçek bir korku belirdi.

"Sen olamazsın..."

"Diz çökün *şimdi* !"

Onu zorla yere yatırmam gerekeceğini düşünmüştüm, ama Frank gözlerimdeki buz gibi kararlılığı görmüştü. Clara, Frank'in beceriksizce yere düşmesini görünce nefesi kesildi.

"Şimdi, kızından özür dile." Ona doğru bir adım attım ve o biraz geri çekildi. "Bekliyorum, Frank."

"Özür dilerim," dedi alçak, neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Kaşımı kaldırdım. "Yine mi?" diye çıkıştım. "Ama bu sefer şöyle de: Kötü bir insan olduğum için özür dilerim. Kendimi büyük adam gibi hissetmek için benden yarı boydaki insanlara sataşan zavallı bir korkağım."

Ona bunu üç kez, her seferinde bir öncekinden biraz daha yüksek sesle söylettirdim. Sonra Clara'ya baktım.

"Yeterli mi?" diye sordum.

"Tam olarak değil," diye mırıldandı babasına bakarak. Onu durduramadan bir adım öne çıktı ve yüzüne tükürdü. Babası ileri atılırken onu geri çekip uzaklaştırdım. O anda telefonumdaki zamanlayıcı çaldı ve gardiyanlar odaya dalarak kızına saldırmaya çalışan Frank'i yakaladılar.

Clara bana baktı ve gülümsedi. "Artık işimiz bitti."

Bölüm 39

Muhteşem bir şekilde öldün.

Clara

"MARGOT," DEDİM DEHŞET İÇİNDE, "BU SAHTE KANI NEREDEN BULDUN?"

Margot kıyafetine baktı, sonra da memnun bir sırıtışla bana baktı. "Muhteşem olmuş, değil mi?"

"Oyunun başında henüz kimseyi öldürmedin, sevgilim."

Omuz silkti. "Nereden biliyorsun?"

Eğildiğim yerden doğrulurken şakaklarımı ovdum. "Artık sana temiz bir önlük bulmak için çok geç," diye mırıldandım. "Tamam, Bayan Summerfield'e git, biz de..."

"İyi gidiyor, anlaşılan," Rafe'in derin sesi kulağıma geldi ve ona doğru döndüm. 3. sınıfın gösteri hazırlıklarının karmaşası içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünerek bana gülümsüyordu.

"Rafe, buraya geri gelemezsin," dedim ona. "Burası ebeveynsiz bölge. Lily, çocukların sahneye çıkmadan önce rollerine bürünmeleri gerektiğini söylüyor. Hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmamalı."

Rafe, elinde plastik bir ustura tutan ve endişe verici bir coşkuyla kesme hareketini öyle bir hızla tekrarlayan Margot Harding'e baktı ki, Lily onun bileğini tutmak zorunda kaldı.

Lily'nin ona "Bu kadar coşkuyu biraz azalt, Sweeney," dediğini duydum. "Onu performans için sakla, olur mu?"

Yanlarında, Ozzie berber koltuğunda (yani Bayan Clayton'ın ofis koltuğunda) oturmuş, sahte ölümünün sancıları içinde hırıltılar çıkarıp kasılıyordu.

Rafe bana baktı ve kaşlarından birini kaldırdı. "Çocukların rol yapması şu an en acil sorun gibi görünmüyor, canım," dedi kuru bir sesle ve ben de kısa bir kahkaha attım. Bana bakarken gözleri ısındı ve elini uzatarak saçlarımı gözlerimden geriye çekti.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum," dedi usulca. "Bu... çok fazla."

Molton Hazırlık Okulu'na döndüğüm ilk haftaydı. Tüm morluklar geçmişti ve baş ağrılarım büyük ölçüde dinmişti, ayrıca Lily'nin oyunda gerçekten yardımına ihtiyacı vardı. Benim yerime geçen hiçbir öğretmen yardımcısı Margot'la başa çıkamıyordu. Bayan Clayton, ne kadar zamana ihtiyacım olursa olsun izin vermem konusunda ısrar etmişti, ama biliyordum ki normal hayatımın bir kısmını geri kazanmalıydım, "normal" artık Lily'ye uygunsuz derecede küçük çocuklarla kanlı bir müzikal sahnelemesinde yardım etmek anlamına gelse bile.

"İyiyim," diye mırıldandım, sonra yüzümü buruşturdum. Rafe, ona iyi olduğumu söylememden nefret ediyordu ama artık bu bir refleks olmuştu. Sahne boyunca yankılanan yüksek bir gürültü duyuldu ve ben irkildim, içgüdüsel olarak Rafe'in bedeninin güvenliğine sığındım. İkimiz de dönüp baktığımızda, berber koltuğunun yan yatmış olduğunu ve yanında yüzü kızarmış Ozzie'nin olduğunu gördük.

"Özür dilerim!" diye bağırdı.

Rafe kulağıma fısıldadı: "Sorun yok. Güvendesin."

Ah! Neden *hâlâ* bu kadar tedirgin olmak zorundaydım ki?

"Ozzie!" diye çıkıştı Lily. "Gerçekten, şu ölüm sancılarını biraz dindir. Kendine zarar vereceksin."

"Gerçekçi olmalı!" dedi huysuz bir tonla, sandalyeye geri tırmanmaya çalışırken, ama tam olarak oturamadan Zach onu belinden yakalayıp havaya kaldırdı ve sahnenin kenarına taşıdı. Bu gece Zach'i de yardıma çağırmıştım; oyunun adını duyduktan sonra tamamen ikna olmuştu.

"Perde kapanıyor, ufaklık," dedi, keyifsiz Ozzie'yi ayağa kaldırırken.

"Vay canına," dedi Zach, dikkatini hâlâ birbirimize sarılı olan bizlere çevirirken. "Rafe, bir ilkokulda salı öğleden sonrası için biraz fazla abartmışsın dostum." Memnuniyetsiz bir ton takınmaya çalışıyordu ama gülümsemesini bastıramıyordu. Zach hâlâ Rafe'in en büyük hayranıydı.

"Baba!" diye bağırdı Ozzie. "Buraya geri dönemezsin! Bayan Clara'yı *daha sonra* kucaklayabilirsin."

Rafe bunu çok yapıyordu. Sarılmak. Babamı gördüğümde beri sersemliğim biraz dağılmıştı ve Rafe'in bana karşı ne kadar *çok* dikkatli davrandığını daha da net görebiliyordum. Hâlâ her şey hafif dokunuşlar, sarılmalar, ani hareketler yok, hatta onu sinirlendirdiğimde bile ses tonunu sakın ve yumuşak tutuyordu. Sanki kırdığı bir kaseydin ve tekrar dağılmam ihtimaline karşı beni dikkatlice tutması gerektiğini hissediyordu.

"Pekala dostum," dedi Rafe, etrafımızdaki çocukların meraklı bakışları altında ondan uzaklaşırken. Ozzie'nin saçını okşadı ve ona başarılar diledikten sonra, ışıklar kısılırken yerine oturmak için yavaşça uzaklaştı.

"Gösteri başlıyor!" diye heyecanla fısıldadı Lily yanımda, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

Bir spot ışığı açıldı ve sahnenin ortasında, şaşırtıcı derecede zarif siyah bir elbise giymiş Bayan Clayton'ı aydınlattı.

"İyi akşamlar bayanlar ve baylar," diye başladı, net sesi mırıltıları keserek. "Molton Prep'in *Sweeney Todd* oyununa hoş geldiniz." Profesyonel tavrını korumakta zorlandığı belliydi, duraksadı. "Hassas olanları uyarmam gerektiğini düşünüyorum ki, bu oyun... coşkulu şiddet sahneleri içermektedir." Seyirciler arasında bir kahkaha dalgası yayıldı. "Başlamadan önce, Bayan Summerfield'e, eee, yaratıcı vizyonu için ve Bayan Clara'ya da çocuklarla olan paha biçilmez yardımı için teşekkür etmek istiyorum."

Lily beni hafifçe itti ve ikimiz de sahnenin kenarına çıktık, seyircilere küçük bir el salladık. Seyircilere baktığımda Sterling ailesinin ön sıralarda oturduğunu gördüm. Kont, kontes ve Büyükanne Sterling bana gülümsediler ve Poppy bana coşkulu bir öpücük gönderdi.

Her şey olup bittikten sonra Sterling ailesini ilk kez görmek konusunda endişeliydim. Onlar kadar zengin bir aile, bir suçlunun kızıyla bu kadar yakın bir ilişki içinde olmam hakkında ne düşünecekti? Ama ilk geldiklerinde, hâlâ morarmış ve şişmiş haldeyken, Leydi Sterling beni bir dakikadan fazla kucaklamıştı. Ağladığım nadir anlardan biriydi. Böylesine anne şefkatiyle dolu bir kucaklama, uyuşukluğu dağıtmış, beni içten dışa ısıtmıştı. Hatta son derece zengin ve içine kapanık Büyükanne Sterling bile kolumu okşamıştı ki bu, onun her zamanki sevgi dolu sınırlarının da ötesindeydi. Rafe'in babası beni daha sonra mutfakta su alırken, bahçeye bakarken bulmuştu.

"Cesurca bir şey yaptın," dedi ve elimdeki bardağı neredeyse düşürüyordum. "Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

"Sorun yok. Biraz gerginim o kadar."

"Ama gerçekten ciddiym. Sen cesur bir kadınsın."

"İnsanlar sürekli bunu söylüyor," diye mırıldandım.

"Katılmıyor musunuz?"

"Tek yaptığım ihbar etmektir. Bu tam olarak öyle bir şey değil—"

"Saçmalama!" diye çıkıştı. "Tanıdığım kadın ve erkeklerin çoğundan daha cesursun, üstelik orduda son derece şüpheli tipler de tanıyorum. Sen olmasaydın, ailenin ağıyla yasal yollarla başa çıkılamazdı..."

Kontun diğer yolun ne olabileceğini sormaya fırsat bulamadan gitmişti bile.

Büyük bir alkış tufanı koptu, ama Bayan Clayton buna hiç yanaşmadı.

"Yerinizde olsam bu düşüncüyü bir kenara bırakırdım," dedi tehditkar bir şekilde. "Gösteriden *sonra* nasıl hissedeceğinizi görelim. Öyleyse, lafı fazla uzatmadan, Molton Prep gururla sunar : *Sweeney Todd: Fleet Street'in Şeytan Berberi*!"

Bayan Clayton sahneden ayrılırken ışıklar açıldı ve eski Londra'nın, tamamen karton, sim ve aşırı miktarda alüminyum folyodan yapılmış, biraz tuhaf olsa da, ayrıntılı dekoru ortaya çıktı. Ebeveynler tekrar alkışlamaya başladı ve gerginliğime rağmen kendimi gülümserken buldum.

Margot nihayet Sweeney Todd olarak sahneye çıktığında, seyircilerin tepkisi kahkaha ve gerçek bir dehşet karışımıydı. Minyatür bir berber kıyafeti ve sahte kanlı önlük giymiş minik kızın gözlerindeki cılgın parıltı, rahatsız edici derecede gerçekçi görünüyordu. Tekrar seyircilere baktığımda, Buckingham Dükü'nün kulaklarına kadar sırtıttığını, karısı Lottie'nin ise kızına dehşet dolu bir ifadeyle bakarak kolunu sıkıca tuttuğunu gördüm.

Ozzie'nin anı ilk perdenin sonunda geldi. Sweeney'nin ilk kurbanını canlandıran Ozzie, sahnenin daha yüksek bir kısmında bulunan berber koltuğunda otururken, Margot dramatik bir şekilde etrafında dönüyor ve plastik ustura sahne ışıkları altında parılıyordu.

Margot, ilham dolu bir doğaçlama anında tamamen senaryonun dışına çıkarak, "İşin bitti, Pirelli!" diye ilan etti.

Ardından, dramatik bir hareketle, plastik jileti Ozzie'nin boğazından geçirdi. Üçüncü sınıfın daha küçük öğrencilerinden Hugo Knightsbridge, Ozzie'nin arkasında duruyordu ve kırmızı kurdeleli bir parti patlatıcısı patlattı (bu, Bayan C'nin sahneye sahte kan püskürtecek bir cihazı yasaklaması üzerine Lily'nin bulduğu bir şeydi). Ozzie daha sonra, boğazını kaşıyarak ve hırıltılar çıkararak dramatik ölümüne başladı. Margot önlüğünün derinliklerinden bir şey çıkardı ve Ozzie onunla boynunda uğraşırken, içinden kırmızı bir sıvı fışkırdı ve gömleğini ıslattı.

Seyircilerden toplu bir "İğrenç!" sesi yükseldi, ardından Ozzie'nin "cesedi" sandalyeden kayıp, Lily'nin komşusunun bahçesinden kapıldığı kaydıraktan aşağı, sahnenin alt kısmındaki masaya düştüğünde belirsiz bir alkış koptu. Orada, Ozzie'yi doğrayıp turtaya dönüştürmeye hazırlanan, aynı derecede kana susamış berber yardımcıları gibi giyinmiş iki çocuk daha onu karşıladı.

Tekrar seyircilere baktım, hepsi de yaşananlara şok içinde bakıyordu. Bazı cep telefonlarının kameraları yavaşça indiriliyordu.

Lottie Harding'in midesi bulanmaya başlamış gibi görünüyordu.

Kanlı Margot.

Ara, adeta bir rahatlamaydı, ta ki Zach beni sahne arkasından sürükleyip Sterling'lerin yanına götürene kadar. Zach'in hayran olduğu tek Sterling Rafe değildi. Kont geçen hafta siyah bir Labrador yavrusuyla birlikte pazar yemeğine gelmişti.

"Veteriner olmak istediğini duydum evlat," diye homurdandı, kıvranan yavru köpeği ağzı açık kalmış kardeşime uzatırken. "Köpeğin olmadan veteriner olmak için eğitim alamazsın. Çok saçma."

Rafe sinirli bir şekilde, "Baba, önce bana danışman gerekmez miydi?" diye sordu.

"Şimdi, Rafe'e bir bak—" diye söze başladı kont, ama Zach sözünü kesti.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle; yavru köpek o sırada çenesinin altını yalıyordu. "Sadece... teşekkür ederim." Gözleri yaşlarla doldu, onları tutmak için harcadığı çaba yüzünden yüzü kızardı.

Rafe içini çekti ama siniri bir anda geçti. Bir şey söylememek için dudağını ısırdım. Zach'in o anı yaşamasını istemiştim ama oraya geri taşındığımızda evimde bir köpek yavrusu beslememiz mümkün değildi. Belki Zach ziyarete gelebilirdi?

En son istediğim şey Sterling ailesinin misafirliğini bozmaktı. Çok nazik davranmışlardı ama Rafe'in vicdan azabının onu tükettiğini biliyordum. Bizi bu yüzden yanına almıştı. Olanlardan kendini sorumlu hissediyordu.

Evet, hâlâ bana "canım" diyordu, elimi tutuyordu, hatta hafifçe öpüyordu, ama biliyordum ki sadece iyileşmeme yardımcı oluyordu. Son iki haftadır cinsel isteğim çok daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü ve artık hafif dokunuşlar istemiyordum. Rafe'in bana tekrar *çok* müstehcen şeyler yapmasını istiyordum ve bu onun gündeminde hiç yok gibiydi. Bu yüzden, kardeşimle birlikte Sterling ailesine gerekenden daha fazla yük olmayacaktık. Daireye geri dönmeye cesaret ettiğimde taşınacaktık.

"Öldüğümü gördün mü, büyükanne?" diye bağırdı Ozzie, kontese doğru koşup ona sarılırken, muhtemelen giydiği pahalı kıyafeti mahvetti.

"Harika bir performans, canım," dedi, alnından kanlı saçlarını çekerken yukarıya dönük yüzüne gülümseyerek. "Kesinlikle korkunç."

"Genç adam, muhteşem bir şekilde öldün," dedi Sterling Nine.

"Evet, harika, tatlım," dedi Poppy, ona doğru zıplarken sırtarak. "Mükemmel iş çıkardın. Uzun zamandır gördüğüm en iyi ölüm."

"Hugo, yapması gereken zamanda parti fişğini patlatmadı," diye homurdandı Ozzie.

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum, Oz," dedim, yaklaşırken Sterling ailesine gülümseyerek.

"Margot bir atardamarı kesti, Clara," dedi Ozzie sabırlı bir ses tonuyla. "Hemen kan fışkırmaya başlayacak."

Kont, kontes, Sterling Nine ve Poppy, Zach'le bana sarılmak için yanımıza geldiler (kontun Zach'e sarılması daha çok erkeksi bir sırt sıvazlaması gibiydi), sonra Rafe beni sahiplenip yanına çekti.

"Harika hırka, Clara," dedi Poppy ve ben gülümsedim. Giydiğim yumuşak yün hırka aslında Poppy'nin bana aldığı hırkalardan biri değildi (onların kullanılmış olduğunu iddia edebilirdi ama ben gerçeği biliyordum); birkaç yıl önce öğretmen olarak yeterlilik kazandığımda aldığım bir hırkaydı. Mor kenarlı parlak turuncu ve çok, çok yumuşaktı. Almıştım ama hiç giymemiştim. Ama bu gece... doğru hissettirdi.

Fark edilmenin sorun olmadığı hissi.

Sanki güvenliymiş gibi.

Bölüm 40

Sevdiğin kadın mı?

Rafe

Küçük, neon pembe bir öfke topu gibi mutfağa DALDI ve ben de gülümsememi zor tuttum. Onun öfkesi karşısında gülümsemek iyi bir fikir olmazdı. Ama öfkeli Clara'yı seviyordum. Aslında Clara'yı her haliyle seviyordum, ama öfkeli Clara özellikle büyüleyiciydi.

Onun bana kızacak kadar kendini güvende hissetmesi de büyük bir başarı gibiydi ve hastaneden taburcu olduktan sonraki o ilk günlerdeki tamamen ifadesizliğin ve ara sıra gösterdiği korku tepkilerinin tam tersiydi. Ama şimdi, birkaç hafta sonra, yavaş yavaş kendinden geçiyordu ve ben buna bayılıyordum.

Doğam gereği nazik veya sabırlı bir adam değildim, ama Clara ile bunu öğreniyordum. Öğrenmek zorundaydım. Her şeyden önce, travma geçirmişti. İlk başta kesinlikle reddettikten sonra, geçen hafta nihayet terapiye başlamıştı. Bayan C'den onu ikna etmeme yardım etmesini rica ettikten sonra Clara kabul etti. Gerçeği biraz çarpıtarak (benim isteğimle), Bayan C, Clara'ya Molton Hazırlık Okulu'nun personel terapi hizmetleri için bir fonu olduğunu ve tesadüfen kayıtlarında uzman bir travma danışmanı bulunduğunu söyledi. Bayan C şaşırtıcı derecede iyi bir yalancıydı. Clara, bulabildiğim en iyi TSSB danışmanı olan Mary Tandent ile zaten iki seans yapmıştı.

Bunun yardımcı olduğunu biliyordum. Clara'nın iyileştiğini görebiliyordum. Ama hala uzun bir yol kat etmesi gerekiyordu ve onu bir ilişkiye zorlamam şu anda en mantıklı hareket olmayabilirdi.

Sabırlı olmamın diğer, hiç de önemsiz olmayan nedeni ise tam bir ahmak gibi davranmış olmamdı. Bunu ne kadar uzun süre düşünürsem, adliye koridorunda yaptıklarım yüzünden kendimi o kadar çok cezalandırıyordum.

Clara'nın o gün beni durdurduğundaki solgun yüzünü ve çaresiz ifadesini tekrar tekrar gördüğüm kabuslarda ter içinde uyanıyordum. Rüyalarımda kolumu tuttuğunu hissedebiliyor, yardım için yalvarırken fısıldadığı "lütfen" kelimelerini duyabiliyordum. Tıpkı gerçek hayatta yaptığım gibi onu ittim, zihnim bana hata yaptığımı, yapmam gerekenin onu kucaklayıp o lanet yerden, ailesinden uzaklaştırmak olduğunu haykırırsa da. Sevdiğim kadının incinmesine izin vermiştim ve suçluluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyordu. Bu yüzden, eğer bana gelirse, kendi şartlarıyla gelmeliydi. Onu zorlamayacaktım... yani, çok fazla değil.

Ancak, şu anda bana söylenmeye hazırlandığı konuda geri adım *atmayacaktım* . Yavru köpek, Aga'nın önündeki köpek yatağında uyurken kıpırdandı ve bize doğru zıpladı. Clara, söylenmeye devam etmeden önce eğilip karnını gıdıkladı.

"Rafe, bütün eşyalarım burada ne yapıyor?" diye çıkıştı.

"Kazakınızı beğendim," dedim gülümseyerek.

"Benim...?" diye sözünü tamamlayamadan yanakları kızardı ve hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu. Gülümsemem daha da genişledi. "Kazakımın bununla ne ilgisi var?"

"Bu renk sana çok yakışıyor," dedim ona gerçeği söyleyerek ve yanakları daha da kızardı.

Kıyafetlerin iyileşmenin bir başka işareti olduğunu umuyordum. Son iki haftadır Clara, sürekli giydiği siyah ve gri renklerden yavaş yavaş vazgeçmişti. Dün, üzerinde minik papatyalar olan taytla parlak sarı bir tişört giymişti. Elbette üstüne gri bir hırka da giymişti, ama yine de eski kıyafetlerinden çok daha parlaktı.

Şu an giydiği pembe kazak ve açık mavi kot pantolon, gerçekten büyük bir ilerlemeydi. Poppy, Clara'nın gardırobuna sürekli yeni kıyafetler eklemeye devam ediyordu.

"Pekala... teşekkürler ama mesele bu değil," dedi Clara hayal kırıklığıyla.

"Özür dilerim canım. Bunun amacı neydi yine?" diye sordum, şaşkınlık numarası yaparak.

"Rafe Sterling, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Tüm eşyalarım burada, George adlı akvaryum balığım da dahil."

"Aslında George teknik olarak hiç ayrıldı. Artık o da bir Sterling."

Dudakları seğirdi ama gözleri bana dikildi. "Bardaklarımın dolabınıza girdiğini ve büyükannemin battaniyesinin kanepede olduğunu fark etmediğimi sanma. Beni yanınıza almışsınız! Dairemde başka bir şey kaldı mı?"

Bir an duraksadım, sonra "Hayır." dedim.

"Aman Tanrım! Rafe, burada kalmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bu... bu uygunsuz."

Başımı yana eğdim. "Nasıl yani?"

Clara ellerini havaya kaldırdı. "Ben sadece sizin zar zor tanıdığınız, şüpheli bir geçmişe sahip sıradan bir öğretmenim. Ve tüm hayatınızı altüst ettim, kariyerinizi mahvettim..." Gözleri yaşlarla dolarken sözünü kesti.

"Clara," dedim kararlı bir ses tonuyla, tabureden kalkıp ona doğru gitmeye hazırlanırken. Ama ona doğru bir adım attığımda, o da karşılık olarak bir adım geri attı ve ben donakaldım. Kendime onu takip etmeyeceğime veya köşeye sıkıştırmayacağıma dair söz vermişim, istediğim gibi. Sadece tam bir ahmak, travma geçirmiş bir kadının yanına yaklaşp onu zorla içeri sokardı. Dikkatli olmalıydım, içgüdülerim aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma almamı haykırsa bile.

"Hayır, Rafe, bitirmeme izin ver," dedi titrek bir sesle. "Bunu söylemem gerekiyor. Zach ve ben buradan taşınmalıyız. Sen bizden kurtulabilirsin. Şu anda senin boynunda bir değirmen taşı gibiyim. Zar zor ayakta duruyorum ve burada sonsuza kadar saklanamam. Daha güçlü olmalı ve daha önce ayrılmalıydım. Sadece bu ev çok güvenli hissettiriyor ve sanırım buna ihtiyacım vardı." Sözünü yarıda kesip ayaklarının dibinde tırmalayan yavru köpeği kucağına aldı, onu

göğsündeki yumuşak yüne sokulması için kaldırdı. Şanslı köpek. "Ama iyileşiyorum. Artık eskisi kadar korkmuyorum. Yarı zamanlı olarak işe geri döndüm ve geçen hafta dışarı bile çıktım. Tamam, Poppy ve Lily ile birlikteydim ve tamam, bizi yakından takip eden korumalar vardı, ama bu benim için büyük bir adımdı ve bence kendi başıma olmaya hazır olduğumu gösteriyor."

"Clara, yalnız kalmak mı *istiyorsun*?" diye sordum usulca, o koyu kahverengi gözlerin içine bakarak.

"Ne istediğimin önemi yok," diye fısıldadı, gözlerinden biri yanağından aşağı süzülüp yavru köpeğin tüyelerine damladı. Göğsüm sıkıştı ve oraya gidip onu kollarıma almamak için epey çaba sarf etmem gerekti.

"Evet, öyle canım. Önemli olan *tek* şey bu. Kariyerimi neden mahvettiğini sanıyorsun?"

Gözlerini kırptırarak bana baktı. "Benim yüzümden kendini geri çekmek zorunda kaldın. Bunun kariyerine zarar verdiğini biliyorum Rafe. Başından beri sana karşı dürüst olsaydım, bunların hepsi önlenebilirdi."

"Bunun kariyerime zarar verdiğini nereden *biliyorsunuz*?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Tek istediğin yüksek mahkeme hakimi olmaktı ve ben bunu senin için mahvettim. Ve şimdi burada eskisinden çok daha fazla zaman geçiriyorsun. Eskiden uzun saatler çalışırdın, ama şimdi çok azalttın. Ben aptal değilim. Bunu *ben* yaptım. Biliyorum, yaptım. Belki şimdi bana kızmıyorsun çünkü mahkemede olanlar yüzünden çarpık bir suçluluk duygusuyla yargıların bulanmış durumda. Ama Zach ve benim burada kalmamıza sadece suçluluk duygusuyla izin veremezsin. Buna izin *veremem*."

"Suçluluk mu?" Son bir ayda olan her şey zihnimde yeniden şekillenirken ona baktım. "Burada olmamın sebebi benim suçluluk duymam mı sanıyorsun?"

Bana kaşlarını çatı. "Şey, evet, elbette." Sesi tekrar fısıltıya dönüştü. "Ve burada olmaktan, sana yakın olmaktan o kadar çok hoşlanıyorum ki, yanlış olduğunu bilmeme rağmen bunu yapmana izin verdim. Senden faydalaniyorum ve sen de iyi bir adam olduğun için bana izin veriyorsun."

İşte o zaman kontrolümü kaybettim. Artık onun saçmalıklarını daha fazla dinleyemezdim. Elbette suçluluk duyuyordum. *Suçluydum*. Ama onunla kalmak istememin sebebi suçluluk muydu? Ne saçmalıyordu bu?

Ona alan tanımaktan, onu sıkıştırmaktan bıktım. Artık yeter demiştim.

"Sanırım benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmışsın, Clara," dedim alçak sesle ona doğru yaklaşırken. "Ben iyi bir adam *değilim*."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve birkaç adım geri çekildi, köpeği tutmayan eliyle beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben onu ve köpeği mutfak tezgahına yaslayıp, ellerimle iki yanlarındaki granitin üzerine koyarak onları sıkıştırana kadar durmadım.

"Evet, mahkemede senden uzaklaştığım için suçluluk duyduğum. Bunu hayatımın geri kalanında pişmanlıkla hatırlayacağım. Ama senin ve Zach'in burada olmanızın sebebi bu değil."

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı bana bakarken, gözleri hâlâ kocaman açılmıştı ama şükürler olsun ki gözyaşları çekilmişti.

"Hayır bebeğim," dedim usulca, elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına doğru nazikçe okşarken. "Ve kariyerim gayet iyi."

"A-ama neden işte değilsiniz?"

"Sence neden?" diye sordum yüzüne bakarak.

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Clara, seninle birlikte olabilmek için işten izin aldım. Şimdi ise haftada sadece birkaç gün, o da sadece sen okuldayken gelebiliyorum."

Şok içinde ağzı açık kaldı. "Benim için mi buradasınız? N-neden?"

Yavru köpek aramızda kıvranırken kıkırdadım. "Tamam dostum," dedim siyah tüy yumağına, elimi yalarken başını okşayarak. "Sen bir dakika koş bakalım." Onu Clara'dan alıp fayansların üzerine bıraktım. Oturma odasına doğru fırladı. "Ve bir daha o halıya işemeye kalkma sakın!" diye bağırdım arkasından. Lanet olası babam bana bir köpek musallat etmişti. Gerçi Zach'in her gün o canavarı görünce yüzündeki ifade her şeye değişiyordu. O çocuk yeterince şey yaşamıştı. Biraz neşeyi hak ediyordu.

Clara'nın yanına geri döndüm, onu tekrar kafese kapattım ve alnımı onun alnına yasladım.

"Buradayım çünkü sevdiğim kadın korkmuştu. Çünkü biliyordum ki, artık bana aynı duyguları beslemese bile, ben orada olursam kendini daha güvende hissederdi. Ve çünkü, o incindikten sonra, ondan kendimi ayıramazdım."

"Sevdiğin kadın mı?" dedi tereddütlü bir sesle, küçük elleri şimdi göğsümdeydi ama beni itmek için değil. "Ama bana neredeyse hiç dokunmuyorsun."

"Sana sürekli dokunuyorum."

Clara ile epey fiziksel temas kurma riskini göze aldım. Sarılmalar, onu kanepede kucaklamak, şakağından öpmek, saçlarını yüzünden geriye doğru okşamak... Elbette istediğim gibi ona dokunmama izin vermiyordum. Yaşadıklarından sonra, ateşli hayal gücümün sık sık ortaya attığı gibi, evimin her yerinde onunla sevişmenin en iyi plan olduğunu düşünmüyordum.

"Eskisi gibi değil," dedi kısık bir sesle ve ensesindeki saçlarına uzanmış olan elim otomatik olarak sıkılaştı. Gözleri parladı ve içimde saf, ateşli bir arzu dalgası yükseldi. "Artık beni istemediğini sanıyordum... yani o şekilde."

"İsa Mesih." Sesim arzuyla boğuktu. "Seni istememek mi?"

Nadiren yargı hatası yapardım ama açıkçası, Clara'nın iyileşme sürecinde onunla birlikte olmamak büyük bir hataydı ve bunu düzeltmekten *çok* mutlu olurdum. Ve kesinlikle daha fazla zaman kaybetmeyecektim.

Bölüm 41

Buna alışmalısın canım.

Rafe

Eğilip onu granit yüzeye kaldırdığımda küçük bir çığlık ATTI , sonra bacaklarının arasına girdim ve tüm bu konuşma boyunca ne kadar sertleştiğimi, onun yanında çoğu zaman ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağladım.

"Bu, seni istemediğim anlamına mı geliyor?" diye hırladım, o da hafifçe inlerken ona doğru yaklaştım.

"Rafe," dedi muhtaç bir sesle. "Tanrım, ben..."

"Sen de benim kadar hayal kırıklığına uğradın mı?" diye sordum, sesimdeki o hırıltı hâlâ devam ediyordu. "Senin yanında olmak ve sana istediğim gibi dokunmaktan kendimi alıkoymak, en kötü işkence biçimi oldu." Dudaklarım onunkilere yaklaştı, ama ona verdiğim her zamanki hafif öpücükler için değil. Hayır, onu derin, sert, talepkar bir öpücükle öptüm ve o da karşılık verdi, elleri tişörtümü sıkıca kavramış, kalçaları benimkine ihtiyaç dolu, çaresiz küçük hareketlerle sürtünüyordu. "Tanrım, seni çok özledim bebeğim."

"Rafe, lütfen." Sesi nefes nefese ve yalvarır bir tondaydı, bu da benim çaresizliğimle örtüşüyordu.

"Lütfen ne istiyorsun, sevgilim?" diye mırıldandım, dudaklarının kenarından kulağına doğru öperken, yumuşak kulak memesini

dişlerimin arasına aldım.

"Ah, yapamıyorum..." diye inledi uzun bir şekilde, ben de onun merkezine doğru sallanırken.

"Kelimelerini kullan, Clara," diye takıldım. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye hıçkırdı. "Lütfen, Rafe. Sabırsızlanıyorum. İçten içe yanıyormuş gibi hissediyorum."

"Aferin kızım," diye mırıldandım. "Ama önce biraz rahatlayayım."

"Rafe, ben—"

Taytını ve külotunu yere düşene kadar aşağı çektiğimde konuşmayı kesti. Ardından kazağı ve tişörtü de çıktı ve sadece sütyeniyle kaldı.

"Ne yapıyorsun... Ah!" Onu nazikçe geriye doğru ittim, dirseklerinin üzerine yaslanmasını sağladım, bacaklarını daha da açtım ve çenesinden göğüslerine doğru öpücükler kondurdum, göğüs uçlarını kapatabilmek için sütyeninin kaplarını aşağı çektim, sonra karnının düz kısmına doğru devam ettim. "Rafe, senden... ah!" Dilimi kullanarak onu tek bir geniş yalama hareketiyle kaplarken elleri saçlarımı kavradı. "Aman Tanrım," diye nefes nefese söyledi, dilimin düz kısmıyla klitorisine odaklanırken parmaklarım tek bir pürüzsüz hareketle içine girdi ve etrafımda kasıldı.

"Kahretsin, çok sıkısın," diye mırıldandım ona doğru, sonra dikkatimi tekrar klitorisine çevirdim ve parmağımı kontrollü hareketlerle içine soktum.

"Aman Tanrım, Rafe. Yapamıyorum... ah!" Zevk dalgaları dilime ve parmaklarıma yayılırken, çığlık atarak doruk noktasına ulaştı. Orada kaldım, neredeyse kemiksiz hale gelene kadar son kasılmalarını da ondan aldım, sonra vücudunda yukarı doğru ilerleyerek ağzını kendi ağzımla kapattım, tadı hala dilimdeydi.

"Aman Tanrım, bunda çok iyisin," diye fısıldadı ve ben de dudaklarına doğru gülümsedim. Gözlerindeki donuk ifade dağılmaya başladı ve gerildi. "Rafe! Günün ortası! Ya Martha içeri girerse?"

"Haklısın," dedim, onu kucağıma alıp bacaklarımı onun üzerine oturtuttuktan sonra mutfaktan dışarı taşdım.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi, göğsümden geçen ve beni sıcaklıkla dolduran bir kahkaha eşliğinde. "Yapamayız..."

Merdivenlerden koşarak çıkarken, yatak odamın kapısını tekmeleyerek açıp arkamdan ayağımla sertçe kapatırken, "İstediğimiz her şeyi yapabiliriz," dedim ona.

"Rafe, ben... ah!" Onu yatağa bıraktım ve ben de onun peşinden yatağa uzanarak bedenimi tamamen örttüm.

"Ozzie'yi almaya gitmemize yaklaşık bir saat kaldı," dedim öpüşmelerin arasında, elimi yana kaydırıp avucumun topuğuyla tekrar kasıklarına bastırdım ve o da bir inilti daha çıkardı. "Yani seni iki kez daha orgazma ulaştırmak istiyorsam, kaybedecek fazla zamanımız yok."

"İki kere mi?" diye fısıldadı.

"Evet, bebeğim. En azından."

"Aman Tanrım." Ben kasıklarına uyguladığım baskıyı artırırken o da bana doğru kıvrıldı ve ağzım göğsüne doğru indi. "Rafe, sen... Sana ihtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim."

"Kıyafetlerini çıkar." Ses tonuna biraz buyurganlık karışmıştı ve ben bunu çok sevdim. Sonra omzuma elini vurarak beni şok etti. "Şimdi, Rafe."

Başımı göğsünden kaldırdım ve ona doğru sırttım, sonra arkaya uzanıp tişörtümü başımdan geçirdim ve kenara fırlattım.

"Çok güzelsin," dedi Clara saygılı bir fısıltıyla, parmakları göğüs kaslarımın üzerinden aşağıya, karnımın kıvrımlarına doğru inerken. Kot pantolonumun düğmelerini çözmeyi başardım ve yere fırlattım, sonra tekrar vücudunu örttüm ve onu öptüm. Teninin tenime değmesi inanılmazdı. Penisimin şimdi ona bastırıldığını hissettim ve inledi.

"O kadar büyüleyici görünüyorsun ki, bazen nefes alamıyormuş gibi hissediyorum," dedim dudaklarına doğru, sonra geri çekilip yüzünü süzdüm, ellerimle saçlarını geriye ittim. "Senin yanında olmak ve sensiz olmak işkence gibiydi, Clara. Bir aydan fazla süredir tam nefes alamıyorum. Seni seviyorum. Beni anlıyor musun?"

"Rafe, ben—"

"Sen de benimsin, anladın mı?"

"Senin."

"Kesinlikle doğru," diye hırslı bir şekilde karşılık verdim ve tek bir pürüzsüz hamleyle onu doldurdum. O da kısık bir çığlık attı ve bana doğru kıvrıldı.

"Tanrım, evet!" diye yarı bağırdı. "İşte böyle. Lütfen, Rafe. Daha sert."

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," diye hırıldadım ve kendimi tutamadan ona doğru hızla ilerledim. "Seni çok özledim. Bana tekrar benim olduğunu söyle."

"Seninim, Rafe."

"Bana artık ayrılmaktan bahsetmeyi bırakacağını söyle."

"Tanrım, evet, her şey olur lütfen."

"Söyle Clara." Derinlemesine içeri girdim ve sonra neredeyse tamamen dışarı çıktım. "Bana kalacağını söyle."

Sırtımı tırmaladı, bacaklarını etrafımda sıkıca kavradı. "Rafe!"

"Söyle bana, Clara."

"Kalacağım! Elbette kalacağım. Lütfen Rafe... ah!" Ritmime yeniden başladım, itişlerim o kadar acımasızdı ki Clara'yı yatakta sarsıyordu, ama o da benimle birlikte hareket etti, daha fazlasını istedi, ta ki doruk noktasına ulaşana kadar, etrafımda kasılırken bir çığlık daha attı. Onun boşalmasının verdiği his beni daha da yukarı itti, ta ki itişlerim koordinasyonsuz hale gelene ve derin bir çığlıkla boşalana kadar. Daha önce hiç bilmediğim bir zevk tüm vücudumu sardı. Tüm dikkatim onu kendime ait kılmaya odaklanmıştı. Clara'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

İkimiz de yere inerken onu öptüm, bir an için ağırlığımı ona bıraktım ama sonra yüzüne bakmak için yukarı doğru ittim.

"İyi misin?" diye sordum usulca.

"Vay canına," diye karşılık verdi ve ben de rahatlamış bir şekilde kıkırdadım.

"Bu tam olarak sorumu yanıtlamıyor canım. Sert davrandım. İyi misin? Sana zarar vermedim ki?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Mükemmeldi, Rafe Sterling. Ben camdan yapılmadım."

Sırıttım ve yataktan kalkmak için kendimi yukarı doğru ittim. "Orada bekle," dedim, benimle kalacağına söz vermiş olan bu Clara'ya tam olarak güvenmiyordum. Banyoya gidip bir bez aldım ve

ılık suyla ıslattım. Geri döndüğümde Clara yatakta, örtüler çenesine kadar çekilmiş haldeydi. Yüzü kızarmıştı ve yüzünde biraz utanç ifadesi belirmişti.

"Kalmadın," diye suçladım ona doğru yaklaşırken.

Gözlerini devirdi. "Gün ışığında yatakta çıplak bir şekilde uzanıp duracak değilim."

Battaniyeyi geri çektim ve bacaklarını aralamak için elimi uzattım. Çığlık attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Prezervatif kullanmadım," dedim onu bezle temizledikten sonra, bezi komodinin üzerine fırlatıp yatağa girerek onu kollarıma alırken.

"Ah," diye yanıtladı, ben de yastıklara yaslanıp onu göğsüme çekerken kollarımda kaskatı kesildi, başı çenemin altında, bacağı da benim bacağımın üzerindeydi. "Özür dilerim."

Tekrar kıkırdadım. "Bir gün, senin suçun olmayan şeyler için özür dilememeyi öğreneceksin. Clara, prezervatif *benim* hatam. Ben temizim. Tanışmadan birkaç ay önce test yaptırdım ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

"Yapmadın mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kaşlarımla çattım. "Elbette hayır."

"Sen ve Ophelia öyle yapmadınız mı? Yani, ben öyle varsaydım..."

"Senden başka kimse olmadı, Clara."

"Ah."

"Yani bu konuda endişelenmemize gerek yok. Ama hamilelik açısından sizi koruyamadığım için özür dilerim."

"Gebelik?"

"Evet, Clara. Doğum kontrolü. Hamile kalma ihtimali beni rahatsız etmiyor, ama..."

"Ah, ben... ben doğum kontrol hapi kullanıyorum. Bunu biz... yani... ilişkimiz başladığında kullanmaya başlamıştım ve ne olur ne olmaz diye devam etmeyi düşündüm."

"Pekala," dedim, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

"Hamile kalmam sizi rahatsız etmez mi?"

Yanlış bir şey söylemek istemediğim ve aynı zamanda çok ilkel bir insan gibi görünmek de istemediğim için duraksadım. "Hayır, Clara.

Seni seviyorum. Hamile olsan çok mutlu olurum. Ama elbette, üzülmeyi istemezdim. Ve bunu yapmam sorumsuzluktu—"

"Beni seviyor musun?" Sesindeki tereddütlü ton kalbimi parçaladı. Bu muhteşem kadının nasıl olup da sevmeye layık olmadığını hissetmesi beni çileden çıkardı. O işe yaramaz lanet olası ailesine karşı duyduğum tanıdık öfke patlamasını bastırdım. O şerefsizler Clara ile aynı havayı solumayı asla hak etmemişlerdi. Ona nasıl olur da saklanmak zorunda hissettirebilirlerdi, kendini küçük hissetmesine nasıl sebep olabilirlerdi? Ve nasıl olur da ona bir parmak bile dokunabilirlerdi? Bu kadar değerli bir şeye nasıl zarar verebilirlerdi?

"Senin her şeyini seviyorum, Clara," dedim onu, pozisyonumuzu değiştirip sırt üstü yatırırken, yüzündeki belirsiz ifadeyi incelemek için üzerine eğildim. "Hissettiğin halini, koktuğun halini, benimle aynı fikirde olmadığın halde söylemek istemediğinde burnunun kırışmasını, sınıftaki çocuklara gösterdiğin ilgiyi, oğluma duyduğun sevgiyi, Branston turşusunu kavanozdan direkt yediğin halini, beni kızdıracağını bildiğin bir şey yaptığında dudaklarını ısırığın halini seviyorum." Gözlerini devirdi ama yüzünde bir gülümseme vardı. Ben de ona gülümsedim, sonra bakışlarını yakalarken gülümsemem soldu. "Sessiz mizahını, iyiliğini, korkutsa bile inandığın şeylerin arkasında durma şeklini, gücünü seviyorum—"

"Ben aptal değilim—"

"Sevgilim, tanıdığım en güçlü insansın," dedim ona kararlılıkla. "Kardeşini ve anneni kurtarmak için yaptığın şey, başka insanları da kurtarmış olacak. Etkisi tüm Londra'da hissedilecek. Bunu *sen* başardın. Ve kardeşini tüm hayatı boyunca korudun. Bu kadar dirençli, bu kadar güçlü çok az insan var."

Başını salladı. "Beni net göremediğinizi düşünüyorum."

"Kendini doğru düzgün göremeyen sensin," dedim ona kararlı bir şekilde. "Ama bunu değiştirmek için bolca zamanımız olacak. Benimle burada kalmayı kabul ettin, unutma?"

"Rafe, bu baskı altında oldu!"

"Söz vermiştin."

"İstediyiğini elde etmek için hile yaptın."

Sırıttım. "Buna alışmalısın, sevgilim."

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Clara'nın söylemesi gerekenleri kendi zamanında söylemesine izin vermem gerektiğini bilerek bekledim. Bir an için başka yöne baktı, sonra yutkundu ve çenesi kararlı bir şekilde kasılarak bana geri döndü.

"Ben de seni seviyorum," dedi, sesi tıpkı çenesinin duruşu gibi kararlıydı ama yine de hafif bir titreme vardı. Ona gülümsedim.

"İşte benim cesur kızım," diye övdüm, başımı eğip onu öptüm, önce hafifçe sonra daha derin bir öpücük. Ani bir hareketle pozisyonumuzu değiştirdim, Clara benim üzerime oturdu, elleri göğsüme dayanmıştı ve ben de onun altında tekrar sertleştim. "Tamam, bana ne kadar çok sevdiğini göstermen için yaklaşık yirmi dakikamız kaldı."

Clara'nın kahkahası ruhumun derinliklerine kadar işledi. Bu sestən asla bıkmayacaktım.

Sonra Ozzie'yi almaya gitmeden önce bana ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

Ve o gece yatağa girdikten sonra da aynı şey oldu.

Epilog

Bana rengi geri verdin.

Clara

"VAY CANINA, CLARA!" DIYE BAĞIRDI POPPY, ETRAFINDAKİ BÜYÜK HAYRAN grubunu bırakıp odanın karşısından bana doğru koşarken. İki elimi de avuçlarının içine alıp yerinde zıplamaya başladığında ona gülümsedim. "İnanılmaz görünüyorsun! Pembeyi seçeceğini biliyordum."

Normal insanlar gibi elbise alışverişine gitmemiştik. Hayır, standart alışveriş Poppy Sterling'in tarzına hiç uymuyordu. Beni ve Lily'yi evine davet etti ve hepimiz biraz şampanya içtikten sonra denememiz için yaklaşık bir milyon elbise getirtmişti.

Poppy bana, "Burası daha iyi," demişti. "Dışarıda olduğumda zaten iyice sarhoş olamıyorum, ama burada güvendeyim."

Poppy gibi neşeli ve sosyal biri için, şu an inanılmaz derecede temkinli davranıyordu. Basın daha önce onun açık sözlülüğünden çok defa faydalanmıştı ve bu yıl yaşanan her şeyden sonra, sadece güvendiği insanlarla kendi evinde içki içiyordu ve bunu bile çok nadiren yapıyordu.

Şampanya sihrini göstermişti. İkinci kadehten önce sadece siyah veya lacivert elbiseleri düşünüyordum, ama etkisi başlayınca renklere daha çok yöneldim. Artık önemli olan buydu. Renklerden

korkmuyordum. Daha önceki hayatım tamamen arka plana karışmak, ne pahasına olursa olsun fark edilmekten kaçınmakla ilgiliydi. Ama şimdi kendimi güvende hissettiğim için, görünmemek için ne giymem gerektiği değil, ne giymek *istediğim* hakkında düşünmeye başladım. Ve renkleri sevdiğimi fark ettim. İşte bu yüzden şu an üzerimde parlak pembe, yere kadar uzanan, askısız bir elbise vardı.

Makyaja hâlâ alışmaya çalışıyordum ama elbiseyle uyumlu parlak pembe bir rujdan başka seçeneğim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu kararların hepsini Poppy'nin o günün erken saatlerinde evime gönderdiği bir sürü insana bıraktım. İşleri bittiğinde, aynada bana bakan kadını neredeyse tanıyamadım. Hatta gözlerimden yaşlar akıyordu ki, makyaj sanatçısı dumanlı göz makyajımı mahvetme ihtimalimden dolayı beni azarladı.

"Kardeşim seni görünce çıldıracak!" Poppy hâlâ yerinde duramıyordu. Çok hareketli bir insandı. Bu gece Sterling yardım galası vardı – katılmayı kabul ettiğim ilk gala. Daha önce kendime güvenim yoktu ama Rafe bana karşı sabırlı davranmıştı. Önceki galadan vazgeçtiğimde, ona kısık bir sesle benden hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını sormuştum.

"Senden asla hayal kırıklığına uğramam, Clara," dedi bana sert bir sesle. "Elbette orada olmanı istiyorum, ama eğer bu tür gösterilere hiç gelmek istemiyorsan, sorun değil. Herkesin kız kardeşim gibi bu saçmalıkları sevmesi gerekmiyor. Eski eşim bu etkinliklere benimle gelmek için yaşıyordu ve paparazzilerin önünde kolumda dolaşmak için daha fazla fırsat olmamasına içerliyordu – ve bakın sonuç ne oldu. Seni seviyorum, gala olsun ya da olmasın, fark etmez."

Rafe ile hiç çıkmadığım anlamına gelmiyordu bu. Onun evindeki o günden sonra, sonunda beni sevdiğini kabul edip kalmayı kabul ettiğimde, Ozzie ve kardeşimin çok hoşuna gitmese de, aramızdaki romantizmi daha da artırmıştı.

"Aman Tanrım, baba!" diye bağırmıştı Ozzie, onunla resmi bir randevuya çıkmayı kabul ettikten sonra mutfakta beni öptüğünde. "Önümde öpüşemezsin! Ben bir çocuğum!"

"Aslında ben de teknik olarak hâlâ bir çocuğum. Ve Ozzie'ye katılıyorum. İkimizi de travmatize ediyorsun resmen," diye yakındı

Zach ay fincanına, ama yüzündeki gülümseme başka bir şey anlatıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Zach'in gözünde Rafe hâlâ hiçbir yanlış yapamazdı. Sterling evine şaşırtıcı bir hızla alışmıştı ve buradaki aile ortamını çok sevdiğini biliyordum. Rafe'in ailesiyle pazar günleri yapılan kızarmış etler, herkesin Zach'in eğitime gösterdiği ilgi, Rafe'den aldığı koşulsuz destek. Ve tabii ki, kontun dehşetine rağmen her gece Zach'in yatağında uyuyan sevgili köpeği Mungo.

"Bu bir çalışma köpeği cinsi, evlat!" derdi kardeşime. "Avlanmaya ihtiyacı var."

Zach, Sterling ailesiyle iyi geçiniyordu, ancak avcılığa kesinlikle karşıydı.

"Bazen onların bizim ailemizden daha kana susamış olduklarını düşünüyorum, Cla-Cla," diye itiraf etmişti bir gün bana. Tamamen haksız da değildi.

Rafe kollarını bana dolayarak ve beni tekrar öperek, "Buna alış evlat," dedi. "Daha fazlası da gelecek."

Bu yüzden randevuyu kabul ettim. Zaten onunla birlikte yaşadığım için biraz garip olduğunu söyledim ama o, hiçbir aşamayı kaçırmayacağımız konusunda ısrar etti.

Her zaman kolay değildi. Hâlâ hafif bir agorafobim vardı ve evden tek başıma çıkmakta hiçbir zaman tam olarak rahat olamayacaktım, ama çok büyük ilerleme kaydetmiştim.

Bu gece bunun büyük bir parçasıydı. Aynı zamanda babama da büyük bir meydan okumaydı. Geçen hafta cezası verilmişti ve mümkün olan en uzun süreyi, yani art arda infaz edilecek üç müebbet hapis cezasını almıştı.

Babamın örgütündeki herkes tamamen mahvolmuştu. Mesajlaşma ağlarının şifresini çözmek, polisin daha önce hiç görmediğini söylediği türden bir dizi kanıtın anahtarı olmuştu. Aptal herifler her şeyi o mesajlaşma uygulaması üzerinden paylaşmışlardı: caydırıcı olarak kullanmak üzere şiddet eylemlerinin fotoğrafları, uyuşturucu anlaşmalarının detayları, tüm haraç toplama işleri, her şey.

O şerefsiz yere düştüğünde gözlerinin içine bakmak istemişim. Herkes beni vazgeçirmeye çalıştı ama Rafe bunun ihtiyacım olan şey olduğunu biliyor gibiydi. Babamla doğrudan göz teması kurmak her

zaman riskliydi. Bunu genellikle bir meydan okuma olarak görürdü ve ben de bundan kaçınmayı öğrenmiştim. Ama o gün mahkemede, o götürülürken ayağa kalktım ve sandalyemin geri çekilme sesine doğru döndüğünde, doğrudan gözlerinin içine baktım ve bakışlarını yakaladım. İfadesinde nefret ve kızgınlık vardı, ama aynı zamanda hafif bir yenilgi de. Sonunda ben kazandım ve o da bunu biliyordu.

Duyduğuma göre hapishanede hiç de kolay zamanlar geçirmiyormuş ve ben de bunu hiç umursamadım.

Dava bittiğine göre artık ailemi düşünmek istemiyordum. Evet, bana verdikleri travmayı terapiyle atlatmam gerekiyordu, ama bunun dışında onları unutmak en iyisiydi. Annem için de aynı şey geçerliydi. Zach ile sadece belirsiz iletişim girişimlerinde bulunmuş ve eve dönmesi için hiç baskı yapmamıştı. Ona karşı ondan daha sabırlıydım ve en azından o mezar gibi evde onu ziyaret ederdim, ama o hala içki içiyordu, hala ilgisizdi, şimdi her zamankinden daha fazla. Yardım etmeyi, onunla birlikte doktora gitmeyi, ona bir terapist bulmasına yardım etmeyi teklif ettim, ama bunu da reddetti. Son damla, bana "Sence babanı ne zaman ziyaret edebilirim?" diye sorması oldu. Ondan sonra ayrıldım ve o zamandan beri onunla iletişime geçmedim.

"Gerçekten iyi görünüyor muyum?" diye sordum Poppy'ye, kıyafetini incelerken biraz gergin hissediyordum. Her zamanki gibi, odadaki herkesten daha çok parlıyordu. Film yıldızları, politikacılar, her türlü ünlü vardı ama Poppy hepsini kolayca gölgede bırakıyordu.

"Elbette biliyorsun, aptal herif," dedi Poppy ve kendimi tutamadım. Yanına gidip ona minnettar bir şekilde sarıldım. Karşılığındaki sarılması şaşırtıcı derecede sıkıydı ve geri çekilip yüzünü incelediğimde, normalde olduğu gibi neşeli olmasına rağmen, Poppy'de bu gece bir şeylerin ters gittiğini fark ettim: ağzının etrafında normalde olmayan gerginlik çizgileri vardı ve yakından bakınca, gözlerinin ağlamış gibi hafifçe kızarmış olduğunu görebiliyordum. Kaşlarımı çattım. Suçlunun kim olduğunu tam olarak bildiğimi hissettim. O huysuz İskoç herif!

"Baba? Her şey yolunda mı?"

"Çok fazla sarılıyorsunuz," dedi Zach yanıma yaklaşırken. "Sanki bir hastalık gibi."

"Doktor Zach!" diye bağırdı Poppy ve Zach gözlerini devirdi. Bunun üzerine Poppy ona sıkıca sarılarak haklı olduğunu kanıtladı.

"Yine söylüyorum Poppy, doktor değil. Henüz veterinerlik öğrencisi bile değil," diye mırıldandı Zach, Poppy'nin sırtını sıvazlayıp olabildiğince çabuk ondan uzaklaşırken. Bu kucaklaşmaları domates gibi kızarmadan yapamıyordu.

"Ayrıntılar, ayrıntılar. Ve hayvan doktorları da en az o kadar önemli. Tanrım, daha da uzamışsın. Martha sana ne yediriyor?" Aralarındaki boy farkı neredeyse komikti. "Ve şu kaslara bak!" diye pazularını sıktı. Yanakları daha da kızardı.

"Bırak artık, baba," diye yakındı ama iltifatı da açıkça çok beğenmişti. Zach son bir yılda oldukça gelişmişti. Odasından çıkmaktan korkmadığı, stresiz bir ortamda bulunması ve günde üç öğün yemek yemesi, Rafe'in evindeki spor salonu ve Zach'in kullanmak istediğini söylediğinde ısrarla onunla çalışmasını sağladığı kişisel antrenör gibi faktörler bunda büyük rol oynamıştı.

"Kla-Kla!" Ozzie'nin sesini duyunca hızla döndüm ve tam zamanında çömelerek, sekiz yaşında küçük bir çocuk gibi kucaklaşmak isteyen bir füze gibi kollarımın arasına atladım. "Dudakların pembe!"

Başının yanından öperken güldüm, sonra geri çekilip küçük yüzüne baktım. "Evet, canım." Saçları daha önce taranmış halinden çoktan çıkmış, her yöne doğru dikilmişti ve ceketinin üzerinde bir yaprak vardı. Yaprığı koparıp önünde tuttum, bir kaşımı kaldırdım. "Neler yapıyorsun Oscar Sterling?"

"Ah! Ben ve Margot bir şey bulduk—"

"Ozzie!" Margot sözünü kesti ve ikimiz de ona döndük. "Yetişkinlere hiçbir şey söyleme," diye tısladı. "Hadi, yoksa başımızı belaya sokarsın."

"Dilini düzelt, Margot!" diye seslendim çömeldiğim yerden doğrulurken, ama çoktan kalabalığın arasına karışmışlardı.

"Poppy, Zach, Clara'yı gördünüz mü? Rory dedi ki—" Rafe'in kalın sesi arkamdan geldi. Ona doğru döndüm ve donakaldım. Hiçbir hareket belirtisi göstermeyince ona gülümsedim ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım öne çıktım. "Clara mı?" diye nefes nefese sordu, beni baştan aşağı süzerek. "Ne oluyor lan?"

Poppy koluna yumruk attı. "Yanlış cevap verdin, tam bir salak herif."

"Merhaba," dedim usulca, ellerim göğsüne değdi ve ona yukarıdan baktım. "Rafe? İyi misin?"

"Farklı görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Poppy. "Benim kurnaz abim nereye gitti? 'Ne oluyor lan?' ve 'farklı görünüyorsun' mu diyebiliyorsun? Ciddi misin?"

"Evet, Rafe," diye araya girdi Zach. "Senin rizzin nerede dostum?"

Ama Rafe onları tamamen görmezden geldi. Yüzümü incelemekle çok meşguldü. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, yan tarafındaki bir kas seğiriyordu. "Ne zaman çıkabiliriz?" diye sordu ve ben kaşlarımı çattım.

"Şimdiden gitmek mi istiyorsun? Rafe, daha yeni geldik ve sen konuşma yapıyorsun."

Bu akşamki gala, Londra'daki aile içi şiddet yardım kuruluşları ve kadın sığınma evleri için para toplamak amacıyla düzenlenmişti. Poppy, son bir yıldır benim, Mia Hardcastle ve Lady Clare Harding'in (Sterling ailesinin arkadaşları ve kendileri de aile içi şiddetin kurbanı ve mağduru olan kişiler) rehberliğinde, bu amaçları desteklemek için Sterling Vakfı'nın genişlemesini organize etmişti. Mia ve Clare, diğer mağdurlarla birlikte bir konuşma yapacaklardı, ancak ben henüz buna hazır değildim. Henüz değil. Rafe, vakıf adına onları tanıtacaktı. Yakın zamanda Yüksek Mahkeme hakimi olarak atanmıştı. Bu nedenle, kadınlara karşı işlenen suçlar hakkında saatlerce konuşabilecek kadar bilgi birikimine sahipti, ancak konuşmasını kısa tutacaktı. Ana etkinlik, dedi, mağdurlar ve onların hikayeleri olmalıydı.

Sonra aniden hareket etti ama ben irkilmedim. Rafe'in yanında irkilme günlerimin sonu gelmişti. Eli belime uzandı, diğer eli de yüzümü kavradı. Bedenimi kendine iyice yapıştırdı ve başını eğdi, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Bana bir daha neden burada olduğumu hatırlatır mısın?" diye mırıldandı ve ben gülümsedim.

"Rafe Mungo Bartholomew Sterling!" diye bağırdı Poppy. "Onu öpersen seni öldürürüm. Dudak rujunun bozulmasına izin

vermeyeceğim, seni kanlı mağara adamı!"

"Ayrıca, tam burada duruyorum," dedi Zach, hem eğlenmiş hem de iğrenmiş bir şekilde. "Sizin bu halka açık sevgi gösteriniz iyice kontrolden çıktı."

Göz bebeklerinin büyüdüğünü izlerken, "Sanırım burada kalmalıyız," diye fısıldadım. "Konuşman var, hatırlıyor musun?"

"Kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum," diye fısıldadı karşılık olarak.

"Gerçekten mi Rafe?" Kibar aksan bizim dünyamızı böldü ve başımı çevirip Rafe'nin annesinin Poppy'nin yanında bize kaşlarını çatarak baktığını gördüm. "Zavallı Clara'yı tamamen dağıtmadan önce elini çek."

"Bırakın gençler eğlensinler," dedi Büyükanne Sterling, siyah smokinleriyle oğlu kadar yakışıklı görünen kontun koluna girerek.

Kont kıkırdadı. "Bence onların eğlenmelerine izin vermek biraz karışıklığa yol açabilir, anne," dedi. "Eğer oğlumun aklındaki türden bir eğlenceyse."

"Baba! İyy!" diye itiraz etti Poppy.

"Lord Sterling," diye sözümüzü kesti Mia Hardcastle ve ikimiz de ona ve birkaç metre öteden bize gülümseyen Lady Clare Harding'e döndük. "Şimdi konuşmalara geçiyoruz." Bana döndü. "Merhaba, Clara," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, acele et Rafe," dedi Clare Harding gülümseyerek. "Eminim işimiz bittikten sonra Clara'nın makyajını iyice mahvedebilirsin." Bana göz kırptı ve yüzüm kızardı.

Mia, Claire ve ben Sterling Vakfı'nda birlikte çalıştığımızdan beri daha da yakınlaşmıştık. Mia'nın eskiden benden daha içine kapanık olduğunu biliyordum, ama bazen buna inanmak zordu. "Rafe'ini ödünç alabilir miyim? Konuşma metinleri elimizde."

"Elbette," dedim ona gülümseyerek. Ona sarılmak için hareket ederdim ama Rafe'in kolları hâlâ beni sarmıştı.

Ona baktım. "Belki de beni bırakmanız gerekecek," diye fısıldadım.

"Asla," diye fısıldadı ve gözlerim yanmaya başladı.

Mia'ya sarıldıktan sonra bize dönüp baktığında Poppy, "Aman Tanrım," dedi. "Göz kalemi de neymiş!"

"Gerçekten Rafe," dedi Lady Sterling. "Defol git. Mia ve Clare'i bekletiyorsun." Mia ve Clare'e döndü. "Çok özür dilerim canlarım."

"Sorun değil," dedi Mia eğlenmiş bir sesle.

Rafe içini çekti, gözleri hâlâ benimkilerle kilitliydi, sanki odada başka kimse yokmuş gibi. "Gitmem gerek."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tamam," diye fısıldadı karşılık olarak, sonra beni bırakmadan önce dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu.

"Onu gözünüzden ayırmayın," dedi babasına, o da yanıma gelip kolumu tuttu.

"Elbette hayır," diye yanıtladı kont, sanki beni terk etme ihtimalinin bile az da olsa var olmasından rahatsız olmuş gibi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tüm Sterling erkekleri inanılmaz derecede aşırı koruyucuydu; ancak ailemdeki erkeklerin hayatım boyunca hiç de koruyucu olmamaları göz önüne alındığında, itiraf etmeliyim ki bu durum beni olması gerektiği kadar rahatsız etmedi.

"Hadi canım," dedi Lady Sterling, yanaklarımdan öpüp öpücük kondurduktan sonra sıcak bir sesle. "Masamıza geçelim. Arkadaşın Lily zaten orada, başbakanla eğitim reformu hakkında konuşuyor. Onu yalnız bırakmanın pek güvenli olduğundan emin değilim."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım odanın karşısına aceleyle geçerken. Lily tam bir baş belasıydı. Kalabalığın arasından geçerken dikkatim dağılmıştı, ama kontun sesi dikkatimi tekrar ona odaklamaya yetti.

"Oğlum seni çok seviyor, biliyorsun," dedi ve diğerlerinin duymayacağı bir mesafeye gelmemiz için bizi biraz yavaşlattı. Ona baktım. Odanın karşısındaki, Rafe'in konuşmaya hazırlandığı kürsüye bakıyordu.

"Ben de onu seviyorum." Boğazımı temizledim. Ah, o lanet olası kekeleme yine baş gösterdi. Artık daha nadirdi ama kontun tavrında bu kekelemeyi ortaya çıkaran bir özellik vardı.

Bizi masadan birkaç adım ötede durdurdu ve başını yana eğerek bana baktı. "Seni korkutuyorum, değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım. Onu gücendirmek istemiyordum ama bir şekilde yalan söylesem anlayacağını biliyordum. "Evet," diye

fısıldadım.

"Temkinlisiniz. Öyle olmak zorunda kaldınız."

Yavaşça başımı salladım.

"Temkinli olmanızda haklısınız."

Gözlerimi kırıştırdım. Bunu itiraf edeceğini beklemiyordum.

"Ama bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Ailem birçok farklı şekilde tehlikeli olabilir, Clara. Yüzlerce yıldır böyleyiz. Ama *asla* senin için tehlikeli olmayacağız. Buna inanman zaman alacak biliyorum, ama sana asla zarar vermeyeceğiz. Biz kendi insanlarımızı koruruz. Anladın mı? Sen ve Zach bizim korumamız altındasınız. Artık bir Sterling'sin. Ve kimse bir Sterling'le uğraşamaz."

"Malikanenin Lordu!" Lily'nin heyecanlı sesi, konta kalçasıyla hafifçe vururken dikkatimizi çekti. Aslında adama kalçasıyla vurmuştu! Ben bu adamdan çekinebilirdim ama Lily'nin böyle bir çekincesi yoktu. Ona göre, o sadece çocuklarından birinin büyük bir evde yaşayan ve harika pazar yemekleri hazırlayan (en azından personeli öyleydi) zengin dedesiydi. Ama kont bu *eski kafalı adam* rolünde çok iyiydi. Ben bu kişiliğin ötesini görebilen bir istisnaydım, ama tehlikeli insanları sezme konusunda yıllarca pratik yapmıştım. Sterling ailesi sınıf spektrumunun diğer ucunda olabilir, ama birçok yönden ailemden *çok* daha korkutucuydular.

Kont, "Lily," dedi sıcak bir şekilde. "Seni görmek çok güzel, genç bayan. Ufukta bizim için başka oyunlar var mı?" Kont , *Sweeney Todd'u* çok sevmişti.

"Bayan C'yi ya *Hayvan Çiftliği'ni* ya da *1984'ü* sahnelememe izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum ama biraz inatçı davranıyor. Sanırım geçen yıldan sonra aldığımız şikayetlerin bununla bir ilgisi olabilir."

"Oyununuzu çok sevdim. Harding çocuğunun torunumun boğazını kesmesini izlemek son derece eğlenceliydi."

"Teşekkürler, Lordie S! Bayan C'ye herkesin bunu 'tamamen uygunsuz' bulmadığını söyledim. Dürüst olmak gerekirse, bazı ebeveynler çok hassas. Arkadaşlar arasında biraz yamyamlık ne ki? Defolun gidin, züppeler."

Güldü. "Gerçekten de sıkıcıymış."

O sırada etrafımızdakiler gülmeye başladı ve ben de kıkırdadım. Hâlâ gülüyordum ki sahneye baktım ve gözlerim Rafe'in gözleriyle buluştu. Beni izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Clare Harding onunla konuşuyordu ama belli ki dinlemiyordu. Tüm dikkati bendeydi. Ve ifadesi çok sertti.

Rafe

Clara'yı o lanet olası pembe elbiseyle gördüğümde beri onu eve sürükleme isteğim her zamankinden daha güçlüydü. Mekana erken varmak zorunda kalmıştım, onu görünce bunun bir hata olabileceğini fark ettim. Clara'yı o elbiseyle ilk gördüğümde kesinlikle halka açık bir yerde olmamalıydık. Tepkim, özellikle Lily'nin arkadaşlarım ve ailem için kullandığı "züppeler" arasında, kamuoyuna açık bir şekilde sergilenmemeliydi. İngiliz aristokratik ölçülülüğü efsaneviydi ve genellikle kız arkadaşınızı kalabalık bir balo salonunun ortasında kollarınıza alıp onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünmeyi içermezdi.

Ama nihayet, bu aptal etkinlikten ayrılabilirdim.

Clara'ya karşı bencil olmamaya çalışıyordum. Uzun zamandır evden neredeyse hiç çıkmıyordu, bu yüzden böyle bir etkinliğe katılacak kadar rahat hissetmesi harika bir şeydi. Ama itiraf etmeliyim ki, onu paylaşmaktan hoşlanmıyordum. Elbette, Clara'yı eve hapseden kaygıdan nefret ediyordum, ama maymun beynimin gizli, derin ve sahiplenici kısmında, agorafobik Clara'yı tamamen kendime ait kılmaktan zevk alıyordum. Ancak şimdi tamamen açıktı. Ve çok güzeldi. İnanılmaz derecede güzeldi. Elbette, benim Clara'm her zaman güzeldi, ama o elbiseyle ve o rujla neredeyse başka bir dünyadanmış gibiydi. Bu yüzden onu ilk fırsatta eve götürme ihtiyacı duydum.

"Bu acele neyin nesi Rafe?" diye sordu Clara nefes nefese, onu koridordan çıkışa doğru götürürken. "Ozzie nerede?"

"Ozzie, Margot Harding'le pijama partisine gidiyor, Tanrı yardım etsin. Seni kucaklayıp öpüp, gözümün önünde her türlü uygunsuz

şeyi yapan o aptal eski arkadaşlarımı öldürmeden önce eve gidiyoruz."

Clara güldü ve elimi çekiştirdi. "Yavaşla, koca aptal. Bu topuklu ayakkabılarla zar zor yürüyorum, koşmayı bırakın."

"Koşmuyorum," diye homurdandım, isteksizce adımlarımı yavaşlatarak.

"Belki senin standartlarına göre değil, uzun bacaklı örümcek. Ama biz normal insanlar tek adımda on fit (yaklaşık 3 metre) yol kat edemeyiz."

"Bana '*uzun bacaklı baba*' mı dedin?" diye sııttım ona, ama adımlarımı biraz yavaşlattım. Keşke onu kucağıma alıp istediğim hızda yürüyebilseydim, ama İngiliz yüksek sosyetesinin buna hazır olduğundan şüpheliydim ve onu zaten o gece yeterince utandırmıştım.

Paltolarımızı öylece bırakabilirdim ama Clara'nın elbisesi askısızdı ve dışarısı buz gibiydi, bu yüzden bu bir seçenek değildi. Ayrıca, paltomu giymem için çok iyi bir sebep daha vardı; uzun, siyah yün paltoyu silkeleyip tek bir hareketle üzerime geçirdiğimde Clara'nın gözlerinin parıldaması bunu açıkça gösterdi.

"Bunu bana yapmayı çok seviyorsun," diye yakındı, ama bu, ona kendi paltosunu giydirdikten sonra arkasını dönüp ellerini takım elbisemin kıvrımlarından göğsüme götürmesine, başını kaldırıp gözlerime bakmasına ve dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmasına engel olmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum masum bir şekilde, güzel yüzünü incelerken.

"Ceketini o kadar seksi bir şekilde giymen."

Kaşımı kaldırdım. "Genç bayan, ben sadece yılın bu zamanına uygun giyiniyordum. Eğer bu seni tahrik ediyorsa, bu tamamen senin kirli zihninin işi."

Buna güldü. Ondan duymayı çok sevdiğim türden bir kahkahaydı ve onu duyacak kadar yakın olmaktan inanılmaz derecede mutluydum. Bütün akşam Clara çok uzaktaydı ve kahkahasını net bir şekilde duymadan sadece görmekle yetinmek zorunda kalmıştım. Gözleri gözlüklerinin ardında parıldıyordu, yanakları pembeleşmişti ve onu balo salonunda yürütürken saçları dağılmıştı. Bir an nefes

alamadım. O kadar güzeldi ki. Bütün romantik planlarım aklımdan uçup gitti ve aylardır söylemek istediğim şeyi birden ağzımdan kaçırdım.

"Benimle evlen."

Kahkahası aniden kesildi. "N-ne?"

"Benimle evlenir misin?" Vay canına. İngiltere'nin en romantik olmayan adamı bendim. Kız arkadaşına bir vestiyerin dışında, koridorda evlenme teklifi etmişim. Hayır, aslında teklif bile etmemişim, değil mi? Ona resmen söylemişim. "Ah, kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu mahvediyorum. Bunu özel bir yerde yapmayı planlıyordum. Seni gelecek hafta Paris'e götürecektim. Ama bunu yanımda taşıyordum ve..."

Cebime uzandım ve parmaklarım yüzük kutusunu kavradı. Clara, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde beni izledi; önce kutuyu açtım, sonra yüzüğü çıkardım ve elini tutup parmağına taktım. Büyük pembe elmas ışıktaki parıldıyordu.

Yüzüğe şok içinde bakarken, "Bu senin en sevdiğin renk," dedim.

"Ancak şimdi öyle," diye fısıldadı.

"Ne oldu canım?"

"*Şimdi* en sevdiğim şey bu. Sadece sen bana tekrar sevmeyi güvenli hale getirdiğinden beri." Bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Bana rengi geri verdin."

"Tek yaptığım seni sevmekti."

"Hepsi bu kadardı."

Elini bırakıp yüzünü avuçladım ve kanlı koridorun ortasında onu öptüm. Geri çekilip yüzüne baktığımda bana gülümsedi.

"Rujunu mahvettim."

"Umurumda değil."

"Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?" diye somurtkan bir tonla sordum. Yani, yüzük parmağındaydı ama ben hukuk adamıydım. Sözlü bir anlaşma istiyordum, lanet olsun!

"Sorduğunu düşünmemiştim. Daha çok bir emir gibiydi. İyi yaptığın bir şey gibi."

"Evet, öyleydi."

"Lord Sterling, emirlerinin sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini bekliyor."

"Evet, kesinlikle öyle yapıyor."

"O halde seninle evlenmeliyim."

Onu tekrar öpmeden önce gülümseme sırası bana gelmişti.

***Law Maker'a* ait ücretsiz bonus epilog için , Clara ve Rafe'in gelecekte aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte geçirdikleri zamana dair bir kesit sunan şu bağlantıyı takip edin:**

<https://dl.bookfunnel.com/6gz7gdyor8>

"Kanun Koyucu"yu okuduğunuz için çok teşekkür ederim . Vaktiniz varsa lütfen bir yorum bırakın: Yorumlar kitapların başarısı için inanılmaz derecede önemli ve gerçekten çok takdir ediliyor.

Eğlenceli kitap sohbetleri ve Susie Tate ile ilgili en son gelişmeler için Facebook grubuma KATILIN :

[Susie'nin Kitap Porsukları](#)

POPPY VE RORY'NİN " DEAL BREAKER" ADLI KİTABI AMAZON'DA ÖN siparişe açıldı. İşte kitaptan bir alıntı:

Anlaşmayı Bozan Unsurlar

BÖLÜM 1

Adam benden nefret ediyordu.

Haşhaş

"Nasıl görünüyorum?" diye düşündüm ve arkamı döndüm, eteğim tül ve payetlerden oluşan ışıltılı bir kütle halinde etrafımda uçtu.

"Seksi ama biraz da çılgın bir Tinkerbelle gibisin," dedi Josh ve ben ona gülümsedim.

"Tam isabet! Tam istediğim gibi oldu."

Josh gözlerini devirdi ve takım elbisesinin önünü düzeltti. Josh'ın kıyafetinde çılgınca bir şey yoktu. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu, Armani'nin tek bir parçası bile yerinden oynamamıştı.

"En azından büyükannemin tarifinden daha iyi," diye devam ettim, onu kızdırmak için omzuna hafifçe vurarak. "Sanırım 'parıltıya düşkün deli bir fahişe' demişti."

Josh'ın ciddi ifadesi birden çatladı ve ben de onun göz devirmesine eşlik eden bir kahkaha yakalamayı başardım.

Josh'ın dediği olsa, ezeli rakipler olurduk. İkimiz de kırmızı halıda sık sık dolaşır, aynı ünlüleri takip ederdik. İkimiz de gazetecilerin daha çok popüler ve yüzeysel kesiminde yer alırdık; politikacılar ve

dünya liderleri yerine aktrisler ve pop yıldızlarıyla röportaj yapardık. İkimiz de insanları güldürürdük; Josh, çöl gibi kuru mizah anlayışı ve ince ama iğneleyici laflarıyla, ben ise Josh'ın deyimiyle , *aşırı neşeli kişiliğimle* . Ama acımasız rekabet benim tarzım değildi. Hayat bu saçmalık için çok kısaydı. Ve beş yıl önce Cannes Film Festivali'nde (kırmızı halıda bir saat boyunca onu sinir ettikten sonra) ondan koparmayı başardığım ilk göz devirme anından itibaren arkadaş olacağımızı biliyordum. Bana impetigodan daha ısrarcı ve Powerpuff Girl'den daha sinir bozucu olduğumu söylemişti. Doğrusu, Powerpuff Girl'ü değil de Impetigo'yu takma adı olarak seçtiği için şanslıydım.

Dudaklarımı ısırdım. "Doğrusu, Somurtkan, iyi görünüyor muyum?"

Josh kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle? Yerinde olmayan, abartılı özgüvenin nerede? Aman Tanrım, lütfen bana ünlü olmanın seni röportaj yaptığımız o aşırı hassas küçük sürtüklerden birine dönüştürdüğünü söyleme? Sana hakaret etmekten zevk alıyorum, Powerpuff. Hayattaki birkaç zevkimden birini elimden alma."

Zoraki bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır, salak herif." Kaşları yukarı kalkarken bana döndü.

"Bu *sahte bir kahkahaydı* ," dedi dehşet içinde. "Hiç böyle gülmezsin. O iğrenç burun çekme sesi neredeydi? Neler oluyor *Allah aşkına* ?"

Omuz silktim ve gözlerimi devirdim. "Tanrı aşkına, bir kız 'iyi görünüyor musun?' diye sorsa da kafan patlasın diye ortalığı karıştırmıyor mu?"

"Çok güzel, ağız sulandıracak kadar muhteşem göründüğünü gayet iyi biliyorsun. Eğer vajinalardan hoşlanıyor olsaydım, çoktan oradaki kameraların arkasında seninle birlikte olmuş olurdum, sorun ne?"

Ayaklarıma baktım ve dudağımı ısırdım. "Ayakkabılarım sence de çok saçma mı?" Aldığımda eğlenceli ve seksi görünmüşlerdi ama Rory'nin ciddi, onaylamayan yüzü aklıma gelince özgüvenim sarsılmıştı. Üzerinde pullu kelebekler olan yüksek topuklu ayakkabılarımı tamamen çılgınca bulmaktan başka bir şey olarak görmeyeceğinden şüphe ediyordum.

"Aman Tanrım. Neler oluyor böyle? En yakın arkadaşım nerede? Bu özgüvensiz garip herif kim ve onun ateşli küçük bedenini ele geçirdi?"

Zoraki bir kahkaha daha attım ve yüz ifadesi endişeli bir hal aldı.

"Aman Tanrım. Ne *oldu* Powerpuff?"

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve mikrofonu daha sıkı kavradım. "Rory Wallace'tan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Senden nefret eden, özgüvensiz ve çocuk ruhlu yakışıklı ragbi oyuncusu mu?"

Ah, keşke bu kadar çok şey paylaşmasaydım. Josh, İngiltere'deki en gizli saklı olmayan adamdı.

"Evet, o. Bu akşam burada olacak. Ona Rugby Gençliğine Katkı Ödülü veriyorlar."

"O herifin geleceği için mi gerginsin? Canım, onu unut gitsin. O, bunalımlı bir aşk romanının başlangıcı. Huysuz abinin en iyi arkadaşı, ' *nedenlerden* ' *dolayı senden nefret ediyor.* Ona haddini bildirmek lazım, senin iyi görünüp görünmediğinle ilgili endişelenmen *değil*."

Yüzümü hafifçe tebessüm ettirmeyi başardım. "O bir aptal değil," diye mırıldandım. "Beni sevmemek ölüm cezası gerektiren bir suç değil, biliyorsun."

"Herkes seni seviyor, Powerpuff," Josh'un sesi şimdi yumuşamıştı. " *Ben* bile seni seviyorum, oysa ben dünyadaki her insandan nefret eden huysuz bir herifim. Neyse ki küfür kelimesini yumuşattım . Şüpheli bir davranış görürsem fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

Limuzinlerden ilki yanaştı ve Josh yola doğru döndü.

"Tamam, Powerpuff. Kendine gel. Göğüslerini aç ve hadi şu işi yapalım. Sen Leydi Poppy Sterling'sin. Bazı kaslı rugby oyuncusu seni kendinden şüpheye düşürmeyecek. Şimdi ciddileş, tamam mı? Röportajlarını senden tekrar çalmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Sen asla benim röportajlarımı çalma, seni kibirli herif!"

"Hey! Kişisel küfürlerimi bana karşı kullanmayın. Oyun zamanı!"

Kırmızı halı şaşırtıcı derecede hızlı doldu. Bu, Birleşik Krallık Spor Mükemmellik Ödülleri töreni olduğu için, ünlülerin çoğu sporcuydu; bu yüzden normalden çok daha gergin ve kameralara karşı daha az hazırlıklıydılar. Ama Josh ve ben, içe dönükleri kabuklarından çıkarıp,

içlerindeki şakayı emmekten zevk alan aşırı dışa dönük tiplerdik. Bir nevi eğlence süngerlerinin tam tersiydik. Sanırım biz eğlence fiskeiyeleri ya da belki de eğlence tsunamileri gibiydik; utangaç, çekingen insanları da yanımızda sürükleyip götürüyorduk.

"Böyle toplantılar yapmayı bırakmalıyız," dedim bu etkinliğin tamamına sponsor olan milyarlar dolar teknoloji şirketi sahibi Alex Costas'a.

Bana sırtıttı. Alex ve ben, standart kırmızı halı ilişkimizi yaşıyorduk: şakalaşma, tehdit içermeyen flörtleşme; ben ona sürekli beni milyarlar doların sığınağına götürmesini öneriyor, o da bunun yakın zamanda gerçekleşecek bir plan olduğunu söylüyordu.

"Doğru. Seni takip ediyorum. Beni sendikana bildirmekten çekinme."

"Aaa, harika fikir! Hey, Somurtkan," diye Josh'un kaburgalarına dürttüm ve kesinlikle utangaç *olmayan* bir futbolcuyla yaptığı röportajı böldüm.

"Şu anda Powerpuff denen iri yarı genç adamla konuşuyorum," dedi yapmacık bir sinirle. Eminim ki konuştuğu futbolcunun tam anlamıyla küfürbaz bir *tip* olduğunu düşünüyordu.

"Sendikamızın adı ne?"

"Nereden bileyim ben? Bizler işe yaramaz, aşırı ücretli, aşırı süslü aptallarız, değil mi?"

Gülümsedim. "Ah evet. İşte o. İşine bakabilirsin." Gülümseyen Alex'e döndüm. "Çok sert bir azar işiteceksin, genç adam."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Alex, görevlileri onu ilerletirken göz kırparak.

"Tam bir tipik." O alçak, derin, gürleyen İskoç aksanı her zamanki gibi içime işledi ve dönüp baktığımda Rory Wallace'ın birkaç adım ötemde durduğunu ve özel dikim takım elbisesi içinde son derece rahatsız görüldüğünü gördüm. Tabii ki, o iri cüssesiyle, takım elbisesini özel olarak diktirmesi *gerekiyordu*. O omuzlara ve o kas yapısına uygun hazır giyim bir şey alması imkansızdı.

Hafızamı yokladım. Beş yıl önce İskoçya için Rugby Dünya Kupası'nı kazandığı zaman dışında, Rory'yi daha önce hiç takım elbise içinde görmemiştim ve o zaman giydiği takım elbise, bugünkü gibi

şık, pahalı ve muhteşem bir takım elbiseden çok farklı, tam bir felaketti. Yüzündeki somurtkan ifade de cabasıydı.

Rory Wallace benden hoşlanmıyordu. Ona ne kadar gülümsemem, ne kadar sohbet başlatmaya çalışsam veya ne kadar iltifat etsem de fark etmiyordu. O, benim çekiciliğime tamamen direnen tek insandı.

Ona bakarken zihnim bomboş kaldı ve hayatımda ilk defa söyleyecek söz bulamadım – oysa ben *hiç* sözsüz kalmamıştım.

"Ne yani? O kendini beğenmiş teknoloji patronuna yaptığın gibi bana da sahte flört etmeyecek misin? O saçmalığı sadece milyarderlere mi saklıyorsun?"

Yutkundum ve titrek bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Rory!" diye bağırdım, sanki en sevdiğim insanlardan biriymiş gibi. Bana o onaylamayan ifadeyle bakarken tamamen sarsılmadım. Onaylanmamayla iyi başa çıkamıyordum. Midem bulanıyor ve dengemi bozuyordu. O kadar dengemi bozuyordu ki topuklarımdan biri kaydı ve neredeyse düşüyordum. Eğer büyük elleri uzanıp üst kollarımı kavrayıp beni ayakta tutmasaydı, düşecektim.

"Tanrım, Poppy," diye küfretti, artık ayaklarının dibine düşme tehlikemin kalmadığını anladıktan sonra sanki onu yakmışım gibi beni bıraktı. "Yürüyemiyorsan böyle saçma ayakkabılar giyme. Tam bir baş belasısın."

Boynumdan yüzüme doğru yayılan bir sıcaklık hissettim. Rory'nin beni küçük hissettirme konusunda eşsiz ve etkili bir yeteneği vardı. Her zaman böyle olmamıştı. Abimin en iyi arkadaşı olarak, beni sekiz yaşımdan beri tanıyordu. Ve o zamanlar, benden oldukça hoşlanıyor gibiydi. Her zaman biraz somurtkan biriydi, ama benim şakalarım onu gülümsetiyor, hatta kahkaha attırıyordu ki abim bunun çok nadir olduğunu söylemişti.

Çocukken ona hayranlık duyuyordum, ama ergenlik çağımda ona fena halde aşık olmuştum ve bunu oldukça belli etmişim. Sonra, beş yıl önce, sonunda istediğimi elde ettim ve bu sadece bir öpücük olsa bile, *muhteşemdi*. Rory Wallace, ragbi sahasında yetenekli bir adamdı ama o öpücükten anlaşıldığı kadarıyla, başka alanlarda da yetenekliydi.

Sonra İskoçya Dünya Kupası'nı kazandıktan sonra o kanlı röportaj geldi ve her şey altüst oldu. Rory beni hiç nezaketsizce terk etti ve

bana karşı tavrı tamamen değışti; artık tuhaflığımdan etkilenmiyor, aksine sinirleniyordu. Lise bitirme sınavlarıma hazırlanmamda bana sabırla yardımcı olan, beni sakatlayan disleksim yüzünden asla aptal hissettirmeyen adam, şimdi küçümseyici ve acımasızdı.

Evet, en sevdiğim korku filmi, Rory Wallace beni öptükten sonra ona sonsuz aşkımı ilan etmem, ülkesini temsil etmek için antrenman yaparken onu beklemeyi kabul etmem ve onun talimatıyla ailemden ona olan tutkumu saklamam (dürüst olmak gerekirse bu zaten bana bir ipucu vermeliydi) ve sonra da maçı kazandıktan sonra beni terk etmesiyle ilgili. *Beni terk etti* . Çok aşağılayıcıydı ve aileme bile şikayet edemedim çünkü her şeyden tamamen habersizlerdi. Kardeşim hala o adamla arkadaştı.

"Harika moda tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, Gok Wan," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Bir sonraki etkinliğim için düz ayakkabıları düşüneceğim, ama topuklu ayakkabılardan tamamen vazgeçersem çoğu insanla göz teması kurmakta sorun yaşayabilirim diye korkuyorum. Bu arada, yukarıda hava nasıl?"

Rory'nin yüzünde zorlama ya da doğal bir gülümseme *belirmedi* . Ben de devam etmeye karar verdim. Çekim yapıliyordu ve yapmam gereken bir iş vardı. Kameramanım Steve, sırtıma cesaret verici bir şekilde vurdu ve ben de omurgamı dikleştirdim. Nedense, Steve elini sırtıma koyduktan sonra Rory kaşlarını çattı ve ifadesi daha da karardı; bu da etkileyiciydi çünkü daha da kararabileceğini düşünmemiştim.

Nefretinin tüm ekibime yayıldığı anlaşılıyor. Bunu bilmek iyi oldu.

"Yani, Genç Rugby Yetiştiriciliğine Katkı Ödülü, yetenekli adam. Burada olmaktan heyecan duyuyor musun?"

Rory homurdandı ve yakasını çekiştirdi, resmi kıyafetinin içinde hiç rahat olmadığı belliydi. "Heyecanlı mısın? Bu maymun kostümüyle sizinle konuşmak zorunda kalmak mı? Pek sanmıyorum."

Bu sözlü darbeler karşısında irkildim. Ona ne olmuştu? Eğlenceli olması gereken bir etkinliğin kırmızı halısındaydık. Desteklediği hayır kurumuna yardım amacıyla düzenlenmişti. Ben de işimi yapıyordum. Şu anda ona doğrultulmuş bir kamera vardı ve şüphesiz ki silmek zorunda kalacağım bir röportaj kaydediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ne zaman kininden vazgeçecekti ki? Ben hiçbir şey yanlış yapmadım bile. Ve kalbimi kıran da oydu. Bu durumda huysuz ve aksi olmaya hakkı olan biri varsa, o da bendim.

"Doğru, İnanılmaz Hulk," diye çıkıştı Josh, son röportaj yaptığı kişi uzaklaşırken ve Rory'ye dönerken. "Defol git lan. Powerpuff Girls'e benden başka kimse böyle konuşamaz."

"Powerpuff mı?" dedi Rory şaşkınlıkla, Josh'a sanki uzaydan gelmiş bir yaratılmış gibi bakarak.

"Onun havasını solumayı hak etmiyorsun, koca adam," dedi Josh ona. "Onun banyo suyundan içmek için cehennem ateşinden geçmeye yalvarmalısın, kışına sopa sokulmuş gibi davranmamalısın. Ben belki tuğla gibi sağlam değilim ama dün Vauxhall'daki bir eşcinsel barda altı ayak boyunda bir eşcinselle kavgadan tokat atarak kurtuldum ve Vauxhall'daki eşcinseller senden *çok* daha korkutucu. O yüzden git küçük rugby aptallarınla takıl ve *Leydi* Sterling'i rahat bırak."

Rory, bu kısa konuşma boyunca Josh'a dik dik bakıyordu. Başlarda, özellikle Josh konuşmanın ortasında kolunu bana doladığında, kaşlarını çatmıştı, ama nedense eşcinsel barlarından bahsedilince kaşlarını çatması yumuşadı ve dudaklarının kenarları neredeyse bir gülümseme gibi yukarı kıvrıldı.

"Pekala, şef," dedi neredeyse gülümseyerek, ellerini havaya kaldırıp geri çekilirken. "Geri çekilebilirsin."

"Neyden geri çekileyim?" Muhteşem, yere kadar uzanan siyah bir elbise giymiş uzun boylu esmer bir kadın yanına geldi ve koluna girdi. Göğsüm sıkıştı. Onun zahmetsizce sade tarzı benimkinin tam tersiydi: hafif makyaj, şık topuz, sadece hafif bir dekolte – büyükannemin dediği gibi, *hiç de bayağı değil*.

Kızlarımı görmezden gelmek imkansızdı ve onları küçümsemeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim. Onun Prenses Catherine'ine karşılık ben Dolly Parton'dım. Yanlış anlamayın, Dolly'yi *çok severdim* ama Rory'nin küçümseyen bakışlarından sonra, bir kez olsun daha asil bir havayı koruyabilmeyi diledim.

Rory Wallace'a hâlâ aşık olmak çok saçmaydı. Adam benden nefret ediyordu.

Kafamı sallayarak düşüncelerimi toparladım ve ciddi bir ifade takındım.

"Teşekkürler Josh," dedim dişlerimi sıkarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Josh omzumu sıktı, Rory ise kaşlarını çattıktan sonra kendi yerine geçti. Zavallı çocuk. Beni savunmaya kalkarak muhtemelen birkaç röportajı kaçırmıştı bile.

"Bayan Hawthorne," diye araya girdim ve Rory'nin yanındaki kadın bana döndüğünde, gülümsemeyi başardığım için gurur duydum. Kraliyet ailesindenmiş gibi davranıp, benim sapık beynimin rugby sahasından çamur içinde kaçıp, duş almasına fırsat vermeden benimle sevişmesini hayal ettiği bir adamı elde edebilmesi onun suçu değildi. Bu *benim* işlevsizliğimdi. "Bay Wallace'ı desteklemek için mi buradasınız?"

"Ona cevap vermek zorunda değilsin," diye mırıldandı Rory, kaşlarını çatan Maggie Hawthorne'a.

"Neden ona cevap vermeyeyim ki?" diye sordu şaşkın görünerek, sonra gülümseyerek bana döndü.

"Poppy Sterling," diye coşkuyla söyledi. "Röportajlarınızı izliyorum."

"Ah, neyse ki şanssızlık," diye standart cevabımı verdim, yapmacık bir yüz buruşturmayla. Kırmızı halı etkinliklerinde ünlülerle röportaj yapmanın yanı sıra, Londra Gözü'nün kabinlerinden birinde gerçekleştirilen birebir röportajlar için de rezervasyon yaptırıyordum. Otuz dakikalık zaman kısıtlaması nedeniyle biraz yüksek baskı olsa da, gerçekten mükemmeldi. Buna *Poppy ile Kabin Buluşmaları* adını verdik ve röportajları YouTube kanalında yayınladık. Tahmin edebileceğimden çok daha başarılı oldu ve son birkaç yıldır Kabin Buluşmalarım İngiltere merkezli ünlülerden uluslararası yıldızlara kadar genişledi. Ancak ünlüler ne kadar ünlü olursa olsun, hepsi aynı kabini ve aynı otuz dakikayı aldı.

Güldü. "Hayır! Çok komiksin ve gerçekten de çok zekisin." Sonra, açıkça konuyu değiştirmek isteyen Rory'yi görmezden gelerek bana yaklaştı. "Aslında çok zeki olduğumu düşünüyorum." Beni incelerken başını yana eğdi. "İnsanların içlerini dökmelerine yardımcı olmak için

mizahı kullanma şeklin. Ve tüm danışanlarının kendilerini özel hissetmelerini sağlıyorsun. Bu gerçek bir yetenek."

Ona doğru gözlerimi kırptırdım, bir an şaşırdım ama her zaman yaptığım gibi hemen kendime geldim. "Vay canına. Lütfen bana güzel, zeki, ünlü ve aynı zamanda çok iyi bir siyasi muhabir olduğunu söyleme. Tanrı aşkına, bize nefret edebileceğimiz bir şey ver."

Maggie güldü. Onun gülüşü bile abartısız ve güzeldi. Ben güldüğümde ise her zaman gerçek bir burun sesi duyulurdu.

"Bu arada, yarın için iyi şanslar." Maggie'nin Başbakanla yapacağı görüşmeden tüm ülke haberdardı.

Maggie gülümsedi. "Teşekkürler. Belki sen de benimle gelmelisin? Bu şekilde ondan çok daha fazla şey öğrenebilirim herhalde."

Rory yanında bir şeyler mırıldandı ve kız ona sinirli bir bakış attı.

"Evet, evet, tamam Rory. Geliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum Poppy."

Onlar uzaklaşınca rahat bir nefes aldım, ama ne yazık ki bu rahatlama kısa sürdü.

Kalabalığın arasından bize doğru gelen Alastair Roxburg'u görünce "Ah, kahretsin," diye mırıldandım. O da İskoç bir ragbi oyuncusuydu, ama Rory gibi belirgin bir aksanı olmayan bir İskoç'tu. Ailesinin Edinburgh yakınlarında bir şatosu vardı ama zamanlarının çoğunu Londra'da geçiriyorlardı. Alastair İngiltere'de yatılı okula gitmişti ve aksanı benimki kadar kibardı.

Sterling ve Roxburg aileleri birbirlerini tanıyorlardı (tıpkı İngiltere'deki çoğu aristokrat aile gibi) ve birçok aynı etkinliğe katılıyorlardı. Alastair bana her zaman ürkütücü bir hava vermişti. Objektif olarak yakışıklıydı, ama açıkçası tam bir ukalaydı. Başkalarının pahasına acımasız şakalar yapardı. Kuzenim Lola'yı, "bu tür etkinlikler için beyaz elbiseler giydirdikleri şık kızlara neden bir kilo sınırı koymuyorlar?" diye yüksek sesle sorarak, sosyete balosunda ağlatmıştı. Ve o kadar kibirliydi ki, yıllar boyunca tekrar tekrar reddetmem her seferinde onu çok kötü etkilemişti; hatta bir keresinde bana "sıkıcı bir çapkın" olmaya ne kadar süre daha devam edeceğimi sormuştu, oysa ben onun en mantıklı seçim olduğunu biliyordum, çünkü kendi deyimiyle "neredeyse İskoç kraliyet ailesindendi".

Ne yazık ki, ne kadar iğrenç olsa da, adam ragbi sahasında yetenekliydi ve Dünya Kupası'nda İskoç takımının kadrosundaydı (gerçi Alastair aslında Rory'nin yerine yedek kulübesindeydi). Rory ile yaptığım felaket röportajdan sonra, Alastair beni o karmaşanın içinde köşeye sıkıştırdı ve "o aşağılık, Cesur Yürek özentisi köylü" olmadan daha iyi olacağımı söyledi ve onun yerine onunla yatmak isteyip istemediğimi sordu. Kesinlikle *istemiyordum* ve bunu da kasıklarına dizimle vurarak belli ettim, böylece kollarımı bırakacaktı.

Son beş yıldır o adamdan başarıyla uzak durmayı başarmıştım ve şimdi burada ne işi olduğunu bilmiyordum. Alastair'in, bilmediğim bir "Rugby'nin En Büyük Aptalı" ödülü olmadığı sürece, herhangi bir ödüle aday olacağından şüphe duyuyordum.

"Ah, eski dostum, sevgili Poppy," diye mırıldandı Alastair, önümde durup bakışlarını baştan aşağı süzerken, bu da midemi biraz bulandırdı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve onun kibirli yüzüne bakarken gülümsemeye zorladım.

"Bay Roxburg," dedim dişlerimi sıkarak, mikrofonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu, pankartlar ve Steve arkamda kalacak şekilde olabildiğince geriye doğru çekildim.

"Bay Roxburg?" dedi, gözleri sahte bir şaşkınlıkla açılmıştı. "Hadi canım Poppy. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz. Resmiyetlere takılmayalım."

Ondan kaçmaya fırsat bulamadan, eğildi, yanağımdan öptü ve belimden kavrayarak bedenimi onun bedenine yapıştırdı. Sonra, geçen ünlülerin ve kameramanımın görüş alanının dışında, diğer eli kısa eteğimin altına girdi ve kalçamı kavradı.

Kısık bir çığlık attım ve geriye doğru birkaç titrekle adım atmak için geri çekildim, Steve'e çarptım ve tökezlemeden önce beni yakalamak zorunda kaldı.

Normalde kendimi savunmada oldukça iyiydim, ama o an ne yapacağımı bilemedim. Kırmızı halının ortasındaydık. Ünlülerle röportaj yapmak ve onlarla flört etmek benim işimdi ve etrafımızda yüzlerce insan vardı. Tehlikede değildim ama kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu ve yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum.

Alastair başını yana eğerek bana köpekbalığı gülümsemesiyle bakıyordu.

"Hadi ama Poppy. Hepimiz arkadaşız burada, değil mi? Senin ne kadar arkadaş canlısı olduğunu *biliyorum*."

O iğrenç herif neyden bahsediyordu? Ben onu hiç öpmemiştim bile.

Kıkırdadı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Ondan geri çekildim, topuklarımın üzerinde tekrar sendeledim. Steve'e seslenmek için ağzımı açtığımda, aniden Alastair'in eli kayboldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun be dostum?" diye çıkıştı Rory, Alastair'in kolunu kapıp onu benden birkaç metre uzağa çekmek için neredeyse hiç çaba harcamamış gibiydi.

Deal Breaker şu anda Amazon'da ön siparişe açık.

Aile İçi Şiddet Hakkında

Bir pratisyen hekim olarak, aile içi şiddet mağdurlarıyla ve kadın sığınma evlerindeki kadınlarla çalıştım. Bunu okuyan ve kendi evinde güvende hissetmeyen herkes için çok üzgünüm. Yalnız değilsiniz. Yardım mevcut. Bu sizin başınıza **gelmemeliydi** .

Birleşik Krallık'taki okuyucular için: Gov.uk web sitesinde tüm bilgiler ve yardım hattı numaraları listelenmiştir: <https://www.gov.uk/guidance/domestic-abuse-how-to-get-help>

ABD'deki okuyucular için: Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı 7/24 destek sağlamaktadır: 1-800-799-7233 veya thehotline.org adresini ziyaret edin.

Kanadalı okuyucular için: Kanada'nın ulusal yardım hattı 7/24 hizmet vermektedir: 1-866-863-0511 veya endingviolencecanada.org adresini ziyaret edin.

Avustralyalı okuyucular için: 1800RESPECT 7/24 danışmanlık ve destek hizmeti sunmaktadır: 1800 737 732 veya 1800respect.org.au adresini ziyaret edin.

Diğer ülkelerdeki okuyucular için: Destek hizmetlerine ulaşmak için ülkenizin aile içi şiddet yardım hattını çevrimiçi olarak arayın.

Teşekkürler

Öncelikle, disleksi konusunda uzmanlığı ve tavsiyeleri paha biçilmez olan muhteşem Jenny Walker'a teşekkür ederek başlamak istiyorum.

Sevgili ve yetenekli arkadaşlarım Elodie Hart ve Rosa Lucas'a, çok erken aşamada beta okuyucusu oldukları ve aşırı sayıda yazım hatasına katlandıkları için minnettarım! Law Maker'a bu kadar güçlü bir şekilde inandığınız için ikinize de çok teşekkür ederim.

Sevgili editörüm ve değerli dostum Jo Edwards'a – çok teşekkür ederim, ve yorumlardaki küçük tartışmalarımızdan çok keyif alıyorum (Jo her şeyin mantıklı olmasına çok önem veriyor, ben ise değilim – evet Jo, biliyorum ki hala salı ve beş bölümdür böyle, neyse!)

Sevgili sesli kitap anlatıcılarım Shane ve Zara, tüm karakterlerimi bu kadar harika bir şekilde hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim.

Elbette, tüm okurlarıma da teşekkür ederim. İnsanların tuhaf zihnimde uydurduğum hikayeleri okumak için zaman ayıracaklarını hiç hayal etmemiştim ve bu beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar onurlandırıyor. Bana şans veren eleştirmenlere sonsuz minnettarım – geri bildirimleriniz kitaplarda büyük fark yarattı ve yazmayı sadece bir tutku değil, bir kariyer haline getirebilmemin nedeni oldu.

Susie'nin Kitap Severleri - siz harika insanlarsınız ve desteğiniz bizim için çok şey ifade ediyor.

Son olarak, en sevdiğim romantik kahramanım sayesinde. Seni ve oğlanları sonsuza dek seviyorum.

Yazar Hakkında

Susie Tate, çağdaş romantik romanlar yazan ve aynı zamanda doktor olan, güzel Dorset'te sevgili kocası, (çoğu zaman) aynı derecede sevimli üç oğlu ve gerçekten sevimli köpeğiyle birlikte yaşayan bir yazardır.

Susie ile iletişime geçmek için lütfen aşağıdaki bağlantılardan herhangi birini kullanın. Yazılarıyla ilgili her türlü geri bildirimde gerçekten değer veriyor ve kitaplarını okumaya zaman ayırmış olan herkesten haber almaktan mutluluk duyar.

Susie Tate'in resmi web sitesi:

<https://www.susietate.com>

Susie'nin Facebook Grubu:

[Susie'nin Kitap Porsukları](#)

Susie'nin Facebook sayfası:

<https://www.facebook.com/susietateauthor>

Susie'yi TikTok'ta bulun:

[Susie Tate Yazar](#)

Susie'yi Instagram'da bulun:

<https://www.instagram.com/susietateauthor/>

Susie'ye şu adresten e-posta gönderin:

hello@susietate.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM